

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

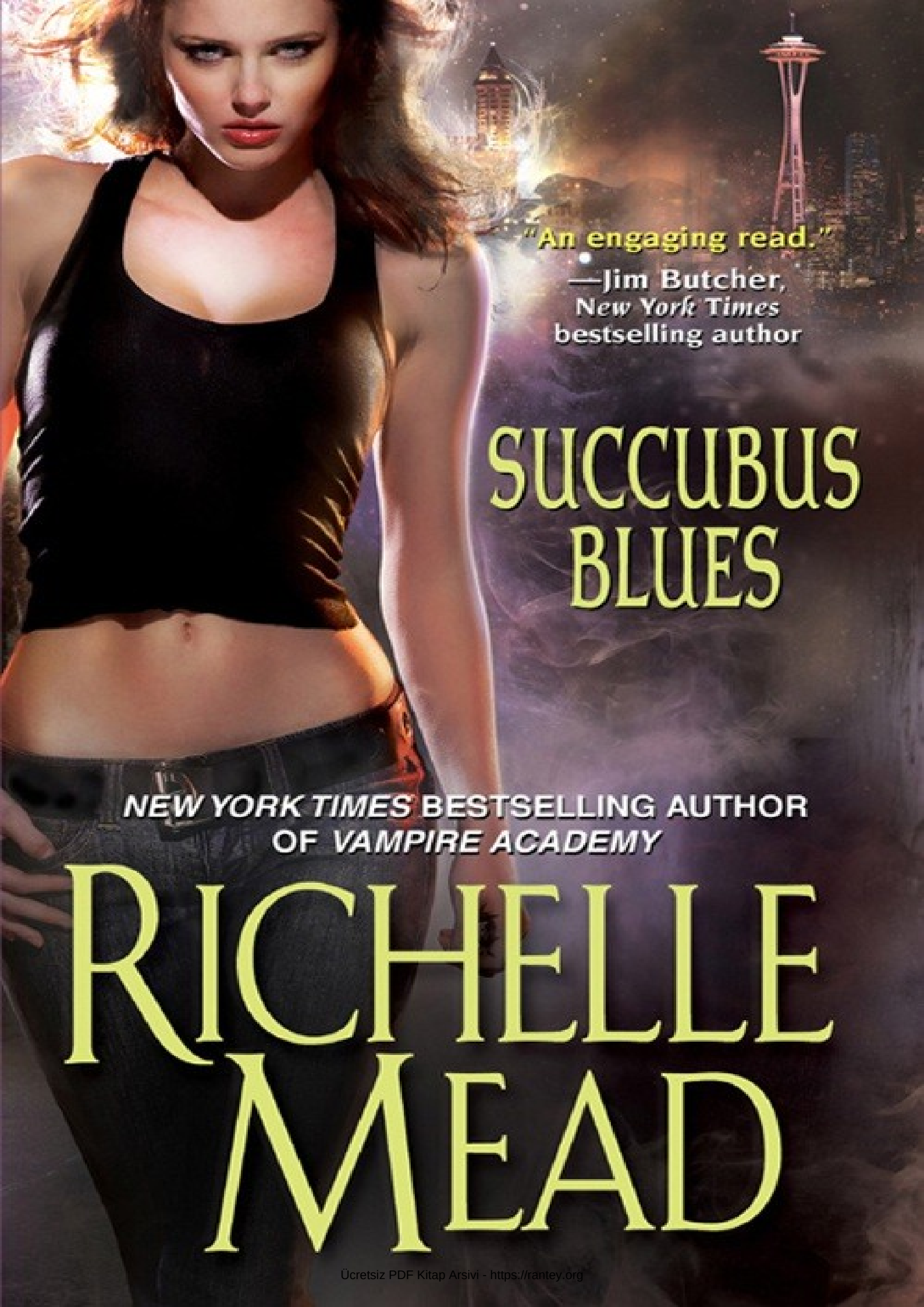
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"An engaging read."

—Jim Butcher,
New York Times
bestselling author

SUCCUBUS BLUES

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *VAMPIRE ACADEMY*

RICHELLE MEAD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SUCCUBUS BLUES

SUCCUBUS BLUES

RICHELLE MEAD

KENSINGTON KİTAPLARI

<http://www.kensingtonbooks.com>

Harika ebeveynlerim Richard ve Brenda için.

*Çocukluğumu mitoloji kitapları ve aşk
romanlarıyla doldurduktan sonra,
bunun olacağını tahmin etmeliydiniz.*

Teşekkür

Her şeyden önce, yazma maceram boyunca beni sürekli destekleyen ve seven tüm arkadaşlarıma ve aileme teşekkür etmeliyim. Özellikle de eşim Michael olmasaydı bu kitap asla yazılamazdı.

Evimizde Georgina ve nevrozları hakkında ne kadar sık konuştuğumuzu düşünürsek, sen de onunla evli olabilirsin. Seni seviyorum.

Orijinal Richelle Hayran Kulübü'ne de minnettarlığımızı sunmalıyız: Michael, David, Christina ve Marcee. Sizler önünüze attığım her sayfayı itaatkâr bir şekilde kabul ettiniz ve anında geri bildirim taleplerimi sadakatle karşıladınız. Heyecanınız ve cesaretiniz devam etmemi sağladı. Merak etmeyin, *Harbinger* bir gün yayınlanacak. Gerçekten. Ciddiyim.

Son olarak, beni yolumda tutan edebiyatçı ve yayıncı dostlarıma da bir teşekkür borçluyum: Kate McKean, Jim McCarthy ve John Scognamiglio. Rehberliğiniz ve tavsiyeleriniz için çok teşekkür ederim.

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Sonsöz](#)

Bölüm 1

İstatistikler ölümlülerin çoğunun ruhlarını beş nedenden dolayı sattığını gösteriyor: seks, para, güç, intikam ve aşk. Bu sırayla.

Sanırım o zaman burada yardım ettiğim için rahatlamış olmalıydım. ama tüm bu durum bana kendimi adi hissettirdi. Ve bunu ben söylüyorsam, bu bir şeydir.

Belki de artık empati kuramıyorumdur, diye düşündüm. Çok uzun zaman oldu. Ben bakireyken insanlar hâlâ kuğuların kızları hamile bırakabileceğine inanıyordu.

Yakınlarda, Hugh sabırla suskunluğumu yenmemi bekledi. Ellerini iyi ütülenmiş haki pantolonunun içine soktu ve iri gövdesini Lexus'una yasladı. "Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum. Bunu her zaman yapıyorsun."

Bu tam olarak doğru değildi ama ikimiz de ne demek istediğini biliyorduk. Onu görmezden gelerek, bunun yerine etrafımı incelemek için büyük bir gösteri yaptım, ruh halimi iyileştirdiğinden değil. Banliyöler beni hep aşağı çekerdi. Birbirinin aynısı evler. Mükemmel çimler. Çok fazla SUV. Gecenin bir yerinde bir köpek havlamayı kesmeyi reddediyordu.

"Ben *bunu* yapmam," dedim sonunda. "Benim bile standartlarım var."

Hugh homurdanarak benim standartlarım hakkındaki görüşünü ifade etti. "Tamam, eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bunu lanetlenme açısından düşünme. Bunu bir hayır işi olarak düşün."

"Bir hayır işi mi?" "Elbette."

Cep bilgisayarını çıkardı, alışlagelmişin dışındaki ortama rağmen son derece iş adamı gibi görünüyordu. Buna şaşırırmamam gerekirdi. Hugh profesyonel bir şeytandı, ölümlülere ruhlarını sattırmakta ustaydı, sözleşmeler ve yasal boşluklar konusunda her avukatı kıskançlıktan çatlatacak bir uzmandı.

Aynı zamanda arkadaşımıydı. *Dostlar böyleyken...* atasözüne yeni bir anlam kazandırdı.

"Şu istatistikleri dinleyin," diye devam etti. "Martin Miller. Erkek, tabii ki. Kafkasyalı. Lutherci değil. Alışveriş merkezindeki bir oyun mağazasında çalışıyor. Burada, ailesinin evinin bodrum katında yaşıyor."

"Tanrım."

"Sana söylemiştim."

."

"Hayırseverlik ya da değil, yine de çok... aşırı görünüyor. Kaç yaşındaydı?" "Otuz dört."

"Ew."

"Aynen öyle. Eğer o kadar yaşlı olsaydın ve hiç para kazanamasaydın, sen de çareler arardın." Saatine baktı. "Peki bunu yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Hiç şüphe yok ki Hugh'yu yarı yaşındaki seksi bir kadınla çıkmaktan alıkoyuyordum - tabii ki Hugh'nun görüldüğü yaşı kastediyordum. Gerçekte, bir yüzyılı zorluyordu.

Çantamı yere bıraktım ve ona uyarıcı bir bakış attım. "Bana borçlusun."

"Evet," diye kabul etti. Tanrıya şükür, bu benim her zamanki işim değildi. Şeytan normalde bu tür işleri "dışarıdan" yaptırırdı ama bu gece bir tür zamanlama sorunuyla karşılaşmıştı. Normalde bu işi kime yaptırdığını hayal bile edemiyordum.

Eve doğru gitmeye başladım ama beni durdurdu. "Georgina?"

"Evet?"

"Bir şey daha var..."

Ses tonundan hoşlanmadığım için arkamı döndüm. "Evet?"

"Kendisinin özel bir isteği varmış."

Bir kaşımı kaldırdım ve bekledim.

"Görüyorsun ya, şeytani şeylere çok meraklı. Bilirsiniz, ruhunu şeytana sattıysa -tabiri caizse- bekaretini de bir şeytanla falan kaybetmesi gerektiğini düşünüyor."

Yemin ederim, köpek bile havlamayı kesti. "Şaka yapıyorsun."

Hugh cevap vermedi.

"Ben hayır değilim. Hiçbir şekilde yapmayacağım-"

"*Hadi* ama Georgina. Önemli bir şey değil. Bir süs. Duman ve aynalar. Lütfen? Bunu benim için yapar mısın?" Arzulu ve yalvaran bir hal aldı. Karşı koymak zordu. Dedğim gibi, işinde iyiydi. "Gerçekten çok zor durumdayım... Eğer bana yardım edebilirsen... bunun anlamı çok büyük olur..."

Geniş yüzündeki acınası ifadeyi reddedemeyerek inledim. "Eğer biri bunu öğrenirse-"

"Dudaklarım mühürlü." Gerçekten de mühürleme hareketi yapma cüretini gösterdi.

Boyun eğerek ayakkabılarımın bağcıklarını çözdüm. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bunlar benim en sevdiğim Bruno Maglis. Üstümü değiştirdiğimde emilmelerini istemiyorum."

"Evet, ama... onları tekrar şekil değiştirebilirsin."

"Aynı olmayacaklar."

"Yapacaklar. Onlara istediğin her şeyi yapabilirsin. Bu çok saçma." "Bak," dedim, "burada durup ayakkabıları mı tartışmak istiyorsun, yoksa Bakireni erkek yapmamı mı istiyorsun?"

Hugh ağzını kapattı ve eve doğru eliyle işaret etti.

Çıplak ayaklarımı gıdıklayan çimlere basarak uzaklaştım. Hugh'nun söz verdiği gibi bodruma açılan arka veranda açıktı. Kendimi uyuyan evin içine bıraktım, köpekleri olmadığını umarak, varlığımın bu düşük noktasına nasıl geldiğimi merak ederek. Karanlığa alışan gözlerim kısa sürede rahat, orta sınıf bir aile odasının özelliklerini fark etti: kanepe, televizyon, kitap rafları. Solda bir merdiven boşluğu yükseliyor ve sağa doğru bir koridor açılıyordu.

Koridordan aşağı döndüm, yürürken görünüşümün şekil değiştirmesine izin verdim. Bu his bana o kadar tanıdık, o kadar doğal gelmişti ki ne olduğunu anlamak için dış görünüşümü görmeme bile gerek yoktu. Minyon bedenim uzadı, ince yapım hala ince kalıyordu ama daha zayıf, daha sert bir hal alıyordu. Tenim ölüm beyazına dönuştü ve soluk bronzluktan eser kalmadı. Zaten sırtımın ortasına kadar uzanan saçlarım aynı uzunlukta kaldı ama simsiyah oldu, ince dalgalılık düz ve kaba bir hal aldı. Çoğu standarda göre etkileyici olan göğüslerim daha da büyüdü ve bu adamın şüphesiz birlikte büyüdüğü çizgi roman kahramanlarıninkine rakip oldu.

Kıyafetime gelince... Banana Republic'in şirin pantolon ve bluzunu bir kenara bıraktım. Bacaklarımda uyluk yüksekliğinde siyah deri botlar belirdi, eşleşen bir askılı üst ve asla eğilemeyeceğim bir etekle eşleştirildi. Dikenli kanatlar, boynuzlar ve bir kırbaç paketi tamamladı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, yanlışıklıkla küçük dekoratif bir aynada tüm etkiyi gördüm. Umarım yerel iblislerden hiçbirini bunu öğrenmemiştir. Gerçekten de oldukça klaslardı.

Alaycı aynadan dönerek koridorda gideceğim yere baktım: üzerinde sarı bir ERKEKLER İŞ BAŞINDA tabelası olan kapalı bir kapı. Öteden bir video oyununun cılız seslerini duyduğumu sandım ama kapıyı çaldığımda bu sesler hemen kesildi.

Bir an sonra kapı açıldı ve karşımda 1.80 boylarında, kirli sarı saçları hızla tepeye doğru dökülen bir adam duruyordu. Homer Simpson tişörtünün altından büyük, kıllı bir göbek görünüyordu ve bir elinde bir paket patates cipsi tutuyordu.

Beni gördüğünde çantası yere düştü. "Martin Miller?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

Kırbacı şaklattım. "Benimle oynamaya hazır mısınız?"

Tam altı dakika sonra Miller'ların evinden ayrıldım. Anlaşılan otuz dört yıl insanın dayanıklılığı için pek bir şey yapmıyor.

Hugh ön bahçede yürüdüğümü görünce, "Vay canına, çok hızlıydı," dedi. Yine arabaya yaslanmış, sigara içiyordu. "Yok artık.

Onlardan bir tane daha var mı?"

Sırıttı ve kendi sigarasını uzatarak bana bir göz attı.

"Kanatların beni azdırdığını söylesem gücenir miydin?"

Sigarayı aldım, içime çekerken gözlerimi ona diktim. Hızlı bir kontrolle etrafta başka kimsenin olmadığını anladım ve her zamanki halime geri döndüm.

"Bana büyük borcun var," diye hatırlattım ona, ayakkabıları tekrar giyerken.

"Biliyorum. Elbette, bazıları bana borçlu olduğunu iddia edebilir. Bundan güzel bir keyif aldın. Alıştığından daha iyi."

Bunu inkâr edemezdim ama bu konuda iyi hissetmem de gerekmiyordu. Zavallı Martin. İnek ya da değil, ruhunu ebedi lanete teslim etmek altı dakika için ödenecek cehennemlik bir bedeldi.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Hugh teklif etti.

"Hayır, artık çok geç. Ben eve gidiyorum. Okuyacak bir kitabım var." "Ah, elbette. Büyük gün ne zaman?"

"Yarın," diye ilan ettim.

Şeytan benim kahramana tapınmama kıkırdadı. "O sadece ana akım kurgu yazıyor, biliyorsun. Nietzsche ya da Thoreau gibi değil."

"Hey, büyük bir yazar olmak için gerçeküstü ya da aşkın olmak gerekmiyor. Bilirim; yıllar içinde birkaç tane gördüm."

Hugh benim buyurgan tavrım karşısında homurdanarak bana sahte bir selam verdi. "Bir hanımefendiyle yaşı hakkında tartışmak bana düşmez."

Yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra iki blok ötede park ettiğim yere doğru yürüdüm. Arabanın kapısını açıyordum ki bir şey hissettim: yakınımda başka bir ölümsüzün olduğunu gösteren o sıcak, karıncalanma hissi. *Vampir*, diye kaydettim, yanımda belirmesinden sadece bir milisaniye önce. Lanet olsun, hızlı hareket ediyorlar.

"Georgina, benim güzelim, benim tatlı succubus'um, benim zevk tanrıçam," diye mırıldandı ellerini dramatik bir şekilde kalbinin üzerine koyarak.

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey. Duane muhtemelen tanıdığım en iğrenç ölümsüzdü. Sarı saçlarını küt kestirirdi ve her zamanki gibi hem moda hem de deodorant konusunda berbat bir zevki olduğunu gösterirdi.

"Git buradan, Duane. Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Hadi ama," diye mırıldandı, ben kapıyı açmaya çalışırken eli kapıyı tutmak için uzandı. "Bu sefer sen bile naz yapamazsın. Şu haline bir bak. Kesinlikle parlıyorsun. İyi avlar, ha?"

Martin'in yaşam enerjisinden bahsederken kaşlarımı çattım, beni sarıyor olması gerektiğini biliyordum. İnatla, Duane'in tutuşuna karşı kapımı açmaya çalıştım. Ama olmadı.

"Görünüşe bakılırsa günlerce baygın kalacak," diye ekledi vampir, bana yakından bakarak. "Yine de, her kimse gezintiden hoşlandığını tahmin ediyorum - hem senin üzerinde hem de cehennemde." Bana sivri dişlerini zar zor ortaya çıkaran tembel bir gülümseme verdi. "Şu anki kadar seksi görüldüğüne göre oldukça iyi biri olmalı. Ne oldu? Sadece dünyanın pisliklerini becerdiğini sanıyordum. Gerçek pisliklerle."

"Politika değişikliği. Size boş yere umut vermek istemedim."

Takdirle başını salladı. "Georgina, sen ve esprilerin beni hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsunuz. Ama ben her zaman fahişelerin iş başında ya da dışında ağızlarını nasıl kullanacaklarını iyi bildiklerini düşünmüşümdür."

"Bırak," diye tersledim, kapıyı daha sert çektişirdim.

"Bu acele niye? Sen ve şeytanın burada ne yaptığınızı bilmeye hakkım var. Doğu Yakası benim bölgem."

"Sizin 'mahalle' kurallarınıza uymak zorunda değiliz ve bunu siz de biliyorsunuz." "Yine de, mahallede olduğunuzda nezaket kuralları- Gerçekten, bu durumda en azından merhaba dersin. Ayrıca, neden hiç takılmıyoruz? Bana biraz kaliteli zaman borçlusun. Diğer eziklerle yeterince vakit geçiriyorsun."

Bahsettiği ezikler benim arkadaşlarım ve tanıdığım tek düzgün vampirlerdi. Duane gibi çoğu vampir kibirli, sosyal becerilerden yoksun ve bölgecilik takıntılıydı. Tanıdığım birçok ölümlü erkekten farklı değillerdi.

"Eğer gitmeme izin vermezsen, 'nezaket' kavramının yepyeni bir tanımını öğreneceksin."

Tamam, aptalca, sahte bir aksiyon filmi repliğiydi ama o anda aklıma gelen en iyi şey buydu. Sesimi olabildiğince tehditkâr çıkardım ama bu tamamen kabadayılıktı ve o da bunu biliyordu. Succubi'ler karizma ve şekil değiştirme yeteneğine sahipti; vampirler ise süper güç ve hıza. Bunun anlamı, birimizin partilerde daha iyi kaynaştığı, diğerimizin ise bir el sıkışma ile bir adamın bileğini kırabileceğiydi.

"Beni gerçekten tehdit mi ediyorsun?" şakacı elini yanağımda gezdirerek ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu, hem de kötü bir şekilde. Kıpırdandım. "Bu çok sevimli. Ve biraz da tahrik edici. Aslında seni saldırırken görmek isterdim. Belki de iyi bir kız gibi davranırsan-ow! Seni küçük sürtük!"

İki eli de meşgulken, fırsat penceremi yakalamıştım. Hızlı bir şekil değiştirme patlamasıyla sağ elimde üç inçlik keskin pençeler belirdi. Onları yanağına doğru kaydurdım. Üstün refleksleri bu hareketle çok uzağa gitmeme izin vermedi ama bileğimi kavrayıp arabaya çarpmadan önce kan akıttım.

"Sorun nedir? Senin için yeterince saldırgan değil mi?" Acımla idare ettim. Daha fazla kötü film repliği.

"Çok şirin, Georgina. Çok şirin. Ben gelene kadar ne kadar sevimli olduğunu göreceğiz-"

Bir sonraki blokta bir araba köşeyi dönüp bize doğru gelirken farlar gecenin içinde parıldıyordu. O an Duane'in yüzündeki kararsızlığı görebiliyordum. Baş başa konuşmamız şüphesiz sürücü tarafından fark edilecekti.

Duane araya giren bir ölümlüyü kolayca öldürebilse de -hayatını kazanmak için yaptığı şey buydu- bu cinayetin beni taciz etmesiyle bağlantılı olması üstlerimize iyi görünmeyecektir. Duane gibi bir pislik bile beni öldürmeden önce iki kere düşünürdü.

Bu tür evrak işlerini karıştırmak.

"Daha işimiz bitmedi," diye tısladı ve bileğimi bıraktı.

"Oh, sanırım öyle." Kurtuluş yolda olduğu için artık daha cesur hissedebiliyordum. "Bir dahaki sefere bana yaklaştığında bu son olacak."

"Dehşet içinde titriyorum," diye mırıldandı. Gözleri karanlıkta bir kez parladı ve sonra kayboldu, araba geçip giderken gecenin içine doğru ilerledi. Tanrı'ya şükürler olsun ki, bu gece o şoförü hangi ilişki ya da dondurma koşusu ortaya çıkardıysa.

Daha fazla zaman kaybetmeden arabama bindim ve şehre dönmek için sabırsızlanarak yola koyuldum. Ellerimin direksiyonda titremesini görmezden gelmeye çalıştım ama işin gerçeği Duane beni korkutuyordu. Ölümsüz arkadaşlarımla yanında onu defalarca azarlamıştım ama karanlık bir sokakta onu tek başıma alt etmek tamamen farklı bir konuydu, özellikle de tüm tehditlerim boş tehditler olduğu için.

Aslında şiddetin her türüsünden nefret ederdim. Sanırım bu, modern dünyada hiç kimsenin kavrayamayacağı düzeyde zalimlik ve vahşetle dolu tarih dönemlerinde yaşamaktan kaynaklanıyordu. İnsanlar artık şiddet dolu zamanlarda yaşadığımızı söylemekten hoşlanıyorlar, ama hiçbir fikirleri yok. Elbette, yüzyıllar önce bir tecavüzcünün işlediği suçlar nedeniyle, sonu gelmeyen mahkeme salonu dramaları ya da "iyi hal" nedeniyle erken tahliye olmaksızın, hızlıca ve derhal hadım edildiğini görmenin belli bir tatmini vardı. Ne yazık ki intikam ve intikamcılıkla uğraşanlar çizgiyi nerede çekeceklerini nadiren biliyorlar, bu yüzden modern yargı sisteminin bürokrasisini her gün tercih ederim.

Şanslı sürücünün dondurma almaya gittiğini tahmin ettiğimi düşünerek, biraz tatlının bana da iyi geleceğine karar verdim. Güvenli bir şekilde Seattle'a döndüğümde, 24 saat açık bir markette durdum ve bir pazarlama dehasının tiramisu aromalı dondurma yarattığını keşfettim. Tiramisu ve dondurma. Ölümlülerin yaratıcılığı beni şaşırtmayı asla başaramadı.

Ödemeyi yapmak üzereyken bir çiçek sergisinin önünden geçtim. Ucuz ve biraz yırtık pırtıktilar ama genç bir adamın içeri girip endişeyle onları incelemesini izledim. Sonunda sonbahar renginde birkaç sakız seçti ve onları taşıdı. Gözlerim özlemle onu takip etti, bunları hangi kız alacaksa onu yarı kıskanıyordum.

Duane'in de belirttiği gibi, genellikle kaybedenlerden beslenirdim, incittiğim ya da birkaç günlüğüne bayılttığım için suçluluk duymam gerekmeyen adamlardan. Bu tipler çiçek göndermez ve genellikle romantik jestlerden tamamen kaçınırlardı. Çiçek gönderen erkeklere gelince, onlardan uzak dururdum. Kendi iyilikleri için. Bu bir succubus için karaktere aykırıydı ama artık adabı umursamayacak kadar bıkmıştım.

Kendimi üzgün ve yalnız hissederek kendim için bir buket kırmızı karanfil aldım ve dondurmaya birlikte parasını ödedim.

Eve vardığımda telefonum çalıyordu. Eşyalarımı yere bıraktım.

Arayanın kimliğine baktım. *Arayan bilinmiyor.*

"Lordum ve efendim," diye cevap verdim. "Mükemmel bir gece için ne mükemmel bir son."

"Esprilerini kendine sakla, Georgie. Neden Duane ile uğraşıyordun?"

"Jerome, ben-ne?"

"Az önce aradı. Onu gereksiz yere rahatsız ettiğinizi söyledi."

"Hassling? Onunla mı?" İçimde öfke kabardı. "O başlattı! Yanıma geldi ve-"

"Ona vurdun mu?"

"I..."

"Yaptın mı?"

İçimi çektim. Jerome, Seattle'daki kötülük hiyerarşisinin baş iblisiydi ve aynı zamanda benim amirimdi. Hepimizi yönetmek, görevlerimizi yerine getirdiğimizden emin olmak ve bizi hizada tutmak onun işiydi. Ancak her tembel iblis gibi o da kendisine mümkün olduğunca az iş çıkarmamızı tercih ederdi. Kızgınlığı telefon hattından neredeyse hissediliyordu.

"Ona vurdum sayılır. Aslında, daha çok bir tokattı."

"Anlıyorum. Bir tokat. Peki onu tehdit de ettin mi?"

"Şey, evet, sanırım, eğer anlambilimi tartışmak istiyorsan, ama Jerome, hadi ama!"

O bir vampir. Ona dokunamam. Bunu biliyorsun."

Baş iblis tereddüt etti, görünüşe göre Duane ile kafa kafaya gelmemin sonucunu düşünüyordu. Bu varsayımsal savaşı kaybetmiş olmalıydım çünkü bir an sonra Jerome'un nefes verdiğini duydum.

"Evet. Sanırım. Ama onu daha fazla kışkırtmayın. Şu anda siz çocuklar kedi kavgası yapmadan da yeterince işim var."

"Ne zamandan beri çalışıyorsun?" Gerçekten de çocuklar.

"İyi geceler, Georgie. Bir daha Duane'e bulaşma."

Telefonun bağlantısı kesildi. İblisler havadan sudan konuşmayı sevmezdi.

Kendimi çok kırılmış hissederek telefonu kapattım. Duane'in beni ispiyonladığına ve sonra da beni kötü adam yerine koyduğuna inanamıyordum. Daha da kötüsü, Jerome buna inanmış görünüyordu. En azından ilk başta. Muhtemelen bu beni en çok inciten şeydi çünkü tembellik alışkanlıklarım bir yana, baş iblise karşı her zaman bir tür hoşgörülü, öğretmenin evcil hayvanı rolünden hoşlanmıştım.

Teselli bulmak için dondurmayı yatak odama taşıdım ve üzerimdeki bol gecelikleri çıkarıp attım. Kedim Aubrey yatağımın ayak ucunda uyuduğu yerden kalktı ve gerindi. Alnındaki siyah lekeler dışında bembeyazdı, yeşil gözlerini kısarak beni selamladı.

"Yatağa gidemem," dedim ona, esnememi bastırarak. "Önce kitap okumam lazım."

Bira ve kitabımla kıvrıldım, yarınki imza gününde en sevdiğim yazarla nihayet nasıl buluşacağımı tekrar hatırladım. Seth Mortensen'in yazıları her zaman benimle konuştu, içimde uyuduğunu bile bilmediğim bir şeyleri uyandırdı. *Şu anki kitabı Glasgow Pakti'nden dolayı hissettiğim suçluluk duygusunu hafifletemedi.*

Martin'e olanlar, yine de içimde sızlayan bir boşluğu doldurdu. Bu kadar kısa bir süre yaşayan ölümlülerin böylesine harika şeyler yaratabilmesine hayret ettim.

Beş sayfayı bitirdiğimde Aubrey'e "Ölümlüyken hiçbir şey yaratmadım," dedim.

Bana süttündü, sempatik bir şekilde mırıldandı ve yatağına geri yığılıp uykuya dalmadan önce dondurmayı kaldırarak kadar aklım vardı.

Bölüm 2

Ertesi sabah telefon beni kendime getirdi. Tül perdelerimin arasından süzülen loş, bulanık ışık, acayip derecede erken bir saati işaret ediyordu. Ancak buralarda bu kadar ışık gün doğumundan öğlene kadar her şeyi gösterebilirdi. Dört kez çaldıktan sonra nihayet cevap vermeye tenezzül ettim ve yanlışlıkla Aubrey'i yataktan düşürdüm. Öfkeli bir *miyavlamayla* yere indi ve kendini temizlemeye koyuldu.

"Alo?"

"Yo, Kincaid?"

"Hayır." Cevabım hızlı ve kesin oldu. "İçeri gelmiyorum." "Bunu soracağımı bile bilmiyorsun."

"Elbette biliyorum. Beni bu kadar erken aramanın başka bir nedeni yok ve ben de bunu yapmayacağım. Bugün benim izin günüm Doug."

Günlük işimdeki diğer müdür yardımcısı Doug oldukça iyi bir adamdı, ancak hayatını kurtarmak için poker yüzünü ya da sesini koruyamazdı. Soğukkanlı tavrı yerini hemen çaresizliğe bıraktı. "Bugün herkes hasta olduğunu söyledi ve şu anda zor durumdayız. Bunu yapmak zorundasın."

"Ben de hastayım. İnanın bana, beni orada istemezsiniz."

Tamam, tam olarak hasta değildim ama hâlâ Martin'le birlikte olmanın etkisindeydim. Ölümlüler bunu Duane gibi "göremezlerdi", ama hissederler ve nedenini bile bilmeden ona doğru çekilirlerdi - hem erkekler hem de kadınlar. Bugünkü hapsim herhangi bir aptalca, aşk hastası davranışı önleyecekti. Gerçekten çok nazıktım.

"Yalancı. Sen asla hasta olmazsın."

"Doug, zaten bu gece imza için gelmeyi planlıyordum. Bugün de bir vardiya çalışırsam, bütün gün orada olacağım. Bu iğrenç ve çarpık."

"Benim dünyama hoş geldin, bebeğim. Başka alternatifimiz yok, mağazanın kaderini gerçekten önemsiyorsan, müşterilerimizi ve onların mutluluğunu gerçekten önemsiyorsan..."

"Beni kaybediyorsun, kovboy."

"Yani," diye devam etti, "soru şu, buraya kendi isteğinle mi geleceksin, yoksa oraya kadar yürüyüp seni yataktan kendim mi çıkarmam gerekecek? Açıkçası, ikincisi benim için sorun olmazdı."

İşten iki blok ötede oturduğum için kendimi milyarıncı kez azarlayarak zihinsel bir göz devirme hareketi yaptım. Kitapçının çektiği acılar hakkındaki saçmalıkları, bildiği gibi etkili olmuştu. Yanlış bir inançla hareket ediyordum.

Burası bensiz yaşayamazdı.

"Esprili, cinsel şakalaşma girişimlerini daha fazla riske atmaktansa, sanırım oraya gelmem gerekecek. Ama Doug..." Sesim sertleşti.

"Öyle mi?"

"Beni kayıtlara falan geçirme." Sonunda

tereddüt ettiğini duydum.

"Doug? Ben ciddiylim. Ana kasalar değil. Çok fazla müşterinin etrafında olmak istemiyorum."

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Ana kayıtlar değil." "Söz mü?"

"Söz veriyorum."

Yarım saat sonra, kitapçıya giden iki bloklu yolu yürümek için kapımdan çıktım. Uzun bulutlar alçaktan sarkarak gökyüzünü karartıyor, havaya hafif bir serinlik dokunuyor ve bazı yaya arkadaşlarımı palto giymeye zorluyordu. Haki pantolonumu ve kahverengi şönil kazağımı fazlasıyla yeterli bulduğum için hiçbirini tercih etmemiştim. Kıyafetler, tıpkı bu sabah özenle sürdüğüm dudak parlaticısı ve göz kalemi gibi gerçektir; onlara şekil değiştirerek bürünmemiştim. Her ne kadar Hugh yine tuhaf davrandığımı iddia etse de, kozmetik ürünleri sürmenin ve kıyafetleri eşleştirmenin rutin doğası hoşuma gitmişti.

Emerald City Books & Café, Seattle'ın Queen Anne mahallesinde neredeyse tam bir bloğu kaplayan geniş bir işletmeydi. İki kat yüksekliğindeydi ve kafe kısmı Space Needle'ı gören ikinci kattaki bir köşeye hakimdi. Ana kapının üzerinde, mağazanın açılmasını bekleyen müşterileri koruyan neşeli yeşil bir tente asılıydı. Etraflarından dolaştım ve personel anahtarımı kullanarak yan kapıdan içeri girdim.

Doug daha içeri iki adım atmadan bana saldırdı. "Zamanı gelmişti. Biz..." Durakladı ve beni tekrar inceleyerek iki kez baktı. "Vay canına... Bugün gerçekten çok hoş görünüyorsun. Farklı bir şey mi yaptın?"

Sadece otuz dört yaşında bir bakir diye düşündüm.

"Hayal görüyorsun çünkü personel sorununu çözmek için burada olduğum için çok mutlusun. Ne yapıyorum ben? Stok mu?"

"Ben, şey, hayır." Doug sersemliğini üzerinden atmaya çalışıyor, hâlâ beni rahatsız edici bulduğum bir şekilde aşağı yukarı süzüyordu. Benimle çıkmaya olan ilgisi bir sır değildi, benim sürekli reddetmem de öyle. "Gel, sana göstereyim."

"Sana söyledim-"

"Bu ana kayıtlar değil," diye söz verdi bana.

"O" şeyin üst kattaki kafemizde bulunan espresso tezgahı olduğu ortaya çıktı.

Kitapçı personeli burada neredeyse hiç vekil çalışmazdı, ama bu duyulmamış bir şey değildi.

Kafe müdürü Bruce, tezgâhın arkasında diz çökmüş olduğu yerden fırladı. Sık sık Doug ve Bruce'un karışık ırklı, alternatif gerçeklik tarzında ikiz olabileceklerini düşünürdüm. Her ikisinin de uzun, dağınık at kuyrukları vardı ve her ikisi de grunge dönemine övgü olarak bolca flanel giyiyordu.

tamamen iyileşti. Esas olarak renkleri farklıydı. Doug Japon-Amerikalıydı, siyah saçlıydı ve kusursuz bir teni vardı; Bruce ise Bay Aryan Ulusuydu, tamamen sarı saçlı ve mavi gözlüydü.

"Hey Doug, Georgina," diye müjdeledi Bruce. Bana bakınca gözleri büyüdü. "Vay canına, bugün harika görünüyorsun."

"Doug! Bu da en az onun kadar kötü. Sana müşteri istemediğimi söylemiştim." "Bana ana kayıtların olmadığını söylemiştin. Bu konuda hiçbir şey söylemedin.

bir tane."

Protesto etmek için ağzımı açtım ama Bruce araya girdi. "Yapma Georgina, bugün Alex hasta olduğunu söyledi ve Cindy de işi bıraktı." Yüzümdeki sert ifadeyi görünce hemen ekledi: "Kayıtlarımız neredeyse sizinkiyle aynı. Kolay olacak."

"Ayrıca" -Doug sesini müdürümüzün sesini taklit edecek kadar yükseltti -"Müdür yardımcılarının buradaki herkesin yerini doldurabilmesi gerekir."

"Evet, ama kafe-"

"-hâlâ mağazanın bir parçası. Bak, gidip açmam lazım. Bruce sana bilmen gerekenleri gösterecek. Merak etme, her şey yoluna girecek." Ben tekrar reddedemeden aceleyle uzaklaştı.

"Korkak!" Arkasından bağırdım.

"O kadar da kötü olmayacak," diye yineledi Bruce, üzüntümü anlamamıştı. "Sen sadece parayı al, ben de espressoyu hazırlayayım. Hadi senin üzerinde pratik yapalım. Beyaz çikolatalı mocha ister misin?"

"Evet," diye kabul ettim. Birlikte çalıştığım herkes bu özel ahlaksızlığı biliyordu. Genelde günde üç tanesini devirmeyi başarırdım. Mocha'lardı bunlar, iş arkadaşlarım değil.

Bruce gerekli adımlarda bana yol gösterdi, bardakları nasıl işaretleyeceğimi ve kasanın dokunmatik ekran arayüzünde neye basmam gerektiğini gösterdi. Haklıydı. O kadar da kötü değildi.

"Sen doğuştan yeteneklisin," diye beni temin etti daha sonra, mocha'mı uzatırken.

Yanıt olarak homurdandım ve mochalar gelmeye devam ettiği sürece her şeyle başa çıkabileceğimi düşünerek kafeinimi tükettim. Ayrıca, bu gerçekten de ana kayıtlar kadar kötü olamazdı. Kafe muhtemelen günün bu saatinde hiç iş yapmıyordu.

Yanılmışım. Açılıştan dakikalar sonra beş kişilik bir kuyruğumuz vardı.

"Büyük boy latte," diye tekrarladım ilk müşteriye, dikkatlice bilgi.

Bruce bana "Çoktan aldım," dedi ve ben daha bardağı etiketlemeye fırsat bulamadan içeceği başlattı. Kadının parasını memnuniyetle aldım ve bir sonraki siparişime geçtim.

"Büyük bir skinny mocha."

"Zayıflık, yağsızlığın başka bir adı Georgina."

Bardağın üzerine NF yazdım. Endişelenme. Bunu yapabiliriz.

Bir sonraki müşteri yanıma geldi ve bir anlığına gözleri kamaşmış bir şekilde bana baktı. Akli başına gelince başını salladı ve ağzından bir sürü sipariş döküldü.

"Bir küçük filtre kahve, bir büyük yağsız vanilyalı latte, bir küçük double cappuccino ve bir büyük kafeinsiz latte istiyorum."

Şimdi gözlerim kamaşmıştı. Bütün bunları nasıl hatırlamıştı? Ve dürüst olmak gerekirse, artık kim damla sipariş ediyor?

Sabah devam etti ve endişelerime rağmen kısa süre sonra kendimi canlanmış ve deneyimin tadını çıkarmış hissettim. Elimde değildi. Bu şekilde çalışıyordum, hayatımı bu şekilde sürdürüyordum. Yeni şeyler denemeyi seviyordum, hatta espresso servisi gibi sıradan bir şeyi bile. İnsanlar aptal olabiliyordu elbette, ama çoğu zaman halkla çalışmaktan keyif alıyordum. Müşteri hizmetlerine bu şekilde girmiştim.

Uyku sersemliğimin üstesinden geldiğimde, doğuştan gelen succubus karizmam devreye girdi. Kendi kişisel sahne şovumun yıldızı oldum, kolaylıkla şakalaşıyor ve flört ediyordum. Martin'in yarattığı cazibe ile birleşince, düpedüz karşı konulmaz bir hale geldim. Bu durum bir dizi flört teklifi ve tavlama cümlesiyle sonuçlansa da, beni herhangi bir hatanın yansımalarından da kurtardı. Müşterilerim bende hiçbir yanlış bulmadı.

Yaşlı bir kadın, kendisine yağsız, kafeinsiz latte yerine yanlışlıkla büyük boy tarçınlı mocha sipariş ettiğimi fark edince, "Sorun değil canım," diyerek beni temin etti. "Zaten yeni içeceklere yönelmem gerekiyor."

Ben de şeker hastası olmadığını umarak gülümsedim.

Daha sonra elinde Seth Mortensen'in *Glasgow Paktı* kitabının bir kopyasını taşıyan bir adam geldi. Bu geceki önemli olayla ilgili gördüğüm ilk işaret buydu.

"İmza gününe gidiyor musun?" Çayını hazırlarken sordum. Bleh. Kafein içermez.

Hamile bir an için beni inceledi ve ben de kendimi pas geçmek için hazırladım. Onun yerine adam hafifçe "Evet, orada olacağım" dedi.

"Onun için iyi sorular düşündüğünden emin ol. Herkesin sorduğu soruların aynısını sorma."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsiniz, her zamanki şeyler. 'Fikirlerini nereden buluyorsun?' ve 'Cady ve O'Neill hiç bir araya gelecekler mi?'"

Üstünü değiştirirken adam bunu düşündü. Dağınık bir şekilde sevimli biriydi. Kahverengi saçlarında kırmızımsı altın bir parıltı vardı, söz konusu parıltı yüzünün alt kısmından geçen sakalların gölgesinde daha belirgindi. Bilerek mi sakal bırakmıştı yoksa tıraş olmayı mı unutmuştu, tam olarak karar veremiyordum. Her ne ise, aşağı yukarı eşit bir şekilde uzamıştı ve giydiği Pink Floyd tişörtüyle birleştiğinde bir tür hippie-oduncu görüntüsü veriyordu.

"'Olağan soruların' onları daha az anlamlı hale getirdiğini düşünmüyorum."

"Sonunda kararını verdi, benimle çelişmekten çekiniyor gibiydi. "Bir hayran için her soru yeni ve eşsizdir."

Başka bir müşteriyle ilgilenebilmem için kenara çekildi. Seth Mortensen'i akıllıca tartışma fırsatını kaçırmak istemediğim için bir sonraki siparişi alırken sohbe devam ettim.

"Hayranları unutun. Peki ya zavallı Seth Mortensen? Muhtemelen bunlardan birini her aldığında kendini kazığa oturtmak istiyordur."

"'Kazığa oturtmak' biraz ağır bir kelime, sizce de öyle değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Adam çok zeki. Aptalca sorular duymak onu gözyaşlarına boğuyor olmalı."

Adamın ağzında şaşkın bir gülümseme belirdi ve sabit kahverengi gözleri beni dikkatle tarttı. Bu kadar açık baktığını fark ettiğinde utanarak gözlerini kaçırdı. "Hayır. Eğer turneye çıktıysa hayranlarını önemser. Tekrarlanan sorulara aldırılmaz."

"Fedakârlık için turneye çıkmıyor. Turneye çıkıyor çünkü yayınevindeki reklamcılar onu turneye çıkmaya zorluyor," diye karşı çıktım. "Bu arada bu da zaman kaybı."

Bana dönüp bakmaya cesaret etti. "Turne mi? Onunla tanışmak istemiyor musun?" "Evet, tabii ki istiyorum. Sadece, bu...tamam. Bak, sakın beni Yanlış. Bu adamın bastığı yere tapıyorum. Bu gece onunla tanışacağım için heyecanlıyım. Bu gece onunla tanışmak için ölüyorum. Eğer beni alıp götürmek ve aşk kölesi yapmak isteseydi, kitaplarının ön kopyalarını aldığım sürece bunu yapardım. Ama bu turne işi zaman alıyor. Bir sonraki kitabı yazmak için daha iyi harcanacak bir zaman. Yani, kitaplarının ne kadar sürede çıktığını görmediniz mi?"

"Evet. Fark ettim."

Tam o sırada, önceki bir müşteri geri döndü ve karamel sosu yerine karamel şurubu aldığından şikayet etti. Bu ne anlama geliyorsa artık. Birkaç gülümseme ve tatlı özürler sundum ve kısa süre sonra ne karamel sosu ne de başka bir şey umurunda oldu. Kasamdan ayrıldığında Mortensen hayranı adam da gitmişti.

Saat beş civarında vardiyamı bitirdiğimde Doug beni karşılamaya geldi. "Buradaki performansın hakkında bazı ilginç şeyler duydum."

"Senin 'performansın' hakkında her zaman ilginç şeyler duyuyorum Doug, ama bu konuda şaka yaptığımı duymuyorsun."

Benimle biraz daha konuştu ve sonunda imza gününe hazırlanmam için beni serbest bıraktı, ama bugünkü iyiliğim için bana ne kadar borçlu olduğunu alçakgönüllülükle kabul etmesini sağlamadan önce değil. O ve Hugh arasında, her yerde iyilik biriktiriyordum.

Akşam yemeği yemek ve ne giyeceğime karar vermek için iki blok ötedeki eve koşarak gittim. Heyecanım giderek artıyordu. Bir saat kadar sonra, tüm zamanların en sevdiğim yazarıyla buluşacaktım. Hayat daha iyi olabilir miydi? Kendi kendime mırıldanarak merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve anahtarlarımı çıkardım

Sadece benim fark ettiğim ya da takdir ettiğim bir süslemeyle.

Kapıyı açtığımda, bir el aniden beni yakaladı ve kabaca içeri, dairemin karanlığına çekti. Kapıya doğru itilip çarpılarak kapatıldığımda şaşkınlık ve korku içinde bağırdım. Işıklar aniden ve beklenmedik bir şekilde yandı ve havada hafif bir sülfür kokusu yayıldı. Parlaklık irkilmeme neden olsa da, neler olduğunu anlayacak kadar iyi görebiliyordum.

Kızgın bir iblis kadar cehennemde öfke yoktur.

Bölüm 3

Elbette bu noktada Jerome'un bir iblise benzemediğini, en azından geleneksel kırmızı deri ve boynuzlar anlamında benzemediğini belirtmeliyim. Belki başka bir varoluş düzleminde öyleydi ama Hugh, ben ve dünyada yürüyen diğer tüm ölümsüzler gibi Jerome da artık insan kılığındaydı.

John Cusack'a benzeyen biri.

Ciddiyim. Şaka değil. Baş iblis her zaman aktörün kim olduğunu bile bilmediğini iddia etti, ama hiçbirimiz buna inanmadık.

"Ah," dedim sinirli bir şekilde. "Bırak gideyim."

Jerome elini bıraktı ama kara gözleri hâlâ tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "İyi görünüyorsun," dedi bir süre sonra, bu itiraf karşısında şaşırmış görünüyordu.

Kazağımı çekiştirerek elinin buruşturduğu yerden düzelttim.

"Hayranlığını göstermek için komik bir yöntemin var."

"Gerçekten iyi," diye düşünceli bir şekilde devam etti. "Eğer daha iyisini bilmeseydim, senin-"

"-Parla," diye mırıldandı iblisin arkasından bir ses. "Parlıyorsun Lilith'in Kızı, gece gökyüzündeki bir yıldız gibi, sonsuzluğun kasvetinde parıldaayan bir elmas gibi."

Şaşkınlıkla başladım. Jerome konuşmacıyla keskin bir bakış attı, monoloğunun bölünmesinden hoşlanmamıştı. Ben de dairemde davetsiz bir meleğin bulunmasından hoşlanmadığım için ters ters baktım. Carter ikimize de gülümsemekle yetindi.

"Dediğim gibi," diye tersledi Jerome, "iyi bir ölümlüyle birlikte olmuş gibi görünüyorsun."

"Hugh için bir iyilik yaptım."

"Yani bu yeni ve gelişmiş bir alışkanlığın başlangıcı değil mi?" "Bana ödediğiniz maaşla değil."

Jerome homurdandı ama bu aramızdaki rutinin bir parçasıydı. İşimi ciddiye almadığım için beni azarlardı, ben de karşılığında birkaç nükte yapardım ve statüko devam ederdi. Dediğim gibi, öğretmenin gözdesi gibiydim.

Ancak şimdi ona baktığımda, daha fazla şaka yapmayacağını görebiliyordum. Bugün müşterilerimi büyüleyen cazibenin bu ikisi üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Jerome'un yüzü, meleğin her zamanki alaycı yarı gülümsemesine rağmen Carter'inki gibi gergin ve ciddiydi.

Jerome ve Carter düzenli olarak birlikte takılırlardı, özellikle de alkol

işin içindeydi. Sözde büyük, kozmik bir mücadele içinde oldukları için bu beni şaşırtıyordu. Bir keresinde Jerome'a Carter'ın düşmüş bir melek olup olmadığını sormuştum ve bu da iblisin gülmesine neden olmuştu. Kendini toparladığında bana hayır demişti, Carter düşmemişti. Eğer düşmüş olsaydı, teknik olarak artık bir melek olmazdı. Bu cevabı pek tatmin edici bulmamıştım ve sonunda ikisinin birlikte kalması gerektiğine karar verdim çünkü bu bölgede zamanın ve yaratılışın başlangıcına kadar uzanan bir varoluşla ilişki kurabilecek başka kimse yoktu. Geri kalan tüm küçük ölümsüzler daha önce bir noktada insan olmuşlardı; Jerome ve Carter gibi büyük ölümsüzler ise olmamışlardı. Benim yüzyıllarım onların zaman çizelgesinde sadece bir kırılmaydı.

Şu anki varlığının nedeni ne olursa olsun, Carter'ı sevmiyordum. Duane gibi iğrenç biri değildi ama her zaman kendini beğenmiş ve kibirli görünüyordu. Belki de meleklerle ilgili bir şeydi. Carter ayrıca hayatımda gördüğüm en tuhaf espri anlayışına sahipti. Benimle dalga geçip geçmediğini asla anlayamazdım.

"Sizin için ne yapabilirim çocuklar?" Çantamı tezgâhın üzerine atarak sordum. "Bu gece gitmem gereken yerler var."

Jerome gözlerini kısarak bana baktı. "Bana Duane'den bahsetmeni istiyorum."

"Ne? Ben zaten yaptım. O bir pislik."

"Bu yüzden mi onu öldürttün?" "Ben-ne?"

Dolabın içindekileri karıştırdığım yerde donup kaldım ve yavaşça dönüp ikiliye baktım, yarı şaka bekliyordum. İki yüz de ciddiydi ve beni izliyorlardı.

"Öldürülmek mi? Nasıl... nasıl oluyor bu?" "Sen söyle, Georgie."

Gözlerimi kırptım, aniden bunun nereye gittiğini fark ettim. "Beni Duane'i öldürmekle mi suçluyorsun? Ve bekle... bu çok aptalca. Duane ölmedi. Olamaz."

Jerome volta atmaya başladı, sesi abartılı bir medenilikteydi. "Oh, sizi temin ederim, o tamamen öldü. Onu bu sabah, gün doğmadan hemen önce bulduk."

"Ne olmuş yani? Güneşe maruz kaldığı için mi öldü?" Bir vampirin ancak bu şekilde ölebileceğini duymuştum.

"Hayır. Kalbine saplanan kazık yüzünden öldü." "Ew."

"Bunu kime yaptırdığını söylemeye hazır mısın Georgie?"

"Kimseye yaptırmadım! Bunun neyle ilgili olduğunu bile anlayamıyorum. Duane ölmüş olamaz."

"Dün gece kavga ettiğinizi bana itiraf ettin." "Evet..."

"Ve sen onu tehdit ettin." "Evet, ama şaka yapıyordum..."

"Sanırım bana onun sana asla yaklaşmaması hakkında bir şeyler söylediğini anlattı."

Yine mi?"

"Kızgın ve üzgündüm! Beni korkutuyordu. Bu çılgınlık. Ayrıca, *Duane ölmüş olamaz.*"

Tüm bunlar olurken tutunabildiğim tek akıl sağlığım buydu, bu yüzden onlara ve kendime tekrarlayıp durdum. Ölümsüzler, tanım gereği, ölümsüzdür. Hikayenin sonu.

Baş iblis merakla, "Vampirler hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?" diye sordu.

"Ölemeyecekleri gibi mi?"

Carter'ın gri gözlerinde eğlence titreyordu; Jerome beni daha az komik buldu. "Sana son kez soruyorum Georgina. Biriyle yattın mı yatmadın mı? Duane öldürüldü mü? Sadece soruya cevap verin.

Evet ya da hayır." "Hayır," dedim kararlılıkla.

Jerome Carter'a baktı. Melek beni inceledi, uzun sarı saçları öne düşerek yüzünü kısmen örtmüştü. O zaman Carter'ın neden bu gece benimle birlikte olduğunu anladım. Melekler her zaman gerçeği yalandan ayırt edebilirler. Sonunda Jerome'a sertçe başını salladı.

"Sınavı geçtiğime sevindim," diye mırıldandım.

Ama artık bana dikkat etmiyorlardı.

"Şey," diye gözlemledi Jerome suratsızca, "sanırım bunun ne anlama geldiğini biliyoruz." "Şey, kesin olarak bilmiyoruz..."

"İstiyorum."

Carter ona anlamlı bir bakış attı ve birkaç saniyelik sessizlik oldu. Böyle anlarda ikisinin zihinsel olarak iletişim kurduğundan hep şüphelenmişimdir, biz daha küçük ölümsüzlerin yardım almadan yapamayacağı bir şey.

"Yani Duane gerçekten öldü mü?" Ben sordum.

"Evet," dedi Jerome, orada olduğumu hatırlayarak. "Hem de çok."

"O zaman onu kim öldürdü? Artık ben olmadığımı anladığımıza göre?"

İkisi de birbirlerine bakıp omuz silkti, ikisi de cevap vermedi. İkisi de ihmalkâr ebeveynlerdi. Carter bir paket sigara çıkardı ve yaktı. Tanrım, böyle olmalarından nefret ederdim.

Sonunda Jerome, "Bir vampir avcısı."

dedi. Bakakaldım. "Gerçekten mi?

Televizyondaki kız gibi mi?" "Tam olarak değil."

"Peki bu gece nereye gidiyorsun?" diye sordu Carter hoş bir şekilde.

"Seth Mortensen'in imza gününe. Ve konuyu değiştirme. Bu vampir avcısı hakkında bilgi istiyorum."

"Onunla yatacak mısın?"

"Ben-ne?" Yarım an için meleğin bana vampir avcısını sorduğunu sandım.

"Seth Mortensen'i mi kastediyorsun?"

Carter dumanını dışarı verdi. "Elbette. Yani, ölümlü bir yazara saplantılı bir succubus olsaydım, yapacağım şey bu olurdu. Ayrıca, senin tarafın her zaman

daha fazla ünlü?"

Jerome alttan alta, "Zaten bir sürü ünlümüz var," dedi.

Seth Mortensen ile yatmak mı? Hay Allah. Hayatımda duyduğum en saçma şeydi. Dehşet vericiydi. Eğer onun yaşam gücünü içime çekersem, bir sonraki kitabının ne zaman çıkacağı belli olmazdı.

"Hayır! Tabii ki hayır."

"O zaman fark edilmek için ne yapacaksın?" "Fark edilmek mi?"

"Elbette. Yani, adam muhtemelen düzenli olarak tonlarca hayran görüyor. Bir şekilde öne çıkmak istemez misin?"

Şaşkınlık üzerime çöktü. Bunu hiç düşünmemiştim bile. Düşünmeli miydim? Bıkkın doğam bugünlerde pek çok şeyden zevk almamı zorlaştırıyordu. Seth Mortensen kitapları benim birkaç kaçış noktamdan biriydi. Bunu kabul etmeli ve romanların yaratıcısıyla bağlantı kurmaya çalışmalı mıyım? Bugün erken saatlerde sıradan hayranlarla alay etmişim. Onlardan biri olmak üzere miydim?

"Şey... Yani, Paige muhtemelen personeli onunla özel olarak tanıştıracaktır. O zaman göze çarpacağım."

"Evet, tabii ki." Carter sigarasını mutfak lavabosunda söndürdü. "Eminim kitapçı yönetimiyle tanışma fırsatını hiç bulamamıştır."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Jerome sözümü kesti. "Yeter." Carter'a o anlamlı bakışlarından birini daha attı. "Gitmemiz gerekiyor."

"Ben-ben bir dakika!" Carter beni konudan saptırmayı başarmıştı. Buna inanmadım. "Bu vampir avcısı hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

"Bilmen gereken tek şey dikkatli olman gerektiği, Georgie. Son derece dikkatli. Bu konuda şaka yapmıyorum."

İblisin sesindeki demiri duyunca yutkundum. "Ama ben vampir değilim."

"Umurumda değil. Bu avcı tipler bazen diğerlerini bulmak umuduyla vampirleri takip ederler. Sen de bu işe bulaşmış olabilirsin. Göze batmayın. Yalnız kalmaktan kaçının. Başkalarıyla birlikte ol - ölümlü ya da ölümsüz, fark etmez. Belki Hugh'ya yaptığın iyiliği takip edebilir ve bunu yaparken bizim tarafımız için birkaç ruh daha kazanabilirsin."

İkisi kapıya doğru yürürken gözlerimi devirdim.

"Ciddiyim. Dikkatli ol. Dikkat çekmeyin. Bu işe bulaşma." "Ve," diye ekledi Carter göz kırparak, "Seth Mortensen'a benden selam söyle."

Bununla birlikte, ikisi de kapıyı arkalarından nazikçe kapatarak ayrıldılar. Aslında formalite icabı, çünkü ikisi de ışınlanıp gidebilirdi. Ya da kapımı havaya uçurabilirlerdi.

Aubrey'e döndüm. Kuyruğu seğirerek kanepemin arkasından olanları dikkatle izlemişti.

"Şey," dedim ona, sersemlemiş bir halde. "Bundan ne anlam çıkarmam gerekiyor?"

Duane gerçekten ölmüş müydü? Yani, evet, o bir piçti ve dün gece onu tehdit ettiğimde çok sinirlenmişim ama onun *gerçekten* ölmesini hiç istememişim. Peki ya bu vampir avcısı işi? Neden dikkatli olmam gerekiyordu-

"Kahretsin!"

Mikrodalga saatime bir göz attım. Bana soğukkanlılıkla en kısa zamanda kitapçıya dönmem gerektiğini bildiriyordu. Duane'i beynimden kovarak yatak odama koştum ve aynada kendime baktım. Aubrey daha yavaş bir şekilde beni takip etti.

Ne giysem? Mevcut kıyafetimi giymeye devam edebilirdim. Kazak ve hakis kombinasyonu hem saygın hem de hafif görünüyordu, ancak renk düzeni açık kahverengi saçlarımla biraz fazla iyi uyum sağlamıştı. Bir tür kütüphaneci kıyafetiydi. Sade görünmek istiyor muydum? Belki de. Carter'a da söylediğim gibi, dünyadaki en sevdiğim yazarın romantik ilgisini çekecek bir şey yapmak istemiyordum.

Yine de...

Yine de meleğin fark edilmekle ilgili söylediklerini hatırladım. Seth Mortensen'in kalabalığındaki başka bir yüz olmak istemiyordum. Bu onun son turnesinin son durağıydı. Hiç şüphesiz son bir ay içinde binlerce hayran görmüştü; anlamsız yorumlar yapan, bulanık bir yüzler denizine dönüşmüş hayranlar. Gişedeki adama sorularında yenilikçi olmasını tavsiye etmişim ve görünüşümde de aynı şekilde davranmaya niyetliydim.

Beş dakika sonra bir kez daha aynanın karşısına geçtim, bu kez üzerimde çiçekli şifon bir etekle eşleştirilmiş, koyu menekşe rengi ve dekolteli ipek bir atlet vardı.

Etek neredeyse kalçalarımı örtüyor ve döndüğümde dönüyordu. Harika bir dans kıyafeti olabilirdi. Kayışlı kahverengi topuklu ayakkabılarımı giyerken onay için Aubrey'e baktım.

"Ne düşünüyorsun? Çok mu seksi?" Kuyruğunu temizlemeye başladı.

"Seksi," diye kabul ettim, "ama klas bir seksilik. Saçlar da yardımcı oluyor sanırım."

Uzun saçlarımı romantik bir topuz haline getirmiştim, dalgalı tutamlar yüzümü çerçeveleyip ve gözlerimi belirginleştiriyordu. Bir anlık şekil değiştirme onları normalden daha yeşil yaptı. Fikrimi değiştirerek, normal altın ve yeşil benekli ela rengine dönmelerine izin verdim.

Aubrey hâlâ ne kadar harika göründüğümü kabul etmediğinde, yılan derisi paltomu kaptım ve ona ters ters baktım. "Ne düşündüğün umurumda değil. Bu kıyafet iyi bir karardı."

Glasgow Paktı kitabımla birlikte evden çıktım ve çiseleyen yağmura aldırmadan işe geri döndüm. Şekil değiştirmenin bir başka avantajı. Hayranlar, son kitabı beş hafta sonra bile hâlâ en çok satanlar listelerini domine eden adamı görmek için ana perakende alanının içinde dolanıyordu. Grubun arasından sıyrılıp ikinci kata çıkan merdivenlere doğru ilerledim.

"Genç yetişkin kitapları şurada, duvarın yanında." Doug'ın dostça sesi yakınlarla doğru süzüldü. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Yardım etmekte olduğu müşteriye arkasını döndü, beni gördü ve elindeki kitap yığınının hemen yere bıraktı.

Müşteriler geri çekildi, kibarca diz çöküp kitapları almasını izlediler. Kapaklarını hemen tanıdım. Seth Mortensen'in eski kitaplarının ciltleriydi.

"Kutsala saygısızlık," diye yorumladım. "Bunların yere değmesine izin vermek. Şimdi onları bir bayrak gibi yakmanız gerekecek."

Doug beni görmezden gelerek kitapları topladı ve beni duyamayacağım bir yere götürdü. "Eve gidip daha rahat bir şeyler giymen iyi oldu. Tanrım, bunun içinde eğilebiliyor musun?"

"Ne, sence bu gece zorunda kalacak mıyım?"

"Duruma göre değişir. Sonuçta Warren burada." "Sert, Doug. Çok sert."

"Bunu kendi başına sen açtın Kincaid." Merdivenleri çıkmaya başlamadan hemen önce bana isteksiz ve takdir dolu bir bakış attı. "Yine de oldukça iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler. Seth Mortensen'in beni fark etmesini istedim."

"İnan bana, eşcinsel değilse seni fark edecektir. Muhtemelen o zaman bile." "Çok sürtük gibi görünmüyorum, değil mi?"

"Hayır."

"Ya da ucuz mu?"

"Hayır."

"Şık ve seksi olacaktım. Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım egonu beslemekten bıktım. Nasıl görüldüğünü zaten biliyorsun." Merdivenlerin tepesine vardık. Bir yığın sandalye kurulmuştu,

Kafenin normal oturma alanının çoğunu kaplıyor ve kitapların bahçe ve haritalar bölümünün bir kısmına yayılıyordu. Mağaza müdürü ve amirimiz Paige, mikrofon ve ses sistemiyle bir tür kablo akrobasisi yapmakla meşguldü. Emerald City Books taşınmadan önce bu binanın ne amaçla kullanıldığını bilmiyordum ama akustik ve kalabalık gruplar için ideal bir mekân değildi.

"Ona yardım edeceğim," dedi Doug bana, kibar bir centilmenlikle. Paige üç aylık hamileydi. "Herhangi bir yöne yirmi dereceden fazla eğilmeni gerektirmeyecek bir şey yapmanı tavsiye ederim. Oh, ve eğer biri dirseklerini arkanda birleştirmeni isterse, sakın buna kanma."

Kaburgalarına sert bir yumruk attım, neredeyse kitapları tekrar kaybetmesine neden olacaktı.

Hâlâ espresso tezgâhının başında olan Bruce bana günün dördüncü beyaz çikolatalı mochasını yaptı ve ben de coğrafya kitaplarının yanına gidip işlerin yoluna girmesini beklerken onu içtim. Yanımdakilere bakınca

Seth Mortensen ile daha önce konuştuğum adam. Elinde hâlâ *Glasgow Paktı*.

"Hey," dedim.

Teksas'la ilgili bir seyahat kitabına dalmış olduğu için sesimi duyunca sıçradı.

"Özür dilerim," dedim ona. "Seni korkutmak istememiştim."

"Hayır, yapmadın," diye kekeleydi. Gözleri bir bakışta beni tepeden tırnağa değerlendirdi, kısa bir süre kalçalarımda ve göğüslerimde durdu ama en uzun süre yüzümde kaldı. "Kıyafetlerini değiştirmişsin." Görünüşe göre böyle bir itirafın ardındaki sayısız imayı fark ederek aceleyle ekledi, "Bu kötü bir şey değil. Yani bu iyi bir şey. Şey, yani-"

Utancı giderek artarken benden uzaklaştı ve Teksas kitabını beceriksizce ters çevirerek rafa geri koymaya çalıştı. Gülümsememi gizledim. Bu adam çok sevimliydi. Artık utangaç erkeklere pek rastlamıyordum. Günümüz randevuları erkeklerin kendilerini olabildiğince göstermelerini gerektiriyor gibiydi ve ne yazık ki kadınlar da bunu gerçekten istiyordu. Tamam, ben bile bazen bunu yapıyordum. Ama utangaç erkekler de bir molayı hak ediyordu ve ben imza gününün başlamasını beklerken onunla biraz zararsız flörtleşmenin egosuna iyi geleceğine karar verdim. Muhtemelen kadınlar konusunda çok şanssızdı.

"Bırak ben yapayım," diye teklif ettim, ona doğru eğilerek. Kitabı ondan alırken ellerim onunkilere dokundu, ön kapağı açık bir şekilde dikkatlice rafa yerleştirdim. "İşte oldu."

Yaptığım işi hayranlıkla seyretmek istercesine geri çekildim, ona çok yakın durduğuma, omuzlarımızın neredeyse birbirine değdiğine emin oldum.

"Kitaplarla ilgili görünüşü korumak önemlidir," diye açıkladım. "Bu işte imaj çok önemlidir."

Bana bakmaya cesaret etti, hâlâ gergindi ama soğukkanlılığını yavaş yavaş toparlıyordu. "Ben daha çok içerik için gidiyorum."

"Gerçekten mi?" Tekrar birbirimize dokunacak şekilde hafifçe yer değiştirdim, gömleğinin yumuşak pazeni çıplak tenimi okşuyordu. "Çünkü biraz önce dış görünüşüne oldukça takıldığımıza yemin edebilirdim."

Gözleri tekrar aşağı kaydı ama dudaklarında bir gülümsemenin kıvrıldığını görebiliyordum. "Şey. Bazı şeyler o kadar çarpıcıdır ki, dikkatleri üzerlerine çekmekten kendilerini alamazlar."

"Peki bu, içinde ne olduğunu merak etmene neden olmuyor mu?"

"Daha çok sana birkaç kopya almak istememe neden oluyor." İleri kopyalar mı? O ne-?

"Seth? Seth, nereden-ah, işte buradasın."

Paige koridordan aşağı döndü, Doug da arkasından. Beni gördüğünde yüzü aydınlandı ve ben ikiye ikiye bir araya getirdiğimde midemin içimden çıkıp gümbür gümbür yere çarptığını hissettim. Hayır. Hayır. Olamazdı-

"Ah, Georgina. Görüyorum ki Seth Mortensen ile tanışmışsın bile."

Bölüm 4

"Öldür beni, Doug. Hemen öldür beni. Acıma son ver."

Ölümsüzlüğüm bir yana, duygularım samimiydi. "Tanrım, Kincaid, ona ne söyledin?" diye mırıldandı Doug.

Diğer birçok kişiyle birlikte Seth Mortensen'in izleyicilerinin yanında durduk. Tüm koltuklar dolmuştu, bu da yer ve görüş mesafesini zorlaştırıyordu. Bize ayrılan bölümde görevlilerle birlikte olduğum için şanslıydım, *bu sayede Glasgow Paketi*'ni okurken Seth'i mükemmel bir şekilde görebildik. Onun görüş alanında olmak istediğimden değil. Aslında, onunla bir daha asla yüz yüze gelmemeyi tercih ederdim.

"Şey," dedim Doug'a, fısıldaşmalarımızın dikkat çekmemesi için gözümü Paige'den ayırmadan, "hayranlarına ve kitaplarının ne kadar sürede çıktığına baktım."

Doug bana baktı, beklentileri aşılmıştı.

"Sonra -kim olduğunu bilmeden- Seth Mortensen'in kitaplarının ön kopyaları karşılığında onun aşk kölesi olabileceğimi söyledim."

Doğaçlama flörtümü detaylandırmadım. Utangaç bir adamın egosunu yükselttiğimi düşünmüştüm! Aman Tanrım. Seth Mortensen istese her gece farklı bir hayranıyla yatabilirdi.

O tip biri gibi görünmüyordu. Benimle olduğu gibi kalabalığın önünde de aynı ilk gerginliği göstermişti. Ancak okumaya başladıktan sonra daha da rahatladı, malzemeye ısındı ve sesinin yoğunluk ve alaycı mizahla yükselip alçalmasına izin verdi.

"Ne tür bir hayranın var?" Doug sordu. "Onun neye benzediğini bilmiyor muydun?"

"Kitaplarında onun hiç resmi yok! Ayrıca, daha yaşlı olacağımı düşünmüştüm." Şimdi Seth'in otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordum, bu bedende görüldüğünden biraz daha yaşlı, ama her zaman hayal ettiğim kırklı yaşlardaki yazardan daha gençti.

"İyi tarafından bak Kincaid. Amacına ulaştın: seni fark etmesini sağladın."

Bir iniltiyi bastırdım ve başımı acınası bir şekilde Doug'ın omzuna yasladım.

Paige başını çevirdi ve bize alaycı bir bakış attı. Her zamanki gibi müdürümüz göz kamaştırıcı görünüyordu, çikolata kahvesi tenini ortaya çıkaran kırmızı bir takım giymişti. Ceketin altından hamileliğin belli belirsiz kabarıklıkları görünüyordu ve kıskanç bir özlemin çekiciliğini hissetmekten kendimi alamadım.

Planlanmamış hamileliğini ilk açıkladığında gülüp geçmiş ve şöyle demişti: "Böyle şeyler nasıl olur bilirsiniz."

Ama bunun nasıl "bir anda" olabileceğini hiç bilmiyordum. Bir ölümlüken umutsuzca hamile kalmaya çalışmışım ama nafile, bunun yerine acıma ve dikkatle gizlenmiş -ama yeterince iyi olmayan- şakaların nesnesi haline gelmişim. Bir succubus olmak, o zamanlar fark etmemiş olsam da, annelik için sahip olabileceğim son şansı da öldürmüştü. Sonsuz gençlik ve güzellik karşılığında bedenimin yaratma yeteneğini feda etmişim. Bir tür ölümsüzlük başka bir ölümsüzlükle takas edilmişti. Uzun yüzyıllar, neye sahip olup neye sahip olamayacağınızı kabullenmeniz için size çok zaman tanıyor, ancak yine de bunu hatırlatmak acı veriyor.

Paige'e iyi davranacağına söz veren bir gülümseme vererek dikkatimi tekrar Seth'e çevirdim. Okumayı bitirmek üzereydi ve sorulara geçiyordu. Beklendiği gibi ilk sorduğu sorular, "Fikirlerini nereden alıyorsun?" ve "Cady ve O'Neill hiç bir araya gelecekler mi?" oldu.

Cevap vermeden önce kısa bir süre bana doğru baktı ve bu sorular sorulduğunda kendini kazığa oturtmasıyla ilgili sözlerimi hatırlayarak ürperdim. Hayranlarına dönerek ilk soruyu ciddiyetle ele aldı ve ikincisini geçiştirdi.

Geri kalan her şeyi kısa ve öz bir şekilde, genellikle kuru ve ince esprili bir şekilde cevapladı. Hiçbir zaman gereğinden fazla konuşmadı, her zaman soru sahibinin taleplerini karşılayacak kadar konuştu. Kalabalık onu açıkça sinirlendirdi, ki bunu biraz hayal kırıklığı olarak gördüm.

Kitaplarının ne kadar vurucu ve zekice olduğunu düşününce, sanırım yazdığı gibi konuşmasını bekliyordum. Kendinden emin bir söz ve zekâ fışkırması, kendiminkine rakip olacak bir karizma istiyordum. Daha önce konuştuğumuzda birkaç iyi repliği vardı sanırım ama onlara ve bana ısınması zaman almıştı.

Elbette aramızda kıyaslama yapmak haksızlık olurdu. Başkalarının gözlerini kamaştırmak için ne esrarengiz bir yeteneği ne de arkasında yüzyılların pratiği vardı. Yine de. Biraz dağınık, içine kapanık birinin en sevdiğim kitapları yaratabileceğini hiç düşünmemiştim. Haksızlık etmişim, ama öyleydi işte.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu arkamızdan bir ses.

Baktım ve Warren'ı gördüm, dükkânın sahibi ve ara sıra sikiştiğim arkadaşım.

"Mükemmel," dedi Paige ona o keskin ve etkili üslubuyla. "On beş dakika kadar sonra imzaya başlayacağız."

"Güzel."

Gözleri gelişigüzel bir şekilde diğer personelin üzerinde gezindi ve sonra tekrar bana döndü. Hiçbir şey söylemedi ama bakışlarıyla beni tararken, ellerinin beni soyduğunu neredeyse hissedebiliyordum. Düzenli olarak seks yapmayı beklemeye başlamıştı ve ben de genellikle buna karşı çıkmıyordum çünkü bana hızlı ve güvenilir bir enerji ve yaşam kaynağı sağlıyordu. Düşük ahlaki karakteri, sahip olabileceğim tüm suçluluk duygusunu siliyordu.

Bunu yaptığın için.

Sorular bittikten sonra, herkes kitaplarını imzalatmak için sıraya girdiğinden kalabalık kontrolü sorunlarıyla karşılaştık. Yardım etmeyi teklif ettim ama Doug bana her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi. Ben de bunun yerine Seth'le göz göze gelmemeye çalışarak yoldan çekildim.

Warren yanıma yaklaşarak, "Bütün bunlar bittiğinde benimle ofisimde buluş," diye mırıldandı.

Bu gece özel dikim, kömür grisi bir takım elbise giymişti ve her açıdan sofistike bir edebiyat kralı gibi görünüyordu. Otuz yıllık karısını kendisinden çok daha genç bir çalışanıyla aldatan bir adam hakkındaki tatsız düşüncelerime rağmen, yine de onda bir miktar fiziksel çekicilik ve cazibe olduğunu kabul etmek zorundaydım. Yine de bugün olanlardan sonra, mağaza kapandığında onun masasına yayılacak havada değildim.

"Yapamam," diye cevap verdim usulca, hâlâ imza törenini izliyordum. "Sonrasında meşgulüm."

"Hayır, değilsin. Bu bir dans gecesi değil."

"Hayır," diye kabul ettim. "Ama başka bir şey yapıyorum." "Ne gibi?"

"Bir randevum var." Yalan dudaklarımdan kolayca döküldü. "Yok."

"İstiyorum."

"Sen asla biriyle çıkmazsın, o yüzden şimdi bu numarayı deneme. Tek randevun benimle, ofisimde, tercihen dizlerinin üzerinde." Bir adım daha yaklaştı, kulağıma öyle bir seslendi ki nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebildim. "Tanrım, Georgina. Bu gece o kadar ateşlisin ki, seni hemen şimdi alabilirim. Bu kıyafetle bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

"Sana ne yapıyorum?' Ben hiçbir şey 'yapmıyorum'. Kadınların dünyanın dört bir yanında örtünmesine neden olan da bu tür tutumlar, biliyorsunuz. Bu kurbanı suçlamaktır."

Kıkırdadı. "Beni gülmekten kırıyorsun, biliyor musun? Onun altında külotun var mı?"

"Kincaid? Buraya gelip bize yardım edebilir misin?"

Döndüm ve Doug'ın bize kaşlarını çatarak baktığını gördüm. Bu anlaşılabilirdi. Warren'ın bana asıldığını görünce benden yardım istedi. Bu dünyada hiç centilmenlik kalmadığını kim söylemişti? Doug, Warren ve benim aramda geçenleri bilen birkaç kişiden biriydi ve bunu onaylamıyordu. Yine de, gecikmiş ya da değil, kaçmak istedim ve böylece kitap satışına yardımcı olmak için yürürken Warren'ın şehvetinden geçici olarak kaçtım.

Müşterileri imza kuyruğuna sokmak neredeyse iki saat sürdü ve o sırada mağazanın kapanmasına on beş dakika vardı. Seth Mortensen biraz yorgun görünüyordu ama keyfi yerinde gibiydi. Paige, kapanışla ilgisi olmayanlara gelmeleri için seslendiğinde içim içimi yedi.

ve onunla konuş.

Bizi samimiyetle tanıştırdı. "Warren Lloyd, mağaza sahibi. Doug Sato, müdür yardımcısı. Bruce Newton, kafe müdürü. Andy Kraus, satış. Ve diğer müdür yardımcımız Georgina Kincaid'i zaten tanıyorsunuz."

Seth kibarca başını sallayarak herkesin elini sıktı. Bana ulaştığında gözlerimi kaçırdım ve yoluna devam etmesini bekledim. Devam etmediğinde, önceki karşılaşmalarımızla ilgili bir yorum için kendimi hazırlayarak zihinsel olarak ürperdim. Onun yerine tek söylediği "G.K." oldu.

Gözlerimi kırtım. "Ha?"

"G.K.," diye tekrarladı, sanki bu harfler çok anlamlıymış gibi. Yüzümdeki aptalca ifade devam edince, bu geceki etkinliğin tanıtım broşürlerinden birine doğru hızlı bir kafa hareketi yaptı. şöyle yazıyordu:

Eğer Seth Mortensen'i duymadıysanız, son sekiz yıldır bu gezegende yaşamıyorsunuz demektir. Kendisi gizem/ağdaş kurgu piyasasına giren en yeni isim ve rakiplerini bir çocuğun resimli kitabındaki karalamalara benzetiyor. Çok sayıda oksatan kitabı bulunan nl Bay Mortensen, hem bağımsız romanlar hem de son derece popüler Cady & O'Neill serisinin sürekli bölümlerini yazıyor. *Glasgow Paktı*, bu cesur araştırmacıların maceralarını bu kez yurtdışına seyahat ederek, arkeolojik gizemleri çözmeye ve onları sevmeye başladığımız ısrarlı nükteli, cinsel şakalaşmalara devam ediyor. Beyler, bu gece kız arkadaşlarınızı bulamazsanız, onlar *Glasgow Paktı* ile burada, O'Neill kadar zarif olmanızı diliyorlar.

-G.K.

"Sen G.K.'sin. Biyografiyi sen yazdın."

Onaylamam için bana baktı ama konuşamadım, dudaklarımdan dökülmek üzere olan zekice onayı dile getiremedim. Çok korkuyordum. Daha nceki talihsizliklerimden sonra, yanlış bir şey söylemekten korkuyordum.

Sonunda, sessizliğim karşısında kafası karışmış bir halde, duraksayarak sordu: "Yazar mısınız?"

Gerçekten çok

iyi." "Hayır."

"Ah." Birkaç dakika soğuk bir sessizlik içinde geçti. "şey. Sanırım bazı insanlar hikayeleri yazar, diğerleri ise yaşar."

Bu bir tür iğneleme gibiydi, ama yanıt vermek için dudağımı ısırđım, hala yeni buz orospusu rolm oynuyordum, önceki flrt etkisiz hale getirmek istiyordum.

Paige, Seth'le aramızdaki gerginliği anlamasa da yine de hissetti ve yatıştırmaya çalıştı. "Georgina senin en büyük hayranlarından biri. Buraya geleceğini öğrendiğinde kesinlikle çok mutlu oldu."

"Evet," diye ekledi Doug hınzırca. "Neredeyse senin kitaplarının *kölesi* oldu. "*Glasgow Paktı*'nı kaç kez okuduğunu sor."

Ona öldürücü bir bakış attım ama Seth'in dikkati tekrar bana odaklandı, gerçekten meraklıydı. *Eski yakınlığımızı geri getirmeye çalıştığını* üzülenek fark ettim. Şimdi bunun olmasına izin veremezdim.

"Kaç tane?"

Yutkundum, cevap vermek istemiyordum ama tüm o gözlerin ağırlığı çok ağır gelmeye başlamıştı. "Hayır. Henüz bitirmedim." Pratik duruşum bu sözleri sakın ve kendinden emin bir şekilde söylememi sağladı ve rahatsızlığımı gizledi.

Seth şaşkın görünüyordu. Diğer herkes de öyle; hepsi bana baktı, haklı olarak şaşırmışlardı. Sadece Doug şakayı biliyordu.

"Yok mu?" diye sordu Warren kaşlarını çatarak. "Bir aydan fazla süredir dışarıda değil miydi?"

Piç Doug sırtıttı. "Onlara gerisini anlat. Onlara günde ne kadar okuduğunu söyle."

O anda yerin yarılıp beni yutmasını diledim, böylece bu kâbustan kaçabilecektim. Seth Mortensen'in önünde kibirli bir fahişe gibi görünmek yeterince kötü değilmiş gibi, Doug şimdi de saçma alışkanlığımı itiraf etmem için beni utandırıyordu.

"Beş," dedim sonunda. "Günde sadece beş sayfa okuyorum."

"Neden?" diye sordu Paige. Belli ki bu hikâyeyi hiç duymamıştı.

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Paige ve Warren bana başka bir gezegenden gelmişim gibi bakarken Seth sessiz kalmaya ve dalgın dalgın bakmaya devam etti. Derin bir nefes aldım ve aceleyle konuştum: "Çünkü... çünkü çok iyi ve çünkü bir kitabı ilk kez okumak için sadece bir şansınız var ve ben bunun kalıcı olmasını istiyorum. Bu deneyim. Yoksa bir günde bitirirdim ve bu... bir oturuşta bir kutu dondurma yemek gibi olurdu. Çok fazla zenginlik çok çabuk biter. Bu şekilde, biraz daha uzatabilirim. Kitap daha uzun sürsün. Tadını çıkarabilirim. Çok sık çıkmadıkları için bunu yapmak zorundayım."

Az önce Seth'in yazma becerisine hakaret ettiğimi fark ederek hemen sustum... yine. Yorumuma hiçbir yanıt vermedi ve yüzündeki ifadeyi çözemedim. Düşünüyordu belki de. Bir kez daha sessizce yere beni yutması ve bu aşağılanmadan kurtarması için yalvardım. İnatla reddetti.

Doug bana güven verici bir şekilde gülümsedi. Alışkanlığımı sevimli bulmuştu. Görünüşe göre bulmayan Paige, başka bir yerde olma isteğimi paylaşıyormuş gibi görünüyordu. Kibarca boğazını temizledi ve tamamen yeni bir sohbe başladı. Ondan sonra kimin ne söylediğine pek dikkat etmedim. Tek bildiğim, Seth Mortensen'in muhtemelen benim dengesiz bir kaçık olduğumu düşündüğüydü ve bu gecenin bitmesi için sabırsızlanıyordum.

"...Kincaid yapardı."

Birkaç dakika sonra ismimin sesi beni kendime getirdi.

"Ne?" Konuşmacı Doug'a döndüm.

"Yapmaz mıydın?" diye tekrarladı. "Ne yapmaz mıydım?"

"Yarın Seth'e şehri gezdir." Doug sanki bir çocukla konuşur gibi sabırla konuştu. "Bölgeyi tanımasını sağla."

"Kardeşim çok meşgul," diye açıkladı Seth.

Kardeşinin bu işle ne ilgisi vardı? Ve neden bölgeyi tanıması gerekiyordu? Bocaladım, az önce kendime acırken dalıp gittiğimi itiraf etmek istemedim.

"I..."

"Eğer istemiyorsan..." diye başladı Seth tereddütle.

"Tabii ki öyle." Doug beni dürttü. "Haydi. Deliğinden çık."

Jerome ve Carter'a yakışır ukala bakışlar attık. "Evet, tamam. Her neyse."

Seth'le buluşmamın lojistiğini ayarladık ve kendimi neyin içine soktuğumu merak ettim. Artık göze çarpmak istemiyordum. Aslında, beni aklından sonsuza dek silebilmesini tercih ederdim. Yarın Seattle'ı gezerken takılmak bunu gerçekleştirmenin en iyi yolu gibi görünmüyordu. Aksine, bu muhtemelen benim daha da aptalca davranmama neden olacaktı.

Konuşma sonunda kesildi. Dağılmak üzereyken birden bir şey fark ettim.

"Oh. Hey. Bay Mortensen. Seth."

Bana doğru döndü. "Evet?"

Çılgınca, onun ve benim içine düştüğümüz karışık sinyal ve utanç karmaşasını çözecek bir şeyler söylemeye çalıştım. Ne yazık ki aklıma gelen tek şey şuydu: *Fikirlerini nereden buluyorsun?* ve *Cady ve O'Neill hiç bir araya gelecekler mi?* Böyle bir aptallığı görmezden gelerek kitabımı ona doğru ittim.

"Bunu imzalayabilir misiniz?"

O aldı. "Uh, tabi." Bir duraklama. "Yarın geri getiririm." Beni bu gece kitabımdan mahrum mu bırakacaktın? Yeterince acı çekmemiş miydım? "Şimdi imzalayamaz mısın?"

Sanki mesele kendi kontrolünde değilmiş gibi talihsizce omuz silkti.

"Yazacak bir şey bulamıyorum."

"Sadece imzanızı atın."

"Yarın getiririm," diye tekrarladı ve sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi *Glasgow Paktı* kitabımı alıp gitti. Dehşete düşmüş bir halde koşup onu dövmeyi ciddi ciddi düşündüm ama Warren aniden kolumdan çekti.

"Georgina," dedi hoş bir şekilde, ben umutsuzca geri çekilen yüzüme bakarken.

"Bu konuyu ofisimde konuşmamız gerekiyor."

Hayır. Hayatta olmaz. Bu fiyaskoyla sonuçlanan geceden sonra kesinlikle dışarı çıkmayacaktım. Yavaşça ona doğru dönerek başımı salladım. "Sana söyledim, yapamam."

"Evet, zaten biliyorum. Hayali randevun." "Hayali değil. Bu-"

Ben konuşurken gözlerim umutsuzca kaçacak bir yer aradı. Yemek kitapları bölümünde hiçbir sihirli portal görünmezken, yabancı dil kitaplarımıza göz atan bir adamla aniden bakışlarımız kilitlendi. İlğime merakla gülümsedi ve bir anda cesur bir seçim yaptım.

"-Onunla. Onunla."

Yabancı adama elimi salladım ve onu yanıma çağırdım. Anlaşılır bir şekilde şaşırılmış görünüyordu, kitabını bıraktı ve bize doğru yürüdü. Geldiğinde, kolumu tanıdık bir şekilde ona doladım ve kralları dize getirmesiyle bilinen bir bakış attım.

"Gitmeye hazır mısınız?"

Bu arada çok güzel olan gözlerinde hafif bir şaşkınlık parladı. Yoğun bir yeşil-mavi. Beni rahatlatmak için, bana ayak uydurdu ve servisine ustalıkla karşılık verdi.

"Emin olabilirsiniz." Kendi kolu bana dolandı, elini şaşırtıcı bir küstahlıkla kalçama koydu. "Daha erken gelebilirdim ama trafiğe takıldım."

Çok hoş. Warren'a baktım. "Konuşmamız için yağmur kontrolü mü?"

Warren benden adama, sonra tekrar bana baktı. "Tabii. Evet. Elbette." Warren'ın bana karşı özel hisleri vardı ama bunlar daha genç bir rakibe meydan okuyacak kadar güçlü değildi.

İş arkadaşlarımdan birkaçı da ilgiyle izledi. Warren gibi, hiçbiri beni daha önce biriyle çıkarken görmemişti. Seth Mortensen çantasını toplamakla meşguldü, bir daha gözlerimin içine bakmadı, varlığımdan bihaberdi. Hoşça kal dediğimde cevap bile vermedi.

Muhtemelen daha iyi.

"Randevum" ve ben dükkândan çıkıp serin geceye adım attık. Yağış durmuştu ama bulutlar ve şehir ışıkları yıldızları kapatıyordu. Onu incelerken, belki de her şeye rağmen dışarı çıkıyor olmayı diledim.

Uzun boyluydu, gerçekten uzun. Muhtemelen benim beş-dört santimlik küçücük boyumdan en az on santim daha uzundu. Saçları siyah ve dalgalıydı, deniz rengi gözlerini neredeyse parlatacak kadar bronzlaşmış yüzüne doğru taranmıştı. Uzun, siyah yün bir palto ve siyah, bordo ve yeşil ekose desenli bir eşarp giymişti.

"Teşekkürler," dedim sokağın köşesinde durmak için durduğumuzda.

"Beni... tatsız bir durumdan kurtardınız."

"Benim için zevk." Bana elini uzattı. "Ben Roman." "Güzel isim."

"Sanırım. Bana bir aşk romanını hatırlatıyor."

"Oh?"

"Evet. Gerçek hayatta kimsenin böyle bir ismi yok. Ama aşk romanlarında milyonlarca var. 'Beşinci Wellington Dükü Roman.' 'Açık Denizlerin Korkunç Ama Atılgan ve Ürkütücü Derecede Çekici Korsanı Roman'."

"Hey, sanırım sonuncuyu okudum. Ben Georgina."

"Anlıyorum." Boynuma taktığım personel kimlik kartına doğru başını salladı.

Muhtemelen göğüs dekolteme bakmak için bir bahane. "Bu kıyafet müdür yardımcıları için standart üniforma mı?"

"Bu kıyafet tam bir baş belası olmaya başladı," dedim, aldığı çeşitli tepkileri düşünerek.

"Paltomu giyebilirsin. Bu gece nereye gitmek istersin?"

"Nerede-? Dışarı çıkmıyoruz. Sana söyledim: Beni küçük bir karışıklıktan kurtardım, hepsi bu."

"Hey, bunun yine de bir değeri olmalı," diye karşı çıktı. "Bir mendil? Yanağına bir öpücük? Telefon numaran?"

"Hayır!"

"Oh, hadi ama. Ne kadar iyi olduğumu gördün mü? Beni o yaklaşan bakışlarıyla kandırıldığında hiçbir şeyi kaçırmadım."

Bunu inkar edemezdim. "Pekala. 555-1200." "Bu mağaza numarası."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Arkamdaki Emerald City tabelasını işaret etti. Mağazanın tüm iletişim bilgilerini içeriyordu. "Çünkü ben okuryazarım."

"Vay canına. Bu seni bana asılan erkeklerin çoğundan on adım öne çıkarıyor."

Umutla döndü. "Yani bu bir ara dışarı çıkabileceğimiz anlamına mı geliyor?" "Hayır. Bu geceki yardımın için minnettarım ama kimseyle çıkmıyorum."

"O zaman bunu bir randevu olarak düşünme. Zihinlerin buluşması olarak düşün."

Bana bakışı, zihnimden daha fazlasıyla tanışmak istediğini gösteriyordu. İstemsizce titredim ama üşümüyordum. Aslında, rahatsız edici derecede sıcak hissetmeye başlamıştım.

Ceketinin düğmelerini açtı. "Al bakalım. Donuyorsun. Ben seni eve götürürken bunu giy. Arabam köşeyi dönünce."

"Yürüme mesafesinde oturuyorum." Paltosu hâlâ vücudunu ısıtıyordu ve güzel kokuyordu. CK One ve *erkek* karışımı bir koku. Nefis.

"O zaman seni eve bırakayım."

Israrı çekiciydi, bu da ilişkimizi bitirmem için bir sebepti. Bu tam da uzak durmam gereken türden kaliteli bir adamdı.

"Hadi ama," diye yalvardı Roman ben cevap vermeyince. "Bu çok fazla bir şey değil. Sapık falan değilim. Tek istediğim eve bir kez yürümek. Sonra beni bir daha görmek zorunda kalmazsın."

"Bak, beni tanı mıyorsun bile..." Duraksadım, söylediklerini tekrar düşündüm. "Tamam."

"Tamam ne?"

"Tamam, benimle eve kadar yürüyebilirsin." "Gerçekten mi?"

Parladı. "Evet."

Üç dakika sonra apartmanıma vardığımızda dehşet içinde ellerini havaya kaldırdı. "Bu hiç adil değildi. Neredeyse yan dairedesin."

"Eve bir yürüyüş." Tek istediğin buydu."

Roman başını salladı. "Hiç adil değil. Hem de hiç adil değil. Ama" -umutla binama baktı- "en azından artık nerede yaşadığını biliyorum."

"Hey! Sapık olmadığını söylemiştin."

Sırıttı, muhteşem beyaz dişleri bronz teninde parlıyordu. "Başlamak için hiçbir zaman geç değildir." Eğilerek elimi öptü ve bana göz kırptı. "Tekrar görüşene kadar, güzel Georgina."

Döndü ve Queen Anne gecesine doğru yürüdü. Gidişini izledim, dudaklarını hâlâ tenimde hissediyordum. Akşam için ne beklenmedik ve şaşırtıcı bir dönüşü.

Artık görünürde olmadığına, arkamı döndüm ve binama girdim. Merdivenleri yaralamıştım ki hâlâ onun ceketini giydiğimi fark ettim. Onu nasıl geri alacaktım? *Bunu bilerek yaptığını* fark ettim. Bende kalmasına izin verdi.

O anda kurnaz Dük Roman'ı tekrar göreceğimi anladım.

Muhtemelen er ya da geç.

Kıkırdayarak daireme doğru ilerlemeye devam ettim, birkaç adım sonra durdum.

"Yine mi?" diye mırıldandım öfkeyle.

Apartman kapımın arkasında tanıdık hisler dönüyordu. Işıltılı bir fırtına gibi. Havadaki arıların uğultusu gibi.

Evimin içinde bir grup ölümsüz vardı.

Ne oluyor lan? Evime giriş için ücret almaya başlamam mı gerekiyor? Ben orada değilken neden herkes birdenbire içeri girebileceğini düşündü?

O anda, Jerome ve Carter'ın varlığını daha önce hissetmediğim aklıma geldi. Beni tamamen habersiz yakalamışlardı. Bu garipti, ama onların haberleriyle dikkatim o kadar dağılmıştı ki başka hiçbir şeye dikkat etmemiştim.

Benzer şekilde, şu anki öfkem de bu tuhaf bilgi kırıntısını daha fazla düşünmeme izin vermiyordu. Çok sinirlenmişim. Çantamı bir omzuma atarak hışımla evime girdim.

Bölüm 5

"Bir cinayeti yöneten biri için, biraz aşırı tepki veriyorsun." Aşırı tepki mi?

Son yirmi dört saat içinde bakirelere katlanmak zorunda kalmıştım, korkunç vampirler, cinayet, suçlama ve en sevdiğim kişinin önünde aşağılanma Yazar. Eve döndüğümde sessiz bir daire istemenin çok fazla bir şey olduğunu düşünmüyordum. Onun yerine, üç davetsiz misafirle karşılaştım. Aynı zamanda arkadaşım olan üç davetsiz misafir, ama bu meselenin esasını değiştirmiyordu.

Doğal olarak hiçbirisi neden bu kadar üzgün olduğumu anlamadı.

"Mahremiyetimi ihlal ediyorsunuz! Ve ben kimseyi öldürmedim. Neden herkes böyle düşünüyor?"

"Çünkü gideceğini kendin söylemiştin," diye açıkladı Hugh. Şeytan aşk koltuğuma yayılmıştı, rahat duruşu onun evindeki kişinin gerçekten ben olabileceğimi gösteriyordu. "Jerome'dan duydum."

Karşısındaki arkadaşımız Cody bana dostça bir gülümseme sundu. Bir vampir için son derece gençti ve bana hiç sahip olamadığım küçük kardeşimi hatırlatıyordu. "Merak etme. Bunu hak etmişti. Sonuna kadar senin yanındayız."

"Ama ben-"

"Duyduğum ünlü ev sahibemiz mi?" diye seslendi Peter banyodan. Bir an sonra koridorda belirdi. "Bir suç dehasına göre oldukça şık görünüyorsun."

"Ben-" Onu gördüğümde kelimelerim dudaklarımda kayboldu. Bir an için aklımdan cinayet ve apartmana izinsiz girişle ilgili tüm düşünceler silindi. "Tanrı aşkına, Peter. Saçına ne oldu?"

Elini bilinçli bir şekilde başını kaplayan yarım inçlik sivri uçların üzerinde gezdirdi. Fizik kurallarına bu şekilde meydan okumak için ne kadar şekillendirici kullanılmış olabileceğini hayal bile edemiyordum. Daha da kötüsü, sivri uçları beyaz-sarıydı ve normalde koyu olan saç rengine karşı cesurca duruyordu. "Birlikte çalıştığım biri bana yardım etti."

"Senden nefret eden biri mi?"

Peter kaşlarını çatı. "Sen tanıdığım en çekici olmayan succubus'sun."

"Bence sivri uçlar gerçekten de kaşlarının şeklini vurguluyor."

Cody'ye diplomatik bir şekilde önerdi. "Sadece alışmak biraz zaman alıyor."

Başımı salladım. Peter ve Cody'yi severdim. Şimdiye kadar arkadaş olduğum tek vampirler onlardı ama bu onları daha az çabalayan biri yapmıyordu. Peter'ın çeşitli nevrozları ve Cody'nin inatçı iyimserliği arasında, bazen kendimi bir sitcom'daki heteroseksüel erkek -daha doğrusu kadın- gibi hissediyordum.

Mutfagımdan bir bar taburesi çekerek, "Alışmak *çok* zor," diye mırıldandım. "Çok konuşuyorsun," diye karşılık verdi Peter. "Sen, kanatların ve kırbaç kıyafetin."

Ağzım açık kaldı ve Hugh'ya kuşkulu bir bakış fırlattım. Göz gezdirdiği Victoria's Secret kataloğunu aceleyle kapattı.

"Georgina-"

"Söylemeyeceğini söylemiştin! Dudaklarını ve her şeyi mühürlemiştin!"

"Ben, şey... ağzımdan kaçırverdi."

"Gerçekten boynuzların var mıydı?" diye sordu Peter.

"Pekâlâ, bu kadar. Hepinizin hemen buradan çıkmasını istiyorum." Kapıyı işaret ettim. "Bugün siz içinüz olmadan da yeterince şey yaşadım."

"Kontratı Duane'den aldığınızı bize söylemediniz bile." Cody'nin köpek yavrusu gözleri yalvarırcasına bana baktı. "Bilmek için ölüyoruz."

Peter alttan alta, "Teknik olarak ölümü gerçekleştiren Duane'di," dedi.

"Küçümseyici yorumlara dikkat et," diye uyardı Hugh. "Sıradaki sen olabilirsin."

Kulaklarımdan buhar çıkmasını bekliyordum. "Son kez söylüyorum, Duane'i ben öldürmedim! Jerome bana inanıyor, tamam mı?"

Cody düşünceli görünüyordu. "Ama onu tehdit ettin..."

"Evet. Ve hatırladığım kadarıyla, hepiniz de bir zamanlar öyle ya da böyle yaptınız."

Bu sadece bir tesadüf. Benim bununla hiçbir ilgim yok ve..." Birden aklıma bir şey geldi. "Neden herkes 'ölümünü ayarladı' ya da 'birini öldürttü' gibi şeyler söyleyip duruyor? Neden bunu *benim* yaptığımı söylemiyorsunuz?"

"Bekle... Az önce yapmadığını söyledin."

Peter bana dönmeden önce Cody'ye gözlerini devirdi, yaşlı vampirin ifadesi ciddileşti. Tabii ki, "ciddi" onunki gibi bir saç stiliyle eşleştirildiğinde her türlü anlama geliyor. "Kimse bunu yapamayacağın için yaptığını söylemiyor."

"Özellikle de bu ayakkabılarla." Hugh topuklu ayakkabılarıma doğru başını salladı.

"Yeteneklerime olan inançsızlığınızı anlıyorum ama onu gafil avlamış olmam mümkün değil mi? Varsayımsal olarak yani."

Peter gülümsedi. "Fark etmezdi. Daha küçük ölümsüzler birbirlerini öldüremezler." Şaşkın bakışlarımı görünce ekledi, "Bunu nasıl bilmezsin? Bu kadar uzun yaşadıktan sonra?"

Sözlerinde alaycı bir ifade vardı. Peter ve benim aramda, küçük çevremizdeki ölümlülerden hangimizin en yaşlı olduğu konusunda her zaman konuşulmayan bir gizem vardı. İkimiz de yaşımızı açıkça itiraf etmezdik, bu yüzden kimin en çok yüzyıla sahip olduğunu asla belirleyemezdik. Bir gece, bir şişe tekiladan sonra, "Ne zaman olduğunu hatırlıyor musun..." oynamaya başladık.

Bir çeşit oyun. Bayılmadan önce Sanayi Devrimi'ne kadar geri gitmiştik.

"Çünkü hiç kimse beni öldürmeye çalışmadı. Ne yani, vampirlerin tüm o bölge savaşlarının boşuna mı olduğunu söylüyorsun?"

"Eh, boşuna değil," dedi. "İnan bana, oldukça büyük hasarlar veriyoruz. Ama hayır, hiç kimse ölmüyor. Tüm bu bölge anlaşmazlıkları yüzünden, birbirimizi öldürebilseydik geriye çok azımız kalırdı."

Sessiz kaldım, bu vahyi kafamda evirip çevirdim. "O zaman nasıl-" Birden Jerome'un bana ne söylediğini hatırladım. "Vampir avcıları tarafından öldürülüyorlar."

Peter başını salladı.

"Bunların olayı ne?" diye sordum. "Jerome ayrıntı vermedi."

Hugh da aynı derecede ilgiliydi. "Televizyondaki şu kız gibi mi? Ateşli sarışın mı?"

"Bu uzun bir gece olacak." Peter ikimize de sert bakışlar attı. "Hepinizin ciddi bir Vampirler 101 dersine ihtiyacı var. Bize içecek bir şey ikram edeceğinizi sanmıyorum, Georgina?"

Mutfağa doğru sabırsız bir el salladım. "Ne istiyorsan getir. Vampir avcıları hakkında bilgi edinmek istiyorum."

Peter oturma odamdan çıktı, etrafta duran kitap yığınlarından birine neredeyse takılıp düşüyordu. Yeni bir kitaplık almayı aklıma not ettim. Kaşlarını çatarak neredeyse boş olan buzdolabımı onaylamaz bir tavırla inceledi.

"Ev sahipliği becerilerin üzerinde gerçekten çalışman gerekiyor." "Peter-"

"Missoula'daki diğer succubus hakkında hikayeler duymaya devam ediyorum. Adı neydi?"

"Donna," diye teklif etti Hugh.

"Evet, Donna. Duyduğuma göre harika partiler veriyormuş. Yemekler hazırlıyor. Herkesi davet ediyor."

"Eğer Montana'daki on kişiyle birlikte parti yapmak istiyorsanız, buyurun oraya taşının. Şimdi zaman kaybetmeyi bırakın."

Peter beni görmezden gelerek geçen gece aldığım kırmızı karanfillere baktı. Onları mutfak lavabosunun yanındaki bir vazoya koymuştum. "Sana kim çiçek gönderdi?"

"Hiç kimse."

"Kendine çiçek mi gönderdin?" diye sordu Cody, sesi sempatiyle titreyerek.

"Hayır, daha yeni aldım. Aynı şey değil. Bakmadım. Ortalıkta sözde bir vampir katili varken neden bunu konuşuyoruz? Siz ikiniz tehlikede misiniz?"

Peter sonunda suyu tercih etti ama Hugh ve Cody'ye bira fırlattı. "Hayır."

"Değil miyiz?" Cody bunu öğrendiğinde şaşırmış görünüyordu. Onun az sayıdaki öğrencilik yılları

Vampir onu hepimize kıyasla neredeyse bir bebek yapmıştı. Peter ona tabiri caizse "iş" öğretiyordu.

"Vampir avcılarını sadece vampirlere gerçek hasar verme yeteneğiyle doğmuş özel ölümlülerdir. Genel olarak ölümlüler bize dokunamaz elbette. Bana bunun nasıl ya da neden olduğunu sormayın; bildiğim kadarıyla bir sistem yok. Sözde vampir avcılarının çoğu bu yeteneğe sahip olduklarının farkına bile varmadan hayatlarına devam ediyor. Farkına varanlar ise bazen bunu bir kariyer haline getirmeye karar veriyor. Zaman zaman bu şekilde ortaya çıkarlar, ara sıra vampir avlarlar, girişimci bir vampir ya da iblis onları ortadan kaldırırsa kadar başlarına bela olurlar."

"Baş belası mı?" diye sordu Cody kuşkuyla. "Duane'den sonra bile mi? Bu kişinin senin peşine düşmesinden hiç mi endişelenmiyorsun? Bizim peşimize düşmesinden?"

"Hayır," dedi Peter. "Değilim."

Cody'nin kafa karışıklığını paylaştım. "Neden olmasın?"

"Çünkü bu kişi, her kimse, tam bir amatör." Peter, Hugh ve bana baktı. "Jerome Duane'in ölümü hakkında ne dedi?"

Bir içkiye ihtiyacım olduğuna karar vererek mutfaktaki içki dolabımı karıştırdım ve bir votka gimlet yaptım. "Benim yapıp yapmadığımı bilmek istedi."

Peter küçümseyici bir hareket yaptı. "Hayır, nasıl öldüğü hakkında."

Hugh kaşlarını çattı, anlaşılan mantığı çözmeye çalışıyordu. "Duane'in ölü bulunduğunu söyledi, kalbine bir kazık saplanmıştı."

"İşte. Gördün mü?"

Peter beklentiyle bize baktı. Hepimiz şaşkınlıkla arkamıza baktık. "Anlamıyorum," dedim sonunda.

Peter içini çekti, yine tamamen tükenmiş görünüyordu. "Eğer bir vampiri öldürebilecek yarı ilahi yeteneğe sahip bir ölümlüyseniz, bunu nasıl yaptığının hiçbir önemi yoktur. Silah, bıçak, şamdan ya da her neyse onu kullanabilirsin. Kalbe kazık saplama olayı kulaktan dolma. Eğer normal bir ölümlü bunu bir vampire yaparsa, vampiri gerçekten kızdırmaktan başka bir işe yaramaz. Bunu sadece bir vampir avcısı yaptığında duyuyoruz, bu yüzden özel bir batıl inanç cazibesi taşıyor, oysa gerçekte sadece ekinokslardaki yumurta olayı gibi."

"Ne?" Hugh tamamen kaybolmuş görünüyordu.

Gözlerimi ovuşturdum. "Aslında neden bahsettiğini biliyorum, itiraf etmek ne kadar korkutucu olsa da. Yumurtaların ekinokslar sırasında uçları üzerinde dengede durduğuna dair bir şehir efsanesi var. Bazen işe yarıyor, bazen yaramıyor ama gerçek şu ki, yılın herhangi bir zamanında da aynı sonuçları alırsınız. Ancak insanlar bunu sadece ekinokslarda deniyor, bu yüzden de herkes bunu fark ediyor." Peter'a baktım. "Demek istediğin şu ki, bir vampir avcısı bir vampiri pek çok şekilde öldürebilir, ama kazık tüm dikkatleri üzerine çektiği için, bu yöntem...'ölümsüzlüğün iptali' için kabul gören yöntem haline geldi."

"İnsanların zihninde," diye düzeltti. "Gerçekte, birinin kalbine kazık saplamak tam bir baş belasıdır. Onları vurmak çok daha kolay."

"Yani siz bu avcının amatör olduğunu düşünüyorsunuz çünkü..." Cody, zorlayıcı yumurta benzetmesinden ikna olmamış olacak ki sözünü kesti.

"Çünkü kendine değer veren her vampir avcısı bunu bilir ve kazık kullanmaz. Bu kişi tam bir acemi."

"Birincisi," dedim Peter'a, "sakın 'enfıyesine değer' deme. Bu ifadenin modası geçti ve seni demode gösteriyor. İkincisi, belki de bu avcı eski kafalı falan olmaya çalışıyordur. Ve bu kişi 'acemi' olsa bile, Duane'i alt etmeyi başardığına göre bunun gerçekten bir önemi var mı?"

Peter omuz silkti. "O kibirli bir pislikti. Vampirler vampir avcılarını yakın mesafeden hissedebilirler. Bunun deneyimsizliği de eklenince Duane'in asla yakalanmaması gerekirdi. Aptalın tekiydi."

Buna karşı koymak için ağzımı açtım. Duane'in gerçekten de hem kibirli hem de pislik olduğunu kabul eden ilk kişilerden biri olurdum ama aptal değildi. Ölümsüzler bizim kadar uzun süre yaşayamaz ve bizim kadar çok şey göremezdi, önemli bir bilgi birikimi ve sokak zekası edinmeden. Tabiri caizse çabuk büyüdük.

Aklıma bir başka soru daha takıldı. "Bu avcılar diğer ölümsüzlere zarar verebilir mi? Yoksa sadece vampirlere mi?"

"Bildiğim kadarıyla sadece vampirler."

Peter'ın ve Jerome'un yorumları arasında bir şeyler uyuşmuyordu. Beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum, bu yüzden diğerleri konuşmaya devam ederken kuşkuvarımı kendime sakladım. Vampir avcısı konusu çok geçmeden -biraz da hayal kırıklığıyla- kimseyle sözleşme yapmadığıma karar verdiklerinde geçip gitti. Cody ve Hugh da Peter'ın amatör bir avcının gerçek bir tehdit oluşturmadığı teorisini kabul etmiş görünüyorlardı.

"İkiniz de dikkatli olun," diye uyardım vampirler gitmeye hazırlanırken. "Çaylak ya da değil, Duane hâlâ ölü."

"Evet anne," diye cevap verdi Peter ilgisizce, paltosunu giyerken.

Cody'ye sert bir bakış attım ve o da biraz kıpırdandı. Onu manipüle etmek akıl hocasını manipüle etmekten daha kolaydı. "Dikkatli olacağım Georgina."

"Garip bir şey olursa beni ara."

Peter'ın gözlerini devirmesine neden olacak şekilde başını salladı. "Hadi," dedi yaşlı vampir. "Biraz yemek yiyelim."

Buna gülümsemek zorunda kaldım. Vampirlerin akşam yemeği yemesi çoğu insanı korkutsa da, ben daha iyisini biliyordum. Peter ve Cody insan kurbanlarını avlamaktan nefret ederlerdi. Bunu ara sıra yaparlardı ama yaptıklarında da nadiren öldürürlerdi. Beslenmelerinin çoğunu kasaptan aldıkları nadir hayvanlardan sağlardı. Benim gibi onlar da bu iğrenç işlerini yarım yamalak yapıyorlardı.

"Hugh," dedim sertçe, vampirleri takip ederek dışarı çıkmak üzereydi. "Konuşalım lütfen."

Vampirler ayrılmadan önce Hugh'ya sempatik bakışlar attılar. Şeytan yüzünü buruşturdu, kapıyı kapattı ve bana baktı.

"Hugh, o anahtarı sana acil durumlar için verdim-"

"Vampir cinayeti acil bir durum teşkil etmiyor mu?"

"Ben ciddiym! Jerome ve Carter'ın buraya ışınlanabilmesi yeterince kötüyken bir de sen evimi Tanrı'ya ve dünyaya açmaya karar veriyorsun."

"Bu gece Tanrı'nın davet edildiğini sanmıyorum."

"Sonra da gidip onlara iblis kız kıyafetinden bahsettin..." "Hadi ama," diye itiraz etti. "Bu kendime saklayamayacağım kadar güzeldi."

Ayrıca, onlar bizim arkadaşlarımız. Ne fark eder ki?"

"Önemli çünkü söylemeyeceğini söylemiştin," diye homurdandım. "*Sen* nasıl bir arkadaşsın? Özellikle de dün gece sana yardım ettikten sonra?"

"Tanrım, Georgina. Özür dilerim. Bu kadar kişisel algılayacağımı bilmiyordum."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Sadece o değil. Bilmiyorum. Duane'le olan tüm bu olay. Jerome'un bana söylediklerini düşünüyordum..."

Hugh bekledi, düşüncelerimi toparlamam için bana zaman verdi, bir şeyleri açığa çıkarmak üzere olduğumu hissetti. Yanımdaki şeytanın iri cüssesini incelerken zihnim gecenin nasıl geliştiğini düşündü. Bazen vampirler kadar aptal olabiliyordu; onunla ciddi bir şekilde konuşup konuşamayacağımı bilmiyordum.

"Hugh... bir iblisin yalan söylediğini nasıl anlarsın?"

Bir duraklama oldu, sonra eski şakayı hatırlayarak yumuşak bir kahkaha attı. "Dudakları hareket ediyor." Tezgâhıma yaslandık ve o daha uzun boyuyla beni inceledi. "Neden? Jerome'un bize yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Evet, biliyorum." Bir duraklama daha oldu. "Anlat o zaman."

"Jerome dikkatli olmamı söyledi, bir vampirle karıştırılabileceğimi söyledi." "O da bana aynı şeyi söyledi."

"Ama Peter vampir avcılarının bizi öldüremeyeceğini söyledi."

"Hiç kalbinize bir kazık saplandı mı? Seni öldürmeyebilir ama eminim hoşuna gitmezdi."

"Yeterince adil. Ama Jerome vampir avcılarının avlarını takip ederek diğer vampirleri bulduklarını iddia etti. Bu saçmalık. Cody ve Peter istisna. Çoğu vampirin nasıl olduğunu bilirsin, diğer vampirlerle takılmazlar."

Birini takip etmek genellikle diğerine yol

açmaz." "Evet ama bu seferkinin acemi olduğunu söyledi."

"Jerome böyle bir şey söylemedi. Bu Peter'ın kazığa dayanan teorisiydi."

Hugh uzlaşmacı bir homurtu çıkardı. "Tamam. Sence neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Sadece bu hikayelerin birbiriyle çeliştiğini biliyorum. Carter da Jerome'la bir sırrın içindeymiş gibi bu işe fazlasıyla karışmış görünüyordu. Carter neden umursasın ki? Onun tarafı teknik olarak birilerinin adamlarımızı öldürmesini onaylamalı."

"O bir melek. Herkesi sevmesi gerekmiyor mu, lanetlileri bile?"

Özellikle de söz konusu lanetliler onun içki arkadaşlarıysa."

"Bilmiyorum. Burada bize söylenenden daha fazlası var... ve Jerome dikkatli olmam konusunda çok kararlı görünüyordu. Görünüşe göre sen de öyle."

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra sonunda, "Sen güzel bir kızsın Georgina," dedi.

Ben başladım. Ciddi konuşmak için çok fazla. "O biradan daha fazla mı içtin?" "Ama unutmuşum," diye devam etti, sorumu duymazdan gelerek, "senin de bir

Akıllı olan. Dış görünüşlerinden başka hiçbir kaygıları olmayan sıg kadınlarla - daha pürüzsüz bir cilt ve daha büyük göğüsler isteyen banliyö ev kadınlarıyla - çok fazla çalışıyorum. Klişelere kapılmak ve güzel yüzünüzün ardında sizin de bir beyniniz olduğunu unutmak çok kolay. Olayları hepimizden farklı görüyorsunuz - sanırım daha net. Bir çeşit büyük resmi düşünme tarzı. Belki de yaşıınızdandır, alınmayın."

"Çok fazla içtin. Ayrıca, Jerome'un bize söylemediği şeyleri anlayacak kadar zeki değilim... Dışarıda gerçekten succubus ya da imp avcıları yok, değil mi?"

"Hiç böyle bir şey duydun mu?"

"Hayır."

"Ben de duymadım ama popüler kültürden bağımsız olarak vampir avcılarını duymuştum." Hugh sigarasına uzandı ve dairemde sigara içilmesinden hoşlanmadığımı hatırlayarak fikrini değiştirdi. "Seni rahatsız eden buysa, yakın zamanda kimsenin bize bir kazık saplayacağını sanmıyorum."

"Ama bizim bu döngünün dışında bırakıldığımızı kabul ediyorsun, değil mi?" "Jerome'dan başka ne bekliyorsunuz?"

"Sanırım... Sanırım Erik'i görmeye gideceğim." "Hâlâ hayatta mı?"

"Son bildiğim."

"Bu iyi bir fikir. Bizim hakkımızda bizden daha çok şey biliyor." "Ne öğrendiğimi size bildiririm."

"Hayır. Sanırım cahil kalmayı tercih ederim." "Peki. Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Yeni sekreterlerden biriyle mesai sonrası biraz zaman geçirmem gerekiyor, eğer ne demek istediğimi anladıysan." Sırıttı, diyebilirim ki, arsızca. "Yirmi yaşında, yerçekimine meydan okuyan göğüsleri var. Ben bilirim. Kurulmalarına yardım ettim."

O kasvetli atmosfere rağmen gülmekten kendimi alamadım. Hepimiz gibi Hugh'un da kötülük ve kaos davasını ilerletmediği zamanlarda günlük bir işi vardı. Onun durumunda, meslekler arasındaki çizgi biraz inceydi: o bir plastik cerrahtı.

"Bununla rekabet edemem."

"Bu doğru değil. Bilim senin göğüslerini kopyalayamaz." "Gerçek bir uzmandan övgü. İyi eğlenceler."

"Yapacağım. Arkanı kolla, tatlım."

"Sen de."

Alnıma hızlı bir öpücük kondurdu ve gitti. Orada öylece durdum, sonunda yalnızdım, kapıma boş boş bakıyor ve tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyordum. Jerome'un uyarısının muhtemelen aşırıya kaçtığına karar verdim. Hugh'un da söylediği gibi, hiç kimse şeytan ya da succubus avcılarını duymamıştı.

Yine de yatmadan önce sürgümü çektim ve kapımın zincirini bağladım. Ölümsüz olabilirdim ama umursamaz değildim. En azından iş işten geçtiğinde.

Bölüm 6

Ertesi gün uyandım, Erik'i görmeye ve vampir avcılar hakkındaki gerçeği öğrenmeye kararlıydım. Sonra dişlerimi fırçalarken dünkü diğer krizi hatırladım.

Seth Mortensen.

Küfrederek banyoda işimi bitirdim ve küfürlerim yüzünden Aubrey'den onaylamayan bir bakış aldım. Onunla çıkacağım bu turun ne kadar süreceği belli değildi. Erik'i görmek için yarına kadar beklemem gerekebilirdi ve o zamana kadar bu vampir avcısı ya da her neyse yeniden saldırabilirdi.

Toplayabildiğim en çekici olmayan kıyafeti giyerek Emerald City'ye doğru yola çıktım: kot pantolon ve balıkçı yaka, saçlarım ciddi bir şekilde arkaya toplanmıştı. Kafede Seth'i beklerken Paige gülümseyerek bana yaklaştı. "Hazır dışarı çıkmışken ona Foster's'ı ve Puget Sound Books'u göstermelisin," dedi komplocu bir tavırla.

Uyanmaya devam ederken Bruce'un bana yaptığı mocha'dan bir yudum aldım ve onun mantığını anlamaya çalıştım. Foster's ve Puget Sound Books büyük olmasa da bizim rakiplerimizdi. "O yerler batakhane."

"Aynen öyle." Bembeyaz dişleriyle bana sırıttı. "Ona bunları gösterin ve yazılarını yazması için en iyi yerin biz olduğumuza ikna olsun."

Onu inceledim, ciddi bir şekilde döngünün dışında hissediyordum. Belki de Duane meselesi yüzünden hâlâ dikkatim dağınıktı. Her gün birinin ölümsüzlüğü iptal edilmiyordu.

"Neden... yazısını burada yazsın ki?"

"Çünkü dizüstü bilgisayarını alıp kafelerde yazmayı seviyor."

"Evet, ama o Chicago'da yaşıyor."

Paige başını salladı. "Artık değil. Dün gece neredeydin? Ailesine daha yakın olmak için buraya taşınıyor."

Seth'in kardeşinden bahsettiğini hatırlıyordum ama kendi utancıma o kadar kapılmışım ki fazla dikkat etmemiştim. "Ne zaman?"

"Şimdi, bildiğim kadarıyla. Bu yüzden turdaki son durağı burasıydı. Kardeşiyle kalıyor ama yakında kendi evini bulmayı planlıyor." Bana doğru eğildi, gözleri yırtıcı bir şekilde parlıyordu. "Georgina, ünlü bir yazarın düzenli olarak burada takılması imajımız için iyi olur."

Dürüst olmak gerekirse, ilk endişem Seth'in nerede yazacağı değildi. Beni korkutan şey, yakın zamanda farklı bir zaman dilimine, beni unutabileceği bir zaman dilimine gitmeyecek olmasıydı.

İkimiz de hayatlarımıza devam edebiliriz. Artık her gün onunla karşılaşabilirim. Gerçekten, eğer Paige'in dileği gerçekleşirse.

"Varlığı herkes tarafından bilinirse bu onun yazılarına zarar vermez mi? Sinir bozucu hayranlar falan mı?"

"Bunun bir sorun haline gelmesine izin vermeyeceğiz. Bundan en iyi şekilde faydalanacağız ve mahremiyetine saygı göstereceğiz. Dikkatli olun, işte geliyor."

Mocha'mdan biraz daha içtim, hâlâ Paige'in aklının nasıl çalıştığına hayret ediyordum. Benim aklıma asla gelmeyecek promosyon fikirlerini düşünebiliyordu. Buraya sermaye yatıran Warren olabilirdi ama burayı başarılı kılan onun pazarlama dehasıydı.

"Günaydın," dedi Seth masaya doğru yürürken. Kot pantolon, Def Leppard tişörtü ve kahverengi kadife bir ceket giymişti. Saçlarının duruşu beni bu sabah taradığına ikna etmedi.

Paige bana dikkatle baktı ve ben de iç çektim. "Hadi gidelim."

Seth sessizce beni dışarı kadar takip etti, aramızdaki o garip gerilim sağlam bir bariyer gibi yükseliyordu. O bana bakmadı; ben de ona bakmadım. Ancak Queen Anne Caddesi'nde dışarıda durduğumuzda ve bugün için bir planım olmadığını fark ettiğimde konuşmamız gerekti.

"Nereden başlamalı? Seattle, Galya'nın aksine, sadece üç parçaya bölünmüş değil."

Bu şakayı daha çok kendime yaptım ama Seth birden güldü. "*Seattle yarımadası est,*" diye gözlemledi, benim gözlemimi taklit ederek.

"Tam olarak değil. Ayrıca, o Bede, Caesar değil."

"Biliyorum. Ama çok fazla Latince bilmiyorum." Bana alametifarıkası gibi görünen o tuhaf, şaşkın gülümsemesini takındı. "Sen biliyor musun?"

"Yeter." Roma İmparatorluğu'nun çeşitli dönemlerine ait Latince lehçelerdeki akıcılığımın bahsedersem nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Belirsiz cevabım ilgisizlik olarak yorumlanmış olmalıydı çünkü gözlerini kaçırdı ve sessizlik daha da arttı. "Görmek istediğin özel bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz."

Pek sayılmaz. Tamam. Peki. Bu işe ne kadar çabuk başlarsak, o kadar çabuk biter ve Erik'i görebilirim.

"Beni takip edin."

Yola çıkarken, dünkü kötü başlangıcımıza rağmen doğal bir şekilde anlamlı bir sohbete dalabileceğimizi umuyordum. Ancak yolda ilerlerken Seth'in herhangi bir konuşma yapmaya niyeti olmadığı açıkça görülüyordu. Dün kalabalığın önünde ve hatta bazı kitapçı çalışanlarıyla olan gerginliğini hatırladım. Bu adamın ciddi sosyal fobileri olduğunu fark ettim, her ne kadar ilk flörtümüz sırasında bunlardan kurtulmak için cesur bir çaba göstermiş olsa da. Sonra, gidip *geri çekilme* titreşimlerini açtım, şüphesiz onu ömür boyu yaraladım ve kaydettiği ilerlemeyi *geri* aldım. Aferin, Georgina.

Belki bazı zorlayıcı konular açabilirsem, eski güvenini toplar ve ilişkimizi geri getirirdi - tabii ki platonik bir şekilde. I

dün geceki derin sorularımı hatırlamaya çalıştım. Ve bir kez daha beni atlattılar, bu yüzden sıradan olanlara geçtim.

"Yani kardeşin buralarda mı yaşıyor?"

"Evet."

"Hangi bölüm?"

"Lake Forest Park."

"Orası güzel bir bölge. Orada bir yer arayacak mısın?" "Muhtemelen hayır."

"Aklınızda başka bir yer var mı?" "Pek sayılmaz."

Tamam, bu bizi bir yere götürmüyordu. Yazılı kelimelerin bu ustasının sözlü kelimelerde nasıl bu kadar kısa olabildiğine sinirlenerek, sonunda onu konuşmadan tamamen çıkarmaya karar verdim. Onun dahil olması çok fazla işti. Bunun yerine, popüler yerleri işaret ederek onsuz dostça sohbet ettim: Pioneer Meydanı, Pike Place Market, Fremont Troll. Hatta Paige'in talimatları doğrultusunda ona rakiplerimizin daha kalitesiz temsilcilerini bile gösterdim. Ancak Space Needle'a kısa bir selam vermekten başka bir şey yapmadım. Hiç şüphesiz onu Emerald City'nin pencerelerinden görmüştü ve gerçekten turist deneyimine ihtiyacı varsa yakından ziyaret etmek için fahiş ücretler ödeyebilirdi.

Öğle yemeği için U Bölgesi'ne gittik. O da itiraz etmeden ve yorum yapmadan benim en sevdiğim Vietnam restoranına gitti. Ben konuşmaya ara verdiğimde yemeğimiz sessizce ilerledi, ikimiz de erişte yiyor ve yakındaki pencereden dışarı bakarak öğrencilerin ve arabaların telaşını izliyorduk.

"Bu çok güzel."

Bu Seth'in bir süredir en çok konuştuğu andı ve sesini duyunca neredeyse sıçrayacaktım.

"Evet. Burası pek bir şeye benzemiyor ama çok iyi pho yapıyorlar." "Hayır, orayı kastetmiştim. Bu bölgeyi."

El hareketini takip ederek Üniversite Yolu'na geri döndüm, ilk başta sırt çantalarını taşıyan hoşnutsuz öğrencilerden başka bir şey görmedim. Sonra araştırmamı genişleterek diğer küçük özel restoranların, kafelerin ve kullanılmış kitapçıların farkına vardım. Eklektik bir karışımdı, kenarları biraz yırtık pırtıktı ama ilginç, entelektüel tiplere, hatta ünlü, içe dönük yazarlara sunacak çok şeyi vardı.

Seth'e baktım, o da beklentiyle bana baktı. Bütün gün boyunca ilk kez doğrudan göz teması kurmuştuk.

"Buralarda yaşanacak yerler var mı?"

"Tabii. On sekiz yaşında bir grup gençle aynı evi paylaşmak istiyorsan." Duraksadım, bu seçeneğin bir erkek için o kadar da cazip olmayabileceğini düşündüm. "Bu bölgede daha önemli bir şey istiyorsan, bu sana pahalıya patlar. Sanırım Cady ve O'Neill bunun gerçekten bir sorun olmadığından emin, ha? İstersen arabayla dolaşıp bakabiliriz."

"Olabilir. Açıkçası önce oraya gitmeyi tercih ederim." Caddenin karşısındaki kullanılmış kitapçılardan birini işaret etti. Gözleri kararsızca bana döndü. "Eğer senin için de uygunsa."

"Hadi gidelim."

Kullanılmış kitapçıları severdim ama her zaman onlara girerken kendimi biraz suçlu hissedirdim.

Sanki hile yapıyormuşum gibi. Ne de olsa her zaman parlak, canlı kitapların etrafında çalışıyordum. Neredeyse istediğim her şeyin yepyeni bir baskısını edinebilirdim. Eski kitapların etrafında olmaktan, eskimiş kağıt, küf ve toz kokusundan böylesine içgüdüsel bir zevk almak yanlış görünüyordu. Bazıları oldukça eski olan bu tür bilgi koleksiyonları bana her zaman geçmiş zamanları ve gördüğüm yerleri hatırlatıyor, gelgitli bir nostalji dalgasını tetikliyordu. Bu duygular beni hem yaşlı hem de genç hissettiriyordu. Ben yaşlanmazken kitaplar yaşılanıyordu.

Gri tekir bir kedi biz içeri girerken tezgâhın üzerindeki yerinden gerindi ve bize göz kırptı. Sırtını okşadım ve yanındaki yaşlı adama merhaba dedim. Tasnif ettiği kitaplardan başını kaldırıp bize gülümsedi ve işine döndü. Seth önümüzde yükselen raflara baktı, yüzünde mutluluk ifadesi vardı ve hemen rafların arasında kayboldu.

Yemek kitaplarını incelemek için kurgusal olmayan kitaplara doğru ilerledim. Mikrodalgalar ve mutfak robotları olmadan yemek hazırlayarak büyümüştüm ve mutfak bilgimi bu yüzyıla taşımanın tam zamanı olduğuna karar verdim.

Sonunda bir sürü renkli resmi olan bir Yunan yemek kitabında karar kıldım ve yarım saat sonra kendimi sürükleyerek oradan uzaklaştım ve Seth'i aradım. Onu çocuk bölümünde, bir yığın kitabın yanında diz çökmüş, tamamen dalmış bir halde buldum.

Yanına çömeldim. "Neye bakıyorsun?"

Yakınlığımdan ürkererek hafifçe irkildi ve bakışlarını bulduğu şeyden ayırıp bana baktı. Bu kadar yakından, gözlerinin aslında daha çok altın sarısı kahverengi olduğunu, kirpiklerinin her kıızı kıskandıracak kadar uzun olduğunu görebiliyordum.

"Andrew Lang'ın peri kitapları." Elinde *Mavi Peri Kitabı* adlı ciltsiz bir kitap vardı. Yanındaki yığının tepesinde *Turuncu Peri Kitabı* adında bir tane daha vardı ve diğerlerinin de aynı renk kodlamasına uyduğunu tahmin edebiliyordum. Seth edebi bir coşkuyla parlıyor, benim yanımdayken suskunluğunu unutuyordu. "1960'ların yeniden basımları. Örneğin 1800'lerden kalma baskılar kadar değerli değiller ama bunlar babamda olanlar, bize okudukları. Gerçi onda sadece birkaç tane vardı; bu bütün set. Onları alacağım ve yeğenlerime okuyacağım."

Kırmızı Peri Kitabı'nın sayfalarını çevirirken birçok tanıdık hikâyenin başlığını tanıdım, bazılarının hâlâ var olduğunu bile bilmiyordum. Kitabı ters çevirdim ve kapağın içine baktım ama fiyatını bulamadım. "Ne kadar bunlar?"

Seth onları aldığı rafın yanındaki küçük bir tabelayı işaret etti.

"Bunlar için makul mü?" Ben sordum.

"Biraz yüksek ama hepsini tek seferde almak benim için buna değer."

"Asla olmaz." Kitapların bir kısmını toplayıp ayağa kalktım. "Onunla konuşacağız." "Nasıl ikna edeceğiz?"

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Kelimelerle."

Seth kuşkulu görünüyordu ama tezgâhtar kolay bir hedef olduğunu kanıtlamıştı. Çoğu erkek çekici, karizmatik bir kadın karşısında eninde sonunda pes ederdi, hele ki hâlâ yaşam gücünün ışıltısını koruyan bir succubus karşısında. Ayrıca, takas yapmayı annemin dizinin dibinde öğrenmişim. Tezgâhın arkasındaki adamın hiç şansı yoktu. Onunla işim bittiğinde, fiyatı memnuniyetle yüzde 25 düşürmüş ve yemek kitabımı bedavaya vermişti.

Kolları kitaplarla dolu halde arabama doğru yürürken Seth merakla bana bakmaya devam etti. "Bunu nasıl yaptın? Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Çok pratik yaptım." Onunkine yakışan belirsiz bir cevap.

"Teşekkürler. Keşke iyiliğinin karşılığını ödeyebilseydim."

"Merak etme, aslında yapabilirsin. Benimle bir ayak işi yapar mısın? Bir kitapçıya ama korkutucu bir kitapçı."

"Nasıl korkutucu?"

Beş dakika sonra eski dostum Erik Lancaster'ı görmeye gidiyorduk. Erik benden çok önce Seattle bölgesine yerleşmişti ve etrafındaki hemen hemen her ölümsüz varlık tarafından iyi bilinen bir figürdü. Mitoloji ve doğaüstü ilimler konusunda bilgili olan Erik, paranormal olan her şey için mükemmel bir kaynak olduğunu düzenli olarak kanıtlıyordu. Eğer en iyi müşterilerinden bazılarının hiç yaşlanmadığını fark ettiyse, bunu belirtmekten akıllıca kaçındı.

Erik'i görmenin tek can sıkıcı yanı, yanlış giden Yeni Çağ ruhaniliğinin çarpıcı bir örneği olan Krystal Starz'ı ziyaret etmeyi gerektirmesiydi. Buranın 1980'lerde açıldığında iyi niyetli olabileceğinden şüphem yoktu, ancak kitapçı şimdi her türlü mistik değerden çok fiyat ağırlıklı, renkli, son derece ticari bir ürün yağmuru sunuyordu. Erik, benim tahminime göre, ezoterik konularla meşru bir şekilde ilgilenen ve bu konularda bilgi sahibi olan tek çalışandı. İş arkadaşlarının en iyileri sadece ilgisizdi; en kötüler ise bağınaz ve dolandırıcıydı.

Mağazanın otoparkına girdiğimde, orada bulunan araba sayısı karşısında hemen şaşkınlığa kapıldım. Emerald City'de bu kadar çok insanın olması bir imza günü anlamına gelebilirdi, ancak bu tür bir etkinlik iş gününün ortasında tuhaf görünüyordu.

İçeri girdiğimizde üzerimize ağır bir tütsü dalgası yayıldı ve Seth de tüm bu insanlar ve uyarıcılar karşısında en az benim kadar şaşırılmış görünüyordu. "Bir dakika sürebilir," dedim ona. "Etrafa bakmaktan çekinmeyin. Gerçi burada görmeye değer pek bir şey yok."

Eriyip gitti ve ben de dikkatimi kapının yanında duran ve kalabalığı yönlendiren parlak gözlü genç bir adama çevirdim. "Toplantı için mi buradasınız?"

"Hayır," dedim ona. "Erik'i arıyorum." "Erik kim?"

"Lancaster mı? Yaşlı adam mı? Afro-Amerikan? Burada çalışıyor."

Genç uşak başını salladı. "Burada Erik diye biri yok. Ben burada çalıştığım sürece yok." Sanki dükkânı o kurmuş gibi konuşuyordu.

"Ne kadar oldu?" "İki ay."

Gözlerimi devirmiştim. Gerçek bir emektar. "Buralarda konuşabileceğim bir müdür var mı?"

"Şey, Helena burada, ama o-ah, işte orada." Söz konusu kadının sanki çağrılmış gibi görüldüğü mağazanın uzak tarafını işaret etti.

Ah evet, Helena. Onunla daha önce de karşılaşmıştık. Soluk saçlı, boynu kristaller ve diğer gizemli sembollerle süslü, üzerinde TOPLANTI ODASI yazan bir kapıda duruyordu. Deniz mavisi bir şal ince omuzlarını örtüyordu ve her zamanki gibi kaç yaşında olduğunu merak ettim. Otuzlu yaşların altında ya da ortalarında görünüyordu ama tavırlarındaki bir şey bana hep daha yaşlı olduğunu düşündürürdü. Belki de çok fazla estetik ameliyat geçirmişti. Uydurma, yapay kişiliğinin geri kalanı düşünüldüğünde, gerçekten de uygun olurdu.

"Herkes mi? Herkes mi?" Belli ki sahte, tiz bir sesle konuşuyordu, yüksek seslere ulaşabilen bir ses olsa da fısıltı gibi çıkması gerekiyordu. Bu yüzden çoğunlukla sesi üşütmüş gibi cızırtılı çıkıyordu. "Başlama vakti geldi."

Kalabalık -otuz kadar diyebilirim- toplantı odasına doğru ilerledi ve ben de kalabalığa karışarak onları takip ettim. Etrafımdaki insanların bazıları Helena'ya benziyordu: temalı giyinmiş, ya tamamen siyah ya da çok canlı tonlarda, çok sayıda pentagram, kristal ve ohm ile birlikte. Diğerleri ise benim gibi iş kıyafetleri giymiş, heyecanlı bir merakla takip eden sıradan insanlara benziyordu.

Helena yüzünde donuk, sahte bir gülümsemeyle bizi odaya çağırdı ve mırıldandı: "Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Enerjiyi hissedin." Yanından geçtiğimde gülümsemesi değişti. "Seni tanıyorum."

"Evet."

Gülümsemesi daha da azaldı. "Siz şu büyük kitapçada çalışan kadınsınız - şu büyük, ticari kitapçada." Birkaç kişi durup konuşmamızı dinledi, şüphesiz bunun nedeni, buraya son gelişimde, ona işaretlenmiş boktan mallar satan bir ikiyüzlü dediğimi belirtmekten kaçınmasıydı.

Bazı ulusal zincirlerle kıyaslandığında Emerald City'nin ticari olduğunu pek düşünmüyordum. Yine de onaylarcasına omuz silktim. "Evet, ne diyebilirim ki, biz de kurumsal Amerika'daki sorunun bir parçasıyız. Ancak, sizin sattığınız tüm kitapları ve tarot kartlarını satıyoruz, üstelik Emerald City'nin Sık Okuyanlar Programı'na üyeyseniz genellikle indirimli olarak." Bu son kısmı yüksek sesle söyledim.

Ekstra reklamın zararı olmaz.

Helena'nın zayıflayan gülümsemesi tamamen kayboldu, tıpkı hışırtılı sesinin bir kısmı gibi. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Erik'i arıyorum."

"Erik artık burada çalışmıyor." "Nereye gitti?"

"Bunu tartışmaya yetkim yok."

"Neden? İşimi başka bir yere taşımamdan mı korkuyorsun? İnanın bana, hiçbir zaman böyle bir tehlikeyle karşı karşıya kalmadınız."

Narin parmaklarını alnına götürdü ve beni ciddiyle inceledi, gözleri neredeyse şaşkınlıkla olacaktı. "Auranızda çok fazla karanlık hissediyorum. Siyah ve kırmızı." Sesi yükseldi ve yardımcılarının dikkatini çekti. "Bazı temizleme çalışmalarından büyük fayda sağlayabilirsin. Dumanlı ya da rutil kuvars da yardımcı olabilir. Burada her ikisinden de satılık mükemmel örneklerimiz var. Her ikisi de auranızı aydınlatacaktır."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Auralara inanırdım, tamamen gerçek olduklarını bilirdim. Bununla birlikte, auramın ölümlü bir auraya hiç benzemediğini ve Helena gibi birinin onu göremeyeceğini de biliyordum. Aslında, bu tür şeyleri algılayabilen gerçek bir insan ustası, bir grup insanla birlikte dururken, fark edilebilir bir aurası olmayan tek kişinin ben olduğumu fark ederdi. Jerome veya Carter gibi biri dışında herkes için görünmez olurdu, ancak özellikle yetenekli bazı ölümlüler onun gücünü hissedebilir ve anlaşılır bir şekilde temkinli olabilirdi. Erik böyle bir ölümlüydü, bu yüzden bana her zaman çok saygılı davranırdı. Helena öyle değildi.

"Vay canına," diye mırıldandım. "Tüm bunları aura kameranız olmadan çıkarabildiğinize inanamıyorum." Krystal Starz, 9,95 dolara auranızın fotoğrafını çekebilene bir kamerayı gururla tanıttı. "Şimdi sana bir borcum mu var?"

Burnunu çekti. "Başkalarının auralarını görmek için bir kameraya ihtiyacım yok. Ben bir Üstad'ım. Ayrıca, bu Buluşma için bir araya gelen ruhlar bana sizin hakkınızda çok şey anlatıyor."

Gülümsemem arttı. "Ne diyorlar?" Uzun hayatım boyunca ruhlarla ya da diğer ruhani varlıklarla çok az muhatap olmuşum ama eğer varsa bilirdim.

Gözlerini kapattı, ellerini tekrar alnına götürdü, yüzünde düşünce çizgileri belirdi. Seyirciler merak içinde onu izledi.

"Bana seni çok rahatsız eden şeyler olduğunu söylediler. Hayatındaki kararsızlık ve monotonluk seni saldırgan olmaya zorluyor ve karanlık ve güvensizlik yolunu seçtiğin sürece asla huzur ya da ışık bulamayacaksın." Mavi gözleri açıldı, kendi uhrevi coşkusuna kapılmıştı. "Bize katılmanı istiyorlar. Çemberimizde otur, onların iyileştirici enerjisini hisset. Ruhlar sana daha iyi bir yaşam için yardım edecekler."

"Porno sektöründen çıkmana yardım ettikleri gibi mi?"

Dondu kaldı, yüzü soldu ve bir an için kendimi kötü hissettim. Ölümsüzler camiasında sadece Erik gibi üstatlar itibar sahibi değildi. Helena gibi bir kaçık da iyi tanınıyordu. Görünüşe göre zamanında onun hayranı olan biri onu bir filminden tanımış ve bu pisliği geri kalanımıza aktarmıştı.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi sonunda, kölelerinin önünde yüzünü kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Benim hatam. Bana Moana Licka adında birini hatırlattınız. Kristalleri onun eskiden ovduğu gibi ovuyorsun... anladın sen onu."

"Yanılıyorsunuz," dedi Helena, sesi çatlamak üzereydi. "Erik artık burada çalışmıyor. Lütfen gidin."

Dudaklarımdan bir karşılık daha yükseldi, ama sonra onun ötesinde Seth'i gördüm. Kalabalığın kenarına kadar gelmiş, diğerleriyle birlikte gösteriyi izliyordu. Onu görünce birden kendimi aptal gibi hissettim, Helena'yı küçük düşürmenin heyecanı ucuz ve sıkı gelmeye başladı. Utanmış olmama rağmen yine de başımı dik tutmayı başararak sözlerimi sakladım ve ondan uzaklaştım. Seth de yanıma geldi.

"Dur tahmin edeyim," dedim kuru bir sesle. "Bazı insanlar hikayeleri yazar, bazıları da onları yaşar."

"Bence nereye giderseniz gidin sansasyon yaratmaktan başka bir şey yapamazsınız."

Alaycı olduğunu düşündüm. Sonra şöyle bir baktım ve ne kınayan ne de küçümseyen samimi ifadesini gördüm. Ciddiyeti o kadar beklenmedikti ki, nereye gittiğimden çok ona dikkat ederek hafifçe tökezledim. Zarafet konusunda haklı bir üne sahip olduğum için hemen toparlandım. Ancak Seth içgüdüsel olarak beni yakalamak için elini uzattı.

O bunu yaparken, birden bir şey hissettim. Harita reyonundaki o bağlantı anı gibi. Ya da onun kitaplarını okuduğumda hissettiğim tatmin duygusu gibi. Kısa ve geçici bir şeydi, sanki hiç olmamış gibiydi. O da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu ve neredeyse tereddütle kolumu bıraktı. Bir an sonra arkamdan gelen bir ses büyüğü tamamen bozdu.

"Affedersiniz?" Döndüğümde, kırpılmış kızıl saçları ve kulaklarının üstünde ve altında piercingleri olan zayıf bir genç kız gördüm. "Erik'i arıyordunuz, değil mi?"

"Evet..."

"Size nerede olduğunu söyleyebilirim. Yaklaşık beş ay önce kendi mağazasını açmak için ayrıldı. Lake City'de... Adını unuttum. Orada bir ışık var, bir bakkal ve büyük bir Meksika restoranı..."

Başımı salladım. "O bölgeyi biliyorum. Orayı bulacağım. Teşekkürler." Merakla ona baktım. "Burada mı çalışıyorsun?"

"Evet. Erik bana karşı her zaman çok iyiydi, bu yüzden burası yerine onun iş yaptığını görmeyi tercih ederim. Ben de onunla giderdim ama başka yardıma ihtiyacı yok, o yüzden Nutso'yla orada sıkışıp kaldım." Başparmağını Helena'ya doğru salladı.

Kızın buradaki çoğu çalışandan farklı, ciddi ve pratik bir tavrı vardı. İçeri girdiğimde onu müşterilere yardım ederken gördüğümü hatırladım şimdi. "Sevmiyorsan neden burada çalışıyorsun?"

"Bilmiyorum. Kitapları seviyorum ve paraya ihtiyacım var."

Çantamı karıştırıp nadiren kullandığım kartvizitlerimden birini aradım. "Al bakalım. Yeni bir iş istiyorsan, bir ara gel benimle konuş."

Kartı aldı ve okudu, yüz hatları şaşkınlıkla doluydu. "Teşekkürler... Sanırım."

"Erik hakkındaki bilgi için teşekkürler."

Duraksayarak biraz daha düşündüm ve başka bir kart çıkardım. "Burada çalışan ve senin gibi olan başka bir arkadaşın varsa bunu ona da ver."

"Bu yasal mı?" diye sordu Seth daha sonra.

"Bilmiyorum. Ama Emerald City'de personel eksikliğimiz var."

Erik'inki gibi özel bir mağazanın şimdiye kadar kapanmış olması gerektiğini düşündüm ve bunun yerine Seth'i kardeşinin evine götürmek için Lake Forest Park'a doğru döndüm. İtiraf ediyorum, içimi bir rahatlama kapladı. İnsanın kahramanıyla birlikte olması yorucuydu, aramızdaki her etkileşimin çılgınca zıt kutuplar arasında gidip gelmesinden bahsetmiyorum bile. İlişkimizi sadece onun kitaplarını okumakla sınırlamak muhtemelen daha güvenli olurdu.

Onu, ön bahçesi çocuk oyuncaklarıyla dolu şirin bir banliyö evine bıraktım. Hayal kırıklığıma rağmen çocukların kendilerinden bir iz göremedim. Seth kitaplarını topladı, teşekkür ederken bana bir kez daha gülümsedi ve evin içinde kayboldu. Neredeyse Queen Anne'e dönmek üzereydim ki ondan *Glasgow Paktı*'nın kopyasını istemeyi unuttuğumu fark ettim.

Sinirli bir şekilde binama girdim ve hemen ön büro görevlisinin beni çağırdığını duydum. "Bayan Kincaid?"

Ona doğru yürüdüm ve bana mor ve koyu pembenin tonlarıyla dolu bir vazo çiçek uzattı. "Bunlar bugün senin için geldi."

Güllerin, süsenlerin ve yıldız zambaklarının birbirine karışmış kokularını içime çekerek vazoyu sevinçle kabul ettim. Kartları yoktu. Tipik. "Kim getirdi bunları?"

Ötemi işaret etti. "Şuradaki adam."

Bölüm 7

Döndüm ve Roman'ın küçük lobinin bir köşesinde oturduğunu gördüm. Koyu yeşil boğazlı kazağı içinde çarpıcı görünüyordu, siyah saçları yüzünden uzakta taranmıştı. Göz göze geldiğimizde bana gülümsedi ve ben de yanına oturmak için yürüdüm.

"Tanrım, sen gerçekten bir sapıksın."

"Vay, vay. Ne kadar küstahsın. Sadece ceketimi almaya geldim."

"Ah." Kendimi aptal gibi hissederek kızardım. "Ne zamandır bekliyorsun?"

"Çok uzun değil. Aslında önce kitapçıyı denedim, daha az sapıkça olabileceğini düşündüm."

"Bugün izin günüm." Kollarımdaki rengârenk çiçeklere baktım. "Çiçekler için teşekkürler. Paltonu geri almak için onları getirmene gerek yoktu."

Roman omuz silkti, o mavi-yeşil gözleri beni mahvediyordu. "Doğru, ama bu gece bir şeyler içmeye gitmen için seni teşvik edebileceklerini düşündüm."

Demek ki başka bir nedeni vardı. "Yine mi bu-"

"Hey, eğer 'bundan' kaçınmak istiyorsan, dün gece beni içeri çekmemeliydin. Artık çok geç. Uzun süren acıdan kaçınabilir ve bir an önce bitirebilirsin. Yara bandını çıkarmak gibi bir şey. Ya da bir uzvu kesmek gibi."

"Vay canına. Dünyada hiç romantizm kalmadığını kim söylemiş?" Alaycılığımıza rağmen, Roman'ın kolay hazırcıvaplığını Seth'le olan durgun atmosferden ferahlatıcı bir değişiklik olarak buldum.

"Ne olmuş yani? Bu sonunda kabul ettiğiniz anlamına mı geliyor general? Gerçekten de şimdiye kadar beni atlatmak için değerli bir savaş verdiniz."

"Bilmiyorum. Evime geldin. Görünüşe göre o kadar da kaçamak yapmamışım." O sadece beklenti içinde bekleyince gülümsemem soldu. İçimi çektim, onu inceliyor ve motivasyonunu anlamaya çalışıyordum. "Roman, iyi birine benziyorsun ve her şey-"

İnledi. "Hayır. Bunu benimle başlatma. Bir kadının 'sen iyi bir adamsın' demesi asla iyiye işaret değildir. Seni kolayca yüzüstü bırakmaya hazırlanıyor demektir."

Başımı salladım. "Sadece şu anda kimseyle ciddi bir ilişki kurmakla ilgilenmiyorum, hepsi bu."

"Vay canına, 'ciddileşmek' mi? Yavaş ol, kardeşim. Sana evlenme falan teklif etmiyorum. Sadece bir ara seninle dışarı çıkmak istiyorum."

sinemaya gider, yemek yer ve bir şeyler içeriz, hepsi bu. Şanslıysam gecenin sonunda öpüşürüz. Eğer bu seni hala korkutuyorsa, sadece el sıkışırız."

Başımı duvara yasladım ve bir süre öyle kaldık, her birimiz diğerini ölçüp biçiyorduk. Kadınların ve erkeklerin otomatik olarak seks yapmadan çıkmalarının mümkün olduğunu biliyordum ama benim randevularım genellikle bu şekilde yürümüyordu. İçgüdülerim beni seks aramaya itiyordu ve ona baktığımda, bu dürtünün herhangi bir succubus'un beslenme ihtiyacından bağımsız olarak güçlü olabileceğini fark ettim. Görünüşü, giyinişi ve kokusu hoşuma gitmişti. Özellikle de aptalca kur yapma çabası hoşuma gitmişti. Ne yazık ki, istesem bile yıkıcı succubus emilimini kapatamazdım. Kendi isteğiyle, muhtemelen onunla birlikte güçlü bir şekilde gerçekleşecekti. Şakasını yaptığı öpücük bile hayatının bir kısmını çalacaktı.

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim sonunda, çok uzun süre sessiz kaldığımı fark ederek.

Tembelce gülümsedi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Şey... Bilmiyorum. Ne yapmaktan hoşlanırsın? Bir işin var mı? Sürekli benimle takılabilmek için mesai saatleriniz gevşek olmalı."

"Her zaman, ha? Yine küstahlık ediyorsun ama evet, çalışıyorum. Birkaç devlet üniversitesinde dilbilim dersleri veriyorum. Orada olduğum zamanlar dışında, not verme gibi işlerle kendi saatlerimi kendim belirliyorum."

"Tamam. Soyadın ne?" "Smith."

"Asla olmaz."

"Yol."

"Bu Duke Roman'a pek uymuyor." Uygun başka bir eleme maddesi bulmaya çalıştım. "Ne kadar zamandır Seattle'da yaşıyorsun?"

"Birkaç yıl."

"Hobiler?"

"Bende biraz var." Başka soru gelmeyince durakladı ve başını bana doğru eğdi. "Bilmek istediğin başka bir şey var mı? Belki de üniversite transkriptlerimi çıkarmalıyım? Tam bir özgeçmiş ve geçmiş kontrolü?"

Elimi reddedici bir şekilde salladım. "Böyle önemsiz bilgilerle işim olmaz. Sadece gerçekten önemli olan şeyleri bilmem gerekiyor."

"Gibi mi?"

"Mesela... en sevdiğin şarkı ne?"

Belli ki soru onu şaşırtmıştı ama tıpkı dün gece olduğu gibi hemen toparlandı. Buna bayıldım. "Beatles'ın *Abbey Road* albümünün son yarısı."

"*Abbey Road*'un son yarısı mı?"

"Evet, bir sürü şarkı var ama tek bir şarkıya dönüşüyorlar-" Hızlı bir hareketle sözünü kestim. "Evet, evet, albümü biliyorum."

"Yani?"

"Yani, bu oldukça iyi bir cevap." At kuyruğumu çekiştiriyor, bu işi en iyi nasıl halledeceğimi düşünüyordum. Beni neredeyse yakalamıştı. "Hayır. Özür dilerim. Bunu yapamam. Bu çok karmaşık. Tek bir randevu bile. İkinci bir randevuya dönüşecek, sonra bir tane daha, sonra-"

"Gerçekten ileriye atlıyorsun. Bir randevudan sonra seni bir daha rahatsız etmeyeceğime dair süper gizli izci sözü versem nasıl olur?"

"Bunu kabul eder misin?" Şüpheyle sordum.

"Elbette, eğer istediğin buysa. Ama benimle bir akşam geçirdikten sonra bunu yapacağını sanmıyorum."

Sesindeki imalı ton mideme uzun zamandır hissetmediğim bir şey yaptı. Bunu tam olarak algılayamadan cep telefonum çaldı.

"Özür dilerim," diye özür diledim ve çantamdan çıkardım. Arayan numaranın ekranına bakınca Cody'nin numarasını tanıdım. "Evet?"

"Hey, Georgina. Bu gece garip bir şey oldu..."

Tanrım. Bu başka bir ölümden Peter'ın kafasını tıraş etmesine kadar her anlama gelebilir. "Bir saniye bekle."

Ayağa kalktım ve Roman'a baktım, elimdeki çiçek vazosuyla hokkabazlık yapıyordum. O da benimle birlikte ayağa kalktı, endişeli görünüyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, yani, hayır. Yani, bilmiyorum. Bak Roman, yukarı çıkıp bu telefona cevap vermem gerekiyor. Çiçekler için minnettarım ama şu anda buna dahil olamam. Özür dilerim. Sorun sende değil, bende. Gerçekten."

Ben uzaklaşmaya başlarken o da bana doğru birkaç adım attı. "Bekle." Ceplerini karıştırdı, bir kalem ve kâğıt parçası çıkardı. Aceleyle bir şeyler karaladı ve bana uzattı. Yere baktım ve bir telefon numarası gördüm.

"Fikrini değiştirdiğin zaman için."

"Değiştirmeyeceğim."

Sadece gülümsedi, başını hafifçe eğdi ve lobiden çıktı. Cody'nin haberlerini duymak için endişelenerek yukarı çıkmadan önce onu sadece bir an izledim. İçeri girdiğimde çiçekleri tezgâhın üzerine koydum ve telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

"Hâlâ orada mısın?"

"Evet. Roman kim? Roman kim ve neden ona karşı eski 'sen değilsin, benim' cümlesini kullandın?"

"Boş ver. Neler oluyor? Başka biri daha mı öldü?"

"Hayır...hayır. Sadece bir şey oldu ve Peter bunun önemli bir şey olduğunu düşünmüyor. Hugh düşündüğümüzden daha fazlası olabileceğini düşündüğünü söyledi."

"Bana ne olduğunu anlat."

"Sanırım dün gece takip edildik."

Cody, evimden ayrıldıktan kısa bir süre sonra sokakta kendisini ve Peter'ı takip eden ayak sesleri duymaya başladığını anlattı. Ne zaman arkasını dönse, orada kimse yoktu. Peter, başka bir varlık hissetmedikleri için olayı geçiştirmişti.

"Belki de bir vampir avcısının nasıl hissettiğini bilmiyorsundur."

"Yine de bir şeyler hissederdim. Peter da kesinlikle hissederdi. Belki de o haklıdır ve ben hayal görüyordum. Ya da belki de sadece sıradan bir ölümlüydü, bizi soymak falan istiyordu."

Bundan şüpheliydim. Ölümlüleri, ölümsüzleri hissettiğimiz gibi hissedemezdik ama bir vampire gizlice yaklaşmak çok zor olurdu.

"Bana söylediğin için teşekkürler. Doğru olanı yaptın."

"Şimdi ne yapmalıyım?"

Peter ve Cody'yi takip eden bir ucubeyi düşündükçe içimde garip, endişeli bir his uyandı. İşlevsiz olabilirlerdi ama onları seviyordum. Artık aileme en yakın olan onlardı. Onlara bir şey olmasına izin veremezdim.

"Jerome'un dediği gibi. Dikkatli olun. Diğerleriyle birlikte kalın. Bir şey olursa hemen bana haber verin."

"Peki ya sen?"

Aklıma Erik geldi. "Her şeyi ilk ve son kez açıklığa kavuşturacağım."

Bölüm 8

Ertesi gün erken vardiyaya gittiğimde Paige'in yüzü gülüyordu. "Seth Mortensen'le iyi iş çıkardınız," dedi bana.

Masasında düzgünce istiflenmiş evraklar. Doug'la aynı masayı paylaşıyorduk. Mağazanın arka ofisleri kıyamete benzeyen bir savaş alanına benziyordu. "Nasıl yani?"

"Onu buraya yazmaya ikna ederken."

Gözlerimi kırptım. Çeşitli U Bölgesi ve Krystal Starz maceralarımızla birlikte, onun yerleşik yazarımız olmasıyla ilgili tek bir kelime bile etmemiştim. "Öyle mi?"

"Az önce onu yukarıda kafede gördüm. Dün harika vakit geçirdiğini söyledi."

Dün bir şey kaçırp kaçırmadığımı merak ederek şaşkın bir halde ofisinden ayrıldım. O kadar da yıldız bir gezi gibi görünmüyordu ama indirimli kitaplar için memnun ve minnettar hissettiğini sanıyordum. Kayda değer başka bir şey olmuş muydu?

Birdenbire Seth'in eline dokunduğum anı aklıma geldi, içimde tuhaf bir tanıdıklık dalgası yaratmıştı. Hayır, diye karar verdim, bu hiçbir şey değildi. O anı hayal etmişim.

Bir mocha içmek için kafeye gittim, hâlâ şaşkındım. Seth bir köşede oturmuş, dizüstü bilgisayarını önündeki masaya yaymıştı. Dünkü gibi görünüyordu, sadece bugünkü tişörtünde Muppets'tan Beeker vardı. Parmakları tuşlar üzerinde öfkeyle hareket ediyor, gözleri ekrana kilitlenmişti.

"Hey," dedim ona.

"Hey."

Başka bir şey teklif etmedi. Başını kaldırıp bakmadı bile. "Çalışıyor musun?"

"Evet."

Detaylandırılmasını bekledim ama hiç gelmedi. Ben de devam ettim. "Paige bana buraya taşınacağını söyledi."

Cevap vermedi. Beni duyup duymadığını bile bilmiyordum. Birden başını kaldırdı, gözleri keskinleşmişti. "Hiç Teksas'a gittin mi?"

Bu beni şaşırttı. "Tabii. Hangi bölüm?" "Austin. Orada havanın nasıl olduğunu bilmem gerek." "Ne zaman?"

Yılın bu zamanında mı?"

"Hayır... daha çok ilkbahar ya da yaz başı gibi."

Beynimi yokladım. "Sıcak. Yağmur ve fırtına. Biraz nem. Kenar

tornado alley, biliyor musun?"

"Ah." Seth düşünceli bir ifadeyle başını salladı ve dikkatini tekrar aşağıya verdi. "Cady buna bayılacak. Teşekkürler."

Karakterlerinden birini kastettiğini anlamam bir anımı aldı. Nina Cady'nin kötü hava koşullarından hoşlanmaması meşhurdu. Karnım aniden içimden çıkıp yere çarptı. *Gümbürtüyü* duymaması bir mucizeydi.

"Sen... sen... Cady ve O'Neill ile bir şeyler mi yazıyorsun? Şu anda mı?"

"Evet." Sanki hâlâ hava durumunu tartışıyormuşuz gibi gayet rahat konuşuyordu. "Sıradaki kitap. Bir sonraki kitap. Bir *sonraki kitap* yayınlanmak üzere sıraya girdi bile. Bu kitabın dörtte birini bitirdim."

Dizüstü bilgisayara huşu içinde baktım, sanki eski günlerden kalma, mucizeler yaratabilen ilahi bir altın put gibiydi. Yağmur yağdıran. Kitleleri besliyordu. Şimdi nutkumun tutulduğunu hissediyordum. Bir sonraki şaheserin tam önümde yaratılıyor olması, onu etkileyebilecek bir şey söyleyebilme ihtimalim katlanılamayacak kadar fazlaydı. Ağır ağır yutkundum ve gözlerimi ondan uzaklaştırarak sakın olmaya zorladım. Ne de olsa, henüz mevcut kitabı okumamışken yeni bir bölüm için heyecanlanamazdım.

"Bir Cady ve O'Neill kitabı. Vay canına. Bu gerçekten-"

"Burada biraz meşgulüm. Şu anda bununla uğraşmam gerekiyor. Üzgünüm."

Kelimeler beni durdurdu. "Ne?" Kovuluyor muydum? "Sonra konuşabilir miyiz?"

Kovuluyordum. Yüzüme bile bakılmadan kovuluyordum. Yanaklarım kızardı.

"Kitabım ne olacak?" Gayri ciddi bir şekilde ağzımdan kaçırdım. "Ha?"

"*Glasgow Paktı*. Onu imzaladın mı?"

"Oh. Onu."

"Bu ne demek oluyor?"

"Sana e-posta göndereceğim."

"Beni göndereceksin - yani kitabım sende değil mi?" Seth başını salladı ve çalışmaya devam etti.

"Oh. Tamam." E-posta kısmını anlamamıştım ama dikkatini çekmek için yalvararak zamanımı boşa harcamayacaktım. "Peki. Sonra görüşürüz o zaman. Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver." Sesim sert ve soğuktu ama fark ettiğinden bile şüpheliydim.

Hışımınla aşağı inmemeye çalıştım. Böyle davranmaya nereden başlamıştı? Özellikle de dün ona etrafi gösterdikten sonra. Ünlü bir yazar olsun ya da olmasın, bana pislik gibi davranmaya hakkı yoktu. Kendimi aşağılanmış hissettim.

Ne için aşağılandın, görmezden mi gelindin? İçimdeki mantıklı bir ses beni azarladı. Olay çıkarmış gibi değildi. Sadece meşguldü. Ne de olsa sen

yeterince hızlı yazmadığından şikayet ediyor.

Sesi duymazdan geldim ve kendimi hâlâ dışlanmış hissederek işime geri döndüm. Ancak iş, yaralı egomu uzun süre beslememe izin vermedi, çünkü öğleden sonra ve personel eksikliği katta meşgul kalmamı sağladı. Bir dahaki sefere ofisime dönmeyi başardığımda, bu sadece vardiyamın sonunda çantamı almak içindi.

Dışarı çıkmak üzereyken e-posta kutumda Seth'ten gelen bir mesaj gördüm. Bilgisayarın başına geçtim ve okudum.

Georgina,

Emlakçılara hiç dikkat ettiniz mi - giyim tarzları, kullandıkları arabalar? Dedikleri gibi, gerçek kurgudan daha gariptir. Dün gece kardeşime Üniversite Bölgesi'nde yaşamak istediğimi söyledim ve o da bir emlakçı arkadaşını aradı. İki dakika gibi kısa bir sürede geldi, ofisi Batı Seattle'da olduğu için azımsanacak bir başarı değil sanırım. Jaguar marka arabasıyla geldi, arabanın parlak beyazlığı sadece Miss America gülümsemesinin gün ışığındaki beyazlığıyla yarışlıyordu. Beni burada ağırlamanın ne kadar heyecan verici olduğunu durmaksızın anlatırken, bir yandan da bilgisayarın başına geçmiş, uygun konutları arıyor, küçük çocukları kazığa oturtacak kadar uzun tırnaklarıyla yazıyordu. (Gördün mü? "Kazığa oturtmak" kelimesini ne kadar sevdiğini hatırladım.)

İşe yarayabilecek bir yer bulduğu her seferinde çok heyecanlanıyordu: "Evet-evet. Oh evet! İşte burası! İşte bu! Evet! Evet! Evet!" İtiraf ediyorum, bittiğinde kendimi biraz adi ve bitkin hissettim, sanki yastığın üzerine biraz para atmalıymışım gibi. Tiyatrosunu bir kenara bırakırsak, kampüsten çok uzak olmayan, yepyeni, güzel bir daire bulduk. İma ettiğin kadar pahalıydı ama sanırım tam istediğim gibi. Mistee -evet, adı bu- ve ben bu gece geç saatlerde bakmaya gideceğiz. Buraya teklif verirsem tepkisini görmekten korkuyorum. Komisyon düşüncesinin onu birden fazla orgazma götüreceğine şüphe yok. (Ben de hep misyoner pozisyonunun kadınları gerçek doyumdan alıkoyduğunu düşünürdüm).

Her neyse, bana U Bölgesi'ni ilk gösteren sen olduğun için sana bilgi vermek istedim. Daha önce konuşma fırsatı bulamadığım için üzgünüm; oradaki restoranlar hakkında fikirlerinizi almak isterdim. Bölgeyi hala o kadar iyi bilmiyorum ve erkek kardeşim ve yengem de banliyö hayatlarıyla o kadar meşguller ki çocuk yemekleri servis etmeyen herhangi bir restoran tavsiye edemiyorlar.

Sanırım yazmaya geri dönmeliyim, böylece söz konusu yeni lojmanı karşılayabilirim. Cady ve O'Neill sabırsız metresler.

Daha önce de gözlemlediğiniz gibi sabırsız bir hanımefendi ve efendi. Yeri gelmişken, *Glasgow Paktı*'nın kopyasını unutmadım. Birlikte geçirdiğimiz güzel günün ardından dün gece ona yarı-orijinal bir şeyler yazmaya niyetlenmişim ama emlak girdabı beni yakaladı. Özür dilerim. Yakında sana getiririm.

Sonra
, Seth

Mektubu iki kez okudum. Seth'i tanıdığım kısa süre içinde, az önce yazdığı kadar çok kelimeyi yüksek sesle söylediğini hiç duymadığımdan oldukça emindim. Sadece bu da değil, bunlar komik kelimelerdi. Eğlenceli kelimeler. Sadece bana hitap eden mini bir Cady ve O'Neill romanı gibiydi. Bu sabahki durgun tavrından çok farklıydı. Eğer yüz yüze benzer bir şey söyleseydi, muhtemelen bayılırdım.

"İnanılmaz," diye mırıldandım ekranıma.

Bir yanım mektupla yatışmış gibi hissetse de, diğer yanım meşgul olsun ya da olmasın, daha önceki davranışlarında biraz daha nazık olabileceğini düşünüyordu. Geri kalan yanım ise tüm bu "parçalarımın" muhtemelen terapide olması gerektiğini ve ayrıca vampir avcısı meselesi hakkında Erik'i görmeye gitmem gerektiğini belirtti. Hemen bir yanıt gönderdim:

Mektup için teşekkürler. Sanırım kitapsız bir gün daha geçireceğim. Emlakçıyla iyi şanslar ve teklif verirken prezervatif takmayı unutma. O bölgede yemek yiyebileceğiniz diğer iyi yerler Han & Sons, Plum Tomato Café ve Lotus Chinese.
-Georgina

Seth'i hemen unutarak dükkândan çıktım, günün bu erken saatinde trafik olmayacağı için mutluydum. Lake City'ye doğru giderken, Krystal Starz'daki kızın gösterdiği kavşağı kolayca buldum. Mağazanın yerini bulmak ise daha zor oldu. Alışveriş merkezleri ve çeşitli işletmeler bölgeyi doldurmuştu ve umut verici bir şey bulma umuduyla sayısız reklam panosunu ve vitrini inceledim. Sonunda, daha seyrek rastlanan bir mağaza kümesinin köşesine sıkışmış küçük, karanlık bir tabela gördüm. ARCANA, LTD. Bu o olmalıydı.

Gerçekten açık olmasını umarak ön tarafa park ettim. Kapıda saat ya da başka bir şey yazmıyordu ama ittiğimde direnç göstermeden açıldı. İçeri girdiğimde etrafımdaki havada sandal ağacı tütsüsü yanıyordu ve tezgahın üzerine yerleştirilmiş küçük bir CD çalardan hafif bir arp müziği çalıyordu. Odada başka kimseyi göremiyordum ve bu yüzden etrafta dolaşp manzaraya hayran kaldım. Mitoloji ve din üzerine gerçek kitaplar - Krystal Starz'ın sattığı gösterişli şeyler değil - duvarlarda sıralanmıştı ve özenle düzenlenmiş vitrinlerde el işi mücevherler duruyordu

Birkaç farklı yerel sanatçının eserlerini tanıdım. Çeşitli ritüel eşyaları -mumlar, tütsüler ve heykeller- köşe ve bucakları dolduruyor, tüm mekâna karmakarışık, hoş bir yaşanmışlık hissi veriyordu.

"Bayan Kincaid. Sizi tekrar görmek bir onurdur."

Beyaz Tara heykeline hayranlıkla baktığım yerde döndüm. Erik odaya girdi ve onun görünüşü karşısında şaşkınlığımı dizginledim. Ne zaman bu kadar yaşlanmıştı? Onu son gördüğümde de yaşlıydı -koyu teni kırışmış, saçları ağarmıştı- ama yürüyüşündeki hafif kamburluğu ya da gözlerinin etrafındaki çukurlaşmış bakışı hatırlamıyordum. En son ne zaman konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım; bu kadar uzun zaman olduğunu düşünmemiştim. Beş yıl mı? On yıl mı? Ölümlülerle, izini kaybetmek kolaydı.

"Seni görmek de güzel. Artık seni bulmak kolay değil. Sana ne olduğunu anlamak için Krystal Starz'da dolaşmak zorunda kaldım."

"Ah. Umarım bu deneyim çok... garip olmamıştır."

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Ayrıca, oradan çıktığına sevindim." Dağınık, loş ışıklı dükkâna baktım. "Bu yeni yeri sevdim."

"Çok fazla bir şey değil - çok fazla getirisi de yok - ama benim. Son yıllarımı geçireceğim yer için para biriktiriyordum."

Yüzümü buruşturdum. "Şimdi bana melodramatik davranma. O kadar da yaşlı değilsin."

Gülümsemesi genişledi, ifadesi hafifçe alaycı bir hal aldı. "Siz de öylesiniz Bayan Kincaid. Gerçekten de sizi ilk gördüğüm andaki kadar güzelsiniz." Bana hafifçe eğilerek selam verdi, sırtı dönük birinin muhtemelen eğilmesi gerekenden daha aşağı eğilmişti. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bilgiye ihtiyacım var."

"Elbette." Ana tezgâhın yanındaki, şu anda kitaplarla ve özenli bir mumlukla kaplı küçük bir masayı işaret etti. "Oturun ve benimle çay için, sonra da konuşalım. Aceleniz yoksa tabii?"

"Hayır, zamanım var."

Erik çayı getirirken ben de masayı topladım, kitapları yere düzgün bir şekilde dizdim. Çaydanlıkla döndüğünde biraz sohbet ettik ve içkilerimizi yudumladık, ama aklım gerçekten bu işte değildi. Parmaklarım fincanın kenarında dans ederken ve ayak parmağım sabırsızca vururken huzursuzluğum açık ve net bir şekilde ortaya çıkmış olmalıydı.

Sonunda konuyu açtım. "Vampir avcılar hakkında bilgiye ihtiyacım var."

Başka birçok insan için bu garip bir istek olurdu ama Erik beklentiyle başını sallamakla yetindi. "Özellikle neyi bilmek istiyorsunuz?"

"Herhangi bir şey. Alışkanlıkları, onları nasıl tanıyacağınız. Elinizde ne varsa."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve fincanı özenle tuttu. "Anladığım kadarıyla vampir avcılar doğuştan geliyor, sonradan değil. Tabiri caizse, vampirleri öldürme yeteneği onlara 'bahşedilmiş'." Birçoğu Peter'dan öğrendiklerimle örtüşen başka ayrıntılar anlatmaya devam etti.

Cody'nin takip edilme hissi hakkında söylediklerini düşünürken

Göremediği birine, "Bildiğiniz başka özel yetenekleri var mı? Görünmez olabilirler mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Bazı ölümsüz varlıklar bunu yapabilir elbette ama vampir avcıları değil. Ne de olsa garip yeteneklerine rağmen onlar hâlâ ölümlü."

Başımı salladım, ben de görünmez olabilen yaratıklardan biriydim ama bu gücü nadiren kullanıyordum. Cody'nin hayaletinin bir oyun oynamaya çalışan görünmez bir ölümsüz olabileceği düşüncesiyle oynadım ama yine de hepimizin taşıdığı işaretleri hissetmiş olmalıydı. Aslında, ölümlü bir vampir avcısını da sezmiş olmalıydı. Hiçbir şey görmemiş ya da hissetmemiş olması, Peter'ın takipçinin Cody'nin kafasının içinde olduğuna dair teorisini destekliyordu.

"Vampir avcıları başkalarına zarar verebilir mi? İblislere ya da diğer ölümsüz yaratıklara?"

"Bir ölümsüze elle tutulur bir şey yapmak çok zor," diye düşündü. "İyiliğin bazı sakimleri -örneğin güçlü rahipler- iblisleri kovabilir ama onlara kalıcı olarak zarar veremezler. Aynı şekilde, ölümlülerin doğaüstü yaratıkları yakaladıklarını duydum, ama bundan çok daha fazlasını yaptıklarını... İmkânsız demiyorum, sadece hiç duymadım. Bildiğim kadarıyla vampir avcıları sadece vampirlere zarar verebilir. Başka bir şeye değil."

"Senin üstünkörü bilgine, doğrulanmış gerçeklerden daha çok değer veriyorum." Bana merakla baktı. "Ama beklediğin cevap bu değildi."

"Bilmiyorum. Zaten bana söylenenler bunlar. Ben sadece daha fazlası olabileceğini düşünerek."

Jerome'un doğruyu söylüyor olması, bunun sadece azgın bir vampir avcısı vakası olması ve Hugh ile bana yaptığı uyarıların bizi rahatsızlıktan korumak için basit nezaketlerden ibaret olması tamamen mümkündü. Yine de Jerome'un bilgi sakladığı hissinden kurtulamıyordum ve Cody'nin hayal kuran biri olduğuna da inanmıyordum.

Şaşkın görünmüş olmalıyım çünkü Erik biraz tereddütle, "İstersen bunu senin için daha fazla araştırabilirim. Diğer ölümsüzlere zarar verebilecek bir şeyi daha önce hiç duymamış olmam, bunun var olmadığı anlamına gelmez."

Başımı salladım. "Çok memnun olurum. Teşekkür ederim."

"Sizin gibi birine yardımcı olmak benim için bir ayrıcalık. Ve eğer isterseniz, genel olarak vampir avcıları hakkında başka araştırmalar da yapabilirim." Sözlerini dikkatle seçerek tekrar durakladı. "Böyle bir kişi serbest olsaydı, yerel okült toplulukta bazı işaretler ortaya çıkardı. Malzemeler satın alınır, sorular sorulurdu. Böyle varlıklar fark edilmezler."

Şimdi tereddüt ettim. Jerome bize dikkatli olmamızı söylemişti. Herhangi bir kanunsuz işi takdir etmeyeceğini hissediyordum, gerçi Erik'le şimdi konuşmak muhtemelen tam olarak bu sayılırdı. Kendi duyumlarımı göndermemin elbette bir önemi yoktu. Bilgi toplamak, bizzat benim gitmemle aynı şey değildi.

bu kişiyi bulmak için.

"Bunu da takdir ediyorum. Bulabileceğiniz her şey faydalı olacaktır." Son çayımı da bitirdim ve boş bardağı yere bıraktım. "Artık gitsem iyi olacak."

O da benimle birlikte ayağı kalktı. "Benimle çay içtiğiniz için teşekkür ederim. Sizin gibi bir kadınla birlikte olmak genellikle bir erkeğin rüyalarında görebileceğı türden bir şeydir."

Erkekleri uykularında ziyaret eden succubi'lerle ilgili eski bir hikâyeye gönderme yapan bu üstü kapalı espriye hafifçe güldüm. "Rüyaların güvende, Erik."

Gülümsememe karşılık verdi. "Birkaç gün sonra tekrar gel, sana neler öğrendiğimi anlatırım. Yine çay içeriz."

Boş dükkâna bakıp, ziyaretimiz sırasında hiç müşteri gelmediğini düşünürken, aniden ona biraz iş verme ihtiyacı hissettim. "Gitmeden önce şu çaydan biraz alayım."

Bana hoşgörölü bir bakış attı, koyu kahverengi gözleri oynadığım oyunu biliyormuş gibi eğleniyordu.

"Seni her zaman daha çok siyah çay savunucusu ya da en azından kafein hayranı olarak düşünmüşümdür."

"Hey, ben bile arada bir bir şeyleri değıştirmeyi severim. Ayrıca, iyiydi... bitkisel, kafeinsiz bir şekilde."

"İltifatlarınızı arkadaşşıma ileteceğim. Karışımıları o yapıyor, ben de onun için satıyorum."

"Bir bayan arkadaş, ha?"

"Sadece bir arkadaş, Bayan Kincaid."

Kasanın arkasında birkaç çeşit çayın bulunduğu rafa doğru yürüdü. Ödeme yapmak için tezgâha yaklaşırken camın altındaki bazı mücevherlere hayranlıkla baktım. Özellikle bir parça gözüme çarptı; şeftali rengine, tatlı su incilerinden oluşan üç telli bir gerdanlık, ara sıra bakır boncuklar veya deniz yeşili cam parçalarıyla karıştırılmıştı. Bakırdan yapılmış bir ankh, gerdanlığın merkezinde asılı duruyordu.

"Bu yerel zanaatkârlarınızdan birinden mi?"

"Tacoma'daki eski bir arkadaşım yaptı." Erik çantanın içine uzandı ve gerdanlığı benim için çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. Ellerimi her biri hafif düzensiz şekilli, ince, pürüzsüz incilerin üzerinde gezdirdim. "Sanırım içine biraz Mısır etkisi karıştırmış ama Afrodit ve deniz ruhunu çağrıştırmak, antik rahibelerin takmış olabileceğı bir şey yaratmak istemiş."

"Bu kadar güzel bir şey takmıyorlardı," diye mırıldandım, kolyeyi çevirip etiketindeki yüksek fiyata dikkat ettim. Kendimi bilinçli olarak düşünmeden konuşurken buldum. "Ve antik Yunan şehirlerinin çoğunda Mısır etkisi vardı. Ankhs, Afrodit gibi Kıbrıs sikkelerinde de yer alıyordu."

Ankh'ın bakırına dokunmak bana başka bir kolyeyi hatırlattı, zamanın tozu altında çoktan kaybolmuş bir kolyeyi. O kolye

daha basitti: sadece küçük ankhs ile kazınmış bir boncuk dizisi. Ama kocam bunu bana düğünümüzün sabahında, şafak söktükten hemen sonra evimize gizlice girerek, kendisi için alışılmadık derecede cesur bir hareketle getirmişti.

Bu patavatsızlığı için onu azarlamıştım. "Ne yapıyorsun sen? Beni bu öğleden sonra göreceksin... ve ondan sonra her gün!"

"Düğünden önce bunları sana vermem gerekiyordu." Boncuk dizisini havaya kaldırdı. "Bunlar annemindi. Onları almanı, bugün takmanı istiyorum."

Öne doğru eğildi ve boncukları boynuma yerleştirdi. Parmakları tenime değdiğinde, vücudumda sıcak ve karıncalı bir şeylerin dolaştığını hissettim. On beş yaşındayken, bu tür hisleri tam olarak anlamamıştım, yine de onları keşfetmeye hevesliydim. Bugün daha bilge olan benliğim bunların şehvetin ilk kıpırtıları olduğunu fark etti ve... şey, orada başka bir şey de vardı. Hâlâ tam olarak anlayamadığım başka bir şey. Elektriksel bir bağlantı, kendimizden daha büyük bir şeye bağlı olduğumuz hissi. Birlikte olmamız kaçınılmazdı.

"İşte," demişti, boncuklar sabitlendiğinde ve saçlarım tekrar yerine tarandığında. "Mükemmel."

Ondan sonra başka bir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu. Gözleri bana bilmem gereken her şeyi anlattı ve ürperdim. Kyriakos'a kadar hiçbir erkek bana ikinci bir bakış atmamıştı. Ne de olsa ben Marthanes'in çok uzun boylu kızıydım, konuşmadan önce düşünmeyen sivri dilli bir kız. (Şekil değiştirmek bu sorunlardan birini eninde sonunda halledecekti ama diğerini değil). Ama Kyriakos beni her zaman daha fazlasıymışım gibi dinlemiş ve izlemişti, cazip ve arzulanan biriymişim gibi, Hristiyan rahiplerden uzakta ayinlerini sürdüren Afrodit'in güzel rahibeleri gibi.

O zaman bana dokunmasını istedim, elini aniden ve beklenmedik bir şekilde yakalayana kadar ne kadar çok olduğunu fark etmemiştim. Elini tutup belime doladım ve onu kendime çektim. Gözleri şaşkınlıkla açıldı ama geri çekilmedi. Neredeyse aynı boydaydık, bu da ağzının benimkini ezici bir öpücükle aramasını kolaylaştırıyordu. Arkamdaki sıcak taş duvara yaslandım, böylece duvarla onun arasında sıkıştım. Vücudunun her parçasını benimkine karşı hissedebiliyordum ama yine de yeterince yakın değildik. Neredeyse yeterince değil.

Öpüşmemiz daha ateşli bir hal aldı, sanki sadece dudaklarımız aramızdaki ağrıyan mesafeyi kapatabilirmiş gibi. Elini tekrar hareket ettirdim, bu sefer eteğimi bir bacağımın yanından yukarı doğru itti. Eli oradaki pürüzsüz teni okşadı ve daha fazla ısrar etmeden iç uyluğuma doğru kayd. Alt bedenimi onunkine doğru eğdim, artık neredeyse ona karşı kıvranıyor, her yerime dokunmasını istiyordum.

"Letha? Neredesin?"

Kız kardeşimin sesi rüzgârı aşır geliyordu; yakınlarda değildi ama yakında burada olacak kadar yakındı. Kyriakos ve ben ayrıldık, ikimiz de nefes nefese kaldık, nabızlar

Yarışıyorduk. Bana daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Bakışlarında ısı yanıyordu.

"Daha önce hiç biriyle birlikte oldun mu?" diye sordu merakla.

Başımı salladım.

"Nasıl yaptın... Bunu yapacağını hiç

düşünmemiştim..." "Hızlı öğrenirim."

Sırıttı ve elimi dudaklarına bastırdı. "Bu gece," diye nefes aldı. "Bu gece biz..."

"Bu gece," diye kabul ettim.

Sonra geri çekildi, gözleri hâlâ yanıyordu. "Seni seviyorum. Sen benim hayatımsın." "Ben de seni seviyorum." Gülümsedim ve önce onu izledim.

Bir dakika sonra

Kız kardeşimi tekrar.

"Letha?"

"Bayan Kincaid?"

Erik'in sesi beni anılarımdan koparıp aldı ve birdenbire ailemin çoktan yıkılmış evinden uzakta, onun dükkânına geri döndüm. Sorgulayan gözleriyle karşılaştım ve kolyeyi kaldırdım.

"Bunu da alacağım."

"Bayan Kincaid," dedi kararsızca, fiyat etiketini parmaklayarak. "Size verdiğim yardıma... gerek yok... bedeli yok..."

"Biliyorum," diye onu temin ettim. "Biliyorum. Bunu faturama ekle. Arkadaşına da sor bakalım küpe yapabilecek mi?"

Gerdanlığı takarak mağazadan çıktım, hâlâ o sabahı, ilk kez dokunulmanın nasıl bir şey olduğunu, sadece sevdiğim biri tarafından dokunulmanın nasıl bir şey olduğunu düşünüyordum. Dikkatlice nefes verdim ve aklımdan çıkardım. Tıpkı sayısız kez yaptığım gibi.

Bölüm 9

Queen Anne'e döndüğümde daha çok akşamım olduğunu fark ettim. Ne yazık ki yapacak hiçbir şeyim yoktu. Sosyal hayatı olmayan bir succubus. Çok üzücü. Yapacak pek çok şeyim olabileceği halde bunları bir kenara bırakmış olmam bu durumu daha da üzücü hale getiriyordu. Elbette Doug bana yeterince sık çıkma teklif etmişti; şüphesiz şimdi daha anlayışlı bir kadınla izin gününün tadını çıkarıyordu. Roman'ı da geri çevirmiştim, güzel gözleri ve her şeyiyle. Onun kolay şakalarını ve hızlı, parlak cazibesini hatırlayarak özlemle gülümsedim. Seth'in romanlarında ete kemiğe bürünmüş O'Neill olabilir.

Seth'i düşünmek bana kitabımın hâlâ onda olduğunu ve 3. Güne onsuz devam edeceğimi hatırlattı. İçimi çektim, bundan sonra ne olacağını bilmek, Cady ve O'Neill'in sayfalarında kaybolmak istiyordum. İşte bu, akşamı geçirmek için iyi bir yol olurdu. Piç kurusu. Asla geri getirmeyecekti. Ne olduğunu asla öğrenemeyecektim-

Bir iniltiyle, kendi aptallığım yüzünden alnıma bir şaplak atmak istedim. Büyük bir kitapçada çalışıyor muydum, çalışmıyor muydum? Arabamı park ettikten sonra Emerald City'ye doğru yürüdüm ve *Glasgow Pakti*'nin imza gününden kalma devasa vitrinini buldum. Bir kopyasını aldım ve ön tezgâha götürdüm. Kasiyerlerden biri olan Beth bir anlığına boştu.

"Bunu benim için manyetikten arındırır mısın?" Kitabı tezgâhın üzerine kaydırarak ona sordum.

"Elbette," dedi ve kâğıdın üzerinde gezdirdi. "İndirimden yararlanıyor musunuz?"

Başımı salladım. "Satın almıyorum. Sadece ödünç alıyorum."

"Bunu yapabilir misin?" Kitabı bana geri uzattı. "Elbette," diye yalan söyledim. "Yöneticiler yapabilir."

Dakikalar sonra, ödülümü etkilenmemiş bir Aubrey'e gösterdim ve küvetimin suyunu açtım. Su dolarken mesajlarımı kontrol ettim -hiçbiri yoktu- ve gelirken aldığım postaları gözden geçirdim. Orada da ilginç bir şey yoktu. Dikkatimi gerektiren başka bir şey olmadığına kanaat getirdikten sonra kıyafetlerimi çıkardım ve kitabı ıslatmamaya dikkat ederek küvetin sulu derinliklerine daldım. Aubrey, yakındaki bir tezgâha çömelmiş, kısık gözlerle beni izliyor, belli ki bir insanın neden uzun süreler bir yana, isteyerek kendini suya bıraktığını düşünüyordu.

Son birkaç gündür mahrum kaldığım için bu gece beş sayfadan fazlasını okuyabileceğimi düşündüm. On beşinci sayfayı bitirdiğimde

Bir sonraki bölüme üç sayfa kaldığını fark ettim. Temiz bir ara vererek bitirsem iyi olacaktı. Bitirdikten sonra iç çektim ve kendimi çökmüş ve tükenmiş hissederek arkama yaslandım. Saf mutluluk. Kitaplar orgazmlardan çok daha az dağınıktı.

Ertesi sabah mutlu ve yenilenmiş bir şekilde işe gittim. Paige beni öğle yemeği saatinde masamın kenarında oturmuş Doug'ın Mine Sweeper oynamasını izlerken buldu. Onu görünce yerimden sıçradım, o da aceleyle oyunu kapattı.

Paige onu görmezden gelerek gözlerini bana dikti. "Seth Mortensen ile bir şeyler yapmanı istiyorum."

Huzursuzca, aşk kölesi yorumunu hatırladım. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum." Başını küçük, umursamaz bir şekilde iki yana salladı.

"Herhangi bir şey. Kasabada yeni. Henüz kimseyi tanımıyor, bu yüzden sosyal hayatı muhtemelen içler acısı."

Dünkü soğuk karşılaşmasını ve konuşma zorluklarını hatırlayınca bu habere pek de şaşırmadım. "Onu bir tura çıkardım."

"Aynı şey değil." "Peki ya kardeşi?" "Ne olmuş ona?"

"Eminim her zaman sosyal şeyler yapıyorlardır." "Neden buna karşı çıkıyorsun? Senin bir hayran olduğunu sanıyordum."

Büyük bir hayranıydım ama onun eserlerini okumak ve onunla etkileşime geçmek çok farklı şeylerdi. *Glasgow Paktı* harikaydı, gönderdiği e-posta da öyle. Sözlü konuşma biraz... eksikti. Elbette bunu Paige'e söyleyemezdim, bu yüzden Doug ilgiyle bakarken o ve ben bu konuda biraz ileri geri gittik. Sonunda, bu işe girişmek bir yana, Seth'e böyle bir teklifte bulunmaktan bile korkarak, tüm sağduyuma rağmen kabul ettim.

Günün ilerleyen saatlerinde nihayet ona yaklaştığımda, bir başka fırça yemeye hazırdım. Bunun yerine, işinden döndü ve bana gülümsedi.

"Hey," dedi. Ruh hali o kadar düzelmiş görünüyordu ki dünün bir şans eseri olduğuna karar verdim.

"Selam. Nasıl gidiyor?"

"Pek iyi değil." Tırnağıyla dizüstü bilgisayarın ekranına hafifçe dokundu, gözleri ekrana odaklanırken kaşlarını çattı. "Biraz zorlanıyorlar. Sadece bu sahneyi tam olarak kavrayamıyorum."

İlgi beni sardı. Cady ve O'Neill ile kötü günler. Her zaman böyle karakterlerle etkileşimde bulunmanın durmak bilmeyen bir heyecan olduğunu hayal etmişimdir. Nihai iş.

"O zaman bir molaya ihtiyacın var gibi görünüyor. Paige sosyal hayatın hakkında endişeleniyor."

Kahverengi gözleri tekrar bana baktı. "Öyle mi? Nasıl yani?"

"Yeterince dışarı çıkmadığını düşünüyor. Kasabada henüz kimseyi tanıımıyormuşsun."

"Kardeşimi ve ailesini tanıyorum. Ve Mistee'yi." Durakladı. "Ve seni tanıyorum."

"İyi bir şey, çünkü ben sizin gemi seyahati direktörünüz olmak üzereyim."

Seth'in dudakları hafifçe büküldü, sonra başını salladı ve tekrar ekrana baktı.

"Bu gerçekten çok hoş, hem sen hem de Paige için ama gerekli değil."

Beni dünkü gibi reddetmiyordu ama yine de cömert teklifimin kabul edilmemesine, özellikle de bunu baskı altında teklif ettiğim için bozuldum.

"Hadi ama," dedim. "Başka ne yapacaksın?"

"Yazacağım."

Buna itiraz edemezdim. O romanları yazmak Tanrı'nın kendi işiydi. Ben kimdim ki onların yaratıcısına müdahale edeyim? Ve yine de... Paige bir direktif vermişti. Bu neredeyse başlı başına ilahi bir emirdi. Bir uzlaşma kafamın içine attı.

"Araştırma ile ilgili bir şeyler yapabilirsin. Kitap için. Bir taşla iki kuş."

"Bunun için ihtiyacım olan tüm araştırmayı zaten yaptım."

"Peki ya devam eden karakter gelişimi? Mesela... planetaryuma gitmek gibi." Cady'nin astronomiye karşı bir hayranlığı vardı. Sık sık takımyıldızlarına dikkat çeker ve bunları romanın konusuna benzer sembolik bir hikayeye ilişkilendirirdi. "Ya da... ya da... bir hokey maçı? O'Neill'in oyunları için yeni fikirlere ihtiyacın var. Tükeneceksin."

Başını iki yana salladı. "Hayır, gitmeyeceğim. Daha önce hiç hokey maçına bile gitmedim."

"Ben-ne? Bu...hayır. Gerçekten mi?" Omuz silkti.

"O zaman oyun bilgilerini nereden alıyorsun? Oyunları mı?"

"Temel kuralları biliyorum. İnternette parçaları toplayıp bir araya getiriyorum." İhanete uğramış gibi hissederek bakakaldım. O'Neill kesinlikle

Detroit Red Wings. Bu tutku onun kişiliğini şekillendirmiş ve hareketlerine yansımıştı: hızlı, yetenekli ve zaman zaman acımasız. Seth'in her ayrıntı konusunda titiz olduğuna inandığım için, doğal olarak onun hokey hakkında her şeyi bilmesi gerektiğini düşünmüştüm ki böyle belirleyici bir özelliği kahramanına yazmış olsun.

Seth beni izledi, takındığım şaşkın ifadedden dolayı kafası karışmıştı. "Hokey maçına gidiyoruz," dedim.

"Hayır, biz-"

"Hokey maçına gidiyoruz. Bir saniye bekle."

Koşarak aşağı indim, Doug'ı bilgisayarımızdan kovdum ve ihtiyacım olan bilgiyi aldım. Tam da şüphelendiğim gibiydi. Thunderbirds'ün sezonu yeni başlamıştı.

Dakikalar sonra Seth'e "Altı buçukta," dedim. "Benimle Key Arena'da, ana gişede buluş. Biletleri ben alacağım."

Şüpheli görünüyordu.

"Altı buçuk," diye tekrarladım. "Bu harika olacak. Sana bir mola verdirecek ve oyunun nasıl bir şey olduğunu gerçekten görmeni sağlayacak. Ayrıca, bugün engellendiğini söylemiştin."

Sadece bu da değil, Paige'e olan yükümlülüğümü fazla konuşma gerektirmeyecek bir şekilde yerine getirecektim. Stadyum çok gürültülü olacaktı ve biz de izlerken konuşmaya ihtiyaç duymayacak kadar meşgul olacaktık.

"Key Arena'nın nerede olduğunu bilmiyorum."

"Buradan oraya yürüyebilirsiniz. Space Needle'a doğru gitmeye devam et. İkisi de Seattle Center'ın bir parçası." "I-

"

"Peki benimle ne zaman buluşacaksın?" Sesimde bir uyarı notu vardı, beni geçmesi için ona meydan okuyordum.

Yüzünü buruşturdu. "Altı buçuk."

İşten sonra kendi işlerimi halletmek için yola koyuldum. Erik bana dönene kadar vampir avcısı muamması üzerinde çalışacak yeni bir şeyim yoktu. Ne yazık ki, sıradan dünyanın hala kendi payına düşen gereksinimleri vardı ve akşamımın çoğunu ufak tefek şeylerle ilgilenerek geçirdim. Kedi maması, kahve ve Grey Goose stoklarımı doldurmak gibi. Ve MAC reyonundaki yeni dudak parlaticılarını inceledim. Hatta oturma odamdaki yangın tehlikesi arz eden kitap yığınları için ucuz, kendin monte edebileceğin bir kitaplık almayı bile unutmadım.

Üretkenliğim sınır tanımıyordu.

Akşam yemeği için Hint yemeği aldım ve tam altı buçukta Key Arena'ya inmeyi başardım. Seth'i hiçbir yerde göremedim ama henüz paniğe kapılmadım. Seattle Center'da gezinmek kolay değildi; muhtemelen hâlâ Needle'ın etrafında dolaşıyor ve buraya gelmeye çalışıyordu.

Biletleri aldım ve büyük beton basamaklardan birine oturdum. Hava bu gece serinlemişti ve ben de ağır polar kazağıma sarıldım, şekil değiştirerek biraz daha kalınlaştırdım. Beklerken insanları izledim. Çiftler, erkek grupları ve heyecanlı çocuklar Seattle'ın küçük ve hırçın takımını destekliyordu. İlginç bir görüntü oluşturdular.

Saat altı buçuk olduğunda gerilmeye başladım. On dakikamız daha vardı ve Seth'in ciddi bir şekilde kaybolmuş olabileceğinden endişeleniyordum. Cep telefonumu çıkardım ve orada olup olmadığını merak ederek mağazayı aradım. Hayır, dediler ama Paige'de cep telefonu numarası vardı. Sonra denedim ama telesekreter çıktı.

Sinirlenerek telefonumu kapattım ve ısınmak için kendi kucağıma daha da sokuldum. Hâlâ vaktimiz vardı. Ayrıca Seth'in dükkânda olmaması iyi bir şeydi. Yolda olduğu anlamına geliyordu.

Yine de, saat yedi olduğunda ve maç başladığında hala orada değildi. Cep telefonunu tekrar aradım, sonra özlemle kapılara baktım. Maçın başlangıcını görmek istedim. Seth hiç hokey izlememiş olabilirdi ama ben izlemiştim ve

sevdim. Dövüşler bazen beni kıvrandırır da sürekli hareket ve enerji diğer sporlardan daha fazla ilgimi çekiyordu. Bunu kaçırmak istemiyordum ama Seth'in gelip de söylediğim yerde olmadığımı ne yapacağını bilememesinden de nefret ediyordum.

On beş dakika daha bekledim, oyunun bana doğru yankılanan seslerini dinledim ve sonunda gerçekle yüzleştim.

Ekilmiştim.

Böyle bir şey duyulmamıştı. Yüzyıldan fazla bir süredir olmamıştı. Bu ifşaat karşısında utanmak ya da öfkelenmekten çok şaşkınlık hissettim. Her şey kavranamayacak kadar tuhaftı.

Hayır, bir an sonra yanıldığıma karar verdim. Seth isteksizdi, evet, ama çağırmadan gelmeyi reddetmezdi. Ve belki... belki de kötü bir şey olmuştu. Ona bir araba çarpmış da olabilirdi. Duane'in ölümünden sonra, trajedinin ne zaman geleceğini kimse tahmin edemezdi.

Yine de, daha fazla bilgi edinene kadar, şu anda karşı karşıya olduğum tek trajedi maçı kaçırmaktı. Cep telefonunu tekrar aradım, bu kez ona numaramı ve nerede olduğumu bildiren bir mesaj bıraktım. Gerekirse dışarı gelip onu alacaktım. Oyuna girdim.

Tek başıma oturmak kendimi dikkat çekici hissetmeme neden oldu ve durumumun üzüntüsünü daha da arttırdı. Diğer çiftler yakınlarda oturuyordu ve bir grup erkek beni izliyor, ara sıra gelip benimle konuşmak isteyen birilerini dürtüyordu.

Asılmak beni korkutmuyordu ama buna ihtiyacım varmış gibi görünmek korkutuyordu. Biriyle çıkmamayı seçebilirdim ama bu istediğim zaman çıkamayacağım anlamına gelmiyordu. Başkalarının beni çaresiz ve yalnız olarak algılamasından hoşlanmıyordum. Bazen dışarıdan onay almadan da böyle hissediyordum.

İlk molada kendimi teselli etmek için bir corndog aldım. Para bulmak için cüzdanımı karıştırırken Roman'ın telefon numarasının yazılı olduğu kâğıdı buldum. Yemek yerken ona baktım, ısrarını ve onu reddettiğimde kendimi ne kadar kötü hissettiğimi hatırladım. Aniden acı verici bir şekilde terk edilmem, birileriyle takılma, istediğimde gerçekten sosyal temas kurabileceğimi kendime hatırlatma ihtiyacımı ateşledi.

Aramak üzereyken sağduyu beni kısa süreliğine dondurdu ve yıllardır ettiğim iyi adamlarla çıkmama yeminimi bozmuş olacağım konusunda uyardı. Kullanılmamış bir hokey biletiyle başa çıkmanın daha ihtiyatlı yolları vardı, diye hatırlattı o mantıklı iç ses bana. Hugh ya da vampirler gibi. Onlardan birini aramak daha güvenli bir etkileşim sağlayabilirdi.

Ama... ama bana bir kardeş gibi davrandılar ve ben de onları ailem gibi sevsem de, şu anda bir kardeş olmak istemiyordum. Hem zaten bu gerçek bir randevu bile değildi. Bu basit bir arkadaşlık meselesi olacaktı. Ayrıca, Seth için aldığı önlemlerin aynısı -etkileşim eksikliği- Roman için de geçerliydi. Tamamen güvenli olacaktı. Numarayla çevirdim.

"Alo?"

"Paltonu tutmaktan yoruludum."

Diğer uçtaki gülümsemesini duyabiliyordum. "Şimdiye kadar atmışsındır diye düşünmüştüm."

"Deli misin sen? Bu bir Kenneth Cole. Neyse, aslında bu yüzden aramadım."

"Evet, tahmin etmiştim."

"Bu akşam hokey maçına gelmek ister misin?" "Ne zaman başlıyor?"

"Um, kırk dakika önce."

Seth'e yakışır bir duraklama.

"Yani, beni davet etmek şimdi mi aklına geldi?"

"Şey... birlikte gideceğim kişi tam olarak ortaya çıkmadı." "Ve şimdi beni mi arıyorsun?"

"Dışarı çıkma konusunda çok kararlıydın."

"Evet, ama ben... bekle bir dakika. Ben senin ikinci tercihin miyim?"

"Bunu böyle düşünmeyin. Bunu daha çok, ne bileyim, bir başkasının yapamadığını yapmak için adım atıyormuşsun gibi düşün."

"Miss America ikincisi gibi mi?" "Bak, geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Çok cazip ama şu anda meşgulüm. Bunu da öylesine söylemiyorum." Bir duraklama daha. "Yine de maçtan sonra sana uğrayacağım."

Hayır, bunun böyle olmaması gerekiyordu. "Maçtan sonra meşgulüm."

"Ne, senin ve gelmeyen arkadaşının başka planları mı var?"

"Ben...hayır. Kitaplığı bir araya getirmem gerekiyor. Biraz zaman alacak. Zor iş, biliyor musun?"

"Bu tür el işlerinde çok iyiyimdir. Birkaç saat içinde görüşürüz."

"Bekle, yapamazsın-" Telefon kapandı.

Bir anlık öfkeyle gözlerimi kapattım, açtım ve buzdaki aksiyona geri döndüm. Az önce ne yapmıştım?

Maçtan sonra eve döndüm. Kazanmanın verdiği sevinç, Roman'ın dairemde olmasının verdiği endişeyi bastıramıyordu.

"Aubrey," dedim içeri girerken, "ne yapacağım ben?"

Esnedi ve küçük, evcil boyuttaki dişlerini ortaya çıkardı. Başımı salladım On

u. "Senin gibi yatağın altına saklanamam. Buna kanmaz."

Kapının aniden çalınmasıyla ikimiz de sıçradık. Yarım saniyeliğine, ben Roman'ı içeri almaya tenezzül etmeden önce yatağı düşündü. Aubrey bir an onu inceledi, sonra -görünüşe göre aramızda bir seks tanrısı görmekten çok bunalmış- yatak odama doğru fırladı.

Rahat giyimli Roman, elinde altı paket Mountain Dew ve iki paket Doritos ile duruyordu. Ve bir kutu mısır gevreği.

"Lucky Charms?" Ben sordum.

"Sihirli bir şekilde lezzetli," diye açıkladı. "Her türlü inşaat projesi için gerekli."

Başımı salladım, hâlâ nasıl olup da buraya kadar gelebildiğine hayret ediyordum. "Bu bir randevu değil."

Bana skandal dolu bir bakış attı. "Tabii ki. Bunun için Kont Chocula'yı getirirdim."

"Ben ciddiym. Randevu değil," diye devam ettim.

"Evet, evet. Anladım." Eşyaları tezgâhın üzerine koydu ve bana döndü.

"Peki, nerede? Hadi başlayalım."

Onun gerçekçi tavrıyla huzursuz bir şekilde rahatlayarak nefes verdim. Flört yok, açıktan teklif yok. Sadece dürüst, dostça bir yardımseverlik. Rafı yaptıracaktım ve sonra gitmiş olacaktı.

Kocaman kutuyu parçaladık, gevşek raflar ve panellerin yanı sıra bir dizi cıvata ve vida çıkardık. Yönergelerde kelimeler yetersizdi, çoğunlukla bazı parçaların nereye gittiğini gösteren oklarla bazı şifreli diyagramlar içeriyordu. Dakikalarca süren incelemenin ardından nihayet büyük arka tahtanın başlanacak yer olduğuna karar verdik, onu raflar ve duvarlar üstüne gelecek şekilde yere düz bir şekilde yerleştirdik. Her şey düzgün bir şekilde hizalandıktan sonra Roman vidaları aldı ve çeşitli parçaları nerede birleştirdiklerini inceledi.

Vidaları inceledi, kutuya baktı, sonra rafa geri döndü. "Bu çok garip."

"Neymiş o?"

"Sanırım... bu tür şeylerin çoğunda genellikle ahşapta delikler oluyor, sonra da vidaları yerleştirmek için küçük bir alet ekliyorlar."

Tahtanın üzerine eğildim. Önceden açılmış delik yok. Alet yok. "Bunları kendimiz vidalamalıyız."

Başını salladı.

"Bir yerlerde bir tornavidam var."

Tahtaya göz attı. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Sanırım bir matkaba ihtiyacımız var." Onun hırdavat ustalığı karşısında dehşete kapıldım. "Bende olmadığını biliyorum."

Büyük bir ev mağazası zincirine doğru hızla ilerledik ve kapanmadan on dakika önce içeri girdik. Telaşlı bir tezgâhtar bize matkap bölümünü gösterdi, ardından koşarak uzaklaştı ve fazla zamanımız olmadığına dair bir uyarıda bulundu.

Elektrikli aletler bize bakıyordu ve ben yol göstermesi için Roman'a baktım. Bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet "Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti.

"Senin bu 'el becerisi gerektiren işlerde' başarılı olduğunu sanıyordum."

"Evet...şey..." Utangaç bir ifadeye büründü, bu onun için yeni bir görünümdü. "Bu biraz abartı oldu."

"Yalan gibi mi?"

"Hayır. Abartı gibi." "İkisi de aynı."

"Hayır, değiller."

Anlamı bir kenara bıraktım. "O zaman neden söyledin?"

Kederli bir şekilde başını salladı. "Kısmen seni tekrar görmek istediğim için. Ve geri kalanı... Bilmiyorum. Sanırım kısa cevap, yapman gereken zor bir şey olduğunu söyledin. Ben de yardım etmek istedim."

"Başı dertte bir genç kız mıyım?" Alay ettim.

Beni ciddiyetle inceledi. "Pek sayılmaz. Ama sen daha yakından tanımak istediğim birisin ve aklımda seni yatağa atmaktan daha fazlası olduğunu görmeni istedim."

"Yani sana bu koridorda seks teklif etsem beni reddeder misin?" Bu küstahça söz, ben durduramadan dilimden dökülüverdi. Bu bir savunma mekanizmasıydı, samimi açıklamasının beni ne kadar şaşırttığını örtbas etmek için bir şakaydı. Çoğu erkek beni yatağa atmak isterdi. Bunu yapmayan biriyle ne yapacağımdan pek emin değildim.

Gevezeliğim dalgın anımı öldürmeyi başardı. Roman eski özgüvenli ve çekici haline büründü ve ben de yarattığım değişimden neredeyse pişmanlık duydum, ardından neler olabileceğini merak ettim.

"Sizi geri çevirmek zorundayım. Sadece altı dakikamız var. Bitirmeden bizi dışarı atarlar." Dikkatini yenilenmiş bir gayretle talimlere verdi. "Ve sözde becerilerime gelince," diye ekledi, "oldukça hızlı öğrenirim, bu yüzden gerçekten abartmıyordum. Gecenin sonunda çok başarılı olacağım."

Bu doğru değil.

Rastgele bir matkap seçip eve geldikten sonra Roman kendini kitaplığın parçalarını hizalamaya ve onları bir araya getirmeye verdi. Raflardan birini arkalığa oturttu, vidasını hizaladı ve deldi.

Matkap açılı bir şekilde ilerledi ve rafı tamamen ıskaladı.

"Orospu çocuğu," diye küfretti.

İçeri girdim ve kitaplığımın arkasına saplanmış vidayı görünce irkildim. Vidayı çıkardık ve geride kalan göze çarpan deliğe kasvetli bir şekilde baktık.

"Muhtemelen kitaplarla kaplanacaktır," diye önerdim.

Ağzını acımasız bir çizgiye oturttu ve aynı şeyi tekrar denedi. Vida bu kez temas etti ama hâlâ bariz bir açıdaydı. Tekrar dışarı çekti ve nihayet üçüncü denemesinde doğru şekilde yerleştirdi.

Ne yazık ki, o devam ettikçe süreç tekrarlandı. Delik üstüne delik açılmasını izlerken sonunda deneyip deneyemeyeceğimi sordum. Elini bozguncu bir hareketle salladı ve matkabı bana uzattı. Bir vida yerleştirdim, eğildim ve ilk denememde mükemmel bir şekilde deldim.

"Tanrım," dedi. "Ben tamamen gereksizim. Başı dertte bir genç kıyım."

"Olmaz öyle şey. Mısır gevreğini sen getirdin."

Rafları takmayı bitirdim. Sırada duvarlar vardı. Arkalık

Hizalamaya yardımcı olması için küçük çentik işaretleri. Dikkatli bir incelemeyle, kenarları boyunca temiz bir şekilde hizalamaya çalıştım.

Bu imkansızdı ve nedenini çok geçmeden anladım. Mükemmel delme işlemime rağmen, tüm raflar eğri bir şekilde, bazıları çok sola veya sağa gelecek şekilde sabitlenmişti. Duvarlar arkalığın kenarlarıyla aynı hizaya gelemiyordu.

Roman koltuğuma yaslandı ve elini gözlerinin üzerinde gezdirdi.
"Aman Tanrım."

Bir avuç Lucky Charms yedim ve düşündüm. "Peki. Elimizden geldiğince onları sıraya dizelim."

"Bu şey asla kitap tutmaz." "Evet.

Elimizden geleni yaparız."

Bunu ilk duvarda denedik ve biraz zaman almasına ve berbat görünmesine rağmen, kullanılabilir olarak yeterli oldu. Bir sonrakine geçtik.

"Sanırım sonunda bu işte o kadar da iyi olmadığımı kabul etmek zorundayım," diye gözlemledi. "Ama sende bir tür beceri var gibi görünüyor. Tam bir tamirci kadınsın."

"Bundan pek emin değilim. Sanırım becerebildiğim tek şey yapmam gereken işlerle zar zor geçinmek."

"Bu duyduğum en yorgun ses tonuydu. Neden? 'Yapmanız gereken' bir sürü şey mi var?"

Succubus'un hayatta kalma sahnesini düşünürken neredeyse kahkahalara boğuluyordum. "Öyle de diyebilirsin. Yani, herkes öyle değil mi?"

"Evet, elbette ama bunları yapmak istediğiniz şeylerle dengelemelisiniz. Yapmak zorunda olduklarınızla boğulmayın. Aksi takdirde, hayatta olmanın bir anlamı kalmaz. Hayat bir hayatta kalma meselesine dönüşür."

Bir vidayı bitirdim. "Bu gece benim için biraz derinleşiyorsun, Descartes."

"Şirin olma. Ben ciddiym. Gerçekten ne istiyorsun? Hayattan? Geleceğin için? Örneğin, sonsuza kadar kitapçada kalmayı mı planlıyorsun?"

"Bir süreliğine. Neden? Bunda yanlış bir şey olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Sadece biraz sıradan görünüyor. Zaman doldurmanın bir yolu gibi."

Gülümsedim. "Hayır, kesinlikle değil. Öyle olsa bile, yine de sıradan şeylerden keyif alabiliriz."

"Evet, ama çoğu insanın daha heyecan verici bir mesleğin hayalini kurduğunu gördüm. Gerçekte yapılamayacak kadar çılgın bir meslek. Çok zor, çok fazla iş gerektiren ya da çok 'dışarıda' olan. Bir rock yıldızı olmayı hayal eden benzin istasyonu görevlisi. Keşke istatistik yerine sanat tarihi dersi alsaydım diyen muhasebeci. İnsanlar ya imkansız olduğunu düşündükleri için ya da 'bir gün' yapacakları için hayallerini erteliyorlar."

Çalışmamıza ara vermişti, yüzü bir kez daha ciddileşmişti.

"Peki ne istiyorsun Georgina Kincaid? Senin çılgın hayalin ne? Sahip olamayacağını düşündüğün ama gizliden gizliye hayalini kurduğun?"

Dürüst olmak gerekirse, en derin özlemim normal bir ilişki yaşamak, sevmek

ve doğaüstü zorluklar olmadan sevmek. Onun görkemli örneklerine kıyasla ne kadar küçük bir şey, diye düşündüm üzülerək. Hiç de çılgınca değil, sadece imkânsız. Artık aşkı, yıktığım ölümlü evliliğimi telafî etmenin bir yolu olarak mı yoksa yıllar bana aşkın, bedenın sürekli bir hizmetkârı olmaktan biraz daha tatmin edici olabileceğini gösterdiği için mi istediğimi bilmiyordum. Elbette bunun da bazı anları olmadı değil. Arzulanan ve sevmek çekici bir şeydi, çoğu ölümlünün ve ölümsüzün arzuladığı bir şeydi. Ama sevmek ve özlemek aynı şeyler değildi.

Diğer ölümsüzlerle ilişkiler mantıklı bir seçim gibi görünüyordu, ancak cehennem çalışanları istikrar ve bağlılık için ideal adaylar olmadıklarını kanıtladılar. Yıllar boyunca bu tür adamlarla yarı tatmin edici birkaç ilişkim olmuştu, ama hepsi boşa çıkmıştı.

Ancak bunları açıklamak Roman'la yakın zamanda yapacağımız bir konuşma değildi. Bunun yerine, ne kadar çok istediğime yarı şaşırarak ikincil fantezimi itiraf ettim. İnsanlar genellikle bana hayattan ne istediğimi sormazdı. Çoğu sadece bunu hangi pozisyonda yapmak istediğimi sorardı.

"Kitapçada olmasaydım -ki inanın orada çok mutluyum- sanırım Vegas dans gösterilerinin koreografisini yapmak isterdim."

Roman'ın yüzü bir sırıtışa dönüştü. "İşte, gördün mü? İşte bu bahsettiğim türden çılgınca, alışılmışın dışında bir şey." Öne doğru eğildi. "Peki seni çıplak göğüslerden ve payetlerden alıkoyan nedir? Risk mi? Sansasyonellik mi? Başkalarının ne diyeceği mi?"

"Hayır," dedim üzüntüyle. "Sadece bunu yapamayacağım gerçeği." "Yapamam' bir-"

"Yani koreografi yapamıyorum çünkü rutin yazamıyorum. Denedim. Yapamam... Bu konuda hiçbir şey yaratamam. Yeni bir şey. Yaratıcı bir tip değilim."

Alay etti. "Buna inanmıyorum."

"Hayır, bu doğru."

Birisi bana bir zamanlar ölümsüzlerin yaratmak için yaratılmadığını, bunun kısa varoluşlarından sonra arkalarında bir miras bırakmak için yanıp tutuşan insanların işi olduğunu söylemişti. Ama bunu yapabilen ölümsüzler tanımıştım. Peter her zaman özgün mutfak sürprizleri hazırlardı. Hugh insan vücudunu bir tuval gibi kullanırdı. Ama ben? Bir ölümlü olarak ben de bunu hiç yapamamıştım. Eksiklik bendeydi.

"Yaratıcı şeyler yapmak için ne kadar uğraştığımı bilemezsiniz. Resim dersleri. Müzik dersleri. En kötü ihtimalle başarısız biriyim, en iyi ihtimalle de bir başkasının dehasının taklitçisiyim."

"Bu inşaat projesinde oldukça ustalaştın."

"Başka birinin tasarımı, başka birinin yönlendirmeleri. Ben bu konuda çok iyiyim. Ben zekiyim. Mantıklı düşünebiliyorum. İnsanları okuyabilirim, onlarla mükemmel etkileşim kurabilirim. Yapabilirim

Bir şeyleri kopyalamak, doğru hareketleri ve adımları öğrenmek. Örneğin benim gözlerimi." Onları işaret ettim. "Büyük mağazalardaki kızlar kadar ya da onlardan daha iyi makyaj yapabiliyorum. Ama tüm fikirlerimi ve paletlerimi başkalarından, dergilerdeki resimlerden alıyorum. Kendime ait hiçbir şey yapmıyorum. Vegas olayı mı? Bir gösteride dans edebilirim ve mükemmel olurum. Ciddiyim. Başkasının koreografisini takip ederek herhangi bir revünün yıldızı olabilirim. Ama hiçbir hareketi kendim yazamazdım, ne büyük ne de önemli bir şekilde."

Duvar tamamlanmıştı. "Buna inanmıyorum," diye karşı çıktı. Tutkulu savunması beni hem şaşırttı hem de büyüledi. "Zeki ve hayat dolusun. Zekisin, son derece zekisin. Kendine bir şans vermelisin. Küçükten başla ve oradan devam et."

"Bana kendime inanmamı söylediğin kısım bu mu? Sınır gökyüzü mü?"

"Hayır. Burası sana geç olduğunu ve gitmem gerektiğini söylediğim kısım. Rafınız tamamlandı ve ben de güzel bir akşam geçirdim."

Ayağa kalktık ve kitaplığı kaldırarak oturma odamın duvarına yasladık. Geri çekilip sessizce inceledik. Aubrey bile incelemeye gelmişti.

Her raf eğri bir açıyla oturuyordu. Yan duvarlardan biri neredeyse arka tahtanın kenarıyla aynı hizadaydı, diğerinde ise çeyrek inçlik bir boşluk vardı. Arkalıkta altı delik görünüyordu. Ve en anlaşılmaaz olanı da, her şey hafifçe sola doğru eğilmiş gibiydi.

Gülmeye başladım. Ve duramadım. Bir anlık şoktan sonra Roman da bana katıldı.

"Yüce Tanrım," dedim sonunda, gözyaşlarımı silerek. "Bu hayatımda gördüğüm en korkunç şey."

Roman karşı çıkmak için ağzını açtı, sonra tekrar düşündü. "Olabilir." Selam verdi. "Ama sanırım dayanacak, Kaptan."

Ceketini geri vermeyi unutmadan onu kapıya kadar geçirmeden önce birkaç neşeli yorum daha yaptık. Şakalarına rağmen, raf başarısızlığımızdan dolayı benden daha fazla hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, sanki beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Her nasılsa, bunu mükemmel zamanlanmış repliklerinden veya büyüleyici kabadayılığınan daha çekici buldum. Onları da sevmediğinden değil. Vedalaşırken onu inceledim, "şövalyeliğini" ve kalbimin arzusunun peşinden gitmeme olan tutkulu inancını düşündüm. Hoşlandığım insanların yanında her zaman taşıdığım korku yumağı biraz yumuşadı.

"Hey, bana çılgın rüyanı hiç anlatmadın."

Su rengi gözleri kırıştı. "O kadar da deli değilim. Sadece hâlâ seninle bir randevu ayarlamaya çalışıyorum."

O kadar da çılgın değil. Tıpkı benimki gibi. Şöhret ve cazibe yerine arkadaşlık. Ben atladım.

"Peki, o zaman... yarın ne yapıyorsun?"

Parladı. "Henüz bir şey yok."

"O zaman kapanmadan hemen önce kitapçıya gel. Dans dersi vereceğim." Dans dersinde bir sürü insan olacaktı. Bizim için güvenli bir uzlaşma olacaktı. Gülümsemesi çok az değişti. "Dans dersi mi?"

"Bununla ilgili bir sorunun mu var? Dışarı çıkma konusunda fikrini mi değiştiriyorsun?"

"Şey, hayır, ama... Vegas'taki gibi mi? Rhinestones ile kaplı mısın? Çünkü muhtemelen buna girebilirim." "Tam olarak değil."

Omuz silkti, karizması tavan yapmıştı. "Peki. Bunu ikinci buluşmaya saklayalım."

"Hayır. İkinci bir randevu yok, hatırladın mı? Sadece bir kez, sonra hepsi bu. Artık birbirimizi görmüyoruz. Öyle demiştin. Süper gizli izci... her neyse."

"Bu bir abartı olabilir." "Hayır. Bu bir yalan olurdu."

"Ah." Bana göz kırptı. "Sanırım bu ikisi aynı değil, ha?"

"I-" Sözlerim mantık çerçevesinde durdu.

Süpürüp gitmeden önce bana o çapkın selamlarından birini verdi. "Elveda, Georgina."

Bir hata yapmadığımı umarak içeri döndüm ve Aubrey'i raflarımdan birinde otururken buldum. "Dikkatli ol," diye uyardım. "Bunun yapısal olarak sağlam olduğunu sanmıyorum."

Geç olmasına rağmen yorgun hissetmiyordum. Roman'la geçirdiğim bu çılgın geceden sonra değil. Kendimi gergin hissediyordum, onun varlığı hem bedenimi hem de zihnimi etkiliyordu. İlham alarak Aubrey'i kitaplıktan uzaklaştırdım ve yığınlarımı taşımaya başladım. Her yeni ağırlık eklendiğinde çökmesini bekliyordum ama şey dayanıyordu.

Seth Mortensen kitaplarımın başına geçtiğimde, birdenbire bütün bu akşamın kıvılcımını çakan felaketi hatırladım. İçimdeki öfke bir kez daha alevlendi. Tüm bu süre boyunca yazardan tek bir kelime bile duymamıştım. Araba çarpması hâlâ bir olasılık olabilirdi ama içgüdülerim bundan şüphe ediyordu. Beni ekmişti.

Bir yanım misilleme olarak kitaplarını tekmelemeyi düşündü ama bunu asla yapamayacağımı biliyordum. Onları çok seviyordum. Yaratıcılarının eksiklikleri yüzünden onları cezalandırmaya gerek yoktu. Özlemle *Glasgow Paktı*'nı elime aldım, aniden bir sonraki beş sayfalık bölümü okumak için sabırsızlanmaya başladım. Diğer kitaplarımı rafta bıraktım ve kanepeye yerleştim, Aubrey ayaklarımdan dibindeydi.

Durma noktasına geldiğimde inanılmaz bir şey keşfettim. Cady bu kitapta bir aşk ilgisi geliştireliyordu. Bu duyulmamış bir şeydi. O'Neill, her zamanki çekici kadın avcısı, sürekli etrafta dolanıyordu. Cady ise

O'Neill ile masada yaptığı cinsel imaların ve şakaların sayısı ne olursa olsun, erdemli bir şekilde saftı. Kitapta şu ana kadar elle tutulur bir şey olmamıştı ama Glasgow'da tanıştıkları bu dedektifle başlarına geleceklerin kaçınılmaz işaretlerini okuyabiliyordum.

Okumaya devam ettim, bu olay örgüsünü havada bırakamazdım. Ve okudukça durmak daha da zorlaştı. Kısa süre sonra beş sayfa kuralını çiğnemekten gizli, mantıksız bir memnuniyet duydum. Sanki bir şekilde Seth'ten intikam alıyordum.

Gece ilerledi. Cady adamla yattı ve O'Neill her zamanki yüzeysel çekiciliğine rağmen alışılmadık bir şekilde kıskançlaştı ve çıldırdı. Vay anasını. Kanepeden kalktım, pijamalarımı giydim ve yatağıma kıvrıldım. Aubrey de beni takip etti. Okumaya devam ettim.

Kitabı sabahın dördünde, gözlerim kamaşmış ve bitkin bir halde bitirdim. Cady, O'Neill ile gizemlerini çözerken adamı birkaç kez daha gördü -her zamanki gibi büyüleyici, ama kişiler arası gelişmelerle karşılaştırıldığında aniden daha az ilginç- ve sonra İskoçyalı ile yolları ayrıldı.

O ve O'Neill Washington, D.C.'ye döndüler ve statüko yeniden yerleşti.

Nefes verdim ve kitabı yere bıraktım, ne düşüneceğimi bilemiyordum, çünkü çok yorgundum. Yine de cesur bir çabayla yataktan kalktım, dizüstü bilgisayarımı buldum ve Emerald City e-postama giriş yaptım. Seth'e kısa bir mesaj gönderdim: *Cady biraz almış. Ne oldu?* Sonra, sonradan aklıma geldi: *Bu arada, hokey maçı harikaydı.*

Fikrimi kaydettiğime memnun olarak hemen uykuya daldım... ancak birkaç saat sonra çalar saatim tarafından uyandırıldım.

Bölüm 10

Tanrım. Ne düşünüyordum ki? Bugün çalışmak zorundaydım. Sadece bu da değil, on dakika içinde çalışmam gerekiyordu. "Gerçek" kıyafet ya da makyaj için zamanım yoktu. İç çekerek şekil değiştirdim, bornozum yerini gri bir pantolona ve fildişi bir bluzla bıraktı, saçım ve makyajım aniden normal, kusursuz mükemmelliğime kavuştu.

Dişlerimi fırçalamak ve parfüm sıkmak sahte olamazdı ve bu görevleri yerine getirdikten sonra çantamı kaptığım gibi dışarı fırladım.

Lobiye ulaştığımda, resepsiyon görevlisi bana seslendi. "Sizin için bir şeyim var." Düz bir koli uzattı.

Hâlâ zamanın farkında olarak, ambalajı hızla yırttım ve bulduğum şey karşısında bir nefesi bastırdım. *Siyah Kadife Numaralı Boya Seti*, paketi okudum. Bir alt başlıkta şöyle yazıyordu: *Kendi Başyapıtınızı Yaratın! Tıpkı Gerçek Bir Sanatçı Gibi Resim Yapmak İçin İhtiyacınız Olan Her Şeyi İçeriyor!* Yaratabileceğim "şaheser", bir tarafında dev bir kaktüsün, diğer tarafında uluyan bir çakalın olduğu bir çöl manzarasını tasvir ediyordu. Gökyüzünde bir kartal süzülüyor ve hayalet gibi, bedensiz bir Kızılderili kafası yakınlarda süzülüyordu. Korkunç derecede basmakalıp ve sevimsiz.

Üzerine küçük bir kağıt parçası bantlanmıştı. Notta "*Küçükten başla*" yazıyordu.

Sevgiler, Roman. Yazım gerçek olamayacak kadar mükemmeldi.

İşe gittiğimde hâlâ kıkırdıyordum. Ofisimde bilgisayarın başına geçtiğimde ikinci bir sabah sürpriziyle karşılaştım: Seth'ten bir e-posta daha. Sabahın beşinde gönderilmişti.

Georgina,

Birkaç yıl önce, *Altın Tanrılar*'ı yazarken, Güney Amerika arkeolojisi üzerine aldığım bir derste bir kadınla tanıştım. Kadınlar için nasıldır bilmiyorum; muhtemelen biz erkekler için bile her zaman aynı değildir. Ama benim için, etkilendiğim biriyle tanıştığımda zaman durur. Gezegenler aynı hizaya gelir ve ben nefes almayı bırakırım. Melekler omuzlarıma oturup sevgi ve bağlılık vaatleri fısıldarken, daha az ilahi yaratıklar daha dünyevi, daha basit bir doğanın vaatlerini fısıldıyor. Sanırım bu da erkek olmanın bir parçası.

Her neyse, bu kadınla olan da buydu. Birbirimize çok aşık olduk ve çok uzun bir süre aralıklarla çıktık. Bazı günler birbirimizin yanından bir dakikadan fazla ayrılamazdık ve daha sonra aylar hiçbir şekilde temas kurmadan geçirdi. İtiraf etmeliyim ki, bu son davranış benim hatamdan çok

onun. Daha önce Cady ve O'Neill'in talepkar olduklarından bahsetmiştim. Yazmaya kendimi kaptırdığım dönemlerde, romanımla ilgili olmayan başka bir şey düşünemez ya da yapamazdım. Bunun onu incittiğini biliyordum; onun yuva kurmak, bir aile kurmak, sakın ve kararlı bir hayat yaşamak isteyen bir insan olduğunu biliyordum. Ben o tür bir insan değildim -şu anda öyle olduğumdan bile emin değilim- ama her zaman etrafımda biri olması fikrini *seviyordum*, nihayet zaman ayırmaya hazır olduğumda arayabileceğim güvenilir biri. Bunu ona yapmak, onu hep böyle askıda bırakmak hiç adil değildi. İlişkimizi erkenden bitirmeliydim ama çok bencil ve çok rahattım.

Bir gün, birkaç aydır onunla konuşmadıktan sonra onu aradım ve telefona bir erkeğin cevap verdiğini duyunca şaşırdım. Telefona çıktığında bana başka biriyle tanıştığını ve artık benimle görüşemeyeceğini söyledi. Şok olduğumu söylemek hafif kalır. Saçmalamaya başladım, ona ne kadar değer verdiğimi, sahip olduklarımızı nasıl bir kenara atamayacağını anlatıp durdum. Kulağa nasıl bir psikopat gibi geldiğimi düşününce hepsini oldukça iyi karşıladı, ama sonunda sonsuza kadar beklemesini beklememem gerektiğini söyleyerek konuyu kapattı. Yaşamayı gereken kendi hayatı vardı.

Seth Mortensen'in kanonundan bu utanç verici hikayeyi paylaşmamın iki nedeni var. Birincisi, bu gece olanlar için sizden özür dilemem gerekiyor. Homurdanmalarıma rağmen, gerçekten seninle buluşmak niyetindeydim. Maçtan birkaç saat önce, bir şeyler almak için eve koştum ve aniden aklıma bütün gün beni engelleyen bir çözüm geldi. Yazmak için oturdum, üzerinde sadece bir saat geçirmeyi planlıyordum. Şimdiye kadar tahmin edebileceğiniz gibi, bundan çok daha uzun sürdü. Kendimi o kadar kaptırdım ki oyunu ve seni tamamen unuttum. Telefonumun çaldığını hiç duymadım. Hikayeyi kağıda (daha doğrusu ekranıma) dökmek dışında başka hiçbir şeyin farkında değildim.

Korkarım bu benim de sıklıkla yaşadığım bir sorun. Eski sevgilimle de oldu, ailemle de oldu ve ne yazık ki sizinle de oldu. Kardeşimin düğününü neredeyse kaçırdığım konusuna hiç girmeyeyim bile. Kafamdaki dünyalar ve insanlar benim için o kadar canlı ki gerçek dünyanın izini kaybediyorum. Bazen Cady ve O'Neill'in dünyasının gerçek dünya olmadığına bile ikna olamıyorum. Asla insanları incitmek istemem ve sonrasında kendimi çok kötü hissederim, ancak bu üstesinden gelemediğim bir başarısızlık.

Bunların hiçbiri dün gece sizi terk etmemi haklı çıkarmaz, ancak bunun dengesiz dünya görüşüm hakkında biraz fikir verebileceğini umuyorum. Lütfen ne kadar üzgün olduğumu anlayın.

Anı yazmamın ikinci nedeni ise yorumunuza yanıt vermek

Cady'nin "biraz alması" hakkında. Onu ve O'Neill'ı düşünürken, Cady'nin de sonsuza kadar bekleyecek biri olmadığına karar verdim. Şimdi, beni yanlış anlamayın: Cady ile eski kız arkadaşımın çok fazla ortak noktası olduğunu düşünmüyorum. Cady banliyöye yerleşip O'Neill ile perde seçmeyi düşünmüyor. Ama hayatı seven ve onu yaşamak isteyen zeki ve tutkulu bir kadın. Pek çok insan onun iffetli, O'Neill'ın yanındaki köpek yavrusu rolünden sıyrıldığını görünce üzüldü ama bence bunu yapmak zorundaydı. Kabul edelim: O'Neill onu hafife alıyordu ve bir uyandırma çağrısına ihtiyacı vardı. Şimdi bu, pek çok okuyucunun sorduğu gibi onları nihayet bir araya getirecek adımların atıldığı anlamına mı geliyor? Doğal olarak, onların yaratıcısı olarak, dudaklarım bu konuda mühürlü, ama şunu söyleyebilirim: Aklımda onlarla ilgili daha pek çok kitap var ve okuyucular kahramanlar birleştiğinde ilgilerini kaybetme eğilimindeler.

-Seth

Not: Bu arada, daireyi satın aldım. Mistee o kadar heyecanlıydı ki beni hemen oraya götürdü ve granit tezgahın üzerinde seviştik.

P.P.S.-Tamam, son kısmı uyduruyorum. Dediğim gibi, ben bir erkeğim. Ve bir yazarım.

Gözlerim hâlâ uykudan ağırlaşmıştı, ağır ağır mektubun mesajını düşündüm. Seth'in ciddi bir kız arkadaşı varmış. Vay be. Bu beni şaşırtmamalıydı, özellikle de yazdığı seks sahnelerini düşünürsek. Yani, hepsini hayal gücünden çıkarmış olamaz. Yine de, içe dönük Seth'in normalde uzun süreli bir ilişkinin gerektirdiği tüm sosyal alışverişlere katıldığını hayal etmek zordu.

Ve sonra diğer kısım, göstermeme nedenleri. Bunlar hakkında ne düşünmeli? İlham patlamasının yaptıkları için bir mazeret olamayacağını söylerken haklıydı. Ancak açıklama acının bir kısmını hafifletmiş, onu kabalıktan düşüncesizliğe taşımıştı. Hayır, belki de düşüncesizlik çok sertti. Dağınık, işte buydu. Belki de dağınıklık o kadar da kötü bir şey değildi, diye düşündüm, çünkü gerçek dünyayı görmezden gelmek ona yazılı dünya üzerinde çalışma fırsatı veriyordu. Sadece bilmiyordum.

Sabahın geri kalanında tüm bunları düşündüm, dün gecedan kalan öfkem geçen zaman ve parlak bir yazarın zihnine dair spekülasyonlarımın ardından soğumaya başladı. Öğle yemeği vakti geldiğinde hokey kazasını atlattığımı fark ettim. İhmalkârlık etmek istememişti ve sonuçta gecem o kadar da kötü geçmemişti.

Öğleden sonra Warren trolle dolaşmaya geldi.

Gözlerindeki bakışı fark ederek hemen "Hayır," dedim. Ondan nefret ediyordum.

ama yine de kendimi her zaman ürkütücü bir şekilde ona çekilmiş buldum.

"Berbat bir ruh halindeyim."

"Seni daha iyi
hissettireceğim." "Sana
söyledim, ben çok şirret
biriyim."

"Seni seviyorum sürtük." Succubus'un beslenme içgüdüğü uyanmaya başladı. Ona ve kendi zayıflığına sinirlenerek yutkundum. "Ve ben gerçekten meşgulüm. Yapmam gereken şeyler var..." Yine de mazeretim pek içten değildi ve Warren da bunu fark etmişti.

Bana doğru yürüdü ve sandalyemin yanında diz çökerek bir elini kalçamda gezdirdi. İnce, ipeksi bir pantolon giyiyordum ve parmaklarının o pürüzsüz kumaşın üzerinden beni okşaması neredeyse çıplak tenimden daha şehvetliydi.

"Geçen geceki randevun nasıldı?" diye mırıldandı, ağzını önce kulağıma sonra da boynuma götürdü.

En iyi direnişime rağmen başımı mecburen eğdim, ağzının tenimde daha da sertleşmesinden hoşlandım, dişleri sadece beni kızdırıyordu. Erkek arkadaş olmaktan çok uzaktı ama yine de tutarlı bir ilişkiye en yakın olduğum kişiydi. Bunun bir anlamı vardı. "Peki."

"Onunla yattın mı?"

"Hayır. Ne yazık ki
yalnız yattım." "Güzel."

"Yine de bu gece geri gelecek. Dans dersi için."

"Gerçekten mi?" Warren bluzumun üst iki düğmesini açarak soluk pembe dantelli sütyenimi ortaya çıkardı. Parmak uçları göğüslerimden birinin şeklini izledi, iç kıvrımını diğeriyle birleştiği yere kadar takip etti. Sonra elini o göğsüme götürdü ve dantelin arasından meme ucuyla oynadı. Kabaran arzuma şaşıarak gözlerimi kapattım. Hugh'un Martin'le olan sözleşmesini tamamlamasına yardım ettikten sonra, bu kadar çabuk bir düzeltmeye ihtiyaç duyacağımı düşünmezdim. Yine de açlık, şehvetle karışarak içimde hafifçe kıpırdandı. Saf içgüdü. "Onu Marla'yla tanıştıracamız."

Marla, Warren'ın karısıydı. Roman'ı onun üzerine geçirme düşüncesi çok komikti.

"Kıskanmış gibisin," diye takıldım. Warren'ı kendime doğru çektim ve o da beni masanın üstüne iterek karşılık verdi. Pantolonunu açmak için ellerimi aşağı indirdim.

"Öyleyim," diye homurdandı. Eğilerek sütyenimi göğüslerimi ortaya çıkaracak şekilde aşağı çekti ve ağzını meme uçlarımdan birine doğru indirdi. Tereddüt etti. "Onu becermediğine emin misin?"

"Sanırım böyle bir şeyi hatırlardım."

Kapı çalındı ve Warren aceleyle benden uzaklaşarak pantolonunu yukarı çekti. "Kahretsın."

Ben de doğruldum ve sandalyeme döndüm. Warren'ın gözleri kapıdayken, kendimi toparlamak ve düğmelerimi yeniden iliklemek için hızla biraz daha şekil değiştirdim.

bluz. İkimizin de düzgün olduğundan emin olunca, "Girin"
diye seslendim. Seth kapıyı açtı.

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmasın diye çenemi sıktım.

"Merhaba," dedi Seth, Warren'la benim aramda bir ileri bir geri bakarak.

"Bölmek istemezdim."

Warren halkla ilişkiler moduna geçerek, "Hayır, hayır, değilsiniz," diye onu
temin etti. "Sadece hızlı bir toplantı yapıyorduk."

"Çok önemli bir şey değil," diye ekledim. Warren bana alaycı bir bakış
attı. "Ah," dedi Seth, hâlâ kaçmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Ben
sadece

belki öğle yemeği istersin diye. Olanlar hakkında sana e-posta gönderdim."

"Evet, okudum. Teşekkürler."

Her şeyin affedildiğini sessizce anlatmak umuduyla ona gülümsedim.
Yüzündeki endişeli ifade o kadar yürek burkucuydu ki, dün gece onun
vicdanının benim egomdan daha fazla acı çektiğinden emin oldum.

"Harika bir fikir," diye gürledi Warren. "Hadi hep beraber öğle yemeği
yiyelim, olur mu?"

Georgina ve ben daha sonra tekrar

buluşabiliriz." "Ben gelemem."

Ona ne kadar az personelimiz olduğunu ve bana ihtiyaç duyulduğunu
hatırlattım. Bitirdiğimde kaşlarını çatı.

"Neden kimseyi işe almadık?"

"Üzerinde çalışıyorum."

Warren sonunda Seth'i dışarı çıkardı -yazar bu konuda oldukça tedirgin
görünüyordu- ve ben de kendimi terk edilmiş hissederek yalnız kaldım. Seth'in
yazarlığın hayatını ele geçirmesi hakkında başka neler söyleyeceğini duymak
isterdim. Hatta sevişmek bile hoşuma gidebilirdi. İkisi de olmayacaktı. Ah,
evrenin adaletsizlikleri.

Ancak görünüşe göre bir karmik iyiliğim kalmıştı. Saat dört civarında,
Krystal Starz'daki kızıl saçlı kız Tammi personel sorunumu çözmek için ortaya
çıktı. Önerildiği gibi, bir arkadaşını da getirmişti. Hızlı bir mülakattan sonra,
yetkinliklerinden memnun olduğumu hissettim. Onları hemen işe aldım,
listemden bir görevi çıkardığım için mutluydum.

Dükkân nihayet kapandığında, o birkaç saatlik uyku beni daha şiddetli bir
şekilde yakalıyordu. Kendimi dans dersi verecek havada hissetmiyordum.

Üzerimi değiştirmem gerektiğini fark ederek ofis kapısını kapattım ve o gün
ikinci kez kıyafetimin şeklini değiştirdim. Her zamanki gibi kendimi hile
yapıyor gibi hissettim. Dans etmek için kolsuz bir elbise seçmişim, bedeni
sıkıyordu ve eteği dökümlüydü - tam da dönmek için. Şeftali ve turuncu
tonlarının karışımıyla renklendirilmiş elbisenin ruh halimi ısıtacağını
umuyordum. Ayrıca kimsenin bu sabah yanımda yedek kıyafet taşımadığını
fark etmemesini umuyordum.

Tepedeki hoparlörlerden kasiyerlerden birinin mağazanın kapandığını anons
ettiğini duydum, tam o sırada kapım bir kez daha çalındı. Yine Seth olabilir mi
diye merak ederek içeri seslendim ama Cody

bu sefer ortaya çıktı.

"Hey," dedim gülümsemeye zorlayarak. "Bunun için hazır mısın?"

Cody'ye bir yıl kadar önce swing dansını öğretmişim ve muhtemelen yarısı vampir refleksleri sayesinde oldukça iyi öğrenmişti. Sonuç olarak -daha iyi bir karar vermesine rağmen- personel için yapılan bu doğaçlama derslerde benim yardımcı öğretmenim olması için onu işe aldı. İyi olmadığını iddia edip duruyordu ama şimdiye kadarki iki derste de oldukça verimli olduğunu kanıtladı.

"Ne? Dans mı? Evet. Sorun değil."

Etrafıma bakındım ve yalnız olduğumuzu anladım. "Başka garip olaylar var mı?"

Cody başını salladı, sarı saçları onu bir aslan yelesi gibi çevreliyordu.

"Hayır. Oldukça sessizdi. Belki de aşırı tepki gösterdim."

Kendimi birinin klişe büyükannesi gibi hissederek, "Tedbirli olmak üzülmekten iyidir," dedim. "Bundan sonra ne yapacaksın?"

"Peter'la şehir merkezinde bir barda buluşacağız. Bizimle gelmek ister misin?" "Tabii." Grup olarak daha güvende oluruz.

Kapı itilerek açıldı ve Seth başını içeri uzattı. "Hey, özür dilerim," diye kekeledi Cody'yi görünce. "Bölmek istememiştim."

"Hayır, hayır," diyerek onu içeri gönderdim. "Sadece konuşuyorduk." Seth'e meraklı bir bakış attım. "Hâlâ burada ne yapıyorsun? Ders için mi kalıyorsun?"

"Şey, ben, yani Warren beni davet etti... ama aslında dans edeceğimi sanmıyorum. Eğer sorun olmazsa."

"Dans etmeyecek misin? O zaman ne yapacaksın, seyredecek misin?" Ben talep ettim. "Röntgenci falan mı olacaksın?"

Seth bana bilgece bir bakış attı ve uzun zamandır ilk kez emlakçılar ve eski kız arkadaşlarla ilgili komik gözlemler yazan adam gibi göründü. Bir zamanlar tökezleyerek flört ettiğim adam.

"O kadar çaresiz değilim. En azından henüz değil. Ama dans etmezsem gerçekten daha güvenli olur. Etrafımdakiler için."

"Georgina beni denemeye zorlayana kadar ben de böyle derdim," dedi Cody omzuma vurarak. "Georgina'nın yetenekli ellerine düşene kadar bekle. Bir daha asla eskisi gibi olamayacaksın."

Hiçbirimiz bu müstehcen yorumu kabullenemeden Doug, Seth'in arkasında, müdür yardımcısı kimliğinden ziyade grunge grubu kimliğiyle belirdi.

"Hey, bu partiyi başlatıyor muyuz, başlatmıyor muyuz? Bugün buraya sadece bu ders için geldim Kincaid. Yolculuğuma değse iyi olur. Hey, Cody."

"Hey, Doug."

"Hey, Seth."

"Hey, Doug."

İnledim. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

Bize yer açmak için masaların taşındığı kafeye doğru topluca yola çıktık. Yolda Cody ve Seth'i tanıştırdım. Kısa bir süre el sıkıştılar, genç vampir bunun hangi Seth olduğunu anladığında bana anlamlı anlamlı baktı.

"Dans etmeyeceğinize emin misiniz?" Yazara sordum, inatçılığı karşısında hâlâ şaşkınlık içindeydim.

"Hayır. Sadece doğru gelmiyor."

"Evet, geçirdiğim boktan günden sonra bu partiyi yönetmek bana da doğru gelmiyor ama hepimiz katlanıyoruz. Mutlu bir yüz takın ve gidin, anlıyor musunuz?"

Seth bilmiyormuş gibi baktı, bana sadece küçük, şaşkın bir gülümseme verdi. Bir an sonra bu gülümseme hafifçe soldu. "E-postayı aldığını söylemiştin... aldın mı... aldın mı..."

"Sorun değil. Unut gitsin." Tuhaf sosyal alışkanlıkları benimkilerle uyuşmuyor olabilirdi ama dün gece için daha fazla endişelendiğini görmeye dayanamıyordum. "Gerçekten." Kolunu okşadım, ona Truvalı Helen gülümsememi verdim, sonra dikkatimi üst kattaki sahneye çevirdim.

Bugün çalışan personelin çoğu, Doug gibi geri gelen birkaç kişiyle birlikte etrafta dolanıyordu. Warren ve karısı da onlarla birlikte bekliyordu, Roman da öyle.

Beni görünce gülümseyerek yaklaştı ve herhangi bir succubus beslenmesinden bağımsız olarak içimi hafif bir şehvet dalgasının kapladığını hissettim. Her zamanki gibi yakışıklıydı, siyah pantolon ve gözleri gibi parlayan deniz mavisi bir gömlek giymişti.

"Grup randevusu, ha?"

"Güvenliğim için. Her zaman el altında birkaç düzine refakatçi bulundurmanın en iyisi olduğunu düşünmüştümdür."

"O elbisenin içinde birkaç düzine daha lazım olacak," diye alçak sesle uyardı, o gözler beni tepeden tırnağa taciz ediyordu.

Kızardım ve ondan birkaç adım uzaklaştım. "Herkes gibi sen de sıranı beklemek zorundasın."

Ondan uzaklaşırken, istemeden de olsa Seth'le göz göze geldim. Belli ki bu kısa konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Kızarıklığım derinleşirken, Cody'nin yedeğinde pistin ortasına doğru ikisinden de kaçtım.

Sözde "mutlu yüz ifademi" takınarak uzun günümü aklımdan çıkardım ve iş arkadaşlarımla alkış ve tezahüratlarına sııttım. "Pekâlâ millet, hadi gidelim. Doug'ın biraz acelesi var ve bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyor. Anladığım kadarıyla bu onun için pek çok konuda, özellikle de romantik konularda oldukça standart bir durum." Bu sözler kalabalıktan hem olumlu hem de olumsuz tezahüratların yanı sıra Doug'ın müstehcen bir hareket yapmasına yol açtı.

İlgiden benden daha az rahatsız olan Cody'yi yeniden takdim ettim ve grubu ölçmeye başladım. Her zamanki gibi erkeklerden daha fazla kadın vardı ve çok çeşitli beceri seviyeleri vardı. Çiftleri buna göre ayırdım ve

Özellikle usta kadınları diğer kadınlarla birlikte çalıştırdım çünkü bu alıştırma için erkek rolünde dans edebileceklerinden ve daha sonra zahmetsizce yer değiştirebileceklerinden emindim. Herkese bu kadar güvenmiyordum; bazıları hala bir ritmi takip etmekte zorlanıyordu.

Sonuç olarak, derse geçen seferkini gözden geçirerek, müziği açarak ve herkese temel adımları uygulatarak başladım. Cody ve ben izledik, küçük ayarlamalar ve öneriler yaptık. Kalabalığı çalıştırırken uzun günün gerginliği biraz azaldı. Swing dansını severdim, yirminci yüzyılın başlarında ilk ortaya çıktığında da sevmiştim ve son zamanlarda yeniden canlandığında çok heyecanlanmışım. Tekrar modasının geçmekte olduğunu biliyordum, bu da bilgiyi başkalarına aktarmak istememin nedenlerinden biriydi.

Roman'ın uzmanlık seviyesini bilmediğim için onu oldukça yetenekli bir dansçı olan Paige'in yanına yerleştirmiştim. Onları bir dakika kadar izledikten sonra başımı salladım ve yaklaştım.

"Seni üçkâğıtçı," diye azarladım. "Dans konusunda gerginmiş gibi davrandın ama aslında tam bir profesyonelsin."

"Birkaç kez yaptım," diye alçakgönüllülükle itiraf etti ve onu henüz onlara öğretmediğim bir dönüşü götürdü.

"Kesin şunu. Sizi ayırıyorum. Yeteneklerinize başka yerlerde ihtiyaç var."

"Hadi ama," diye yalvardı Paige. "Bırakın bende kalsın. "Onu tutmama izin ver.

Buralarda ne yaptığını bilen bir adam var." Roman bana bir bakış attı. "O söyledi, ben değil."

Gözlerimi cennete çevirdim ve onları yeni ortaklara atadım.

Biraz daha gözetmenlik yaptıktan sonra, tüm grubun becerisinden memnun kaldım ve çok az değişiklik göreceğime ikna oldum. Devam etmeye karar vererek, Cody ve ben onlara daha sonra lindy tekmelerini öğrettik. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kısa süre sonra kaos patlak verdi. Gruptaki yetenekliler hareketi hemen kaptı, daha önce zorlananlar zorlanmaya devam etti ve temel adımlar ve dönüşlerle iyi performans gösteren bazıları şimdi tamamen dağıldı.

Cody ve ben dansçıların arasında dolaştık, hasar kontrolü yaptık, bilgece sözlerimizi söyledik.

"Bileğindeki gerginliği koru, Beth-çok fazla değil ama. Kendine zarar verme."

"Kont, lanet olsun! Say! Vuruşlar hala öncekiyle aynı." "Yüzünüzü partnerinize dönün... onun izini kaybetmeyin."

Öğretmen olarak rolüm beni tüketti ve bunu sevdim. Vampir avcıları ve iyi ile kötünün ebedi mücadelesi kimin umurundaydı?

Seth'in söz verdiği gibi kenarda oturduğunu gördüm. "Hey röntgenci, hâlâ izlemek istiyor musun?" Derme çatma dans pistinde koşturmaktan nefes nefese kalmış ve heyecanlanmış bir halde söyleniyordum.

Başını salladı, beni incelerken yüz hatlarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Buradan göreceğ çok şey var."

Sandalyesinden kalkarak tanıdık bir şekilde öne doğru eğildi,

Elini uzatıp omzumdan koluma doğru kaymış olan elbise askısını yukarı ittiğinde irkildim.

"İşte," dedi. "Mükemmel."

Dokunuşuyla tüylerim diken diken oldu, parmakları sıcak ve nazikti. Bir an için yüzünde daha önce görmediğim bir ifade belirdi. Tanıdığım dalgın yazar gibi değil de daha çok *erkek* gibi görünüyordu. Hayran. Düşünen. Hatta belki de yırtıcı. Bakış geldiği gibi hızla kayboldu ama yine de şaşırmış hissettim.

"O kayışa dikkat et," diye uyardı Seth hafifçe. "Onu bunun için çalıştırmalısın." Başını hafifçe dansçılara doğru eğdi ve ben de hareketi takip ederek Roman'ın baristalardan birini karmaşık bir adımla yürüttüğünü gördüm.

Seth'e dönmeden önce Roman'ın zarif hareketlerine bir an hayranlıkla baktım. "O kadar da zor değil. Sana öğretebilirim." Davet etmek için bir elimi kaldırdım.

Aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu ama son anda başını salladı. "Kendimi aptal durumuna düşürürüm."

"Ah evet, herkes dans ederken *ve* biz erkek kıtlığı çekerken burada tek başına oturmak - evet, bu seni hiç de aptal göstermiyor."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Belki."

Başka bir açıklama gelmeyince omuz silktim ve dans pistine dönerek eğitime devam ettim. Cody ve ben birkaç yeni numara ekledik, daha fazla pratik yapmalarına yardımcı olduk ve sonunda öğrencilerimize hayranlıkla bakarak kenarda durduk. "Sence Moondance için hazır olacaklar mı?" diye sordu.

Moondance Lounge aylık swing dans gecelerine ev sahipliği yapan bir balo salonu dans kulübüydü. Bu grubun orada görünmesini mezuniyetin nihai zaferi olarak değerlendirdik.

"Sanırım bir ders daha. Sonra onları insan içine çıkarabiliriz."

Bir kol beni belimden yakaladı ve dans pistine çekti. Ayaklarımı hızla toparladım ve Roman beni karmaşık bir dönüşle sokarken ona ayak uydurdum. Yakındaki birkaç kişi izlemek için durdu.

"Öğretmenin gözdesi olma sırası bende," diye uyardı. "Bütün gece seni neredeyse hiç görmedim; bunun bir randevu sayılacağını sanmıyorum."

Beni gösterişli bir şekilde yönlendirmesine izin verdim, gerçekten ne kadar iyi olduğunu merak ediyordum. "Ne istediğini sürekli değiştiriyorsun," diye yakındım. "Önce sadece dışarı çıkmak istiyordun, şimdi de benimle gerçekten yalnız kalmak istediğini söylüyorsun. Bir hikâye seçmeli ve ona sadık kalmalısın. Daha spesifik ol."

"Ah, anlıyorum. Bunu bana kimse söylemedi." Beni ters bir kırbaç hareketine yönlendirdi ve ben de kusursuz bir şekilde onu takip ettim.

"Gelecekte bu utanç verici hatalardan kaçınmama yardımcı olacak bir Georgina Kincaid Kullanım Kılavuzu olduğunu sanmıyorum."

"Onları alt katta satıyoruz."

"Öyle mi?" Şimdi doğaçlama adımlar atmaya başladı ve ben de bu meydan okumadan keyif aldım.

nereye gideceğini tahmin etmekten yorulmuştu. "Güzel Georgina'ya nasıl kur yapılacağına dair bir sayfa var mı?"

"Sayfa mı? Kahretsin, koca bir bölüm var."

"Zorunlu okuma, tahmin ediyorum."

"Kesinlikle. Hey, numaraya göre boyama için teşekkürler."

"Bir dahaki gelişimde bunu duvarında görmeyi umuyorum."

"O korkunç Kızılderili klişesiyle mi? Bir dahaki sefere ACLU'nun hedef listesinde göreceksiniz."

Beni, diğer herkesin çok hoşuna giden, gösteriş dolu bir sona doğru döndürdü. Kendimi göstermemi izlemek için dans etmeyi çoktan bırakmışlardı. Kendimi biraz mahcup hissettim ama omuz silktim, anın tadını çıkardım ve Roman'ın elini tutarak iş arkadaşlarımla alkışları arasında eğildim.

"Hazır olun," diye duyurdum, "çünkü bu gelecek haftanın sınavı olacak."

Tezahüratlar ve kahkahalar devam etti, ancak bunlar azalırken ve grup gece için dağılırken, Roman elimi tutmaya devam etti, parmakları benimkilere dolandı. Ben aldırmadım. Etrafta dolaştık, havadan sudan konuştuk ve vedalaştık.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu bana, bir an için yalnız kaldığımızda.

Ona doğru döndüm, yakın durdum ve o muhteşem yüz hatlarını inceledim. Artık ısınmış olan odada, kolonyayla karışmış ter kokusunu güçlü bir şekilde alabiliyordum ve bu bende yüzümü boynuna gömme isteği uyandırdı.

"Ben istiyorum..." Yavaşça başladım, yatmaktan kaçınmak istediğim biriyle alkol ve çiğ hayvani şehvetin akıllıca bir kombinasyon olup olmayacağını merak ediyordum.

Onun ötesine baktığımda Cody'yle göz göze geldim. Seth'le ciddiyetle konuşuyordu, bunu tuhaf buldum. Birden, daha önce vampirlerle barda buluşacağıma dair verdiğim sözü hatırladım.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Yapabileceğimi sanmıyorum." Hâlâ Roman'ın elini tutarak onu Cody ve Seth'in yanına götürdüm. Konuşmayı kestiler.

Bir süre sonra Cody, "Kendimi dışlanmış hissediyorum," diye şaka yaptı. "Az önce bana hiç öğretmediğin bazı şeyler yaptığını gördüm."

"Bunu ev ödevi için yapıyor olman gerekiyordu." Başımı düşünceli bir şekilde eğdim. "Roman'la tanıştın mı Cody? Ya da sen Seth?" Etrafimdakileri hızlıca tanıştırdım ve hepsi kibarca el sıkıştı.

Bunu yaptıktan sonra Roman elini rahatça belime yerleştirdi. "Georgina'yı benimle bir şeyler içmeye ikna etmeye çalışıyorum. Ama sanırım elde edilmesi zoru oynuyor."

Cody gülümsedi. "Oynadığını sanmıyorum."

Özür dileyerek Roman'a baktım. "Cody'ye bu gece onunla ve başka bir arkadaşıyla buluşacağımı söyledim."

Genç vampir elini sallayarak başından savdı. "Unut gitsin. Git eğlenmene bak."

"Evet, ama-" Sözümü kestim ve Jerome ve Carter'ın yaptığı gibi onunla göz göze geldim. Cody'nin vampir avcısı tarafından hedef alınmaması için yalnız gitmesini istemiyordum ama bunu diğerlerinin önünde söyleyemezdim. "Taksiye bin," dedim sonunda. "Yürümeyin."

"Tamam," dedi otomatik olarak. Çok otomatik bir şekilde. "Ciddiyim," diye uyardım.

"Evet, evet," diye mırıldandı. "Benim için aramak ister misin?"

Ona gözlerimi devirdim, sonra birden Seth'in varlığını hatırladım.

Hepimiz plan yaparken onun orada dikilmesinden biraz utanarak, onu da davet etmeyi mi yoksa Cody ile birlikte göndermeyi mi teklif etsem diye düşündüm.

Seth aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Sonra görüşürüz çocuklar," dedi. Hiçbirimiz cevap veremedi arkasını döndü ve gitti.

Bir süre sonra Cody, "Deli falan mı?" diye sordu.

"Sanırım o böyle biri," diye açıkladım, yazarı anlayabileceğimden emin değildim.

"Tuhaf." Roman bana döndü. "Dışarı çıkmaya hazır mısınız?"

Seth hızla aklımdan çıktı. Roman'la birlikte Emerald City'nin karşısındaki küçük bir restorana gittik ve bir masanın bir kenarına birlikte oturduk. Ben votka gimlet sipariş ettim, o da brendi aldı.

İçkilerimiz geldiğinde, "Orada birini kıskanmalı mıyım?" diye sordu.

Kıkırdadım. "Beni henüz kıskançlık konusunda endişelenecek kadar iyi tanıımıyorsun ya da üzerimde herhangi bir hak iddia etmiyorsun. Acele etme."

"Sanırım değil," diye kabul etti. "Yine de ünlü yazarlar ve nazik, genç dans partnerleri kesinlikle yüce bir topluluk."

"Cody o kadar da genç değil."

"Yeterince genç. Yakın bir arkadaş mı?"

"Yeterince yakın. Romantik olarak yakın değil, eğer hâlâ bunu kastediyorsan." Roman ve ben kabinde birbirimize sokulmuştuk ve ben de onun kaburgalarına şakacı bir dürtme yaptım. "Tanıdıklarım hakkında endişelenmeyi bırak. Başka bir şeyden konuşalım. Bana dilbilim dünyasından bahset."

Bunu yarı şaka olarak söyledim, ama o buna uydu ve uzmanlık alanı olan klasik dilleri ironik bir şekilde açıkladı. Roman malzemesini iyi biliyordu, flörtlerinde kullandığı aynı zekâ ve kurnazlıkla bu konuda konuşuyordu. Bu açıklamaları hevesle takip ettim ve çok az kişinin bildiği bir konuyla ilgilenme fırsatının tadını çıkardım. Ne yazık ki, konuya gerçekten ne kadar hakim olduğumu göstermemek için katılımımı azaltmak zorunda kaldım. Bir kitapçı müdürünün bir çalışma alanı hakkında, bu alanda kariyer yapmış birinden daha fazla şey bilmesi biraz tuhaf görünebilirdi.

Tüm bu sürükleyici söylem boyunca Roman ve ben iletişim halinde kaldık -Kollar, eller ve bacaklar birbirine değiyordu. Beni hiç öpmeye çalışmadı, bunun için minnettarım, çünkü bu tehlikeli bir bölgeye girmek olurdu. Biz

gerçekten benim için ideal bir randevuydu: tahrik edici şakalaşma ve bir succubus'un güvenle kaldırabileceği kadar fiziksel temas. Flörtöz sohbetimiz bir senaryodan okur gibi zahmetsizce akıp gidiyordu.

İçimiz göz açıp kapayıncaya kadar geçti ve ben daha ne olduğunu anlamadan dışarıda durduk, yollarımızı ayırdık ve başka bir randevu için düzenlemeler yaptık. İtiraz etmeye çalıştım ama ikimiz de ne kadar zayıf olduklarını görebiliyorduk. Ona gerçek, refakatsiz bir gezinti borçlu olduğumu iddia edip duruyordu. Orada onunla birlikte dururken, onun varlığıyla ısınırken, o randevuyu ne kadar çok istediğime şaşırdım. İyi adamları esirgemekle ilgili olan şey, her zaman yalnız kalmamdı. Roman'a bakınca, yalnızlığı bir süreliğine ertelemek istediğime karar verdim.

Ben de bu kararın zihnimde yarattığı uyarı zillerini görmezden gelerek tekrar dışarı çıkmayı kabul ettim. Yüzü aydınlandı ve şimdi kesinlikle ağızdan öpmeyi deneyeceğini düşündüm. Kalbim bu ihtimal karşısında yüksek sesle çarptı, korkmuş ve hevesliydim.

Görünüşe bakılırsa çok yaklaşmamakla ilgili önceki nevrotik atıp tutmalarım yerini bulmuştu. Sadece elimi tuttu ve sonunda dudaklarını yanağıma sürterek öpücük sayılabilecek bir öpücük kondurdu. Queen Anne sokaklarında dolaşmaya başladı ve bir süre sonra ben de yarım blok ötedeki daireme doğru yürüdüm.

Kapıma ulaştığımda, üzerine bantlanmış bir not buldum. Güzel, ağır mürekkepli bir hatla yazılmış ismim, yüzeyde karalanmış bir şekilde duruyordu. İçimden endişeli bir soğukluk geçti. Notta şöyle yazıyordu:

Sen çok güzel bir kadınsın Georgina. Bence melekleri bile düşmeye ikna edecek kadar güzelsin - ki bu artık olması gerektiği kadar sık gerçekleşmeyen bir şey. Ancak seninki gibi bir güzelliği istediğin her şeye dönüştürebiliyorsan zahmetsizdir. Ne yazık ki büyük dostunuz böyle bir lükse sahip değil, bugün olanlardan sonra bu çok utanç verici. Neyse ki, görünüşündeki herhangi bir hasarı düzeltmek için doğru işte çalışıyor.

Beni ısırabilecek bir şeymiş gibi nota baktım. Elbette üzerinde isim yazmıyordu. Notu kapıdan koparıp aceleyle daireme girdim ve telefonu açtım. Hiç tereddüt etmeden Hugh'un numarasını çevirdim. "Büyük" ve "doğru iş" referanslarıyla, notun atıfta bulunabileceği tek kişi oydu.

Telefonu çaldı, çaldı ve yerini telesekretere bıraktı. Sinirlenerek cep numarasını aradım.

Üç kez çaldıktan sonra, bilinmeyen bir kadın sesi cevap verdi. "Hugh Mitchell orada mı?"

Uzun bir duraklama oldu. "O... şu anda konuşamaz. Kimsiniz lütfen?"

"Bu Georgina Kincaid. Ben onun arkadaşıyım."

"Senden bahsettiğini duydum Georgina. Bu Samantha."

İsim benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ve bu oyalamaya da sabrım yoktu. "O zaman lütfen onunla konuşabilir miyim?"

"Hayır..." Sesi gergin ve üzgün geliyordu. "Georgina, bugün kötü bir şey oldu..."

Bölüm 11

Hastaneler ürkütücü yerlerdir, soğuk ve sterildir. Ölümlülüğün zayıf doğasının gerçek bir hatırlatıcısı. Hugh'nun burada olduğu düşüncesi midemi bulandırdı ama elimden geldiğince bu duyguyu bastırarak koridorlarda koştura koştura Samantha'nın adını verdiği odaya gittim.

Oraya vardığımda Hugh'yu bir yatakta sakince yatarken buldum, iri vücudu bir önlükle sarılmıştı, cildi yara bere içindeydi ve sargılıydı. Sarışın bir figür yatağın yanında onunla birlikte oturmuş, elini tutuyordu. Ben odaya daldığımda şaşkınlıkla döndü.

"Georgina," dedi Hugh bana zayıf bir gülümsemeyle. "Uğraman ne güzel."

Samantha olduğu tahmin edilen sarışın kadın tedirgin bir şekilde beni inceledi. Zayıf ve çekik gözlü kadın Hugh'nun elini sıkıca kavradı ve bunun iş yerindeki yirmi yaşındaki kız olduğunu anladım. Doğal olmayan göğüsleri de bunu doğruluyordu.

"Her şey yolunda," dedi ona güven verici bir şekilde. "Bu benim arkadaşım Georgina."

Georgina, Samantha."

"Merhaba," dedim ve elimi uzattım. Elimi tuttu. Onunki soğuktu ve o zaman gerginliğinin benimle tanışmaktan çok Hugh'a olanlarla ilgili genel bir endişe olduğunu anladım. Çok dokunaklıydı.

"Tatlım, Georgina ve bana biraz izin verir misin? Belki gidip kafeteryadan kendine bir içki alırsın?" Georgina'yla nazik ve kibar bir şekilde konuştu; bar gecelerimizde diğerlerine karşı nadiren kullandığı bir tonda bu.

Samantha endişeyle Hugh'ya döndü. "Seni yalnız bırakmak istemiyorum." "Yalnız kalmayacağım. Georgina ve benim sadece konuşmaya ihtiyacımız var. Ayrıca, o bir, uh, siyah kuşak; bana hiçbir şey olmayacak."

O düşünürken ben de arkasından yüzümü ona döndüm. "Sanırım sorun değil... Bana ihtiyacın olursa cep telefonumu ararsın, değil mi? Hemen dönerim."

"Elbette," diye söz verdi elini öperek. "Seni özleyeceğim."

"Seni daha çok özleyeceğim."

Ayağa kalktı, bana belirsiz bir bakış daha attı ve kapıdan dışarı çıktı.

Hugh'nun yanındaki sandalyeye oturmadan önce bir süre gidişini izledim. "Çok tatlısın. Sanırım çürüklerim çıkıyor."

"Acı çekmeye gerek yok. Sırf ölümlülerle anlamlı bağlar kuramıyorsunuz diye."

Yaptığı şaka muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla canımı yakmıştı ama o sırada aklımda hâlâ Roman vardı.

"Ayrıca," diye devam etti, "bugün olanlar yüzünden biraz üzgün."

"Evet, öyle tahmin ediyorum. Tanrım. Şu haline bak."

Yaralarını daha detaylı inceledim. Bazı bandajların altında dikiş izleri görünüyordu ve orada burada koyu lekeli morluklar oluşmuştu.

"Daha kötüsü de olabilirdi."

"Olabilir mi?" Küstahça merak ettim. Hiçbir ölümsüzün bu kadar çok yara aldığı görmemiştim.

"Elbette. Birincisi, ölmüş olabilirim ama ölmedim. İkincisi, ben de sizin gibi iyileşiyorum. Bu öğleden sonra beni buraya getirdiklerinde görmeliydin. Şimdi yapmamız gereken, biri ne kadar hızlı iyileştiğimi fark etmeden önce beni buradan çıkarmak."

"Jerome'un bundan haberi var mı?"

"Tabii ki. Onu daha önce aradım ama çoktan hissetmişti. Her an gelmesini bekliyorum. Seni aradı mı?"

"Tam olarak değil," diye itiraf ettim, henüz nottan bahsetmekte tereddüt ediyordum. "Ne oldu? Saldırıya uğradığınızda?"

"Pek fazla ayrıntı hatırlamıyorum." Hugh hafifçe omuz silkti, yatan biri için garip bir manevraydı. Bu hikâyeyi daha önce birkaç kişiyle daha konuştuğundan şüpheleniyordum. "Kahve içmek için dışarı çıktım. Otoparktaki tek kişi bendim ve arabama geri dönerken, bu... kişi, sanırım, dışarı fırladı ve bana saldırdı. Hiçbir uyarı yoktu."

"Tahmin ettin mi?"

Kaşlarını çattı. "Gerçekten hiç iyi bakamadım. Yine de iriydi, o kadarını söyleyebilirim. Ve güçlüydü, gerçekten güçlüydü. Düşündüğümünden çok daha güçlüydü."

Hugh zayıf biri değildi. Doğru, spor yapmıyor ya da vücuduyla fazla uğraşmıyordu ama büyük bir gövdesi ve bu gövdeyi dolduracak çok fazla yoğunluğu vardı.

"Neden durdu?" Ben sordum. "Sizi biri mi buldu?"

"Hayır, neden bıraktığını bilmiyorum. Bir dakika boyunca vurup kırdı; bir dakika sonra gitti. Başka biri gelip bana yardım edene kadar yaklaşık on beş dakika geçti."

"Sürekli 'o' diyorsun. Sence bir erkek miydi?"

Bir omuz silme daha denedi. "Gerçekten bilmiyorum. Sadece edindiğim bir izlenim. Bildiğim kadarıyla seksi bir sarışın da olabilirdi."

"Öyle mi? Samantha'yı sorgulamalı mıyım?"

"Jerome'a göre kimseyi sorgulamamalısın. Erik'le hiç konuştun mu?"

"Evet... benim için bazı şeyleri araştırıyor. Ayrıca vampir avcılarının seni ya da beni öldüremeyeceğini ve öldürebilecek bir şey de duymadığını teyit etti."

Hugh düşüncelere daldı. "Bu kişi beni öldürmedi."

"Sence deniyor muydu?"

"Kesinlikle bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Görünüşe göre eğer

beni öldürürdü."

"Ama yapamazdı," dedi arkamdan bir ses, "çünkü daha önce de söylediğim gibi, vampir avcıları sizi sadece rahatsız edebilir, öldüremez."

Jerome'un sesini duyunca irkilerek döndüm. Carter'ı onunla birlikte görmek beni daha da ürküttü.

"Şeytanın avukatlığını yapmayı Jerome'a bırakın," diye şaka yaptı melek. "Burada ne arıyorsun Georgina?" diye sordu iblis buz gibi bir sesle.

Ağzım açık kaldı ve konuşmam bir an aldı. "Bunu nasıl... nasıl yaptın?"

Carter her zamanki gibi itibarsız bir şekilde giyinmiş olarak orada duruyordu. Doug ve Bruce bir grunge grubundaymış gibi görünürken, melek sanki grup onu kovmuş gibi görünüyordu. Bana orantısız bir sırıtış attı. "Ne yapacağım? Jerome'un şeytani statüsüne gönderme yapan zekice bir kelime oyunu mu buldun? Gerçek şu ki, genellikle elimde bunlardan bir zula bulundururum ve-"

"Hayır. O değil. Seni hissedemiyorum... Seni hissedemiyorum..." Carter'ı gözlerimle görebiliyordum ama normalde bir ölümsüzden yayılan o güçlü imzayı, aurayı ya da her neyse onu hissedemiyordum. Birden Jerome'a döndüğümde onun da aynı durumda olduğunu fark ettim. "Ya da sen. İkinizi de hissedemiyorum. Geçen gece de hissedemedim."

Melek ve iblis başımın üzerinden bakiştılar. "Bunu maskeleyebiliriz," dedi Carter sonunda.

"Ne, elektrik düğmesi gibi bir şey mi? Açıp kapatabiliyor musun?"

"Bundan biraz daha karmaşık."

"Bu benim için yeni bir haber. Yapabilir miyiz? Hugh ve ben?"

"Hayır," diye yanıtladı Jerome ve Carter birlikte. Jerome, "Bunu sadece yüksek ölümsüzler yapabilir," diye ekledi.

Hugh güçsüzce doğrulmaya çalıştı. "Neden... bunu yapıyorsun?"

Jerome, "Soruma hiç cevap vermedin Georgie," diye işaret etti, Belli ki konudan kaçıyor. İfrit'e bir bakış attı. "Sana diğerleriyle iletişime geçmemeni söylemişim."

"Ben gelmedim. O sadece geldi."

Jerome bakışlarını tekrar bana çevirdi ve ben de çantamdan gizemli notu çıkardım. Ona uzattım ve iblis notu Carter'a vermeden önce ifadesiz bir şekilde okudu. Melek sözlerini bitirdiğinde Jerome'la birbirlerine yine o sinir bozucu tavırlarıyla baktılar. Jerome notu takım elbise ceketinin iç cebine koydu.

"Hey, o benim."

"Artık değil."

"Sakın bana bunun bir vampir avcısı olduğu konusunda parti çizginize sadık kalacağınızı söylemeyin," diye karşılık verdim.

Jerome'un koyu renk gözleri kurnazca bana dikildi. "Neden yapmayayım ki? Bu kişi Hugh'u bir vampir sanmış ama senin de gözlemlediğin gibi Nancy

Drew, Hugh öldürülemez."

"Bence bu kişi Hugh'un vampir olmadığını biliyordu." "Öyle mi? Neden böyle söylüyorsun?"

"Not. Yazan kişi benim şekil değiştirmemden bahsediyor. Benim bir succubus olduğumu biliyor. Muhtemelen Hugh'un bir şeytan olduğunu da biliyordur."

"Senin bir succubus olduğunu bilmesi sana neden saldırmadığını açıklıyor. Seni öldüremeyeceğini biliyordu. Ancak Hugh'dan emin değildi, bu yüzden şansını denedi."

"Bıçakla." Yine hatırladım: *Bir iblisin yalan söylediğini nasıl anlarsın? Dudakları hareket ediyor.* "Hikâyenin, amatör bir vampir avcısının daha iyisini bilmediği için insanların peşinden kazıkla keyfi olarak gitmesi olduğunu sanıyordum. Bunun yerine, bu kişi bir şekilde beni tanıyor ve Hugh'u bıçakla öldürüyor."

Carter bir esnemeyi bastırdı ve Jerome'un oyununa katıldı. "Belki de bu kişi öğreniyordur. Bilirsiniz, silah seçimlerini genişletiyordur. Ne de olsa kimse uzun süre amatör kalamaz. Yeni vampir avcıları bile eninde sonunda akıllanır."

Burada henüz kimsenin değinmediği bir detayın üzerine atladım. "Ve çocuklar bile vampirlerin gün ışığında ortaya çıkmadığını bilir. Ne zaman saldırıya uğradın, Hugh?"

Şeytanın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Öğleden sonra geç saatlerde. Güneş doğduğunda."

Heyecanla Jerome'a baktım. "Bu kişi Hugh'un vampir olmadığını biliyordu."

Jerome bir duvara yaslanmış, pantolonundaki var olmayan tiftik parçalarını toplarken rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Bugün her zamankinden daha çok John Cusack'a benziyordu. "Yani? Ölümlüler büyüklük kuruntusuna kapılır. Bir vampiri öldürür ve bu şehirde yaşayan diğer kötü güçlere karşı üzerine düşeni yapmaya karar verir."

Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Bir ölümlü olduğunu sanmıyorum."

Odadaki başka şeylere bakan Jerome ve Carter şimdi başlarını bana doğru çevirdi. "Öyle mi?"

Yutkundum, bu inceleme altında hafifçe telaşlandım. "Demek istediğim... siz daha yüksek ölümsüzlerin hissedilmeden etrafta dolaşabileceğini kanıtladınız ve kimse bu adamdan bir şey hissedemedi. Ayrıca, Hugh'un hasarına bakın. Erik ölümlülerin gerçekten önemli bir şey yapamayacağını söyledi-" Hatamı fark ederek sözlerimi ısırdım.

Carter usulca güldü.

"Lanet olsun, Georgie." Jerome bir kırbaç gibi doğruldu. "Sana bu işi bize bırakmanı söylemişim. Başka kiminle konuştun?"

Jerome'un yaptığı görünmezlik her neyse ortadan kayboldu ve aniden etrafındaki gücün çatırdadığını fark ettim. Bu bana bir tanesini hatırlattı

Hani şu bilimkurgu filmlerinde uzaya bir kapı açılır ve oluşan vakum sonucu tüm döküntüler dışarı çekilir ya. Odadaki her şey Jerome'a, onun kabaran gücüne ve kudretine doğru çekiliyor gibiydi. Ölümsüz algılarıma göre o, dehşet ve enerjiden oluşan parlayan bir şenlik ateşine dönüşmüştü.

Hugh'nun yatağına yaslandım ve gözlerimi kapatma isteğıme direndim. Şeytan koluma bir el koydu ama bu benim rahatım için miydi yoksa kendi rahatlığı için miydi, bilmiyordum. "Hiç kimse. Yemin ederim, başka kimse yok. Sadece Erik'e bazı sorular sordum..."

Carter öfkeli iblise doğru bir adım attı, yüzü melek gibi sakindi. "Sakin ol. On mil yarıçapındaki tüm ölümsüzlere bir işaret gönderiyorsun."

Jerome'un gözleri bana sabitlenmişti ve yüzyıllardır ilk kez bu kadar yoğun bir odakta gerçek bir korku hissettim. Sonra, daha önce şakasını yaptığım elektrik düğmesi gibi, her şey yok oldu. Jerome tüm gizemli niyet ve amaçlar için tamamen kılık değıştirmiş bir şekilde karşımda duruyordu. Bir ölümlü gibi. Derin bir nefes verdi ve gözlerinin arasındaki bir noktayı ovuşturdu.

"Georgina," dedi sonunda. "Ėnandığın aksine, bütün bunlar seni kızdırmak için yapılmıyor. Lütfen bana karşı gelmeyi bırak. Yaptığımız şeyin bir nedeni var. Burada gerçekten de senin iyiliğini düşünüyoruz."

Kurnaz doğam iblislerin kalpleri olup olmadığını sormak istiyordu ama başka bir şey daha önemli geldi bana. "Burada neden 'biz' diyorsun? Sanırım onu kastediyorsun." Carter'a doğru başımı salladım. "Hem bir iblisi hem de bir meleğı ilgilendiren ve varlıklarını gizlemelerine neden olan şey ne olabilir? Bir şeyden mi korkuyorsunuz?"

"Gizlenmek mi?" Carter'ın sesi neşeli bir şekilde kızgındı.

"Lütfen Georgie," diye mırıldandı Jerome, sabrının taşma noktasında olduğu belliydi, "yeterince rahat bırak. Eğer gerçekten yararlı bir şeyler yapmak istiyorsan, daha önce de tavsiye ettiğim gibi tehlikeli durumlardan kaçınacaksın. Seni korumalı bir şirkette kalmaya zorlayamam, ama aksi takdirde baş belası olmaya devam edersen, tüm bunlar sona erene kadar seni saklamak için uygun bir yer bulabilirim. Bu kimsenin 'tarafı' ile ilgili değıl ve siz sadece anlamadığınız konuları karıştırmaya riskini alıyorsunuz."

Destek için farkında olmadan Hugh'nun elini sıktım. Jerome'un aklında ne tür bir "uygun yer" olduğunu düşünmek istemiyordum.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?" diye sordu iblis usulca.

Başımı salladım.

"Güzel. Kendini güvende tutarak bana çok yardımcı olacaksın. şu anda seni listeye eklemeyen endişelenmem gereken çok fazla şey var."

Tekrar başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum. Küçük gösterisi, beni geçici olarak korkutmak için amaçlanan etkiyi yaratmıştı, ancak içimdeki bir parça, buradan çıktıktan sonra "yeterince yalnız bırakamayacağımı" biliyordu. Bu bilgiyi kendime saklamak en iyisi olacaktı.

"Hepsi bu kadar Georgie," diye ekledi Jerome. Kovulma sesini duydum. "Seni geçireyim," diye teklif etti Carter.

"Hayır, teşekkürler." Ama melek yine de peşimden geldi.

"Seth Mortensen ile nasıl gitti?"

"Tamam."

"Sadece iyi mi?"

"İyiyim."

"Artık burada yaşadığını duydum. Ve Emerald City'de çok zaman geçiriyor." Ona şüpheyile baktım. "Bunu nereden duydun?"

Sadece sırtıttı. "Ee? Anlat bakalım."

"Anlatacak bir şey yok," diye tersledim, bunu neden tartıştığımdan bile emin değildim. "Onunla birkaç kez konuştum, etrafı gezdirdim. Pek anlamıyoruz. İletişim kuramıyoruz."

"Neden olmasın?" Carter bilmek istedi.

"Sıkı bir içe kapanıktır. Pek konuşmaz. Sadece izler. Ayrıca, onu cesaretlendirmek istemiyorum."

"Yani onun sessizliğini artırıyorsunuz."

Omuz silktim ve asansörün düğmesine bastım.

"Sanırım size yardımcı olabilecek bir kitap biliyorum. Çıkarıp sana ödünç vereyim."

"Hayır, teşekkürler."

"Bunu eleştirme. Seth ile iletişim becerilerini geliştirecek. Bir talk show'da görmüşüm."

"Dinlemiyor musun? İşleri iyileştirmek istemiyorum." "Ah," dedi Carter bilgece. "Sen içe dönükleri sevmezsin." "Hayır, öyle değil. İçine kapanıklarla bir sorunum yok." "O zaman neden Seth'i sevmiyorsun?"

"Ondan hoşlanıyorum! Kahretsin, kes şunu."

Melek bana bir sırıtış attı. "Böyle hissetmende bir sorun yok. Yani, geçmişteki kanıtlar zaten senin gösterişli, cilveli erkeklere yöneldiğini gösteriyor."

"Bu da ne demek oluyor?" Aklıma hemen Roman'a olan ilgim geldi.

Carter'ın gözleri yaramazca parladı. Artık hastanenin çıkışına gelmiştik. "Bilmiyorum. Sen söyle, Letha."

Neredeyse kapıdan çıkıp gidecektim ama onun yorumu beni geri döndürdü. O kadar hızlı döndüm ki saçlarım savrulup yüzüme çarptı. *"Bu ismi nereden duydun?"*

"Kaynaklarım var."

Göğsümde tam olarak tanımlayamadığım belirsiz bir duygu kabardı. Nefret ve umutsuzluk arasında bir yerde duruyordu ama ikisine de tam olarak uymuyordu. İçimdeki ateş gittikçe artıyor, Carter'a ve yüzündeki o kendini beğenmiş, bilmiş ifadeye bağırarak istememe neden oluyordu. I

Yumruklarımı ona karşı savurmak ya da korkunç bir şeye dönüşmek istiyordum. Bu ismi nereden öğrendiğini bilmiyordum ama içimde uyuyan bir canavarı uyandırdı, sıkı sıkıya sarılmış bir şeyi.

Soğukkanlılıkla beni izlemeye devam etti, şüphesiz düşüncelerimi okuyordu.

Yavaş yavaş etrafımın farkına vardım. Soğuk koridorlar. Endişeli ziyaretçiler. Etkin personel. Nefes alış verişimi sakinleştirdim ve meleğe sert bir bakış attım.

"Bana bir daha asla öyle deme. Asla." Omuz silkti, hâlâ gülümsüyordu. "Benim hatam."

Topuklarımın üzerinde akıllıca döndüm ve onu orada bıraktım. Hışımınla arabama doğru yola çıktım ve köprüyü yarılayana kadar araba kullandığımı farkında bile değildim, gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyordu.

Bölüm 12

"Dostum, Jerome beni bir yere saklamakla tehdit etseydi, etrafta dolanıyor olmazdım."

"Burnumu sokmuyorum. Sadece tahmin yürütüyorum."

Peter başını salladı ve biranın kapağını kapattı. Hugh'nun saldırısından bir gün sonra Cody ve onunla birlikte mutfaklarında oturuyordum. Jambonlu ve ananaslı pizza yeni gelmişti ve diğer vampir sadece izlerken Cody ve ben pizzayı mideye indirdik.

"Neden bunu olduğu gibi kabul etmiyorsun? Jerome doğruyu söylüyor. Bir vampir avcısı."

"Hayır. İmkânı yok. Bunların hiçbiri mantıklı değil. Jerome ve Carter'ın aptalca davranışları değil. Hugh'un saldırısı değil. Aldığım o berbat not da değil."

"Her zaman saçma aşk notları alırsın diye düşündüm. "Kalbim senin için kan ağlıyor, Georgina. Gerçek kanla yazılmış. Bunun gibi şeyler."

"Evet, bir kızı tahrik etmek için kendini sakatlamak gibisi yok," diye mırıldandım. Biraz Mountain Dew yudumladım ve pizzama döndüm. Gerçekten de kafein ve şeker açısından Mountain Dew neredeyse mocharımdan biri kadar iyiydi. "Hey, neden bunlardan hiçbirini yemiyorsun?"

Peter açıklama yapmak için bira şişesini kaldırdı. "Diyet yapıyorum." Şişeye baktım. *Golden Village Low-Carb Ale*.

Lokmanın ortasında donup kaldım. Düşük karbonhidratlı mı?

"Peter...sen bir vampirsin. Tanım gereği her zaman düşük karbonhidrat diyeti yapmıyor musun?"

Cody kıkırdarak, "Faydası yok," dedi ve ilk kez konuştu. "Onunla bu tartışmayı zaten yaptım. Beni dinlemiyor."

"Sen anlamazsın." Peter pizzamıza özlemle baktı. "Vücudunu istediğin her şeye benzetebilirsin."

"Evet, ama..." Cody'ye baktım. "Gerçekten kilo alabilir mi?

Ölümsüz bedenler, ne bileyim, değişmez değil midir? Ya da zamansız? Ya da başka bir şey?"

"Bu konuda benden daha çok şey biliyorsunuz," dedi.

"Biz başka şeyler yiyoruz." Peter utangaç bir tavırla karnını ovuşturdu.

"Sadece kan değil. Hepsi birbirine ekleniyor."

Bu Duane'in ölümünden beri duyduğum en tuhaf şey olmalıydı. "Kes şunu, Peter. Saçmalıyorsun. Bir dahaki sefere Hugh's'a gidip liposuction yaptırmak isteyeceksin."

Parladı. "Bunun yardımcı olacağını düşünüyor musun?"

"Hayır! İyi görünüyorsun. Her zamanki gibi görünüyorsun."

"Bilmiyorum. Ne zaman dışarı çıksak Cody tüm dikkatleri üzerine çekiyor. Belki de sivri uçlara daha fazla sarışın koymalıyım."

Peter'ın vampir olduğunda neredeyse kırk yaşında olduğunu ve saçlarının iyice döküldüğünü belirtmekten kaçındım. Cody çok gençti, ancak yirmi yaşındaydı ve esmer, aslan gibi bir görünüşü vardı. Eskiden insan olan ölümsüzler, ölümsüzlüğün ele geçirdiği yaş ve görünümde sabit kalırlardı. Eğer bu iki vampir hâlâ kulüplere ve üniversite barlarına gidiyorsa, Cody'nin daha şanslı olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Zaman kaybediyoruz," diye bağırdım, Peter'ı tüm bu imaj meselesinden uzaklaştırmak istiyordum. "Hugh'a kimin saldırdığını bulmak istiyorum."

"Tanrım, tek yönlü bir aklın var," diye tersledi. "Neden öğrenmek için bekleyemiyorsun?"

Güzel soru. Nedenini bilmiyordum. İçimden bir ses bu işin aslını öğrenmek, arkadaşlarımı ve kendimi korumak için elimden geleni yapmak istiyordu. Sadece pasif bir şekilde duramazdım.

"Bir ölümlü olamaz. Hugh'un saldırıyı tarif etme şekline bakılırsa olamaz."

"Evet, ama hiçbir ölümsüz Duane'i öldüremez. Bunu sana zaten söyledim."

"*Daha düşük* bir ölümsüz değil," diye belirttim. "Ama daha yüksek bir ölümsüz..."

Peter güldü. "Oh-ho, şimdi de sınırları zorluyorsun. Sence dışarıda kindar bir iblis mi var?"

"Kesinlikle yapabilirler." "Evet, ama motivasyonları yok." "Gerek yok-"

Birden garip bir his yayıldı üzerime, karıncalı, yumuşak ve gümüşü. Aklıma leylakların kokusu, küçük çanların tıngırtısı geldi. Diğerlerine sertçe baktım.

"Ne oluyor-" diye başladı Cody ama Peter çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı.

Hepimizin hissettiği imza bazı yönlerden Carter'inkine benziyordu ama daha hafif ve tatlıydı. Daha az güçlü.

Bir koruyucu melek.

Peter kapıyı açtı ve Lucinda kollarını bir kitaba sımsıkı kavuÇturmuÇ, orada dikiliyordu.

Neredeyse boğuluyordum. Bu anlaşılabilir. Genel bir kural olarak, bölgedeki pek çok melek ile etkileşime girmezdim, Carter Jerome ile olan ilişkisi nedeniyle bir istisnaydı. Yine de yerlilerin kim olduğunu biliyordum ve Lucinda'yı tanıyordum. O Carter gibi gerçek bir melek değildi. Koruyucular daha çok Hugh'un cennetteki eşdeğeri gibiydiler: sonsuza dek hizmet eden ve ayak işlerini yapan eski ölümlüler.

Lucinda'nın günlük olarak her türlü iyiliği yaptığından hiç şüphem yoktu.

Muhtemelen aevlerinde çalışır ve boş zamanlarında yetimlere kitap okurdu. Ancak ne zaman bizim yanımıza gelse, kendini beğenmiş küçük bir kaltağa dönüşürdü. Peter da benimle aynı fikirdeydi.

"Evet?" diye sordu soğukkanlılıkla.

"Merhaba Peter. Saçların bugün çok... ilginç," diye diplomatik bir şekilde gözlemledi, kapı aralığundan kımıldamadan. "İçeri girebilir miyim?"

Peter saç yorumuna kaşlarını çattı ama onu içeri buyur etmeyecek kadar iyi ev sahipliği içgüdülerine sahipti. Ölümlü hobileri konusunda benimle alay edebilirdi ama vampirin obsesif kompulsif bozukluk sınırında titiz bir görgü ve nezaket anlayışı vardı.

Ayak bileğine kadar uzanan ekose eteği ve yüksek yakalı kazağıyla içeri süzüldü. Kısa sarı saçları mükemmel bir bob şeklinde kıvrılmıştı.

Ben farklı bir hikayeydim. Daldırma yakam, aşırı dar kot pantolonum ve beni beceren topuklu ayakkabılarım arasında, yere uzanıp bacaklarımı açsam daha iyi olacaktım gibi hissediyordum. Bana attığı ağırbaşlı bakış, onun da aynı şeyi düşündüğünü açıkça gösteriyordu.

"Hepinizi tekrar görmek ne güzel." Sesi net ve resmiydi. "Bay Carter'dan bir şey teslim etmek için buradayım."

"Bay Carter mı?" diye sordu Cody. "Bu onun soyadı mı? Ben hep ilk adı sanıyordum."

"Bence sadece bir ismi var," diye tahmin yürüttüm. "Cher ya da Madonna gibi." Lucinda konuşmalarımıza bir şey demedi. Onun yerine bana bir kitap uzattı.

Erkekler Mars'tan, Kadınlar Venüs'ten: Karşı Cinsi Anlamak İçin Klasik Rehber.

"Bu da ne böyle?" diye haykırdı Peter. "Sanırım bir talk show'da görmüştüm."

Birden Carter'la hastanede çıktığımızı ve Seth konusunda bana yardımcı olacak bir kitabı olduğunu iddia ettiğini hatırladım. İlgisiz bir şekilde kitabı tezgâhın üzerine fırlattım.

"Carter'ın berbat mizah anlayışı iş başında."

Lucinda kıpkırmızı kesildi. "Nasıl böyle dikkatsizce bir dil kullanabiliyorsun? Sanki... sanki bir soyunma odasındaymışsın gibi konuşuyorsun!"

Atletimi düzelttim. "Hayatta olmaz. Bunu asla soyunma odasında giymem."

"Evet, okul renklerinde bile değil," dedi Peter.

Gardiyanla oynamadan duramadım. "Soyunma odasında olsaydım, muhtemelen kısa bir amigo eteği giyerdim. Ve iç çamaşırı giymezdim."

Peter benimle oynamaya devam etti. "Ve sen de o tezahüratı yapardın, değil mi? Ellerini duş duvarına dayayıp kıcını dışarı çıkararak?"

"Ben buyum," diye kabul ettim. "Her zaman takım için bir tane almaya hazırım." Cody bile hödüklüğümüz karşısında kızardı. Lucinda neredeyse morarmıştı. "Siz ikinizde hiç terbiye duygusu yok! Hem de hiç."

"Her neyse," dedim ona. "Golf kulübünde ya da sen ve koronun geri kalanı nerede takılıyorsanız, muhtemelen her zaman o eteğin daha kısa bir versiyonunu giyiyorsundur. Diz çoraplarıyla birlikte. Bahse girerim diğer melekler gerçekten kız öğrenci görünümünü tercih ediyorlardır."

Lucinda arkadaşlarımdan biri olsaydı, böyle bir yorum sadece daha fazla alay ve küçümseyici sözlerle dönüşürdü. Ancak gardiyan sadece sertleşti ve soğukkanlı bir kendini beğenmişliğe bel bağlamayı tercih etti.

"Biz," dedi, "birbirimize karşı böyle yakışsız davranışlarda bulunmayız. *Biz* edepli davranırız. Birbirimize saygılı davranırız. Birbirimize sırtımızı dönmeyiz."

Bu sonuncusu bana doğru kısa bir bakışla geldi. "Bu ne içindi?"

Saçlarını savurdu, ne kadar az varsa. "Oh, sanırım biliyorsun. Hepimiz senin küçük kanunsuz hareketini duyduk. Önce o vampir, sonra da şeytan. Artık sizlerle ilgili hiçbir şey beni şaşırtmıyor."

Şimdi yüzüm kızarmıştı. "Bu saçmalık! Duane'den uzun zaman önce aklandım. Ve Hugh... bu çok aptalca. O benim arkadaşım."

"Sizin türünüz arasında dostluk ne anlama geliyor? O da bir o kadar kötü. Duyduğuma göre, dinleyen herkese senin küçük kırbaçlı ve kanatlı kıyafetini anlatmaktan büyük keyif alıyormuş. Bu arada, eğer gözlemimin bir sakıncası yoksa, sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en aşağılayıcı şey olmalı. Bir succubus için bile." Tezgâha fırlattığım kitaba doğru bir bakış fırlattı. "Bay Carter'a kitabı aldığınızı söyleyeceğim."

Bununla birlikte, düzgünce döndü ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

"Kibirli sürük," diye mırıldandım. "Peki kaç kişi biliyor şu iblis kız meselesi?"

"Unut onu," dedi Peter. "O bir hiç. Ve bir melek. Ne yapacakları belli olmaz."

Kaşlarımı çattım. Ve sonra, aklıma geldi. Bunu daha önce hiç düşünmediğime inanamıyordum. Belki Lucinda'nın daha fazla övgüye ihtiyacı vardı.

"İşte bu kadar!"

"Ne oldu?" diye mırıldandı Cody, neredeyse soğumak üzere olan pizzasının ağzında. "Bir melek Duane'i öldürdü ve Hugh'a saldırdı! Bu mükemmel.

Sen haklıydın

Bir iblisin bizim tarafımıza geçmesi için bir sebep yok. Ama bir melek? Neden olmasın? Gerçek bir melekten bahsediyorum, Lucinda gibi bir koruyucudan değil."

Peter başını salladı. "Bir melek böyle bir şey yapabilir ama bu çok önemsiz olur. Büyük kozmik iyiliğe karşı kötülük savaşı teke tek maçlardan daha büyüktür. Bunu sen de biliyorsun. Her seferinde bir kötülük ajanını ortadan kaldırmak kaynak israfı olur."

Cody düşündü. "Ya hain bir melekse? Oyunun kurallarına uymayan biri."

Peter ve ben şaşkınlıkla genç vampire döndük. Bu akşam spekülasyonlarımızdan az çok kaçınıyordu.

"Öyle bir şey yok," diye karşılık verdi akıl hocası. "Var mı Georgina?"

İki vampirin de gözlerinin bana döndüğünü hissettim, fikrimi bekliyorlardı. "Jerome kötü melek diye bir şey olmadığını söylüyor. Bir kez kötü oldular mı, artık melek değil iblis olurlar."

"O zaman bu senin teorini çürütüyor. Kötü bir şey yapan bir melek düşer ve artık melek olmaz. O zaman Jerome'un ondan haberi olur."

Kaşlarımı çattım, Cody'nin "düşmüş" yerine "dönek" kelimesini kullanması hâlâ ilgimi çekiyordu. "Belki de melek günahı insan günahı gibidir... Kişi 'iyi' yaptığını düşünüyorsa her zaman 'kötü' değildir. Bu henüz geçmedi."

Hepimiz bir an için bunun üzerinde düşündük. İnsanlar sürekli olarak günahın ne olup ne olmadığına dair kesin bir kurallar dizisi olduğu yanılgısına kapılırlar; bu kurallar kişinin farkına bile varmadan çiğneyebileceği kurallardır. Gerçekte, çoğu insan ne zaman yanlış yaptığını bilir. Bunu hissederler. Günah nesnel olmaktan çok öznel bir meseledir. Püritenlerin günlerinde, ruhları yozlaştırmak bir succubus için sorun değildi çünkü cinsel ve zevkli olan neredeyse her şey o adamlara yanlış geliyordu. Günümüzde çoğu insan evlilik öncesi seksi yanlış olarak görmüyor, dolayısıyla günah işlenmiyor. Succubi'ler enerji elde etmek ve bir ruhu bozmak istiyorlarsa yıllar içinde daha yaratıcı olmak zorunda kalmışlardır.

Yine de bu mantığa göre, iyilik yaptığına inanan hain bir meleğin günah alanına geçmemesi mümkündü. Eğer günah yoksa, o zaman düşüş de olamazdı. Ya da olabilir miydi? Bütün bu kavram zihni zorluyordu ve görünüşe göre Petrus da böyle düşünüyordu.

"Peki fark nedir? Bir meleği düşüren nedir? Burada teknik bir ayrıntı üzerine çok şey yatırıyoruz."

Başka bir şey hatırlayana kadar aynı fikirde olabilirdim. "Not." "Not mu?" diye sordu Cody.

"Kapımdaki not. Melekleri baştan çıkaracak kadar güzel olduğum yazıyordu."

"Oldukça iyi görünüyorsun." Ben kaşlarımı kaldırıncı Peter isteksizce, "Tamam, bu biraz şüpheli... ama neredeyse fazla şüpheli. Neden biri açıkça bir kartvizit bıraksın ki?"

Cody neredeyse oturduğu yerden fırlayacaktı. "Akıl oyunları oynamayı seven bir tür psikopat melek. Hani şu katillerin kurbanlarına ipuçları kazıyarak polisin olayları çözmesini izledikleri filmlerdeki gibi."

Genel olarak melekler hakkında bildiklerimi düşünürken bu görüntü karşısında ürperdim, ki bu gerçekten de hiçbir şey değildi. Bizim tarafın aksine, iyiliğin güçleri, melek ve serafim hakkındaki hikâyeler ne olursa olsun, aynı şifreli amirler hiyerarşisine ve coğrafi ağlara sahip değildi. Ne de olsa orta düzey yöneticiliği icat eden bizdik, onlar değil. Ben her zaman

Çoğu meleğin ve iyiliğin sakinlerinin özel dedektifler ya da saha ajanları gibi çalıştıkları, çeşitli melek görevlerini çok gevşek bir şekilde organize ettikleri izlenimini edinmiştim. Böylesine açık bir mekan, birilerinin gizlice bir yan gündemi ele alması için bolca şans sağlayacaktır.

Meleklerin katılımı da bu hileyi açıklıyor, diye düşündüm. Onların tarafı utanmıştı. Tipik, gerçekten. Artık bizim tarafımızı utandıran çok az şey var. Bununla birlikte, içlerinden birinin haydutluk yaptığını itiraf etmekten utanırlardı ve Carter, Jerome'la çok samimi olduğu için iblisi bu konuda sessiz kalması için kandırmıştı. Tüm alayları ve benimle dalga geçme girişimleri sadece zevahiri kurtarmaya yönelik zayıf çabaları.

Bu zorlama teoriyi düşündükçe daha çok hoşuma gitti. Kahraman olmak isteyen hoşnutsuz bir melek, kanunsuz olmaya ve kötülüğün güçlerini ele geçirmeye karar verdi. Hain melek teorisi, herhangi birimizin nasıl meşru hedefler olabileceğimizi açıklayacağı gibi, yüksek ölümsüzlerin varlıklarını gizleyebildiklerini bildiğimizden beri neden kimsenin bu varlığı hissedemediğine de ışık tutacaktı.

Bu da Jerome ve Carter'ın varlıklarını tam olarak neden gizlediklerini merak etmeme neden oldu. Bu meleği habersiz yakalamayı mı umuyorlardı? Bu, ve...

"O zaman bu kişi Hugh'nun yaşamasına neden izin verdi?" Vampirden vampire baktım. "Bir melek hepimizi öldürebilirdi. Hugh kazanamayacağını söyledi ve kimse müdahale etmedi. Saldırganın canı sıkıldı ve çekip gitti. Neden? Neden Hugh'u değil de Duane'i öldürdü? Ya da bu kişi benim ne olduğumu bildiği için beni."

"Duane pisliğin teki olduğu için mi?" diye sordu Peter.

"Kişilik bir yana, hepimiz kötü tarafa ağırlık veriyoruz. Hugh belki daha da fazla."

Gerçekten de Hugh ölümsüzler arasında en iyi dönemini yaşıyordu. Artık ne Cody gibi bir aceminin deneyimsizliğine sahipti, ne de Peter ve benim gibi dünyadan bıkmış ve sıkılmıştı. Hugh artık işinde iyi olmak için yeterince şey biliyordu ve yaptığı işi gerçekten seviyordu. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek isteyen her melek gibi kanunsuzun baş hedefi olmalıydı.

Cody de Peter ile aynı fikirdeydi. "Evet. Kötü ya da değil, bazılarımız diğerlerinden daha sevimliyiz. Belki bir melek buna saygı duyabilir."

"Bir meleğin herhangi birimizi sevimli bulacağından şüpheliyim."

Kendimi kestim. Bir melek bizi severdi. Bir melek bizimle çok takılırdı. Bu saldırılar olduğunda Jerome'un son zamanlarda bulunduğu her yerdeymiş gibi görünen bir melek. Bizi şahsen tanıyan, tüm alışkanlıklarımızı ve zayıflıklarımızı bilen bir melek. Bizi takip etmek ve incelemek için içki grubumuza sızıp arkadaş gibi davranmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Bu fikir o kadar patlayıcı, o kadar tehlikeliydi ki, bu düşünceye şekil vermek bile beni rahatsız ediyordu. Kesinlikle hiçbirini yüksek sesle dile getiremezdim. Henüz söyleyemezdim. Cody ve Peter melek teorisine neredeyse hiç inanmadılar. Bu fikre atlayacaklarından şüpheliydim.

Carter'ı suçlamaya başlarsam.

"İyi misin Georgina?" Sessizliğe gömüldüğümde Cody sordu. "Evet... evet... iyi." Ocağın üzerindeki saate bir göz attım ve sandalyemden sıçradım, başım hala dönüyordu. "Kahretsin. Queen Anne'e geri dönmeliyim."

"Ne için?" diye sordu

Peter. "Bir randevum var."

"Kiminle?" Cody bana sinsice sırttı ve ben de karşılık olarak kızardım.

"Roman."

Peter çırağına döndü. "Hangisi o?" "Dans eden seksi adam. Georgina ona bayılıyordu." "Ben yapmadım.

Ondan çok hoşlanıyorum."

Gülüşüler. Paltomu alırken Peter sordu: "Hey, bir ara bana bir iyilik yapamaz mısın?"

"Ne?" Aklım hâlâ etrafımızda dolanan gizeme takılmıştı. Bir de Roman. Son buluşmamızdan bu yana onunla birkaç kez telefonda konuşmuştuk ve birbirimize ne kadar iyi uyduğumuza giderek daha fazla şaşıırıyordum.

"Salonlarda farklı renk ve kesimlerde nasıl görüneceğinizi gösteren bilgisayar programları var ya? Ben de senin canlı bir program olabileceğini düşünüyordum. Bana dönüşebilir ve farklı saç modelleriyle nasıl görüneceğimi gösterebilirsin."

Cody ve ben ona bakarken odada tam bir dakika boyunca sessizlik hakim oldu. "Peter," dedim sonunda ona, "bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca fikir." "Bilmiyorum." Cody çenesini kaşıdı. "Onun için fena değil."

"Şu anda uğraşmamız gereken çok fazla sorun var," diye uyardım, Peter'ı nezaketle eğlendirecek sabrım yoktu. "Enerjimi senin kibrin için harcamayacağım."

"Hadi ama," diye yalvardı Peter. "Hâlâ o iyi bakır adamla dolup taşıyorsun. Kendine ayırabilirsin."

Başımı salladım, çantamı bir omzuma attım. "Succubus 101.

Bir dönüşüm beni doğal formumdan ne kadar uzaklaştırırsa, o kadar fazla enerji harcar. Cinsiyetler arası değişimler tam bir baş belasıdır; türler arası olanlar daha da kötüdür. Seninle salonculuk oynamak zulamın çoğunu yakar ve benim harcayacak daha iyi şeylerim var." Ona tehlikeli bir şekilde baktım. "Vücut imajı ve güvensizlik konusunda ciddi bir danışmana ihtiyacın var dostum."

Cody bana yeni bir ilgiyle baktı. "Türler arası mı? Bir Gila canavarına ya da... ya da... bir kum dolarına falan dönüşebilir misin?"

"İyi geceler çocuklar. Ben gidiyorum."

Ayrılırken, Peter ve Cody'nin gerçekten küçük bir memeliye mi yoksa insan boyutunda bir sürüngene mi dönüşmemin daha fazla enerji gerektireceğini tartıştıklarını zar zor duyabiliyordum.

Vampirler. Dürüst olmak gerekirse, bazen çocuk gibiler.

Rekor sürede eve döndüm. Topuklu ayakkabılarımı sandalete dönüştürmeyi hatırladım ve tıpkı Roman'ın yaptığı gibi binamın kapısına kadar yürüdüm.

Onu görmek, melekler ve komplolarla ilgili aklımda kalan tüm düşünceleri yok etti.

Bana bu akşam için rahat giyinmemi söylemişti ve o da aynısını yapmış olsa da kot pantolon ve uzun kollu tişörtü podyum modası gibi göstermeyi başarmıştı. Anlaşılan ben de onun üzerinde aynı etkiyi yaratmıştım çünkü beni kocaman bir ayı gibi kucakladı ve yanağımdan öptü.

"Hey, güzelim," diye mırıldandı kulağıma, kucaklaşmayı gereğinden biraz daha uzun tutarak.

"Hey, sen." Bedenimi onunkinden ayırdım ve ona gülümsedim. "Çok kıyasın," dedi eliyle yanağımı kavrayarak. "Çok şirin."

O gözler beni yutmakla tehdit ediyordu ve aptalca bir şey yapmadan önce aceleyle arkamı döndüm. "Hadi gidelim." Durakladım. "Um, nereye gidiyoruz?"

Beni sokağın hemen aşağısında park etmiş olan arabasına götürdü. "Madem ayaklarınızla aran bu kadar iyi, bizi bir yere götürüp geri kalan bedensel koordinasyonunu test edeyim dedim."

"Otel odası gibi mi?"

"Kahretsin. O kadar belli oluyor muyum?"

Birkaç dakika sonra, üzerinde BURT'S BOWLING ALLEY yazan ve yanıp sönen bir neon tabelası olan harap bir işletmeye girdi. Duygularımı gizleyemedim, açık bir tiksintiyle baktım.

"Randevu seçimin bu mu? Bir bowling salonu mu? Hem de güzel bir yer bile değil."

Roman benim hevesizliğimi umursamıyor gibiydi. "En son ne zaman gerçekten bowling oynamaya gittin?"

1970'lerde olduğundan şüphelenmiştim. "Çok uzun zamandır değil."

"Kesinlikle. İçeri girip tezgâha yaklaştığımızda konuşmaya başladı: "Seni çözdüm. İstemediğini iddia ediyorsun ama yine de çok fazla dışarı çıktığın izlenimini edindim. On beden lütfen."

"Altı buçuk."

Kasiyer her birimize bir çift çirkin görünümlü ayakkabı verdi ve mikropların benim için bir tehdit oluşturmadığına şükrettim. Roman bir miktar nakit para verdi ve bize belirlenen şeridi işaret etti.

"Her neyse, dediğim gibi, niyetiniz ne olursa olsun, yine de epeyce flört ediyor olmalısınız. Bu kadar ilgi çekerken nasıl çıkmazsın anlamıyorum."

"Bu da ne demek şimdi?" Yolumuzun kenarına oturdum ve Birkenstock'larımı çıkardım, hâlâ kiralık ayakkabılara şüpheyle bakıyordum.

Roman ayakkabılarını bağlarken durakladı ve bana uzun, kararlı bir bakış attı. "Hadi ama, bu kadar umursamaz olamazsın. Erkekler seni her zaman kontrol eder. Seninleyken hep görüyorum. Kitapçada yürürken."

Geçen geceki barda. Burada bile, bu yerde. Tezgahın yanından geçerken en az üç adamın durup sizi izlediğini gördüm."

"Burada bir yerde bir nokta var mı?"

"Eninde sonunda." Ayağa kalktı ve ortak bowling toplarının bulunduğu rafa doğru yürüdük. "Bu kadar ilgi varken, erkekler sana sürekli çıkma teklif ediyor olmalı ve sen de bazen kabul ediyor olmalısın, tıpkı bana yaptığın gibi. Değil mi?"

"Sanırım."

Topunu seçerken durakladı ve bana o nefes kesici, ruhunu yoklayan bakışlarından birini daha attı. "Bana son randevundan bahset."

"Son randevum mu?" Nedense Martin Miller'ın sayılmadığını düşünmüştüm. "Son randevun. Gerçek bir randevudan bahsediyorum, sıradan bir içki kapma randevusu gibi değil. şey. Adamın sizi yatağa atacağını düşündüğü bir güzergah planlamak için elinden geleni yaptığı bir randevu."

Floresan turuncu ve yeşil girdaplı bir topun ağırlığını test ettim, beynimi zorladım. "Opera," dedim sonunda. "Ve Santa Lucia'da akşam yemeği."

"Güzel yayılmış. Ya ondan önceki?"

"Tanrım, çok meraklısın. Bir bakalım, sanırım bir sanat sergisinin açılışıydı."

"Kuşkusuz, seçiminizi yaptıktan sonra sert garsonların 'teşekkür ederim' dediği bir restoranda akşam yemeği ile eşleştirilmiştir, değil mi?"

"Sanırım."

"Tam düşündüğüm gibi." Kolunun kıvrımına lacivert bir top sıkıştırdı. "İşte bu yüzden birileriyle çıkmaya direniyorsun, bu yüzden kimseyle ciddi bir ilişki kurmak istemiyorsun. O kadar gözde birisin ki, lüks ve beş yıldızlı randevular senin için sıradan. Onlar sıradan. Erkekler senin için her yolu deniyor ama bir süre sonra onlardan sıkılıyorsun." Gözleri muzipçe dans ediyordu. "Bu yüzden, seni o küçük elitist ayaklarının asla dokunmayı hayal edemeyeceği yerlere götürerek kendimi o eziklerden ayıracağım. Dünyanın tuzu. Temellere dönüş. Randevuların olması gerektiği gibi: lüks mekânlarından çok birbirleriyle ilgilenen iki insan."

Onunla birlikte sokağımıza kadar yürüdüm. "Varoşlara gitmek istediğimi düşündüğünü söylemen çok uzun sürdü."

"Değil mi?"

"Hayır."

"O zaman neden benimlesin?"

O muhteşem görünüşe baktım ve geçen gece klasik diller üzerine yaptığımız konuşmayı düşündüm. Görünüş ve zekâ. Yenilmesi zor. "Hiç de varoş değilsin."

Bana gülümsedi ve konuyu değiştirdi. "Seçiminiz bu mu?"

Topun psychedelic renk desenine baktım. "Evet. Bu gece zaten yeterince gerçeküstü olmaya başladı. Ben de tam bir deneyim yaşayabilirim diye düşündüm. Belki sonra biraz asit atarız."

Roman'ın gözleri eğlenceyle kırıştı ve başını şeride doğru eğdi. "Bakalım bununla neler yapabiliyorsun."

Eskiden bunu nasıl yaptığımı hatırlamaya çalışarak kararsızca adım attım. Sokağın her yerinde diğer oyuncuların yukarı doğru yürüdüğünü ve kolaylıkla atış yaptığını görebiliyordum. Omuz silkerek çizgide durdum, kolumu geriye çektim ve fırlattım. Top sarsıntılı bir şekilde dışarı fırladı, yaklaşık dört metre süzüldü, yüksek bir *çatırtıyla* kulvara çarptı ve ardından hemen oluğa girdi. Roman yanıma geldi ve sessizce topun yolculuğunu tamamlamasını izledik.

"Taşaklara hep böyle sert mi davranırsın?" diye sordu sonunda.

"Çoğu erkek şikayet etmez."

"Sanmıyorum. Bu sefer bırakmadan önce yere temas etmeyi deneyin."

Ona sert bir bakış attım. "Kadınlara bir şeylerde ne kadar iyi olduğunu göstermekten zevk alan adamlardan değilsin, değil mi?"

"Hayır. Sadece dostça bir tavsiye veriyorum."

Topum geri döndü ve ben de onun talimatlarını uyguladım. Topun çarpması bu şekilde daha sessiz oldu ama yine de kendimi çukurda buldum.

"Pekâlâ. Bana neler yapabileceğini göster," diye homurdandım ve hışımla bir sandalyeye oturdum.

Roman, bir kedininki gibi zarif ve akıcı hareketlerle yola doğru ilerledi. Top elinden bir sürahidenden akan su gibi aktı, yumuşak bir şekilde aşağıya doğru süzüldü ve dokuz lobutu vurdu. Topu geri döndüğünde, bir kez daha zahmetsizce fırlattı ve inatçı onuncu lobutu çıkardı.

"Bu uzun bir gece olacak."

"Neşelen." Çeneme vurdu. "Bunu atlatmanı sağlayacağız. Tekrar dene ve sola doğru daha fazla nişan al. Ben gidip bira alacağım."

Tavsiye edildiği gibi sola doğru attım ama sadece sol oluğa isabet ettirebildim. İkinci atışımda daha ölçülü olmaya çalıştım ve en soldaki bir iğneyi vurmaya başardım. Kendime rağmen kükredim.

"İyi iş çıkardın," diye tezahürat yaptı Roman, iki kupa ucuz birayı masaya bırakırken. On yıldan uzun bir süredir mikro bira fabrikası dışında bir şey içmemiştim. "Her şey bebek adımlarıyla ilgili."

Akşamımız ilerledikçe bunun kesinlikle doğru olduğu ortaya çıktı. Pin sayım yavaş yavaş arttı, ancak kısa süre sonra ilk atışımda yarıklar yaratma gibi kötü bir alışkanlık geliştirdim. Roman'ın en iyi açıklamalarına rağmen onları toplamak için hiçbir yetenek göstermedim. Hakkını vermek gerekirse, tehditkâr olmayan iyi tavsiyelerin yanı sıra bazı uygulamalı eğitimler de verdi.

Bir eli kalçamda, diğeri bileğimde arkamda durarak, "Kolun böyle, geri kalanın da böyle uzanıyor," diye açıkladı. Tenim onun dokunuşuyla ısındı ve hareketlerinin gerçekten fedakârlıktan mı kaynaklandığını yoksa ellerini üzerimde gezdirmek için bir bahane mi olduğunu merak ettim. Succubus işinde bu tür teknikleri düzenli olarak uyguladım. Erkekleri çılgına çeviriyordu ve şimdi biliyordum ki

Neden?

Numara olsun ya da olmasın, ona durmasını söylemedim.

İkinci oyunda zirveye ulaştım, hatta bir vuruş bile yaptım, ancak üçüncü turda bira ve yorgunluğun etkisiyle performansım düştü. Bunu hisseden Roman bowling maceralarımızı sonlandırdı ve ilerlememin son derece etkileyici olduğunu söyledi.

"Hayalindeki randevu fantezisini sürdürmek için şimdi de akşam yemeği için bir batakhaneye mi gitmemiz gerekiyor?"

Arabaya doğru yürürken kolunu bana doladı. "Sanırım bu benim kurnaz cazibeme kapılıp kapılmadığına bağlı."

"Evet dersem, beni iyi bir yere götürecek misin? Bazen lüks yerler de işe yarıyor, biliyorsun."

Çok memnun kaldığım lüks bir Japon restoranına gittik. Zamanımızı ayırarak hem yemeğin hem de sohbetin tadını çıkardık ve Roman'ın bilgisi ve zekâsı beni yine etkiledi. Bu kez güncel konuları tartıştık, son haberler ve kültür üzerine fikirlerimizi paylaştık, sevdiğimiz şeyler, bizi çıldırtan şeyler vs. vs. Roman'ın oldukça fazla seyahat ettiğini ve dünya siyaseti ve meseleleri hakkında güçlü görüşlere sahip olduğunu keşfettim.

"Bu ülke kendine o kadar aşık ki," diye yakındı sake yudumlar. "Büyük bir ayna gibi. Bütün gün oturup kendine bakıyor. Başka tarafa bakma zahmetine katlanabildiğinde, bu sadece başkalarına 'şunu yap' ya da 'benim gibi ol' demek içindir. Askeri ve ekonomik politikalarımız sınırlarımızın dışındaki insanlara zorbalık yapıyor, içeride ise muhafazakâr gruplar diğer vatandaşlara zorbalık yapıyor. Bundan nefret ediyorum."

İlgiyle dinledim, normalde hafif ve rahat bir adamın bu yönü ilgimi çekti. "Öyleyse bu konuda bir şeyler yap. Ya da git."

Başını iki yana salladı. "Rahat bir vatandaş gibi konuştun. Eski 'beğenmiyorsan gidebilirsin' politikası. Ne yazık ki köklerinizden kopmak bundan çok daha zor." Arkasına yaslanarak, küçük bir sırtışıla zoraki bir ciddiyet sergiledi. "Ve orada burada bir şeyler yapıyorum. Küçük eylemler. Statükoya karşı kendi savaşım, anlıyor musun? Ara sıra protestolara katılıyorum. Üçüncü dünya işçiliğiyle üretilen ürünleri satın almayı reddediyorum."

"Kürkten kaçınmak mı? Organik gıda mı yiyorsunuz?" "O da var," diye kıkırdadı.

Bir anlık sessizlikten sonra "Komik," dedim. Az önce aklıma bir şey gelmişti. "Ne?"

"Bunca zamandır hep güncel şeylerden bahsettik. Travmatik çocukluklar, üniversite günleri, eski sevgililer ya da başka şeyler paylaşmadık."

"Peki bunun neresi komik?"

"Aslında hiçbir şey. Sadece insan çiftleşme süreci genellikle herkesin geçmişini paylaşmasını gerektiriyor gibi görünüyor."

"Bunu yapmak ister misin?"

"Pek sayılmaz." Aslında çıkmanın bu kısmından nefret ederdim. Her zaman kendimi düzenlemek zorunda kalırdım.

Geçmişte. Yalan söylemekten, hikayelerimi takip etmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

"Bence geçmiş, bugünümüze karışmadan da yeterince canımızı sıkıyor. Geriye değil, ileriye bakmayı tercih ederim."

Onu merakla inceledim. "Geçmişin seni rahatsız ediyor mu?"

"Hem de çok. Geçmişin beni ele geçirmesine izin vermemek için her gün savaşıyorum.

Bazen ben kazanıyorum, bazen de o."

Benimkinin de aynı şeyi yaptığını sadece Tanrı biliyordu. Aynı şekilde hisseden biriyle bu konu hakkında konuşmak çok tuhaftı. Dünyada kaç kişinin görünmez bir bagajla dolaştığını, bunu başkalarından sakladığını merak ettim. Söz konusu yükü taşıırken bile onu hep gizlemiştim. Dış görünüşümü korumaya yönelik güdüsel bir ihtiyacım vardı - dolayısıyla "mutlu yüz" denen şey de buydu. Hayatımın en kötü zamanlarında gülümsedim ve başımı salladım ve bu yüzeysel tepki yeterli olmadığında, sonunda kaçtım - ruhuma mal olsa bile.

Hafifçe gülümsedim. "Peki o zaman. Sen ve ben şimdiki zamana bağlı kaldığımız için mutluyum."

Sesimi cımcikledi. "Ben de öyle. Aslında şu anki durumum oldukça iyi görünüyor. Kararlılığını zayıflatmaya devam edersem belki geleceğim de."

"Zorlama."

"Ah, hadi ama. İtiraf et. İktidara olan öfkemi sevimli buluyorsun. Hatta belki erotik."

"Bence 'eğlendirici' daha iyi bir kelime olurdu. Eğer öfke istiyorsanız, iş arkadaşım Doug ile vakit geçirmelisiniz. İkinizin pek çok ortak noktası var. Gündüzleri temizlik yapıyor ve saygın bir müdür yardımcısını oynuyor, geceleri ise bu tuhaf grubun solisti oluyor ve topluma karşı duyduğu hoşnutsuzluğu müzik yoluyla dile getiriyor."

Roman'ın gözleri ilgiyle parladı. "Buralarda mı oynuyor?"

"Evet. Bu Cumartesi Old Greenlake Brewery'de olacak. Ben ve diğer bazı çalışanlar da gideceğiz."

"Öyle mi? Seninle ne zaman buluşalım?"

"Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum."

"Öyle değil mi? Çünkü sadece bir gün ve yer söylediğine yemin edebilirim. Bana pasif bir davet gibi geldi. Bilirsin, 'gelebilir miyim' demenin benim işim olduğu ve senin de 'evet, sorun değil' dediğin ve böylece devam eden türden. Ben sadece birkaç adım atladım."

"Çok beceriklisiniz," diye gözlemledim. "Peki... ben de gelebilir miyim?"

İnledim. "Roman, çıkmaya devam edemeyiz. Başta çok hoştu ama sadece tek bir randevu olması gerekiyordu. Bunu çoktan aştık. İş yerindeki insanlar senin erkek arkadaşım olduğunu düşünüyor." Casey ve Beth geçenlerde ne kadar "seksi" bir kıza sahip olduğumu söylemişlerdi.

"Öyle mi?" Bu konuda çok mutlu görünüyordu.

"Burada şaka yapmıyorum. Şu anda kimseyle ciddi bir ilişki kurmak istemediğimi söylerken ciddiyim."

Ve yine de, bunu gerçekten kastetmedim. Kalbimde değil. Yüzyıllar boyunca kendimi başka biriyle anlamlı bir bağ kurmaktan uzak tutmuştum ve bu bana acı veriyordu. Succubus ihtişamlı günlerimde kasıtlı olarak iyi erkeklerle ilişkiler geliştirdiğimde bile, onları hemen bırakmış ve seks sonrası ortadan kaybolmuştum. Bazı açılardan, şimdiki hayatım daha da zordu. İyi bir adamın yaşam enerjisini çalmanın suçluluğundan kaçındım ama hiçbir zaman gerçek bir arkadaşlığım da olmadı. Sadece benimle ilgilenen kimse yoktu. Elbette arkadaşlarım vardı ama onların da kendi hayatları vardı ve Doug gibi fazla yakınlaşanlar

-Kendi iyilikleri için tekrar uzaklaştırılmaları gerekiyordu.

"Sıradan flörtlere inanmıyor musun? Ya da hatta kadın-erkek arkadaşlıklarına?" "Hayır," diye kararlı bir şekilde cevap verdim.

"İnanmıyorum."

"Peki ya hayatındaki diğer erkekler? Şu Doug denen adam? Dans eğitmeni? Hatta şu yazar? Onlarla arkadaşsın, değil mi?"

"Evet, ama bu farklı. Ben çekici değilim-"

Sözlerimi ısırarak söyledim ama artık çok geçti. Roman'ın yüzü umut ve zevkle çiçek açmıştı. Bana doğru eğildi ve eliyle yanağıma dokundu.

Yutkundum, bu kadar yakın olmasından hem dehşete kapılmış hem de heyecanlanmıştım. Bira ve sake beni bedenen ve zihnen bulanıklaştırmıştı ve bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda içmeyeceğime dair zihnimde bir söz verdim. Bir daha dışarı çıkacağımızdan değil... değil mi? Alkol duyularımı karıştırıyor, succubus beslenme içgüdüğü ile saf, ilkel şehvet arasındaki farkı ayırt etmemi zorlaştırıyordu. İkisi de onun yanında tehlikeliydi.

Ve yine de... o anda, şehvet gerçekten sorun bile değildi. Mesele oydu. Onunla birlikte olmak. Onunla konuşmak. Hayatımda tekrar birinin olması. Beni önemseyen biri. Beni anlayan biri. Eve gidebileceğim biri. Ve birlikte.

"Seninle ne zaman buluşalım?" diye mırıldandı.

Yere baktım, aniden sıcak hissettim. "Geç bir gösteri..."

Eli yanağımdan enseme doğru kaydı, saçlarımla iç içe geçti ve yüzümü kendisine doğru eğdi. "Öncesinde takılmak ister misin?"

"Yapmamalıyız." Sözcüklerimin hepsi uzun ve uzatılmış gibiydi, sanki melas içinde yüzüyordum.

Roman eğildi ve kulağımlı öptü. "Saat yedide senin evinde olacağım."

"Yedi," diye tekrarlardım.

Dudakları yanağımlı kulağıma en yakın kısmını, sonra yanağımlı ortasını, sonra da ağzımın hemen altını öpmek için hareket etti. Dudakları dudaklarıma o kadar yakın duruyordu ki tüm bedenim bu yakınlığa odaklandı. Ağzının sıcaklığını hissedebiliyordum, sanki kendi özel aurası varmış gibi. Her şey ağır çekimde hareket ediyordu. Beni öpmesini istiyordum, dudakları ve diliyle beni tüketmesini istiyordum. Bunu istiyor ve bundan korkuyordum ama her iki şekilde de hareket etmek için kendimi güçsüz hissediyordum.

"Size başka bir şey getireyim mi?"

Garsonun hafif mahcup sesi uyuşan sersemliğimi dağıttı, beni kendime getirdi ve bir öpücükle bile Roman'a ne olacağını hatırlattı. Çok fazla değil, doğru, ama yeterli. Elinden kurtuldum ve başımı salladım. "Başka bir şey yok. Sadece çek."

Roman ve ben bundan sonra çok az konuştuk. Beni eve bıraktı ve kapıya kadar yürüdüğünde hiçbir yaklaşımda bulunmadı, sadece çenemin altına tekrar vururken nazikçe gülümsedi ve Cumartesi günü saat yedide geleceğini hatırlattı.

Yatağa huzursuz ve seks arzusuyla girdim. Alkol kolayca uykuya dalmama yardımcı oldu, ama sabah uyandığımda, uykulu bir halde yatakta uzanırken, dudaklarının dudaklarıma bu kadar yakın olmasının nasıl bir his olduğunu hala hatırlayabiliyordum. Şehvet dolu özlem intikam duygusuyla geri döndü.

"Bu hiç iyi değil," diye yakındım Aubrey'e, yataktan kalkarken.

İşe gitmeden önce üç saatim vardı ve Roman'la ilgili hayaller kurmaktan başka bir şey yapmam gerektiğini biliyordum. Erik'i hiç takip etmediğimi hatırlayarak onu ziyaret etmem gerektiğine karar verdim. Vampir avcısı teorisi benim açımdan az çok geçerliliğini yitirmişti ama o işe yarar başka bir şey bulmuş olabilirdi. Ayrıca ona düşmüş melekler hakkında da soru sorabilirdim.

Tüm bu "zula" tehdidini göz önünde bulundurduğumda, Arcana, Ltd. şirketine geri dönme konusunda muhtemelen daha fazla endişe duymalıyım. Yine de kendimi az çok güvende hissediyordum. Baş iblis hakkında öğrendiğim bir şey de onun sabah insanı olmadığıydı. Dinlenmeye gerçekten ihtiyacı yoktu elbette, ama bu onun gönülden benimsediği ölümlü bir lükstü. Nerede olursa olsun, ne yapmayı planladığımı bilmeden hâlâ uyuyor olmasını bekliyordum.

Giyinip kahvaltımı yaptıktan sonra Lake City'ye doğru yola çıktım. Dükkânı zahmetsizce buldum, çorak görüntüsü ve boş otoparkı karşısında bir kez daha dehşete kapıldım. Yine de içeri girdiğimde, kitapların bir köşesine yaslanmış, Erik olamayacak kadar uzun, karanlık bir şekil gördüm. Erik'in daha fazla iş alacağı düşüncesi içimde bir sevinç dalgası yarattı, ta ki şekil doğruldu ve bana alaycı, gri gözlü bir ifadeyle bakana kadar.

"Merhaba, Georgina."

Yutkundum. "Merhaba, Carter."

Bölüm 13

Carter bir kitap aldı ve tembelce karıştırdı. Tel tel sarı saçları geriye doğru atılmış bir beyzbol şapkasının altında toplanmıştı ve pazen gömleği daha iyi günler görmüş gibiydi.

"Sunak malzemeleri mi arıyorsun?" diye sordu başını kaldırmadan. "Ya da astroloji bilginizi tazelemek için mi buradasınız?"

"Neden burada olduğum seni ilgilendirmez," diye terslendim, onu görünce komik ya da makul bir şey düşünemeyecek kadar telaşlanmışım.

Gri gözler yukarı baktı. "Jerome burada olduğunu biliyor mu?"

"Bu onu da ilgilendirmez. Neden? Beni ispiyonlayacak mısın?"

Sözlerim cesurca ortaya çıktı, ancak bir yanım saldırıların arkasında gerçekten Carter varsa, Jerome'un gazabından çok daha fazla endişelenmem gerektiğini düşünmeye devam etti.

"Belki." Kitabı avuçlarının arasında tutarak kapattı. "Elbette, sessiz kalıp planlarınızın kesintiye uğramadan devam etmesine izin verirsem uzun vadeli eğlence değerin benim için daha yüksek olacağından şüpheleniyorum."

"Hangi 'entrikalardan' bahsettiğinizi bilmiyorum. Bir kız üçüncü dereceden dayak yemeden alışverişe çıkamaz mı? Neden burada olduğun konusunda seni sorguya çektiğimi duymadın."

Gerçek şu ki, ne yaptığını bilmek için yanıp tutuşuyordum. Erik'i tanınması beni şaşırtmamıştı -hepimiz tanıyorduk- ama son zamanlarda olan her şeyin ışığında onu burada bulmak şüphelerimi daha da artırmıştı.

"Ben mi?" Göz gezdirdiği kitabı havaya kaldırdı. *Cadılığı 30 Günde ya da Daha Kısa Sürede Kendiniz Öğrenin*. "Kaybettiğim zamanı telafi etmem gerek."

"Şirin," diye onayladım.

"Bir ustadan övgü. Onur duydum. Aynı derecede sevimli bir mazeret bulman için sana yeterli zaman verdim mi?" Kitabı yere bıraktı.

"Bayan Kincaid." Ben cevap vermeden Erik odaya girdi. "Sizi gördüğüme çok sevindim. Arkadaşım az önce istediğiniz küpeleri bıraktı."

Bir an şaşkınlıkla bakakaldım ve sonra inci kolyeyi ve istemeden de olsa talep ettiğim küpeleri hatırladım.

"Bunu bu kadar çabuk yapabildiği için mutluyum."

Carter alttan alta, "İyi toparlanma," dedi. Onu görmezden geldim.

Erik benim için küçük bir kutu açtı ve içine baktım. Tıpkı kolyedekiler gibi üç küçük tatlı su incisi, kutunun kapağından sarkıyordu.

Her bir küpenin narin bakır telleri.

"Çok güzeller," dedim ona. Ciddiydim. "Arkadaşına teşekkür et. Bunların çok yakışacağı bir elbisem var."

"Bu rahatlatıcı olmalı," dedi Carter, Erik'in küpeleri tezgâhta takmasını izlerken. "Uygun aksesuarlar yani. Cody bana bugünlerde çok fazla randevuya çıktığını söyledi. Sana gönderdiğim kitabı okuduğunu sanmıyorum."

Kredi kartımı Erik'e uzattım. Cody dans dersinde erkek maiyetimi görmüştü ama ona Roman'la dünkü randevumdan daha yeni bahsetmiştim.

"Cody ile ne zaman konuştun?"

"Dün gece."

"Komik, ben de öyle. Ve bugün buradasın. Beni takip mi ediyorsun?"

Carter'ın gözleri neşeyle dans etti. "Buraya ilk ben geldim. Belki de beni takip ediyorsundur. Belki de bu flört işine girmeye başladın ve bana yaklaşmak için kurnazca bir yol bulmak istiyorsun."

Kredi kartı slipini imzaladım ve sessiz bir şekilde beni dinleyen Erik'e geri uzattım. "Kusura bakmayın. Adamlarımın içinde biraz daha hayat olmasını isterim."

Carter şakama sessizce kıkırdadı. Diğer ölümsüzlerle seks yapmak bana hiçbir enerji getirisi sağlamıyordu. "Georgina, bazen sırf bundan sonra ne söyleyeceğini duymak için seni takip etmeye degeceğini düşünüyorum."

Erik başını kaldırdı. İki ölümsüzün çapraz ateşi altında olmaktan rahatsızlık duyduysa da bunu belli etmedi. "O zaman belki çay içmek için bize katılmak istersiniz Bay Carter? Kalacaktınız, değil mi Bayan Kincaid?"

Erik'e en iyi gülümsemelerimden birini verdim. "Evet, tabii ki." "Bay Carter?"

"Teşekkür ederim ama hayır. Yapmam gereken işler var ve anladığım kadarıyla Georgina en iyi tek seferde tek adamla çalışıyor. Seni görmek her zamanki gibi güzeldi, Erik. Sohbet için teşekkürler. Sana gelince, Georgina... eminim seni çok yakında göreceğim."

Bu kelimelerdeki bir şey beni ürpertti. Ona seslenirken sakın görünmek için tüm azmimi kullandım. "Carter?"

Elleri kapıya dokundu. Duraksayarak bana baktı ve onaylarcasına bir kaşını kaldırdı.

"Jerome burada *olduğunu* biliyor mu?"

Meleğin yüzüne yavaş, sinsi bir gülümseme yayıldı.

"Şimdi de beni ispiyonlayacak mısın Georgina? Ben de ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Belki de havadan sudan konuşmayı biraz daha uzatmalıydık. Bana havanın yakında değişip değişmeyeceğini sorabilirdin, bugün ne kadar güzel görüldüğünü söyleyebilirdim, vs. vs. Nasıl olduğunu bilirsin."

Gözlerimi kırptım. Bu seferki sözleri kapımdaki notu hatırlattı.

Sen güzel bir kadınsın, Georgina. Yeterince güzel, bence, hatta

Melekleri düşmeye teşvik etmek.

Bana daha fazla ipucu mu bırakıyordu? Cody'nin önerdiği gibi benimle oyun mu oynuyordu? Yoksa çok mu abartıyordum? Hâlâ her zamanki gibi bana eziyet eden, varlığımın baş belası can sıkıcı Carter mıydı? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum ama yine de şehirdeki kötü ölümsüzleri alaşağı etmek için tüm melekler arasında en fazla fırsata sahip olanın Carter olduğuna inanıyordum.

"Ne kadar güzelim o zaman?" Sesim hafifçe kısıldı. "Aşık olunacak kadar güzel mi?"

Meleğin dudakları kıpırdadı. "Bana asıldığını biliyordum. Sonra görüşürüz Georgina, Erik." Kapıyı açtı ve gitti.

Orada durmuş, geri çekilen figürünü izliyordum. "Burada ne işi vardı?" Erik içinde iki fincan bulunan bir tepsiyi küçük masanın üzerine koydu. "Gelin bakalım, Bayan

Kincaid. Senin sırlarını saklıyorum. Onun için daha azını yapmamı bekleyemezsiniz." "Hayır, sanmıyorum."

Yaşlı adam çaydanlığı almaya giderken, onu ölümsüzlerin işlerine bulaştırarak tehlikeye atmak istemediğimi de düşündüm. En azından şu anda olduğundan daha fazla.

Kısa bir süre sonra döndü ve bizim için doldurdu. "Siz gelmeden önce bunu yeni koymuştum. Paylaşmak için burada olmanıza sevindim."

Tadına baktım. Başka bir bitkisel karışım. "Bunun adı ne?"

"Arzu."

"Uygun," diye gözlemledim. Melekler ve komplolar bir yana, hâlâ Roman'ı özlüyordum. "Bir şey bulabildin mi?"

"Korkarım ki hayır. Etrafa sordum ama ne vampir avcıları hakkında bir şey öğrendim ne de bölgede vampir avcısı olduğuna dair bir işaret aldım."

"Bu beni şaşırtmadı." Çayımı yudumladım. "Sanırım başka bir şeyler oluyor."

Hiçbir şey söylemedi, her zamanki gibi ihtiyatlıydı.

"Bana neden burada olduğunu söylemeyeceğini biliyorum ve bunu anlıyorum..." Sözlerimi en iyi nasıl ifade edeceğime karar verirken duraksadım. "Ama sen... sen onun hakkında ne düşünüyorsun? Carter hakkında yani. Tuhaf bir şey yaptı mı ya da ne bileyim, şüpheli göründü mü? Gizemli?"

Erik bana alaycı bir bakış attı. "Affedersiniz ama bu tanıma uyan birkaç müşterim var -siz de dahilsiniz-."

Bunun yetersiz bir ifade olduğuna şüphe yoktu. "Peki, o zaman, bilemiyorum. Ona güveniyor musun?"

"Bay Carter?" Yüz hatlarında şaşkınlık okunuyordu. "Onu senden daha uzun süredir tanıyorum. O 'şüpheli ve ketum' müşterilerden herhangi birine güvenilebilecekse, o kesinlikle bunların başında gelir. Hayatımı onun ellerine teslim ederdim."

Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Carter Jerome'u kandırabiliyorsa, bir ölümlüyü de kandırabilirdi.

Vites değiştirerek sordum: "Düşmüş melekler hakkında bir şey biliyor musunuz?" "Bu konuya zaten aşına olduğunuzu düşünüyorum, Bayan Kincaid."

Acaba benimle birlikte olmasından mı yoksa succubi'lerin iblis olduğuna dair eski efsaneden mi bahsetti? Bilgin olsun, değiliz.

"Bir dinin tarihi hakkında bilgi edinmek istiyorsanız asla bir uygulayıcıya sormayın.

Bu soruları dışarıdaki akademisyenlere saklayın."

"Çok doğru." Fincanı dudaklarına götürürken düşünerek gülümsedi. "Peki. İblislerin ilahi iradeye sırt çeviren melekler olduğunu elbette biliyorsunuzdur. İsyân etmişler ya da yaygın olarak ifade edildiği gibi 'düşmüşlerdir'. Lucifer genellikle ilk olarak kabul edilir ve diğerleri de onunla birlikte gitmiştir."

"Bu başlangıçtaydı, değil mi? Diğer tarafa toplu bir göç." Kaşlarımı çattım, hâlâ meleklerin ne zaman düştüğünün teknik detaylarını merak ediyordum.

"Peki ya sonrası? Sadece o zaman mı oldu? Sadece bir kez mi?"

Erik başını salladı. "Benim izlenimim bunun hala olabileceği ve geçmişte de olduğu yönünde. Hatta bunu gösteren belgeler bile var-"

Kapı açıldı ve genç bir çift içeri girdi. Erik ayağa kalktı ve onlara gülümsedi.

"Tarot üzerine kitabınız var mı?" diye sordu kız. "Yeni başlayanlar için mi?"

Hiç yaptı mı? Erik'in bir duvar dolusu vardı. Bu kesinti beni sinirlendirdi ama onun iş yapma fırsatını da engellemek istemedim. Çayımın kalanını içerken ona çifti işaret ettim. Onları uygun bölüme yönlendirdi, enerjik bir şekilde bazı başlıkları açıkladı ve ihtiyaçlarını daha ayrıntılı bir şekilde sorguladı.

Ceketimi, çantamı ve bir kutu Desire çayını aldım. Erik tezgahın üzerine on dolarlık bir banknot koymamı izledi. "Üstü kalsın," dedim ona.

Çiftle konuşmasına ara vererek bana şöyle dedi: "Kontrol et... Bakalım, sanırım Yaratılış 6'nın başlangıcı... 2. ya da 4. ayet olabilir mi? Orada size yardımcı olacak bir şeyler olabilir."

"Yaratılış mı? İncil'deki gibi mi?" Başını salladı ve ben de kitaplarla dolu raflara göz gezdirdim. "Nerede bu kitap?"

"Stok yapmıyorum, Bayan Kincaid. Kendi kaynaklarınızın fazlasıyla yeterli olacağından şüpheleniyorum."

Müşterilerinin yanına döndü ve ben de İncil'den ayetleri numaralarına göre bulabilen ama elinde bir kopyası olmayan bir adama hayret ederek oradan ayrıldım. Yine de yeterli kaynağa sahip olduğum konusunda haklıydı ve vardiyam yakında başlayacaktı.

Arabayla Queen Anne'e geri döndüm ve sokaktaki park yerinin dolu olduğunu gördüm. Torpido gözünden ruhsatımı çıkarıp dikiz aynasına astım ve kitapçının arkasındaki ara sokağı çevreleyen küçük, özel otoparka girdim. O kadar çok çalışan otoparkı kullanmak istiyordu ki, mümkün olduğunca oradan uzak durmaya çalışıyordum.

Dükkanâna doğru yürürken iki arabanın kaput kaput çekildiğini ve kıvılcak saçlı bir figürün arabaların üzerine eğildiğini gördüm. Tammi. Genç kızdan hoşlanmıştım.

ama aynı zamanda sohbet etme eğilimi de vardı. İncil araştırmamı geciktirmek istemediğim için gölgelerin arasına girdim ve onun tanımayacağı sıradan bir adama dönüştüm. Sonra yanından geçip gittim, arabaya atladığında ikinci bir bakış bile atmadı.

Tekrar gözden kaybolduğumda normal bedenime geri döndüm. Anlık bir yorgunluk hissi beni çarptı ve geldiği gibi hızla gitti. Cinsiyetler arası şekil değiştirmek beni her zaman yıpratırdı, bu yüzden Peter'ın aptalca saç kesimi modelleme önerisine direnmişim. Muhtemelen Martin'den kaynaklanan enerji fazlamın birkaç günlük değerini kaybetmişim. Bu da bana en azından birkaç hafta bırakıyordu ama yine de içimdeki succubus beslenme ihtiyacının hafifçe kıpırdadığını hissettim, şüphesiz Roman'a olan sürekli özlemim yüzünden.

Ben geldiğimde kitapçı hafta içi normal işlerle uğulduyordu. Hemen din bölümümüzü aradım. İnsanları birkaç kez oraya yönlendirmiştim; hatta oradan seçme kitaplar bile almıştım. Yapmadığım şey ise kaç tane İncil olduğuna dikkat etmektir.

"Tanrım," diye mırıldandım, çeşitli çevirilere bakarken. Sırasıyla kadınlar ve erkekler için İnciller, gençler için İnciller, resimli İnciller, büyük baskı İnciller, altın kabartmalı İnciller vardı. Sonunda gözüme Kral James Versiyonu ilişti. Hakkında çok az şey biliyordum ama en azından başlığını tanımıştım.

Kitabı raftan çekerek Yaratılış 6'ya geldim ve Erik'in pasajını okudum:

İnsanlar yeryüzünde çoğalmaya başlayınca, onlara kız çocukları doğdu, Tanrı'nın oğulları insan kızlarının güzel olduklarını gördüler ve onlara istedikleri eşleri aldılar.

RAB, 'Ruhum insanla sürekli savaşmayacak, çünkü o da bedendir' dedi, 'Ama günleri yüz yirmi yıl olacak.

O günlerde yeryüzünde devler vardı; ondan sonra da Tanrı'nın oğulları insan kızlarına gelip onlardan çocuk doğurunca, bunlar eski güçlü adamlar, ünlü kişiler oldular.

Pekala. Bu her şeyi açıklığa kavuşturdu.

Pasajı birkaç kez daha okudum, daha fazla şey anlamayı umuyordum. Sonunda Erik'in bana yanlış bölüm numarasını vermiş olması gerektiğine karar verdim. Ne de olsa dikkati dağılmıştı. Tahminime göre bu pasajın meleklerle, düşüşle, hatta iyi ve kötünün kozmik savaşıyla hiçbir ilgisi yoktu. Ancak insanın üremesiyle ilgili gibi görünüyordu. "Tanrı'nın oğulları insan kızlarına geldi" cümlesinin ne anlama geldiğini anlamak için Kutsal Kitap bilgini olmaya gerek yoktu, özellikle de bir sonraki cümlede çocuklar takip ettiğinde. Seks vardı

Eskiden de kitap satılırdı, tıpkı şimdi olduğu gibi. Erik'in bana pasaj numarasını şaka olsun diye mi verdiğini merak ettim.

"Dini mi buluyorsun?"

Önce bir Pac-Man tişörtüne, sonra da Seth'in meraklı yüzüne baktım.

"Korkarım uzun zaman önce buldum ve kaybettim." O yanımda diz çökerken kitabı kapattım. "Sadece bir şeye bakıyordum. Cady ve O'Neill bugün nasıllar?"

"Son davalarında iyi ilerleme kaydediyorlar." Sevgiyle gülümsedi ve ben de kendimi onun kehribar kahverengisi gözlerini incelerken buldum. Son birkaç gündür onunla birkaç e-posta alışverişi daha yapmıştım ve mini romanlarımdan keyif alıyordum, ancak sözlü konuşmamızda pek bir gelişme olmamıştı. "Bir bölümü yeni bitirdim ve ara vermem gerekti. Etrafta dolaş, içecek bir şeyler al."

"Kafein yok sanırım." Seth'in kafeinli içecekler içmediğini öğrenmişim ve bunu hem korkutucu hem de doğal bulmuyordum.

"Hayır. Kafein yok."

"Bunu eleştirmemelisin. Yazma veriminizi artırabilir."

"Ah evet, doğru. Kitaplarımın yeterince hızlı çıkmadığını düşünüyorsun."

Onunla tanıştığım günü hatırlayarak inledim. "Sanırım o ilk gün kendi kelimelerim biraz fazla hızlı çıktı."

"Yok artık. Harikaydın. Bunu asla unutmayacağım."

Şaşkın maskesi, tıpkı dans dersinde olduğu gibi kısa bir süreliğine düştü ve bir kez daha yüz hatlarında erkek ilgisi ve takdirini gördüm. Yanına çömeldiğimde, normalde Doug'la ya da ölümsüzlerden biriyle yaşadığım gibi, yine anlık bir doğallık hissine kapıldım. Dostça ve rahatlatıcı bir şey. Sanki Seth ve ben birbirimizi ezelden beri tanıyormuşuz gibi. Belki de bir bakıma onun kitapları sayesinde tanışmıştım.

Yine de, aynı zamanda, ona bu kadar yakın olmak da rahatsız ediciydi. Dikkat dağıtıcı. Kollarındaki yağsız kaslar ve dağınık kahverengi saçlarının yüzünü nasıl çerçevelediği gibi şeyleri fark etmeye başladım. Yüzündeki kıllara vuran ışığın altın sarısı parlaklığı ve dudaklarının şekli bile dikkatimi çekti. Arkamı döndüğümde, yaşam enerjisine duyduğum temel susuzluğun içimde kıpırdadığını hissettim ve uzanıp yüzüne dokunma isteğimi bastırdım. Dışarıdan şekil değiştirme sandığımdan daha fazla hasara yol açmıştı. Hâlâ gerçek anlamda bir enerji dolumuna ihtiyacım yoktu ama succubus içgüdüğü sinirlenmeye başlamıştı. Yakında onu bastırmam gerekiyordu ama kesinlikle Seth'in yanında değil.

Aceleyle ayağa kalktım, elimde hâlâ İncil vardı ve ondan uzaklaşmak istiyordum.

Benimle birlikte kalktı.

"Şey," diye garip bir şekilde başladım, ikimiz de birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeyince, "Burada işe koyulmam gerekiyor."

Başını salladı, yüzündeki ilgi yerini endişeye bıraktı. "I..." "Hmm?"

Yutkundu, kısa bir süre uzaklara baktı, sonra tekrar bana döndü, gözleri şimdi

kararlılıkla odaklandı. "Pazar günü bir partiye gideceğim ve merak ettim de belki... belki meşgul değilsen ya da çalışmıyorsan, belki, yani belki benimle gelmek istersin."

Öylece bakakaldım, nutkum tutulmuştu. Seth Mortensen az önce bana çıkma mı teklif etmişti? Ve biz... biz bir kez olsun tutarlı bir konuşma yapmamış mıydık? Birdenbire onun ne kadar çekici olduğunu fark etmemle birleşince, dünya tersine dönüyor gibiydi. Daha da kötüsü, kabul etmek istiyordum. Roman'la yaşadığım heyecan patlaması gibi olmasa da Seth'le ilgili bir şey birdenbire doğal ve doğru gelmeye başlamıştı. Bu tuhaf, garip ilişkinin bir yerinde, yazarı romanlarından bağımsız olarak gerçekten sevmeye başlamıştım.

Ama kabul edemedim. Kabul edemeyeceğimi biliyordum. İlk flörtüm için kendime lanet ettim; görünüşe göre, geri alma ve platonik kalma çabalarım rağmen ona yapışmıştı. Bir yanımda dehşete düştü, bir yanımda sevindi. Her yanımda ne yapmam gerektiğini biliyordu.

"Hayır," diye açıkça cevap verdim, hâlâ sersemlemiştim. "Oh."

Başka seçeneğim yoktu. Seth'in bana ilgi duymasını sağlayamazdım. En sevdiğim kitapların yaratıcısıyla bir kol boyu arkadaşlıktan başka bir şeyi riske atamazdım.

Kulağa ne kadar kaba geldiğimi fark edince aceleyle toparlanmaya çalıştım. Basitçe çalışmam gerektiğini söylemeliydim, ama bunun yerine kendimi Doug'a yıllardır söylediklerimin bir çeşidiyle gevezelik ederken buldum.

"Görüyorsunuz... Şu anda biriyle çıkmak ya da biriyle birlikte olmak gibi bir niyetim yok. Yani, kişisel bir şey değil, parti kulağa hoş geliyor ama kabul edemiyorum. Aslında böyle şeyleri asla kabul etmem. Dediğim gibi, kişisel değil. Karışmamak daha kolay. Çıkmamak. Asla."

Seth uzun süre beni inceledi, düşündü ve birden aklıma, kitaplarıyla ilgili beş sayfalık kuralımı açıklarken bana aynı şekilde baktığı o ilk gece geldi.

Sonunda, "Oh. Tamam. Ama... sen şu adamla çıkmıyor musun? Şu uzun boylu, siyah saçlı olanla?"

"Hayır. Biz çıkmıyoruz. Pek sayılmaz. Biz sadece arkadaşız. Sayılır."

"Oh," diye tekrarladı Seth. "Arkadaşlar partilere birlikte gitmezler o zaman?" "Hayır." Tereddüt ettim, aniden farklı bir cevabım olmasını diledim. "Gidebilirler."

Belki bazen kahve içeriz. Burada, kitapçıda." "Ben kahve içmem."

Sesinde bir keskinlik vardı. Kendimi tokat yemiş gibi hissettim. Hayatımın muhtemelen en rahatsız edici ilk beş anı arasında yer alan o anda orada öylece durduk. Sessizlik aramızda uzayıp gitti. Sonunda, ezik çıkış bahanemi tekrarladım: "İşe dönmem gerekiyor."

"Tamam. Görüşürüz."

Sadece arkadaş, sadece arkadaş. Bu cümleyi kaç kez kullanmıştım? Nasıl

Kaç kez yalan söylemek gerçekte yüzleşmekten daha kolay olmuştu? Hatta bunu uzun zaman önce kocama karşı bile kullanmıştım, aramız bozulduğunda itiraf etmek istemediğim bir meselenin gerçekliğinden yine saklanmıştım.

"Sadece arkadaş mıyız?" Kyriakos tekrarlardı, kara gözlerini bana dikmişti.

"Tabii ki. O senin de arkadaşın, biliyorsun. Sadece sen yokken bana arkadaşlık ediyor, hepsi bu. Sensiz çok yalnızım."

Ama kocama arkadaşı Ariston'un ne kadar sık ziyarete geldiğini ya da birbirimize dokunmak için her zaman nasıl bahaneler bulduğumuzu hiç söylemedim. Orada burada sıradan bir fırça. Kalkmama yardım eden eli. Ya da hala hafızamda yer eden bir gün, bir şişe almak için üzerime uzandığında eli göğsümü sıyırmıştı. İstemsiz bir nefes vermiştim ve o da işine devam etmeden önce bir kalp atışı kadar oyalanmıştı.

Kyriakos'a Ariston'un bana evliliğimin ilk günlerindeki gibi, zeki, güzel ve çekici olduğumu hissettirdiğini söylemedim. Ariston bana bir zamanlar Kyriakos'un gösterdiği ilgiyi cömertçe gösteriyordu; Ariston bir zamanlar bekâr bir genç kızken başımı belaya sokan keskin zekâmı seviyordu.

Kyriakos'a gelince... onun da bu tür şeyleri sevdiğini varsayıyordum ama artık bunu pek göstermiyordu. Babası onu gittikçe daha uzun saatler çalıştırıyordu ve nihayet eve döndüğünde yatağa yığılıyor ya da flütünün yalnızlığını arıyordu. O flütten nefret ediyordum... Hem nefret ediyor hem de seviyordum. Onun dikkatini benden daha çok çekiyor gibi görünmesinden nefret ediyordum. Yine de, bazı geceler dışarıda oturup onu dinlediğimde, becerisine ve böylesine tatlılık yaratma yeteneğine hayranlık duyardım.

Ama bu, çoğu zaman el değmeden uyuduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Ona bu şekilde asla hamile kalamayacağımı söylediğimde bana gülerek çocuk yapmak için çok vaktimiz olduğunu söylerdi. Bu beni rahatsız etti çünkü dürüstçe

-Ve mantıksız bir şekilde bir bebek sahibi olmanın aramızdaki her şeyi bir şekilde düzeltereğine inanıyordum. Küçük kız kardeşlerimin bir zamanlar kollarımda hissettiklerini özleyerek bir bebek için yanıp tutuşuyordum. Çocukların dürüstlüğünü ve masumiyetini seviyordum ve iyi bir insan olmaları için onlara rehberlik edebileceğimi düşünmek hoşuma gidiyordu. O günlerde hiçbir şey bana kesikleri temizlemek, küçük elleri tutmak ve hikayeler anlatmak kadar tatlı gelmiyordu. Dahası, bir bebek sahibi olabileceğimi bilmeye ihtiyaç duyduğum bir noktaya ulaşmıştım. O günlerde üç yıllık evlilik çocuksuz geçirmek için uzun bir süreydi ve diğerlerinin zavallı Letha'nın kısır olabileceğini fısıldamaya başladıklarını görmüştüm. Onların yapmacık ve mide bulandırıcı şekerli merhametlerinden nefret ediyordum.

Kyriakos'a aklımdaki her şeyi, en ince ayrıntısına kadar anlatmalıydım. Ama o kadar tatlıydı ve bize bakmak için o kadar çok çalışıyordu ki, buna dayanamadım. Görünüşte evimizi dolduran memnuniyeti sırf kendi zevkim ve ilgi ihtiyacım için sarsmak istemedim. Ayrıca, vücudumu her zaman ihmal etmiş de değildi. Biraz ikna edince bazen arzularıma cevap vermesini sağlayabiliyordum. Günün ortasında bir araya gelirdik.

O zaman gece, vücudu müziğinde kullandığı aynı tutkuyla benimkinde hareket ediyordu.

Yine de bazı günler Ariston'a baktığımda, hiç ikna edilmeye ihtiyacı olmadığını hissediyordum. Ve Kyriakos'suz boş günler geçtikçe, bunun bir anlamı olmaya başladı.

Sadece arkadaş, sadece arkadaş. Kitapçıda durmuş Seth'in uzaklaşmasını izlerken, bir insanın nasıl olup da hâlâ bu cümleyi kullanabildiğini merak ediyordum. Ama nedenini biliyordum elbette. Kullanılıyordu çünkü insanlar hâlâ buna inanıyordu. Ya da en azından inanmak istiyorlardı.

Aynı anda hem üzgün, hem kızgın, hem de aptalca hissederek aşağıya indiğimde, günümü daha da garipleştirecek bir senaryoyla karşılaştım: Krystal Starz'dan Helena kasaların önünde durmuş, kasiyerlere çılgınca el kol hareketleri yapıyordu.

Helena burada. Benim bölgemde.

Seth'e olan şaşkınlığımı yutarak, elimde İncil'le en iyi yönetici tavrımla yaklaştım. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Helena kendi etrafında döndü ve boynundaki kristaller birbirine çarparak çınladı. "Bu o, o. Asamı çalan kişi."

Tezgâhın arkasına baktım. Casey ve Beth orada durmuş, beni gördükleri için rahatlamış görünüyorlardı. Tammi ve arkadaşı Janice dükkânın başka bir yerinde olmalıydılar, bunun için minnettardım. Onları bu işin dışında tutmak en iyisiydi. Sesimi sakın tuttum, müşterilerin beni izlediğinin her zaman bilincindeydim.

"Ne demek istediğinizi anlamadığıma eminim."

"Yine başlama! Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Dükkanıma girdin, olay çıkardın ve sonra personelimi ayarttın. Haber vermeden gittiler!"

"İnsanlar son zamanlarda buraya iş başvurusunda bulundular," diye cevap verdim kayıtsızca. "Daha önce nerede çalıştıklarını takip edemiyorum. Ancak müdür yardımcısı olarak, haber vermeden ayrılan çalışanların yarattığı rahatsızlığı anlayabiliyorum."

"Kesin şunu!" Helena haykırdı, geçen haftaki soğukkanlı ve sakın divaya pek benzemiyordu. "Yalanlarını göremediğimi mi sanıyorsun? Karanlığın içinde yürüyorsun, auran ateşle kaplı!"

"Yanan ne?"

Doug ve Warren yukarı doğru yürüdüler, belli ki artan gösteriden etkilenmişlerdi.

Helena beni göstererek "O," diye bağırdı, Yeni Çağ'ın kısık sesiyle.

Warren sanki gerçekten alevleri değerlendiriyormuş gibi merakla bana baktı. "Georgina?"

"Çalışanlarımı çaldı. Geldi ve onları öylece aldı. Dava açabilirim, biliyorsun. Avukatlarıma söyledimde-"

"Hangi çalışanlar?" "Tammi ve Janice."

Bu yeni gelişmenin nelere yol açacağını görmeyi beklerken içim cız etti. Birçok eksikliğine rağmen Warren'ın düzgün bir müşteri hizmetleri anlayışı ve profesyonelliği vardı. Kaçak avcılığımın daha fazla soruşturulması halinde neler olabileceğinden endişeliydim.

Kaşlarını çattı, görünüşe göre yüzlerle isimleri eşleştirmeye çalışıyordu. "Bekle... Bugün onlardan biri arabama atlamadı mı?"

"Tammi yaptı."

Küçümseyerek homurdandı. "Onları geri vermeyeceğiz."

Helena kıpkırmızı oldu. "Yapamazsınız-"

"Hanımefendi, rahatsızlığınız için üzgünüm, ancak bizimle iş sözleşmesi imzalayan ve artık sizin için çalışmak istemeyen işçileri geri gönderemem. Perakende sektöründe her zaman personel değişimi olur. Eminim yakında birini bulursunuz."

Bana döndü, hâlâ işaret ediyordu. "Bunu unutmayacağım. Bunun için seni geri alamam bile, evren senin zalim ve çarpık doğanın karşılığını verecek. Sefil ve yalnız öleceksin. Sevilmeden. Arkadaşsız. Çocuksuz. Hayatın hiçbir şey ifade etmeyecek."

Yeni Çağ sevgisi ve nezaketi için çok fazla. Ölmekle ilgili yorumlarından pek korkmadım ama diğer sıfatlar biraz canımı sıktı. *Sefil ve yalnız. Sevilmeyen. Arkadaşsız. Çocuksuz.*

Ancak Warren benim için böyle bir endişe duymuyordu. "Hanımefendi, Georgina 'zalim' bir doğaya sahip olmakla ya da anlamsız bir hayat sürmekle suçlayacağım son kişidir. Burayı o bir arada tutuyor ve eski çalışanlarınızın işe alınması da dahil olmak üzere onun kararlarına sonuna kadar güveniyorum. Şimdi, eğer bir şey satın almak istemiyorsanız, yetkilileri aramak zorunda kalmadan önce gitmenizi rica ediyorum."

Helena bize daha fazla küfür ve dert savurdu, şüphesiz sırada bekleyen müşterileri eğlendiriyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, Warren yerinde kalmaya devam etti. Genelde müşteri ilişkilerini düzeltmek için elinden geleni yapar ve çalışanlarının zararına da olsa elimizden gelenin en iyisini yapardı. Bugün görünüşe göre kimseyle dalga geçmek istemiyordu. Bu ferahlatıcıydı.

Helena ayrıldığında, başka bir şey söylemeden ofisine çekildi ve Doug ve ben orada öylece durduk, şaşkınlık yerini hızla eğlenceye bıraktı.

"Sebepler olduğun şeyler, Kincaid." "Ne?"

Bunu benim üzerime atma."

"Şaka mı yapıyorsun? Sen burada çalışmaya başlamadan önce tuhaf cadı kadınlar hiç ortaya çıkmazdı."

"Sen nereden bileceksin? Ben senden önce başladım." Saatimi kontrol ederek düşünceli bir tavır takındım. "Bugün bir süre daha buradasın, değil mi?"

"Evet. Şanslısın. Neden?"

"Sebebi yok." Onu orada bıraktım ve arka ofislere doğru yürüdüm. Onun yerine

Ofisime gitmek için sola döndüm, ama Warren'a doğru sağa döndüm.

Masasında oturmuş, evrak çantasını hazırlıyor, arabası hazır olduğu için gitmeye hazırlanıyordu. "Sakin bana döndüğünü söyleme."

"Hayır." Kapıyı arkamdan kapattım. Bu onun kafasını kaldırmasına neden oldu. "Sadece teşekkür etmek istedim."

Warren bana kurnazca baktı. "Mantıksız müşterileri kapı dışarı etmek işimin bir parçası."

"Evet, ama geçen sefer övgü almadım. Özür dilemek zorunda kaldım."

Omuz silkti ve bir yıl önceki bir olayı düşündü. "Şey, o farklıydı. Yaşlı bir kadına ikiyüzlü, patolojik bir Nazi acemisi demiştin."

"Öyleydi."

"Sen öyle diyorsan." Gözleri hâlâ her hareketimi izliyordu.

Ona doğru yürüdüm ve İncil'i masasının üzerine bıraktım. Sandalyesine tırmanarak kucağına oturdum ve dar kırmızı eteğimi oldukça yukarı kaldırarak altındaki siyah baldırların dantelli üst kısımlarını ortaya çıkardım. Onu öpmek için eğildim, önce dişlerimi dudaklarında alaycı bir şekilde gezdirdim ve sonra aniden ağzımı sertçe bastırdım. O da aynı şevkle öpücüğüme karşılık verdi, elleri otomatik olarak kalçalarımın arkasına doğru kayarak kıçımı avuçladı.

Hafifçe ayrıldığımızda "Tanrım," diye nefes aldı. Ellerinden biri yüzüme gitti, diğeri eteğimin altına giydiğim tangayla oynadı. Parmakları dantelli kenarı boyunca ilerledi ve sonra içimde yukarı doğru itti, önce sadece nazikçe yokladı ve sonra tam uzunlukta kayıyordu. Ani bir arzuyla çoktan ıslanmışım ve o uzun, yumuşak darbelerin tadını çıkarırken derin derin nefes aldım.

Warren beni onaylayarak izledi. "Bütün bunlar ne için?"

"Neymiş o? Bunu her zaman yapıyoruz."

"Sen hiç başlatmıyorsun."

"Sana söyledim, minnettarım."

Aslında bu doğrudu. Savunmasını oldukça sevimli bulmuştum. Ayrıca hâlâ Roma ve belki de Seth tutkusuyla yanıp tutuşan ben, huysuz sukkubus açlığımın ardından Warren'ı birdenbire uygun buldum.

Yüzümün yanındaki eli bir tutam saçımı sardı ve dalgınlaştı, ancak bacaklarımın arasında ne yaptığını durdurmadı. "Georgina... Umarım... Umarım burada yaptıklarımızın işini hiçbir şekilde etkilemeyeceğini biliyorsundur. Hiçbir yükümlülüğün yok -eğer buradaki pozisyonunu kaybetme tehliken yoksa-"

Bu tuhaf düşünceli yanıma şaşırarak yüksek sesle güldüm. "Bunu biliyorum."

"Ciddiyim-"

"Bunu biliyorum," diye tekrarladım, alt dudağını dişlerimle ısırarak. "Birdenbire bana karşı yumuşama," diye hırladım. "Bunun için burada değilim."

Bir daha sözümü kesmedi ve ben de kendimi temasın verdiği zevke bıraktım. Dilinin ağzımdaki hissi, ellerinin arsızca bedenimi keşfetmesi

Vücut. Cinsel hüsrarla geçen uzun bir sabahın ardından, sadece birinden - herkesten- bunu duymaya ihtiyacım vardı. Bluzumun düğmelerini çözdü ve siyah, ipeksi bir yığın halinde durduğu yere fırlattı. Eteğim ve tangam da onu takip etti ve üzerimde sadece uyluk, sütyen ve topuklu ayakkabılar kaldı. Hepsi siyahtı.

Pantolonunu çıkarabilmem için vücudunu kaydırды, hâlâ sandalyedeydi. Onu orada uzun, düz ve sert görmek elini içimden çekmeme neden oldu. Parmaklar artık beni tatmin etmiyordu. Bacaklarımı kalçalarına daha sıkı sardım, sandalyenin izin verdiği kadar. Sonra, başka bir uyarıda bulunmadan, vücudumu aşağı doğru iterek onu içime aldım. Onu daha derine alabilmek için vücudumu kavislendirdim, sonra sabit, tekrarlanan itişlerle hareket ettim. Tekrar aşağıya bakarak, onun içeri ve dışarı süzülüşünü izledim. Odada etin ete değmesi ve ağır nefes alış verişlerimiz dışında hiçbir ses yoktu.

Penetrasyonla birlikte ondan fiziksel olanlardan farklı bir duygu ve his seli geldi. Daha az asil bir ruh olarak, enerjisi ve varlığı beni Martin'inki gibi odanın diğer ucuna savurmadı. Succubi'nin emilimi kurbanın karakterine bağlıydı. Güçlü, ahlaklı ruhlar succubus'a daha fazla teslim olur ve adamdan büyük bir ısırik alırdı. Yozlaşmış adamlar daha az kaybeder ve sonuç olarak daha az verirdi. Enerjisi ya da ahlaki yapısı ne olursa olsun, onu sürerken Warren'ın düşüncelerinden ve duygularından parçalar yakaladım. Bu normaldi. Onun yaşam gücüyle geldiler.

Aklındaki en önemli şey kesinlikle arzuydu. Daha genç ve çekici bir kadınla birlikte olmaktan gurur duyuyordu. Heyecan. Sürpriz. Karısını aldattığı için çok az pişmanlık duyuyordu - bu da düşük enerji verimine katkıda bulunuyordu - ve hatta bana karşı daha önce gösterdiği kısa düşkünlük bile yerini ham şehvete bıraktı. *Çok sıcaktı. Çok ıslak. Bana binişini seviyorum. Umarım gelir ve üstüme çıkar.*

Göründüğü gibi yaptım. Vücutlarımız birbirine çarptıkça hareketlerim sertleşiyor ve şiddetleniyordu. Bacak kaslarım sıkılaştı. Boynum tekrar geriye doğru eğildi. Göğüslerim onun kavradığı yerden sıcak ve terliydi. Orgazm içimde yankılanıyordu. Nefesim yavaş yavaş normale dönerken zevk spazmları gittikçe azalıyordu.

Ve enerji düzeltmesi de fena değildi. Yükselen tutkumuz boyunca yavaş yavaş içime sızmış, ince parıltılı iplikler halinde başlamıştı. Ancak sonlara doğru, güçlü ve parlak bir hal almış, içime akmış, kendi hayatımı yeniden canlandırmış, fiziksel olana rakip olan görkemli bir dorukta ölümsüzlüğümü beslemişti.

İkimiz de giysilerimizi giydiğimizde, çıkmak için harekete geçtim. Küçük bir enerji kaybı olsun ya da olmasın, Warren birlikte olduktan sonra kendini hep bitkin ve yıpranmış hissedirdi. Bunun, yaşının daha genç ve daha aktif bir kadınla karşı karşıya gelmesinden kaynaklandığını düşünüyordu. Onun bu tavrını değiştirmek için hiçbir şey yapmazdım ama genellikle o yorgun haliyle yanımda kendini mahcup hissetmesin diye gizlice gitmeye çalışırdım. Bana ayak uyduramadığını düşünmenin onu rahatsız ettiğini biliyordum.

"Georgina?" diye seslendi ben kapıya doğru ilerlerken. "Neden bir İncil taşıyorsun? Müşterileri dönüştürmeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Oh. Bu. Bir arkadaşım için bir şey araştırıyordum. Aslında uygulanabilir bir şey. Tamamen seks hakkında."

Alnındaki teri sildi. "Yıllarca kilisede kaldıktan sonra, sanırım iyi seks sahnelerini hatırlardım."

"Şey, bu bir sahne değil, üremenin klinik bir tanımı." "Ah. Onlardan çok var."

Dürtüyle ona doğru yürüdüm ve Yaratılış 6'yı açtım. "Gördün mü?" Uygun ayetleri işaret ettim. "Bütün bu ayetlerde erkeklerin kadınları aldığından bahsediliyor. Bunu üç kez falan söylüyorlar."

Warren kaşlarını çatarak kitabı inceledi ve ben de onun burayı edebiyat alanında önemli bir geçmişi olmadan açmadığını hatırladım. "Şey... tekrarlanıyor çünkü burada 'insanlar yeryüzünde çoğalmaya başladı' derken insanlardan bahsediyor."

Sertçe başımı kaldırdım. "Ne demek 'insan'?"

"İşte. 'Tanrı'nın oğulları' insan değildir. Onlar melektir."

"Ne?" Kitabı tutuyor olsaydım düşürürdüm. "Emin misin?"

"Olumlu. Dediğim gibi, yıllarca kilise ayinlerinde bulundum. İncil boyunca bu terimi kullanırlar." Eyüp'e döndü. "Gördün mü? İşte yine burada. 'Bir gün Tanrı'nın oğulları kendilerini Rab'bin huzuruna sunmak için geldiler ve Şeytan da onların arasına girdi. Meleklerden bahsediyor - bu durumda düşmüş meleklerden."

Yutkundum. "Ne... Yaratılış'ta ne yapıyorlardı o zaman? 'Erkeklerin kızları' ile mi? Melekler insan kadınlarla seks mi yapıyorlardı?"

"Kadınların 'adil' olduğu yazıyor. Onları suçlamak zor, değil mi?" Konuşurken bana hayranlık dolu bir bakış attı. "Bilemiyorum. Tahmin edebileceğiniz gibi bu kilisede çok tartışılan bir konu değil. Çoğunlukla insan günahı ve suçluluğu üzerinde dururduk ama ben bunu görmezden geldim."

Kitaba bakmaya devam ettim, şaşkınlık içindeydim ama bir anda fikirler ve teorilerle dolmuştum. Warren şakasına yanıt vermeyince merakla bana baktı.

"Bu sana yardımcı oluyor mu?"

"Evet," dedim kendimi toparlayarak. "Çok yardımcı oluyor."

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurarak onu şaşırttım, İncil'i aldım ve oradan ayrıldım.

Bölüm 14

"Bizi İncil pornosu için mi çağırdın?"

Hugh, vampirlerle birlikte mutfak masamın etrafında toplandığımız yerden ilgisiz bir şekilde başını çevirdi. Artık üzerinde neredeyse hiç çürük görünmüyordu. Sigarasını dudaklarına götüren şeytan, ceketinin cebinden bir çıkmak çıkardı.

"Burada sigara içmeyin," diye uyardım.

"Sana ne bundan? Yirminci yüzyılın büyük bölümünde sigara içmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Hiç de öyle demiyorum. Ama artık yapmıyorum. Ayrıca, Aubrey için de kötü."

Tezgâhlarımdan birinin üzerinde oturan kedi, adının söylenmesiyle banyonun ortasında durakladı ve ona ters ters baktı. Hugh da ters ters bakarak sigarasından uzun bir nefes çekti ve yanındaki tezgâha bıraktı. Kadın temizliğe geri döndü ve adam dairenin içinde volta atmaya başladı.

Yanımda, Cody masanın üzerine eğilmiş, teklif ettiğim İncil'i inceliyordu. "Bu adamların aslında nasıl melek olduklarını anlamıyorum. 'Tanrı'nın oğulları' insanlar için kullanılan genel bir terim gibi görünüyor. Yani, hepimizin Tanrı'nın çocukları olması gerekmiyor mu?"

Hugh oturma odasından seslendi: "Şu anki misafirlerimiz hariç tabii ki," dedi. Sonra: "Aman Tanrım! Bu kitaplığı nereden buldun? Hiroşima'dan mı?"

"Teorik olarak öyleyiz," diye kabul ettim, imp'i görmezden gelip Cody'nin sorusunu yanıtladım. Bugünkü keşfimden bu yana Kutsal Kitap'a çok fazla göz atmıştım ve kitaba bakmaktan yorulmaya başlamıştım. "Ama Warren haklı - bu terim baştan sona melekleri ifade etmek için kullanılıyor. Ayrıca, buradaki kadınlara 'Tanrı'nın kızları' denmiyor. Onlara 'erkeklerin kızları' deniyor. Onlar insan, kocaları değil."

"Sadece eski moda cinsiyetçilik olabilir." Peter sonunda cesaretini toplayıp saçlarını kazıtmıştı. Kafasının şekli düşünüldüğünde bu görüntüyü hiç de hoş bulmamıştım. "Bu İncil'de yeni bir kavram değil ki."

"Hayır, bence Georgina haklı," dedi Hugh, bize dönerek. "Yani, melekleri bir şeyin düşürdüğünü biliyoruz. Şehvet de en az diğerleri kadar iyi bir nedendir ve oburluk ya da tembellikten çok daha iyidir."

"O zaman ne anlamı var?" Peter bilmek istiyordu. "Bunun sadece vampir olmayan avcıyla ne ilgisi var?"

"İşte." 6:4 ayetini gösterdim. "Diyor ki, 'Bir zamanlar yeryüzünde devler vardı.'"

O günlerde; ve ondan sonra da, Tanrı oğulları insan kızlarına girdikleri ve onlardan çocuk doğurdukları zaman, bunlar eski kudretli adamlar, şöhretli adamlar oldular. Buradaki anahtar sözcükler 'o günlerde' ve 'ondan sonra'dır. Meleklerin birden fazla kez insan kadınlara aşık olduğu söylenmektedir. Bu, meleklerin artık düşüp düşmediğiyle ilgili sorumuzu yanıtlıyor. Düşüyorlar."

Cody de benimle birlikte başını sallıyordu. "Bu da birinin şu anda düşmeye çalıştığı teorini destekliyor."

Hugh, "Yine de şehvet onun katalizörü olacak gibi görünmüyor," dedi. "Sanırım önce saldırı ve darp bunu yapacak."

Peter kuru bir sesle, "Georgina'ya duyduğu şehvet değilse tabii," dedi. "Senin yeterince güzel olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

Hugh'un gözleminde tuhaf bir şey dikkatimi çekti. "Saldırı ve darp gerçekten işe yarar mı? Özellikle de vampirler ve impsler için? Diğer tarafın hoşuna gitmeyebilir ama şeytani ajanları ortadan kaldırmanın bir meleğin iblise dönüşmesini gerektireceğine ikna olmadım."

"Geçmişteki kanıtlar diğer tarafın sınırı aşanlara karşı pek de esnek olmadığını gösteriyor," diye gözlemledi şeytan.

"Peki ya bizimki?" diye merak etti Peter.

Cody bana sert bir bakış attı. "Kendi teorinden geri mi dönüyorsun?"

"Hayır, hayır. Düşme kısmını aniden yeniden düşünmeye başladım, hepsi bu. 'Haydut'

ya da 'dönek' demek daha doğru olabilir."

Hugh, "Ama notunuzda meleklerin düşüşünden bahsediyordunuz," dedi. "Elbette bu bir şeyin göstergesi? Sadece kötü bir mizah girişimi değil, anlamlı bir ipucu?"

Notu düşündüm. Evet, Hugh haklıydı. Notun içeriğinin burada bir rol oynadığından emindim; sadece ne anlama geldiğini henüz kavrayamamıştım.

Peter bize, "Kötü mizah meleklerle özgüdür," diye hatırlattı. "En azından Carter bir gösterge ise."

Bir an tereddüt ettim, ikinci teorimi ortaya atma konusunda gergindim. Ancak hepsi melek fikrini destekliyor gibiydi, ben de ya şimdi ya da asla diye düşündüm.

"Sizce... sizce tüm bunların arkasında Carter'ın olma ihtimali var mı?"

Üç çift göz şaşkınlıkla bana döndü.

Önce Hugh konuştu. "Ne? Delirdin mi sen? İkinizin çok tartıştığını biliyorum ama Tanrım, eğer..."

"Carter bizden biri," diye onayladı Cody şiddetle.

"Biliyorum, biliyorum." Suçlamamın arkasındaki gerekçeyi açıklamaya devam ettim, beni garip bir şekilde gölgelemesini ve ardından Erik'in evinde yaptığı konuşmayı örnek gösterdim.

Sessizlik çöktü. Sonunda Peter şöyle dedi: "Bütün bunlar çok tuhaf. Ama ben yine de

o. Carter değil."

"Carter değil," diye onayladı Hugh.

"Oh, anlıyorum. Herkes Duane için beni suçlamakta acele ediyor ama mükemmel Carter'ı suçlamıyor mu?" Onların otomatik dayanışmasına, Carter'ın suçlamalardan muaf olduğu fikrine öfkem arttı. "O zaman neden bizimle takılıyor? Bir meleğin böyle bir şey yaptığını hiç duydunuz mu?"

"Biz onun arkadaşlarıyız," dedi

Cody. "Ve biz daha eğlenceliyiz,"
diye ekledi Hugh.

"İstersen buna inanabilirsin ama ben inanmam. Bir iblis ve yandaşlarıyla bir bardan diğerine gitmek sabotaj için mükemmel bir ortam. Bizi gözetliyordu. Sen sadece önyargılısın çünkü o çok iyi bir içki arkadaşı."

"Sence de Georgina," diye uyardı Peter, "önyargılı olanın *sen olduğuna* dair en ufak bir ihtimal bile yok mu? Kabul ediyorum, bu çılgın melek teorisi zaman geçtikçe daha da mantıklı geliyor, ama Carter nereden çıktı?"

"Evet," dedi Hugh. "Görünüşe göre onu sebepsiz yere içeri atmışsın. İkinizin iyi geçinemediğini herkes biliyor."

Üç çift kızgın göze inanamayarak baktım. "Bir sürü iyi nedenim var. Erik'in evinde olmasını nasıl açıklıyorsun?"

Şeytan başını salladı. "Erik'i hepimiz tanıyoruz. Carter da seninle aynı sebeplerden dolayı orada olabilirdi."

"Peki ya söylediği şeyler?"

"Gerçekten ne dedi?" Peter sordu. "'Hey Georgina, umarım notumu almışsındır' mı dedi? Her şey oldukça dayanıksız."

"Bakın, elimde güçlü kanıtlar olduğunu söylemiyorum, sadece dolaylı olarak _"

"Gitmem gerek," diye araya girdi Cody, ayağa kalkarak.

Ona soğuk bir bakış attım. Onları bu kadar zorlamış mıydım? "Anlıyorum eğer

Benimle aynı fikirde değilsin ama öylece çekip gitme." "Hayır, yapmam gereken bir şey var."

Peter gözlerini devirdi. "Şu anda çıkan tek kişi sen değilsin Georgina. Cody kabul etmiyor ama sanırım bir yerlerde sakladığı bir kadın var."

"Canlı bir tane mi?" diye sordu Hugh, etkilenmiş bir halde.

Cody ceketini giydi. "Siz hiçbir şey bilmiyorsunuz." "O zaman dikkatli olun," diye otomatik olarak uyardım.

Gergin hava bir anda dağılmıştı ve artık kimse Carter'dan şüphelendiğim için bana kızgın görünmüyordu. Ancak kimsenin onun hakkında bana inanmadığı da açıktı. Fikirlerimi bir çocuğun mantıksız korkularını ya da hayali arkadaşlarını reddeder gibi reddediyorlardı.

Vampirler birlikte ayrıldılar ve Hugh da kısa süre sonra onları takip etti. Hâlâ parçaları yerine oturtmaya çalışarak yatağıma doğru yürüdüm. Notu yazan kişi meleklerin güzel kadınlara aşık olduğuna dair bir gönderme yapmıştı; bu önemli olmalıydı. Yine de, bu tuhaf çift saldırı ile bunu bağdaştıramıyordum.

Duane ve Hugh, güzellik ya da Őehvetten  ok Şiddet ve vahşetle ilgiliydi.

Ertesi gün işe gittiğimde e-posta gelen kutumda Seth'ten yeni bir mesaj gördüm ve dünkü randevu talebinin bir tür devamı olmasından korktum. Bunun yerine, Kuzeybatı gözlemleri hakkında devam eden bir sohbetin parçası olan son mesajıma yanıt verdi. Mesajın yazım tarzı ve sesi her zamanki gibi eğlenceliydi ve dünkü tuhaf reddimi umursamamıŐ, hatta fark etmemiş gibi görünüyordu.

Kahve almak için yukarı çıktığımda bunu daha da doğruladım. Seth her zamanki köşesinde oturmuş, Cumartesi olduğundan habersiz bir Şeyler yazıyordu. Durup merhaba dedim ve karşılığında tipik bir dalgınlık tepkisi aldım. Beni partiye davet ettiğinden bahsetmedi,  zg n görünmüyordu ve aslında görünüşe göre bunu hiç umursamıyordu. Bu kadar çabuk iyileŐtiĐi için, benim için  z lmediği ya da kalbini kırmadığı için minnettar olmam gerekirdi ama bencilliğim biraz hayal kırıklığına uğramama engel olamadı. Onun üzerinde biraz daha güçlü bir etki bırakmayı, reddettiğim için biraz pişmanlık duymasını sağlayacak bir etki bırakmayı umursamazdım. Örneğin Doug ve Roman, bir reddin onları caydırmasına izin vermemiŐlerdi. Ne kadar vefasız bir yaratıkmıŐım.

Her ikisini de düşünmek bana daha sonra Doug'ın konserine gitmek üzere Roman'la buluşacağımı hatırlattı. Roman'ı tekrar göreceğim düşüncesi başımı d nd rse de, bu duyguya endişe de karışıyordu. Üzerimde böyle bir etkisi olmasından hoşlanmıyordum ve Şimdiye kadar onun yaklaŐımlarını reddetme konusunda hiçbir yetenek g stermemiŐtim. Bugünlerde kritik bir noktaya ulaŐacaktık ve bunun sonucundan korkuyordum. O noktaya geldiğimizde, Roman'ın da Seth gibi peŐimi bırakmış olmasını dileyeceğimden Şüpheleniyordum.

O akşam Roman'ı daireme kabul ettiğimde bu tür endiŐeler aklımdan uçup gitti. Mavi ve gümüŐi grinin zarıf tonlarında, her saç teli ve kıvrımı m kemmел bir Şekilde yerine oturtulmuŐ elbise giymişti. Bana o yıkıcı gülümsemelerinden birini gösterdi ve ben de dizlerimin okullu kız tarzında vurmaya baŐlamadıĐından emin oldum.

"Bunun post-grunge, punk rock, ska tarzı bir konsere gittiğimizin farkındasınızdır. Herkes kot pantolon ve tişört giyecek. Belki biraz deri de olabilir."

"İyi randevuların çoğu deriyle biter." Gözleri dairenin manzarasını inceledi, kitaplıkta kısa bir süre durdu. "Ama bunun geç bir gösteri olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet. 11'de başlıyor."

"Bu bize yakmak için dört saat verir, aşkım. Üstünü deĐiŐtirmen gerekecek." Siyah kotuma ve kırmızı atletime baktım. "Bu işe yaramaz mı?" "Bacakların için harika Şeyler yapıyor, kabul ediyorum, ama bence sen

bir etek ya da elbise isteyeceksin. Swing dansında giydiğin gibi bir Şey.

belki...daha buharlı."

"Daha önce hiçbir gardırobum için 'buharlı' kelimesinin kullanıldığını duymadığıma eminim."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Koridorumun aşağısını işaret etti. "Git. Saat işliyor."

On dakika sonra georgette kumaştan yapılmış, yapışkan, lacivert bir elbiseyle döndüm. Spagetti askıları vardı ve sol bacağımın üzerinde yükselen, pürüzlü ve fırfırlı asimetrik bir etek ucu vardı. Saçlarımı at kuyruğundan çıkarmıştım ve şimdi omuzlarımın üzerinden uzunca salıyordum.

Roman, Aubrey ile göz göze anlamlı bir iletişim kurduğu yerden başını kaldırıp baktı. "Buharlı." Kahve masamın üzerinde duran Kral James İncil'ini işaret etti. İncil açıldı, sanki inceliyormuş gibiydi. "Seni hiç kiliseye giden bir tip olarak görmemiştim."

Hem Seth hem de Warren benzer şakalar yapmıştı. Bu şey itibarımı mahvediyordu.

"Sadece araştırdığım bir şey. Sadece orta derecede faydalı oldu."

Roman ayağa kalktı ve gerindi. "Muhtemelen en kötü çevirilerden biri olduğu içindir."

Çok sayıda İncil olduğunu hatırladım. "Tavsiye edebileceğiniz daha iyi bir tane var mı?"

Omuz silkti. "Uzman değilim ama muhtemelen araştırma amaçlı olanlardan daha çok yararlanırsınız, ibadet amaçlı olanlardan değil. Açıklamalı olanlar. Üniversite derslerinde kullanılanlar."

Gizemli ayetlerin hâlâ açıklayacak daha fazla şeyi olup olmadığını merak ederek bilgiyi dosyaladım. Şimdilik, uğraşmam gereken bir tarih vardı.

Kendimizi daha önce hiç gitmediğim küçük, gizli bir Meksika restoranında bulduk. Garsonlar -Roman gibi- İspanyolca konuşuyordu ve yemekler Amerikalılar için sulandırılmamıştı. Masamızda iki margarita belirlediğinde, Roman'ın bir tane de benim için sipariş ettiğini fark ettim.

"Bu gece içmek istemiyorum." En son dışarı çıktığımızda ne kadar titrek olduğumu hatırladım.

Sanki bir değişiklik olsun diye nefes almayı bırakacağımı ilan etmişim gibi bana baktı. "Şaka yapıyor olmalısın. Burası Rio Grande'nin kuzeyindeki en iyi margaritaları yapıyor."

"Bu gece ayık kalmak istiyorum."

"Bir tanesi seni öldürmez. Yemekle birlikte alırsan farkına bile varmazsın." Sessiz kaldım. "Tanrı aşkına Georgina, sadece tuzu dene. Bir kere tadarsan bağımlısı olursun."

İsteksizce dilimi kenarlarında gezdirdim. Tekilayı tatmak için duyduğum özlem, seks için duyduğum succubus dürtüsüne rakip oldu. Mantığıma karşı gelerek bir yudum aldım. Muhteşemdi.

Yemekler de şaşırtıcı değildi ve sonunda iki margarita içtim,

sadece bir tane yerine. Neyse ki Roman yemekle birlikte içki içme konusunda haklı çıktı ve sadece hafif bir sarhoşluk hissettim. Kendimi kontrolden çıkmış hissetmiyordum ve ayılma süreci başlayana kadar her şeyin üstesinden gelebileceğimi biliyordum.

Restorandan çıkarken ona "İki saat daha," dedim. "Aklında başka bir şey var mı?"

"Elbette." Başını sokağın karşısına doğru eğdi ve ben de onun hareketini takip ettim. *Miguel'in*.

Beynimi zorladım. "O yeri duymuştum... bekle, orada salsa dansı yapıyorlar, değil mi?"

"Evet. Hiç denedin mi?" "Hayır."

"Ne? Senin dans kraliçesi olduğunu sanıyordum." "Henüz swing ile işim bitmedi."

Doğrusu, salsa denemek için can atıyordum. Seth Mortensen'in kitapları gibi ben de iyi bir şeyi çok hızlı tüketmeyi sevmiyordum. Swing'den hâlâ keyif alıyordum ve dans değiştirmeden önce onu yerin dibine sokmak istiyordum. Uzun yaşam insanın bazı şeylerin tadını daha çok çıkarmasını sağlıyordu.

"Pekala, şimdi birden fazla iş yapman gerekecek." Elimi tutarak beni caddenin karşısına geçirdi.

İtiraz etmeye çalıştım ama gerekçelerimi ona açıklayamadım ve margaritalar gibi ben de kolayca pes ettim.

Kulüp sıcacıktı, tıklım tıklımdı ve müziğin tadına doyum olmuyordu. Roman giriş ücretimizi ödeyip beni dans pistine götürürken ayaklarım hemen ritimleri saymaya başladı. Tıpkı swing'de olduğu gibi salsa'da da bir uzman olduğu ortaya çıktı ve ben de birkaç pratikten sonra kendimi kolayca kaptırdım. Margaritalara karşı ayakta durma konusunda çok yetenekli olmayabilirdim ama yüzyıllardır dans ediyordum. Bu yetenek içime işlemiştir.

Salsa, swing'ten çok daha seksiydi. Swing seksi değildi değil, ama salsanın karanlık, kıvrımlı bir tarafı vardı. İnsan ister istemez karşısındakinin vücudunun yakınlığına, kalçaların birlikte hareket edişine odaklanıyordu. Roman'ın buharlı derken neyi kastettiğini şimdi anlıyordum.

Yaklaşık yarım saat sonra mola verdik ve bizi bara götürdü. Barmene iki parmağını kaldırarak, "Şimdi Mojito," dedi. "Bu geceki Latin temamıza uygun olarak."

"Yapamam..."

Ancak mojitolar benim tavsiyem olmadan ortaya çıktı ve oldukça iyi oldukları ortaya çıktı. Onları olması gerekenden daha hızlı bitirdik, böylece piste geri dönebildik.

Doug'ın konseri için ayrılmak zorunda kaldığımızda, post-grunge, punk rock, ska türü müzik artık kulağa pek hoş gelmiyordu. Dans etmekten heyecanlanmıştım, sıcak ve terliydim ve bir mojito ve bir tekila daha içmiştim. Salsa'da yeni bir tutku bulduğumu biliyordum ve Roman'a sessizce lanet ediyordum.

Muhtemelen bir dans bağımlılığına dönüşecek olan bu hareketi yaparken bile kendimi yüceltmiştim. Vücudu baştan çıkarıcı bir zarafetle hareket ediyor, beni titreten ve acıtan bir şekilde benimkine sürtünüyordu.

El ele tutuşarak, nefes nefese ve gülerek sokağa çıktık. Dünya etrafımda hafifçe dönüyordu ve ben de o anda oradan ayrılmamızın muhtemelen iyi olduğuna karar verdim. Motor kontrollerim normal seviyelerde çalışmayı bırakmıştı.

"Tamam, nereye park ettik?"

"Şaka yapıyor olmalısın," dedim ona, sarı bir taksinin yumuşak ışıltısını görebildiğim köşeye doğru onu sallayarak. "Taksiye binmek zorundayız."

"Hadi ama, o kadar da kötü değilim."

Ama daha fazla itiraz etmeyecek kadar akıllıydı ve Greenlake'teki bira fabrikasına giden taksiyi yakaladık. İnsanlar binaya girip çıkıyordu; Doug'inkinden önce iki gösteri daha vardı. Korktuğum gibi, şık dans kıyafetlerimiz üniversite çağındakilerin kaba saba giysileri arasında umutsuzca yersiz görünüyordu, ama Roman beni aldığı anda olduğu kadar büyük bir mesele gibi görünmüyordu artık.

"Moda oyunlarına kapılmayın," diye öğüt verdi tıklım tıklım dolu bira fabrikasına girerken. "Bu çocuklar muhtemelen bizim yaşlı, uyuşuk konformistler falan olduğumuzu düşünüyorlar ama aslında onlar sadece kendi tarzlarına uyuyorlar. Uyumsuzluğa uyuyorlar."

Kitapçı ekibini aradım, bir masa ayarlamış olmalarını umuyordum. "Olamaz. Sarhoşken politik davranmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, hayır. Sadece insanların her zaman bir kalıba uymaya çalışmasından, sağ ya da sol fark etmeksizin bir çizgiyi takip etmeye çalışmasından yoruldum. Bu odadaki en iyi giyinen kişi olmaktan gurur duyuyorum. Kendi kurallarınızı kendiniz koyun, ben de bunu söylüyorum."

Beth'i fark ettim ve Roman'ı odanın diğer tarafındaki bir masaya sürükledim. Diğer kitapçı yerlileri de onunla oturuyordu: Casey, Andy, Bruce ve Seth. Midem bulandı.

"Güzel elbise," dedi Bruce.

"Size bir koltuk ayırdık." Casey bir sandalyeyi işaret etti. "Bir... arkadaşın olduğunu fark etmemiştim."

Sandalyenin durumu beni pek ilgilendirmiyordu. Tek hissedebildiğim Seth'in bana bakan gözleriydi, yüzü düşünceli ama nötrdü. Kızarak kendimi tam bir aptal gibi hissettim ve arkamı dönüp gidebilmeyi diledim. Çıkmamakla ilgili aptalca tiradım la onu reddettikten sonra, işte buradaydım, el ele, Roman'la zil zurna sarhoş. Seth'in şu anda benim hakkımda ne düşündüğünü hayal bile edemiyordum.

"Sorun değil," dedi Roman, çalkalanan duygularımdan habersiz ve iş arkadaşlarımdan şaşkın ilgisinden etkilenmemiş bir şekilde. Sandalyeye oturdu ve beni kucağına çekti. "Paylaşacağız."

Andy bir bara uğradı ve Seth hariç hepimize bira getirdi, o da tıpkı kafeinde olduğu gibi uzak durmayı tercih etti. Roman ve ben nerede olduğumuzu açıkladık.

salsa'yı dünyanın yeni en iyi eğlencesi olarak övüyor, böylece diğerlerinden ikinci bir dans dersi dalgası başlatmamı talep ediyorlardı.

Doug'ın grubu kısa süre sonra sahneye çıktı ve hepimiz Nocturnal Admission'ın müdür yardımcısı Doug'ın baş şarkıcısı Doug'ı görünce uygun bir şekilde alkışladık. Bira gelmeye devam etti ve içmeye devam etmek muhtemelen yapabileceğim en aptalca şey olsa da, makul bir şekilde durabileceğim noktayı aşmıştım. Ayrıca, endişelenmem gereken çok fazla şey vardı. Seth'le göz temasından kaçınmak gibi. Ve Roman'ın üstünde olmanın, göğsünü sırtıma dayamasının ve kollarını belime dolamasının tadını çıkarmak gibi. Çenesi omzumda duruyordu, bu da ona kulağıma fısıldamak ve ara sıra dudaklarını boynumda gezdirmek için kolay erişim sağlıyordu. Kalçalarımın altında hissettiğim sertlik, bu oturma düzeninden bir şeyler elde eden tek kişinin ben olmadığımı gösteriyordu.

Doug bir mola sırasında bizimle konuşmaya geldi, ter içindeydi ama kendinden geçmişti. Roman'ın üzerine yapışmış halimi gördü. "Biraz fazla giyinmişsin, değil mi Kincaid?" Tekrar düşündü. "Ya da az. Söylemesi zor."

"Çok konuşuyorsun," diye karşılık verdim, ikinci biramı bitirirken... yoksa üçüncü müydü...?

Doug dar, kırmızı vinil pantolon; savaş botları ve göğsünü açıkta bırakan uzun, mor kadife bir ceket giymişti. Başında yırtık pırtık bir silindir şapka vardı.

"Ben de eğlencenin bir parçasıyım, bebeğim." "Ben de öyle, bebeğim."

Diğerlerinden bazıları kıkırdadı. Doug'ın ifadesi onaylamaz bir hal aldı ama bana bir şey söylemedi, onun yerine Beth'e gösteriye katılanların sayısı ile ilgili bir yorum yaptı.

Bazen alkolle birlikte ortaya çıkan o tuhaf tünel görüşüne girdim; kendi uğultulu, girdaplı algılarımla öylesine tükendim ki, etrafımdaki konuşma ve gürültü bulanıklaşarak belirsiz bir uğultuya dönüştü ve yüzler ve renkler benim varlığımdan ayrı, alakasız bir arka plana dönüştü. Gerçekten de tek hissettiğim Roman'dı. İçimdeki her sinir çılgılık atıyordu ve karnıma dayadığı ellerinin göğüslerime dokunmak için yukarı kaymasını diledim. İnce kumaşın altında meme uçlarımla sertleştiğini hissedebiliyordum ve arkamı dönüp Warren'a yaptığım gibi ona binmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordum...

"Tuvalet," diye haykırdım aniden, Roman'ın üstünden nezaketsizce atlayarak. İnsanın mesanesinin bu kadar çabuk tahammül edilebilir den dayanılmazla dönüşmesi tuhaftı. "Burada tuvalet nerede?"

Diğerleri bana tuhaf tuhaf baktı ya da bana öyle geldi. "Arkada," diye işaret etti Casey, yakın olmasına rağmen sesi çok uzaklardan geliyordu. "Sen iyi misin?"

"Evet." Kaymakta olan bir kayışı yukarı ittim. "Sadece tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Ve Roman'dan uzak dur, diye sessizce ekledim, *böylece her şeyi net bir şekilde düşünebilirim.* Gerçi bu sonuncusu şu anki halimle pek mümkün görünmüyordu.

Roman da benim gibi sarhoş ve beceriksiz bir şekilde ayağa kalkmaya başladı. "Seninle geleceğim-" Doug aceleyle, "Yaparım," diye teklif etti.

"Zaten oraya geri dönmem gerekiyor.

bir sonraki set."

Koluma girerek bizi insanların arasından daha az kalabalık olan arka koridora doğru götürdü. İlerlerken hafifçe sendeledim ve o da yardım etmek için hızını yavaşlattı.

"Ne kadar içtin?" "Buraya gelmeden önce mi sonra mı?"

"Vay anasını. Mahvolmuşsun."

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Pek sayılmaz. İzinli olduğum gecelerin çoğunu nasıl geçirdiğimi sanıyorsun?"

Kadınlar tuvaletinin önünde durduk. "Eminim Seth benim bir ayyaş olduğumu düşünüyordur." "Neden öyle düşünsün ki?"

"Onu içerken göremezsiniz. Tam bir pürist. O ve onun aptal kafein ve alkol yok saçmalığı."

Doug'ın kara gözleri kullandığım dil karşısında şaşkınlıkla parladı. "İçki içmeyenlerin hepsi içenleri hor görmez, biliyorsun. Ayrıca, endişelendiğim kişi Seth değil. Ben daha çok dışarıdaki Bay Mutlu Eller için endişeleniyorum."

Gözlerimi kırpıttım, kafam karıştı. Sonra: "Roman mı demek istiyorsun?"

"Biriyle çıkmayı reddetmekten neredeyse herkesin içinde sevişmeye kadar uzun bir yol kat ettiniz."

"Yani?" Öfkeyle karşılık verdim. "Biriyle birlikte olamaz mıyım? Değişiklik olsun diye yapmak zorunda olduğum değil, gerçekten yapmak istediğim bir şeyi yapmaya hakkım yok mu?" Sözlerim niyet ettiğimden daha acı bir gerçeklikle ve hacimle çıktı.

"Elbette," diye yatıştırdı, "ama bu gece kendinde değilsin. Dikkatli olmazsan aptalca bir şey yapacaksın. Sonradan pişman olacağın bir şey. Casey ya da Beth'ten seni eve götürmelerini istemelisin."

"Sen tam bir baş belasısın," diye haykırdım. Mantıksız davrandığımı, ayıkken asla Doug'a asılmayacağımı biliyordum ama kendimi durduramıyordum. "Sırf seninle çıkmıyorum diye, sırf Warren'la ya da başka biriyle yatmayı seçiyorum diye, o zaman devreye girip beni saf ve dokunulmamış tutmaya çalışmalısın. Eğer sen bana sahip olamazsan, kimse olamaz, öyle mi?"

Doug'ın yüzü kızardı ve yoldan geçen birkaç kişi bize baktı. "Tanrım, Georgina, hayır

."

"Tam bir ikiyüzlüsün," diye bağırdım ona. "İki yüzlülüğe hakkın yok. Bana ne yapacağımı söyle! Buna hakkın yok." "Değilim, ben-"

Başka söyleyeceklerini dinlemedim. Dönerek, bu adamlardan kaçmak için gidebileceğim tek yer olan kadınlar tuvaletine girdim. İşimi bitirip ellerimi

yıkamaya gittiğimde aynaya baktım. Görünüyor muydum?

Çöp mü? Yanaklarım pembeydi, saçlarımdaki bazı dalgalar geceye başladığımdan biraz daha gevşkti. Ve terliyordum. Çok sarhoş olmadığıma karar verdim. Çok daha kötü olabilirdim.

Doug'ın beni beklemesinden korkarak tuvaletten çıkmakta tereddüt ettim. Onunla konuşmak istemiyordum. Başka bir kadın elinde yanan bir sigarayla içeri girdi, ben de ondan bir tane aşırıdım ve zaman öldürmek için bir köşeye çömelmişken sigaranın tamamını içtim. Bandonun sesini tekrar duyduğumda güvenli olduğunu anladım.

Tuvaletten çıktım ve doğruca Roman'ın yanına gittim.

"İyi misin?" diye sordu, beni sabitlemek için elleriyle belimden yakaladı. "Geri gelmeyince endişelendim."

"Evet... Ben iyiyim... şey, hayır, bilmiyorum," diye itiraf ettim, ona doğru eğildim ve kollarımı ona doladım. "Neler olduğunu bilmiyorum. Kendimi çok tuhaf hissediyorum."

"Her şey yolunda," dedi sırtımı sıvazlayarak. "Her şey yoluna girecek. Gitmen gerekiyor mu? Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ben... bilmiyorum..." Hafifçe geri çekildim ve gözlerinin içine baktım. O mavi-yeşil derinlikler beni boğuyordu ve aniden umursamadım.

Kimin başlattığını bilmiyorum -ikimizden biri de olabilirdi- ama aniden koridorun ortasında öpüşüyorduk, kollarımız birbirimizi daha sıkı çekiyordu, dudaklar ve diller öfkeyle çalışıyordu. Alkol temel fiziksel tepkimi arttırırken, succubus enerji emilimine dair farkındalığımı uyuşturmuştu. Yine de hissedemememe rağmen hala çalışıyor olmalıydı çünkü Roman aniden benden uzaklaştı, dehşete düşmüş görünüyordu.

"Tuhaf..." Bir elini alnına götürdü. "Birden başım dönmeye başladı." Bir an tereddüt etti, sonra silkindi ve beni tekrar kendine doğru çekti. Tıpkı diğerleri gibi. Bunu yapanın ben olduğumu, onları incittiğimi asla anlamadılar, bu yüzden hala daha fazlası için geri geldiler.

Onun duraksaması, sarhoş bulutumda küçük bir netlik duygusu kazanmak için ihtiyacım olan şeydi. Ben ne yapmıştım? Bu gece kendimi ne hale getirmiştım?

Roman'la her etkileşimim beni başka bir sınırın ötesine itti. Önce çıkmayacağımızı söyledim. Sonra bizi sınırlı randevularla sınırlandırdım. Bu gece içki içmeyeceğime yemin etmişim ve şimdi içkinin etkisiyle ayakta zor duruyordum.

Öpüşmek az önce yıktığım bir başka tabuydu. Ve bu sadece kaçınılmaz olana yol açacaktı.

Aklımın gözünde bizi seksten sonra görebiliyordum. Roman solgun ve bitkin bir şekilde yere yığılırdı, hayatı tükenmişti. O enerji bir elektrik akımı gibi içimde çatırdardı ve bana bakardı, zayıf ve şaşkın, artık neye sahip olmadığını anlayamazdı. Ondan ne kadar çaldığıma bağlı olarak, hayatından yıllar kaybedebilirdi. Bazı özensiz succubi'lerin kurbanlarını çok hızlı bir şekilde çok fazla hayat içerek öldürdüğü bile biliniyordu.

"Hayır... Hayır... Yapma."

Geleceğin gerçekleştiğini görmek istemediğim için onu ittim ama kolu hâlâ

beni tuttu. Onun ötesine baktığımda birden koridordan gelen Seth'i gördüm. Bizi görünce dondu kaldı ama ben yazara dikkat edemeyecek kadar meşguldüm.

Roman'ı tekrar öpmekten, onu yalnız ve çıplak olabileceğimiz, onunla yapmayı hayal ettiğim her şeyi yapabileceğim bir yere -herhangi bir yere- götürmekten kıl payı uzaktaydım. Bir öpücük daha... bir öpücük daha ve ben duramayacaktım. Bunu çok istiyordum. İstedığım biriyle birlikte olmak istiyordum. Bunca yıldan sonra sadece bir kez.

İşte tam da bu yüzden yapamadım.

"Georgina..." diye başladı Roman şaşkınlıkla, elleri hâlâ üzerimdeydi.

"Lütfen," diye yalvardım, sesim fısıltı halindeydi, "bırak gideyim. Lütfen bırak beni. Gitmeme izin vermek zorundasın."

"Sorun nedir? Anlamıyorum."

"Lütfen bırak beni," diye tekrarladım. "Bırak beni!" Sesimin aniden yükselmesi beni irkiltti ve onun elinden kurtulmam için bana küçük bir güç verdi. Bana doğru uzanıp adım söyledi ama ben geri adım attım. Sesim histerik, deli bir kadın gibi çıkıyordu ve Roman haklı olarak bana bakıyordu. "Dokunma bana. Dokunma. Dokunma. Dokunma bana!"

Öfkem ona olduğundan daha çok kendime, hayatımaydı. Alkolün de etkisiyle evrene karşı içimde korkunç bir öfke ve hayal kırıklığı vardı. Dünya adil değildi. Bazı insanların mükemmel hayatlara sahip olması adil değildi. Güzelim uygarlıkların yerle bir olması. Bebeklerin sadece bir avuç nefesle doğması. Bu zalim şaka gibi varoluşa hapsolmalıyım. Sevgisiz bir sevişme sonsuzluğu.

"Georgina..."

"Bana dokunma. Bir daha asla. Lütfen," diye kısık sesle fısıldadım ve sonra bana kalan tek şeyi yaptım. Kaçtım. Kaçtım. Ondan uzaklaştım ve koridordan aşağıya, Roman'dan, Seth'ten, ana oturma alanından uzağa koştum. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama bu beni güvende tutacaktı. Roman'ı güvende tutacaktı. Kendi acımı iyileştiremeyebilirdim ama ona daha fazla acı gelmesini engelleyebilirdim.

Zayıf koordinasyonum ve çaresizliğim, çılgınlığıma farklı derecelerde nezaketle karşılık veren insanlarla karşılaşmama neden oldu. Roman arkamda mıydı? Bilmiyordum. O da en az benim kadar içmişti; koordinasyonu daha iyi olamazdı. Yalnız kalabilseydim, şekil değiştirebilir ya da görünmez olabilir ve buradan çıkabilirdim...

Bir kapıdan içeri daldım ve serin bir gece havası dalgası aniden beni içine çekti. Nefes nefese etrafıma bakındım. Arka otoparkta duruyordum. Arabalarla doluydu ve ot içen birkaç kişi etrafta oyalanıyordu, çoğu bana dikkat etmiyordu. Geldiğim kapı açıldı ve Roman'ı bekleyerek döndüm. Onun yerine Seth'i gördüm, endişeli görünüyordu.

"Benden uzak dur," diye uyardım.

Bana yavaşça yaklaşıırken ellerini avuç içlerini öne doğru uzatarak yatıştırıcı bir jest yaptı. "İyi misin?"

İki adım geri atıp çantamı karıştırdım. "Ben iyiyim. Sadece... buradan uzaklaşmam lazım... ondan uzaklaşmam lazım." Vampirlerden birini aramak niyetiyle cep telefonumu çıkardım. Elimden kaydı, yakalama çabalarımından kaçtı ve mide bulandırıcı bir çatırtıyla asfalta çarptı. "Oh kahretsın."

Dizlerimin üzerine çökerek telefonu aldım ve ekrandaki anlamsız yazılara dehşetle baktım. "Kahretsın," diye tekrarladım.

Seth yanımda diz çöktü. "Ne yapabilirim?"

Ona baktım, yüzü bulanık görüşümde yüzüyordu. "Buradan çıkmam lazım. Ondan uzaklaşmalıyım."

"Tamam. Gel hadi. Seni eve götüreyim."

Seth koluma girdi ve birkaç blok ötede koyu renkli bir arabaya götürüldüğümü hayal meyal hatırlıyorum. İçeri girmeme yardım etti ve arabayı sürdü. Arkama yaslandım, arabanın hareketine kapıldım, beni altına çekmesine izin verdim, ataletin geri ve ileri, geri ve ileri, geri ve ileri...

"Kenara

çek." "Ne?"

"Hemen kenara çek!"

Buna uydu ve ben de kapıyı açarak midemdekileri dışarıdaki sokağa boşalttım. İşim bittiğinde Seth bir süre bekledikten sonra, "Devam edebilecek misin?" diye sordu.

"Evet."

Ama birkaç dakika sonra onu kenara çektiirdim ve işlemi tekrarladım. Tekrar yola çıktığımızda "Bu... araba yolculuğu beni öldürüyor," diye nefes nefese kaldım.

"Arabada kalamam. Hareket..."

Seth'in kaşları çatıldı ve aniden sağa sert bir dönüş yaparak neredeyse arabanın içinde kusmama neden olacaktı. "Özür dilerim," dedi.

Birkaç dakika daha gittik ve araba durduğunda ondan tekrar kenara çekmesini istemenin eşiğindeydim. İnmemeye yardım etti ve ben önümüzde duran binayı tanıyamayarak etrafıma bakındım. "Neredeyiz biz?"

"Benim yerim."

Beni içeri soktu, doğruca tuvalete götürdü, ben de hemen diz çöküp tuvalete saygı gösterdim ve yine içimde olduğunu fark ettiğimden daha fazla sıvı saldı. Arkamda Seth'in saçlarımı yolumdan çektiğini uzaktan fark ettim. Jerome ve Carter gibi yüksek ölümsüzlerin alkolden istedikleri kadar az ya da çok etkilenebildiklerini, istedikleri zaman ayılmayı seçebildiklerini belli belirsiz hatırladım. Piçler.

Seth nazikçe ayağa kalkmama yardım etmeden önce orada ne kadar diz çöktüğümü bilmiyorum. "Ayağa kalkabilir misin?"

"Sanırım öyle."

"Bu... saçında ve elbisende. Sanırım üstünü değiştirmek isteyeceksin."

Lacivert georgette kumaşa baktım ve iç çektim. "Buharlı." "Ne?"

"Boş ver." Elbiseden çıkabilmek için askıları aşağı doğru çekmeye başladım. Kaşları kalktı ve aceleyle arkasını döndü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu zorla normal bir sesle. "Duş almam lazım."

Çırılçıplak, tökezledim ve suyu açtım. Seth hâlâ bana bakmadan kapıya doğru çekildi. "Düşmezsin ya da başka bir şey?"

"Umarım değildir."

Suyun içine girdim, sıcaklığı karşısında nefesim kesildi. Fayanslı duvara yaslandım ve ağır akıntının beni yıkamasına izin verdim, şok bir an için aklımı başıma getirdi. Kafamı kaldırdığımda Seth'in gittiğini, banyo kapısının kapalı olduğunu gördüm. İçimi çektim ve gözlerimi kapattım, dizlerimin üzerine çöküp bayılmak istiyordum. Orada dururken tekrar Roman'ı, onu öpmenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüm. Yaptıklarımın sonra benim hakkımda ne düşüneceğini bilmiyordum.

Suyu kapatıp dışarı çıktığımda banyonun kapısı bir aralık açıldı. "Georgina? Bunları kullan."

Kapı tekrar kapanmadan önce içeri bir havlu ve büyük boy bir tişört atıldı. Kurulandım ve tişörtü giydim. Kırmızıydı ve üzerinde Black Sabbath'ın resmi vardı. Güzeldi.

Ancak bu hareketlilik etkisini gösterdi ve bir mide bulantısı dalgası tekrar üzerime çöktü. "Hayır," diye inleyerek tualete doğru yöneldim.

Kapı açıldı. "İyi misin?" Seth içeri girdi ve saçlarımı bir kez daha geriye doğru çekti.

Bekledim ama hiçbir şey gelmedi. Sonunda tedirgin bir şekilde ayağa kalktım. "Ben iyiyim. Uzanmam gerek."

Beni banyodan çıkarıp, yapılmamış bir orta boy yatağın bulunduğu bir yatak odasına götürdü. Üzerine çöktüm, oda dönmeye devam etse de düz ve sabit olmaktan memnundum. Yatağın kenarına usulca oturdu ve kararsızca beni izledi.

"Bunun için üzgünüm," dedim ona. "Tüm bunları yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm." "Sorun değil."

Gözlerimi kapattım. "İlişkiler berbat. İşte bu yüzden kimseyle çıkmıyorum. Sadece insanları incitiyorsun."

"Çoğu iyi şey, kötü bir şey riskiyle birlikte gelir," diye felsefi bir gözlemde bulundu.

Yazmak için ihmal ettiği uzun süreli kız arkadaşı hakkında bana gönderdiği mektubu hatırladım. "Bunu tekrar yapar mıydın?" diye sordum. "O kızla çıkar mıydın? Her şeyin aynı şekilde sonuçlanacağını bilsen bile?"

Bir duraklama. "Evet."

"Ben değil."

"Ben değil ne?"

Gözlerimi açtım ve ona baktım. "Bir zamanlar evliydim." Bu, ayıkken asla söylenmeyeceğinin tamamen farkında olunan türden bir sarhoş itirafıydı. "Bunu biliyor muydun?"

"Hayır."

"Kimse bilmiyor."

"İşe yaramadı o zaman?" Ben bir dakika boyunca hiçbir şey söylemeyince Seth sordu.

Acı acı gülmekten kendimi alamadım. İşe yaramadı mı? Bu yetersiz bir ifadeydi. Zayıf ve aptalca davranmış, Roman'la beni neredeyse felakete sürükleyen aynı fiziksel dürtülere teslim olmuşum. Sadece Ariston'la yaptığım bu hata için sarhoş olduğumu iddia edemezdik. Son derece ayıktım ve dürüst olmak gerekirse, sanırım bunu uzun zamandır planlıyordum. İkimiz de planlamıştık.

Bir gün yine ziyarete gelmişti ama bu sefer fazla konuşmamıştık. Sanırım o zamana kadar konuşmayı geçmiştik. İkimiz de huzursuzduk, volta atıyor ve ayakta duruyorduk, ikimizin de gerçekten dinlemediği küçük konuşmalar yapıyorduk. Benim dikkatim onun fiziksel varlığındaydı; vücudunda, kollarındaki ve bacaklarındaki güçlü kaslarda. Hava cinsel gerilimle o kadar yoğundu ki hareket edebilmemiz bile mucizeydi.

Pencereye doğru yürüdüm, evin geri kalanında volta atmasını dinlerken hiçbir şeye bakmıyordum. Bir an sonra geri döndü, bu sefer arkamda duruyordu. Elleri aniden omuzlarımda durdu, şimdiye kadar yaptığı ilk kasıtlı dokunuştı. Parmakları beni bir damga gibi yaktı ve titredim, bana yaklaşıırken tutuşunu sıkılaştırdım.

"Letha," dedi kulağıma, "biliyorsun... biliyorsun her zaman seni düşünüyorum. Seninle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorum."

"Artık benimlesin."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

Beni kendisine doğru çevirdi ve bakışları vücudumda gezinen kızgın yağ gibiydi, kaygan ve kavurucuydu. Ellerini boynumda gezdirerek bir an için yüzümü kavradı. Eğildi ve ağzını benimkinden bir nefes uzakta tuttu. Sonra dili dışarı fırladı ve dudaklarımda üzerinde hafifçe gezindi. Dudaklarım aralandı ve daha fazlasını almak için öne doğru eğildim ama o küçük bir gülümsemeyle geri çekildi. Ellerinden biri omzuma, elbisemi bir arada tutan kopçaya gitti ve çözdü. Kumaş üzerimden kayarak etrafımda yere döküldü, böylece onun önünde çırılçıplak kaldım.

Gözleri parlıyor, her yerimi inceliyordu. Utanmam ya da çekinmem gerekirdi ama öyle hissetmedim. Harika hissettim. Arzulanıyordum. Tapılan. İstendim. Güçlü.

"Şu anda sana sahip olmak için her şeyi, her şeyi yaparım," diye fısıldadı. Elleri omuzlarımdan göğüslerimin yanlarına, belime ve sonra kalçalarıma doğru gitti. Annem her zaman kalçalarımda çok ince olduğunu söylerdi, ama onun ellerinin altında, gür ve seksi hissediyorlardı. "Senin için adam öldürürüm. Senin için dünyanın öbür ucuna bile giderim. Senin için her şeyi yaparım."

sor. Vücudunu bedenimde ve bacaklarını etrafımda hissetmek için her şeyi yaparım."

"Hiç kimse bana böyle bir şey söylemedi." Sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırılmıştım. İçten içe eriyordum. Bu sözlerin varyasyonlarını önümüzdeki bin yıl boyunca yüzlerce farklı adamdan duyacaktım ama o anda bu sözler taze ve yeniydi.

Ariston'un dudakları alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Kyriakos her zaman böyle şeyler söylüyor olmalı." Sesinde, iki adam uzun süredir arkadaş olsalar da, bu arkadaşlığın altında her zaman bir rekabet olduğunu hatırlatan kibirli bir ton vardı.

"Hayır. Benimle gözleriyle sevişiyor."

"Gözlerimden çok daha fazlasını kullanmak istiyorum."

O anda aniden kadınların erkekler üzerindeki gücünü anladım. Şaşırtıcı ve heyecan vericiydi. Mülkiyet ve politika konularını boş verin; kadınlar yatak odasında hüküm sürüyordu. Et, çarşaf ve terle. Bu bilgi içimi doldurdu, herhangi bir afrodisyakın üretebileceğinden daha güçlü bir uyarılma ile içime aktı. Bu yeni keşfedilen nüfuz hoşuma gitmişti. Sanırım daha sonra cehennemin güçlerinin beni bir succubus olarak atmasına neden olacak olan şey bu keşifti.

Titreyen ellerimi ona uzattım ve tuniğini çıkarmaya başladım. Ben onu soyarken hareketsiz duruyordu ama her santimi sıcaklık ve özlemle titriyordu. Kyriakos'un kiyle aynı olan ve farklı olan tüm yönlerini fark ederek vücudunu incelerken nefes alışları ağırlaştı ve hızlandı. Parmak uçlarımı üzerinde gezdirdim, bronzlaşmış etine, belirgin kaslarına, meme uçlarına hafifçe dokundum. Sonra ellerim daha aşağıya, karnının altına indi ve orada buldukları uzun, sert uzunluğun etrafını sardı. Ariston yumuşak bir inilti çıkardı ama henüz bana doğru hareket etmedi. Hâlâ benim onayımı bekliyordu.

Gözlerimi okşayan ellerimden kaldırdım ve yüzüne baktım. Gerçekten de benim için her şeyi yapardı. Bu farkındalık ona olan ihtiyacımı artırdı.

"Bana istediğin her şeyi yapabilirsin," dedim sonunda ona.

Bunu bir tavizmiş gibi söyledim ama doğrusu istediği her şeyi yapmasını *istiyordum*. Sözlerim bizi ayrı tutan büyüü bozdu. Lanet bir patlama gibiydi. Nefesinizi uzun süre tuttuktan sonra vermek gibi. Bir telaş. Bir serbest bırakma. Vücudum neredeyse onunkine doğru yuvarlanıyordu, sanki uzun zamandır bağlanmış ve sonunda kesilmiş gibi. Ona dokunmak, bundan çok daha önce dokunuyor olmamız gerektiğini fark etmemi sağladı.

Beni sert bir öpücüğün içine çekti, dilini ağzıma sokarken elleri altımda hareket ederek kalçalarımın arkasını kavradı. Tek bir hareketle beni kaldırdı ve sırtımı duvara yasladı. Bacaklarım kalçalarının etrafına dolandı, bana daha yakın olmasını istedim ve sonra sert bir hamleyle

İçeriden. Ben mi çok sıkıydım yoksa o mu çok büyüktü bilmiyorum -belki de her ikisi de- ama bir tür zevkli bir şekilde acıttı. Şaşkın bir çılgılık attım ama iyi olup olmadığımı görmek için durmadı. Tutku onu ele geçirmişti, türümüzün devamını sağlayan o hayvani dürtü kanımızın derinliklerine işlemişti. Artık sadece kendi zevkine odaklanmıştı, tekrar tekrar, daha sert ve daha sert bir şekilde içime girerken, dudaklarımdan çıkan her inilti ve çılgılıktan zevk alıyor gibi görünüyordu. Böylesine sert bir sekste rahatlayabileceğimi düşünmezdim ama rahatlardım - birden fazla kez. Her seferinde, içimde derinlerde başlayan ve vücuduma yayılan, her siniri ovuşturan, tamamen doyana kadar her parçamı kaplayan büyük, tüketen bir his dalgası olarak geldi. Sonra bu dalga ısıltılı parçalara ayrılarak patlıyor, beni sıcak, hassas ve nefessiz bırakıyordu. Paramparça olmak ve sonra yeniden yaratılmak gibi. Enfesti. Bu orgazmların her biri, kendi doruk noktası gelene kadar onu daha da zorluyor gibiydi. Bu sefer, serbest kalması için çabalayan bendim, tırnaklarımı olabildiğince sıkı bir şekilde sırtına geçirdim, ona tutundum, bölümü titreyen, nefes nefese bir sona getirdim.

Yine de bu son değildi çünkü kısa bir süre sonra tekrar hazırды. Beni yatağıma götürdü ve bu kez dizlerimin üzerine çöktürdü, arkamdan bana doğru eğildi. "Yaşlı kadınların çocuk sahibi olmak için en iyi pozisyonun bu olduğunu söylediklerini duydum," diye fısıldadı.

Tekrar içime girmeden önce bunu düşünmek için sadece bir anım vardı, hâlâ sert ve talepkârды. Pompalarken söylediği sözleri düşündüm, belki de bana çocuk veren Kyriakos değil de o olacaktı. Bunun farkına varmak beni tuhaf, hevesli ama pişman hissettirdi.

Öğleden sonra battaniyelerin üzerine uzandığımızda Ariston böyle bir pişmanlık hissetmedi, sıcak güneş pencereden üzerimize dökülürken ikimiz de bitkin ve tükenmiştik.

"Eksiklik Kyriakos'ta olabilir," diye açıkladı. "Sende değil. Bugün sana kaç kez sahip oldum, yardım edemezsin ama hamile kalabilirsin." Kulak mememi emdi ve kollarını arkamdan sararak ellerini göğüslerimin üzerine koydu. "Seni doldurdum, Letha."

Sesi alçak ve özeldi, sanki seksten daha somut bir şey elde etmiş gibiydi. Birdenbire yatak odasında gücün gerçekten kimde olduğunu merak ettim.

Ona yaslandım, ne yaptığımı ve şimdi ne yapmak istediğimi merak ediyordum. İnsan başkasının tanrıçası olduktan sonra eş olmaya nasıl geri dönerdi? Ancak buna karar veremedim, çünkü bir sonraki duyduğum şey Kyriakos'un evin önünden beni çağırdığı oldu, eve çok erken gelmişti. Ariston da ben de irkilerek doğrulduk. Üzerimdeki battaniyeleri çıkarmaya çalışırken parmaklarım kumaşa dolandı. Elbisem. Elbisemi bulmam gerekiyordu. Ama burada olmadığını fark ettim. Diğer odada bırakmıştım. Belki, diye düşündüm umutsuzca, Kyriakos bizi bulmadan önce ona ulaşabilirdim. Belki yeterince hızlı hareket edebilirdim.

Ama yapamadığım ortaya çıktı.

Şu anda, Seth'e söylediğim tek şey: "Evet. İşe yaramadı. Hem de hiç. Onu aldattım."

"Oh." Bir duraklama. "Neden?"

"Çünkü yapabilirdim.

Aptalcaydı." "Bu yüzden mi kimseyle çıkmıyorsun?"

"Bununla ilgili her şey çok fazla acı veriyordu. Hiçbir iyi kötüyü haklı çıkarmadı." "Bir sonrakinin kötü sonuçlanacağını bilemezsin. Her şey değişir."

"Benim için değil." Gözlerimden akan yaşları saklamak için gözlerimi kapattım. "Şimdi bayılacağım."

"Tamam."

Gitmiş de olabilirdi, kalmış da olabilirdi; bilmiyordum. Sadece uyudum, siyah, uyuşturan uykunun içinde kayboldum.

Bölüm 15

Bazen bir rüyadan uyanırsınız. Ve bazen, arada bir, bir rüyada uyanırsınız. Bana olan da buydu. Gözlerimi açtım, başım zonkluyordu, kollarımda sıcak ve tüylü bir şeyin hayal meyal farkındaydım. Parlak güneş ışığı önce gözlerimi kısmama neden oldu, ama nihayet odaklanabildiğimde, doğrudan Cady ve O'Neill'in yüzlerine baktığımı fark ettim.

Başımın hiç de onaylamadığı bir hareketle ayağa fırladım. Kesinlikle yanılmıştım. Elbette, hayır... işte oradaydılar. Önümde, oturduğum yatağın yanında, ilan panoları ve beyaz tahtalarla çevrili büyük bir meşe masa vardı. Bülten panolarına, Seth'in kitaplarında anlatılan karakterlerin her nüansını yansıtan dergi kesikleri, insan yüzleri ve suratları tutturulmuştu. Hatta bir bölüm NINA CADY olarak etiketlenmişti ve kırılmış, kıvrıkcık saçlı ince sarışınların en az yirmi farklı kesitini sergilerken, BRYANT O'NEILL olarak işaretlenmiş başka bir bölüm koyu renk saçlı, düşünceli, otuzlu yaşlarında erkekleri gösteriyordu. Kesiklerden bazıları tanıdığım büyük reklamlara aitti, ancak Seth'in karakterleriyle benzerliklerini daha önce hiç fark etmemiştim. Kitaplardaki diğer küçük karakterler de başroldekilerden daha az dikkat çekici olsa da ekranda yerlerini almışlardı.

Notlar ve kelimeler beyaz tahtaları dolduruyordu, çoğu bana hiçbir anlam ifade etmeyen tuhaf bir steno tipi akış şemasıyla yapılmıştı. *Çalışma başlığı: Azure Hopes-daha sonra düzeltin; Jonah Bölüm 7'yi ekleyin; 3-5'i temizleyin; C&O Tampa'da mı Napoli'de mi? İstatistikleri kontrol et; 8'de Don Markos...* Karalamalar uzayıp gidiyordu. Onlara baktım, baktım ve Seth'in bir sonraki romanının iskelet temelini gördüğümü fark ettim. Bir yanım kafamı çevirmem gerektiğini, bir şeyleri mahvettiğimi fısıldadı ama geri kalan yanım bir romanın ve dünyasının nasıl hayata geçtiğini görmekten çok etkilenmişti.

Sonunda kızarmış pastırma kokusu beni Seth'in masasından uzaklaştırdı ve buraya nasıl geldiğimi düşünmeye zorladı. Doug, Roman ve hatta Seth'in yanında ne kadar aptalca davrandığımı hatırlayarak irkildim ama açlığım vicdan azabımı geçici olarak dindirdi. Dün gece mideme yaşattıklarımın sonradan açlık hissetmem tuhaf görünüyordu ama Hugh'nun dayağı gibi ben de kendimi çabuk toparlayabiliyordum.

Kendimi yorganın altından ve bilmeden tuttuğum oyuncak ayımdan kurtararak ağzımı çalkalamak ve görünüşümü incelemek için banyoya doğru ilerledim: vahşi saçlı ve tişörtün içinde düpedüz ergen görünümlü. Ancak şekil değiştirmek için enerji harcamak istemedim ve koşar adımlarla

Golden Earring'ın "Radar Love" şarkısının fonunda cızırdayan sesleri takip eden banyo.

Seth modern, iyi aydınlatılmış bir mutfakta durmuş, ocağın üzerindeki tavayla ilgileniyordu. Renk düzeni parlak ve neşeliydi, akçaağaç ahşap dolaplar ve kirişler duvarlardaki peygamber çiçeği mavisi boyayla vurgulanmıştı. Beni görünce müziğin sesini kısıtı ve bana dikkatli bir bakış attı. Bugünkü tişörtünde Tom ve Jerry vardı.

"Günaydın. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Şaşırtıcı derecede iyi." Küçük, iki kişilik bir masaya doğru ilerledim ve gömleğimi kalçalarımı örtecek şekilde çekiştirerek oturdum. "Şimdiye kadar tek kayıp başım gibi görünüyor."

"Bunun için bir şey mi istiyorsun?"

"Hayır, düzelecek." Tereddüt ettim, tuzlu ve yağlı et kokusundan bir şey sezmiştim. "Bu... kahve mi?"

"Evet. Biraz ister misin?" "Normal mi?"

"Evet." Bir cezveye doğru yürüdü, dumanı tüten bir fincan kahve doldurdu ve sevimli bir şeker ve krema setiyle birlikte bana getirdi.

"Bu şeyi içmediğini sanıyordum."

"Ben içmiyorum. Sadece kafein delisi kadınların yatağında uyanma ihtimaline karşı yanımda bulunduruyorum."

"Bu çok oluyor mu?"

Seth gizemli bir şekilde gülümsedi ve ocağın başına döndü. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

"Yumurtanı nasıl seversin?" "Çok sert."

"Güzel seçim. Pastırma da ister misin? Vejetaryen falan değil misin?" "Ben dürüst bir etoburum. Her şeyi istiyorum... Eğer çok şey istemiyorsam çok." Yaptığı diğer şeyleri düşününce beni beklediği için biraz utandım. Aldırmıyor gibi görünüyordu.

İşler hayal ettiğimden daha fazla çıktı: yumurta, domuz pastırması, kızarmış ekmek, iki çeşit reçel, kahveli kek ve portakal suyu. Hala düşük karbonhidrat diyetine bağlı olan Peter'ın ne kadar kıskanacağını düşünerek hepsini yedim.

"Yemek komasındayım," dedim Seth'e daha sonra, bulaşıklara yardım ederken. "Yatağa dönüp uyumam gerekecek. Her gün böyle mi yiyorsun?"

"Hayır. Sadece bahsi geçen kadınlar takılırken. Çok çabuk gitmemelerini sağlıyor."

"Giymem gereken tek şeyin bu olduğunu düşünürsek sorun değil."

"Doğru değil," dedi bana, oturma odasını işaret ederek. Yukarı baktığımda elbisemin -temiz- bir askıda asılı olduğunu gördüm. Altına giydiğim transparan, bikini kesimli külot askının başına dolanmıştı. "Üzerinde kuru temizleme yazıyordu ama yıkamada ekstra yumuşak programa koyarak şansımı denedim. Çıktı

Tamam. Diğer şey de öyle."

"Teşekkürler," diye cevap verdim, iç çamaşırlarımı yıkaması konusunda ne hissettiğimden emin değildim. "Her şey için teşekkürler. Dün gece benim için yaptıklarına gerçekten minnettarım -benim tam bir ucube olduğumu düşünüyor olmalısın-"

Omuz silkti. "Sorun değil. Ama" -yakındaki saate baktı- "yakında senden kaçmam gerekebilir. Şu partiyi hatırlıyor musun? Öğlen başlıyor. Hâlâ burada takılabilirsin."

Ben de aynı saate baktım. On bir kırk yedi.

"Öğlen! Neden beni daha önce uyandırmadın? Geç kalacaksın!"

Yine omuz silkti, son derece ilgisizdi. "Uykuya ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Elimdeki havluyu yere bırakıp oturma odasına koştum ve elbisemi aldım. "Ben bir taksi çağırayım. Sen git. Benim için endişelenme."

"Cidden, sorun değil," diye karşı çıktı. "Hatta seni eve bırakabilirim ya da... eğer istersen benimle gelebilirsin."

İkimiz de garip bir şekilde donup kaldık. Yabancı bir partiye gidecek durumda değildim. Yapmam gereken eve gidip Roman ve Doug'la hasar kontrolü yapmaktı. Yine de... Seth bana çok iyi davranmıştı ve daha önce de bu şeye gitmemi istemişti. Ona borçlu değil miydim? Elbette bunu onun için yapabiliyordum. Bir öğleden sonra partisi muhtemelen o kadar uzun sürmezdi bile.

"Bir şey almamız gerekecek mi?" Sonunda sordum. "Şarap? Brie?"

Başını salladı. "Muhtemelen hayır. Sekiz yaşındaki yeğenim için."

"Oh. O zaman şarap yok?"

"Evet. Zaten bence o Gouda'yı daha çok seviyor."

Elbiseye baktım. "Fazla giyinmiş olacağım. Bunun üzerine giyebileceğim bir şey var mı?"

Yedi dakika sonra Seth'in arabasında oturmuş, Lake Forest Park'a doğru gidiyordum. Üzerimde georgette elbisenin yanı sıra beyaz, gri ve lacivert tonlarında ekose bir erkek flanel gömleği vardı. Gömlek birkaç düğme dışında açıktı. Saçlarımı şekil vermek yerine Fransız örgüsüyle örmüştüm ve şimdi ata binerken çantamdan çılgınca kozmetik ürünleri sürüyordum. Bir tür Ginger-Rogers-Joins-Nirvana görüntüsüne sahip olduğumdan şüpheleniyordum.

Birkaç hafta önce Seth'i bıraktığım banliyödeki eve vardık. Posta kutusunda pembe balonlar dalgalanıyordu ve kot pantolonlu ve eşofmanlı bir anne, küçük bir kız evin içinde kaybolurken el sallayarak veda etti. Söz konusu anne daha sonra garaj yolunda çalışan, futbol takımını taşıyan devasa araca geri döndü.

"Vay canına," dedim her şeyi içime sindirerek. "Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım."

Seth sokağın karşısına park ederken, "Küçükken yapmış olmalısın," diye düzeltti.

"Evet," diye yalan söyledim. "Ama bu yaşta farklı bir deneyim."

Ön kapıya yaklaştık ve kapıyı çalmadan içeri girdi. Anında, dört küçük, sarışın kadın formu ona çarptı, uzuvlarına yapıştı ve neredeyse onu deviriyordu.

"Seth Amca! Seth Amca!" "Seth Amca burada!"

"Bu benim için mi? Bu benim için mi?"

Seth, sol kolunu koparmakla tehdit eden birini çözerek, "Göz yaşartıcı gazı patlatmak zorunda kalmadan önce vazgeçin," dedi onlara nazikçe.

İçlerinden biri, diğerleri gibi sarı bukleleri ve kocaman mavi gözleriyle beni gördü. "Merhaba," dedi cesurca, "kimsin sen?" Ben cevap veremedim, "Seth Amca bir kız getirmiş!" diye bağırarak antreden çıktı.

Seth yüzünü buruşturdu. "Bu Morgan. Altı yaşında." Onun bir klonunu işaret etti. "Bu McKenna, ikizi. Kayla burada, dört. Bu" -dörtlünün en uzununu kaldırmak için durakladı, bu hareket onun neşeyle kıkırdamasına neden oldu -"Kendall, doğum günü kızı. Brandy'nin de buralarda bir yerde olduğunu tahmin ediyorum ama o da diğerleri gibi bana saldıramayacak kadar medeni."

Fuayenin ötesinde bir oturma odası uzanıyordu ve Kendall'dan birkaç yaş büyük başka bir sarışın kız, bir kanepenin arkasından bizi izliyordu. Diğer çocuklar -sanırım parti konukları- onun ötesinde koşup çığlık atıyorlardı. "Buradayım, Seth Amca."

Seth Kendall'ı yere bıraktı ve Brandy'nin saçlarını karıştırdı. Sadece ergenliğin eşiğindeki birinin sahip olabileceği küstah bir ağırbaşlılık takınmıştı. Morgan kısa bir süre sonra yanında uzun boylu, sarışın bir kadınla döndü. "Gördün mü? Gördün mü?" diye haykırdı küçük kız. "Sana söylemiştim."

"Her zaman böyle bir olay yaratır mısın?" diye sordu kadın, Seth'e hızlıca sarılırken. Mutlu ama bitkin görünüyordu. Nedenini anlayabiliyordum.

"Çok şanslı olmalıyım. Hayranlarımın yarısı bile bu kadar aç değil. Andrea, bu Georgina. Georgina, Andrea." Seth'in biraz daha kısa ve genç versiyonu odaya girerken elini sıktım. "Bu da kardeşim Terry."

"Kaosumuza hoş geldin Georgina," dedi Terry beni tanıştırdıktan sonra. Evin içinde koşuşturan kendi ve diğer çocuklara baktı. "Seth'in seni buraya getirmekteki bilgeliğini tam olarak anladığımdan emin değilim. Asla geri dönmeyeceksin."

"Hey," diye bağırdı Kendall bana, "bu Seth Amca'ya Noel için aldığımız tişört değil mi?"

Hepimiz başka bir yere bakmaya çalışırken biz yetişkinlerin arasına garip bir sessizlik çöktü. Sonunda Andrea boğazını temizledi ve "Pekala çocuklar, sıraya girelim ve biraz oyun oynayalım" dedi.

Bir çocuğun doğum günü partisinin çılgınca geçmesini bekliyordum ama o öğleden sonra yaşananlar hayallerimin bile ötesine geçti. Seth'in erkek kardeşi ve baldızının, bir şekilde her yerde görünen çığlık atan, zıplayan yaratık sürüsünü kontrol etme şekli de aynı derecede etkileyiciydi.

aynı anda eve girdiler. Terry ve Andrea hepsiyle verimli bir şekilde ilgilenirken, Seth ve ben izlemekten başka bir şey yapmadık, ara sıra bize yöneltilen rastgele soruları yanıtladık. Bir seyirci olarak tüm bu deneyim beni hayrete düşürdü; düzenli olarak bununla başa çıkmayı hayal bile edemezdim. Büyüleyiciydi.

Bir noktada, soluklanırken Terry beni yalnız gördü ve sohbet etmeye başladı.

"Gelebildiğine sevindim," dedi. "Seth'in biriyle görüştüğünü bilmiyordum."

"Biz sadece arkadaşız," diye açıkladım.

"Yine de. Onu kanlı canlı biriyle görmek güzel. Uydurmadığı biriyle."

"Düğününüzü neredeyse kaçırdığı doğru mu?"

Terry onaylamak için yüzünü buruşturdu. "Sağdıcım, eğer buna inanabiliyorsan. Tören başlamadan iki dakika önce ortaya çıktı. Onsuz başlamanın eşiğindeydik."

Sadece gülebildim.

Başını iki yana salladı. "Eğer onunla takılmaya devam edersen, onu hizada tuttuğundan emin ol. Kardeşim çok zeki olabilir ama bazen bir bakıcıya ihtiyacı oluyor."

Parti oyunlarından sonra pasta, pastadan sonra da hediyeler gelirdi. Kendall Seth'inkini ustalıkla kaldırdı ve salladı. "Kitaplar," diye ilan etti.

Grubun en yaşlısı ve dolayısıyla en sessizi olan Brandy bana baktı ve "Seth Amca bize hep kitap alır," diye açıkladı.

Bu Kendall'ı hiç korkutmamış gibi görünüyordu. Paketi yırtarak açtı ve içinden çıkan üç korsan hikâyesi kitabına sevinçle baktı.

"Korsanlar, ha?" Seth'e sordum. "Bu siyaseten doğru mu?"

Gözleri dans etti. "Korsan olmak istiyor."

Parti sona erdiğinde ve konuklar aileleri tarafından alınırken, Kendall Seth'e hikaye okuması için yalvardı ve kızların ebeveynleri mutfakta temizlik yapmaya çalışırken onu, yeğenlerini ve diğer başıboşları oturma odasına kadar takip ettim. Seth imza günündeki gibi etkileyici bir şekilde okudu ve ben de bir koltuğa kıvrılıp sadece dinlemek ve izlemekle yetindim. Bu nedenle Kayla'nın küçük bedeni ayağa fırlayıp kucağıma oturduğunda irkildim.

Kızların en genciydi, en iyilerle birlikte çığlık atabilirdi ama çok az konuşma eğilimindeydi. Küre gözleriyle beni inceledi, Fransız örgüme ilgiyle dokundu ve sonra Seth'i dinlemek için bana sokuldu. Seth'in söylediklerinden herhangi birini anlayıp anlamadığını merak ediyordum. Ne olursa olsun, yumuşak ve sıcaktı ve küçük bir kız gibi kokuyordu. Farkında olmadan parmaklarımı ince, mısır ipeği saç tellerinde gezdirdim ve kısa süre sonra benimkine benzer bir örgü örmeye başladım.

Seth bir hikâyeyi bitirdiğinde, McKenna ne yaptığımı fark etti. "Ben

Sıradaki."

"Hayır, ben," diye emretti Kendall hevesle. "Bugün benim doğum günüm."

Sonunda dört genç kızın da saçlarını ördüm. Brandy utangaç bir şekilde karşı çıktı. Benden dört kopya istemediğim için kızlar için başka stiller seçtim, balıksırtı ve örgüler onları memnun etti. Seth okumaya devam etti, ara sıra bana ve el işlerime bakıyordu.

Ayrılmaya hazır olduğumuzda, fiziksel ve duygusal olarak tükenmiş hissediyordum. Çocuklar beni her zaman biraz özlemlili hissettirmiştir; bu şekilde yakın temas halinde olmak beni açıklayamadığım bir şekilde düpedüz üzdü.

Ben kapının yanında oyalanırken Seth kardeşiyle vedalaştı. O sırada yanımdaki küçük kitaplığı fark ettim. Başlıkları inceleyerek *Burberry'nin Yeni Açıklamalı İncil*'ini seçtim: *Eski ve Yeni Ahit*. Roman'ın Kral James Versiyonu'nun kötü bir çeviri olduğu hakkında söylediklerini hatırlayarak, bunu Yaratılış 6'ya kadar açtım.

İfadeler neredeyse aynıydı, biraz daha temiz ve moderndi ama çoğunlukla değişmemişti. Bir istisna dışında. 4. ayette Kral James Versiyonu şöyle diyordu: "O günlerde yeryüzünde devler vardı; ve ondan sonra da, Tanrı'nın oğulları insan kızlarının yanına geldiklerinde..." Ancak bu versiyonda şöyle denmektedir: "Nefilim o günlerde ve daha sonra Tanrı'nın oğulları insan kızlarına gittiğinde yeryüzündeydi..."

Nefilim mi? Kelimenin yanında bir üst simge numarası belirdi ve ben de onu takip ederek uygun dipnota ulaştım.

"Nefilim" kelimesi bazen "devler" ya da "düşmüş olanlar" olarak çevrilmektedir. Kaynaklar bu melek yavrularına ilişkin anlatılarda farklılık göstermekte, onları bazen sadece Kenanlıların komşuları olarak, bazen de Yunan kahramanlarını anımsatan Titan benzeri yaratıklar olarak göstermektedir (Harrington, 2001).

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kitabın kaynakçasında Harrington referansına baktım ve Robert Harrington'ın *Biblical Arcana and Myth* adlı kitabıyla bağlantılı olduğunu gördüm. Kitabın adını ve yazarını ezberledim, tam Seth gitmek için dönerken İncil'i yerine koydum.

Seattle'ın kışı yaklaştıkça gökyüzü erken grileşiyor, sessizlik içinde yol alıyorduk. Normalde arabadaki sessizliği garip ya da tuhaf olarak yorumlayabilirdim ama zihnim nefilim göndermesini düşünürken bunu rahat buldum. Harrington'ın kitabını ele geçirmem gerektiğine karar verdim.

Seth aniden, "Dondurmaları yoktu," diyerek düşüncelerimi böldü.

"Ha?"

"Terry ve Andrea. Pasta yediler ama dondurma yoktu. Dondurma almak ister misin?"

"Şeker sana yetmiyor mu?" "Sadece birlikte gidiyorlar, hepsi bu."

Bir dondurmacının yanına yanaştığında, "Dışarıda sadece elli var," diye uyardım. Sert havalarda dondurma yemek bana tuhaf geliyordu. "Ve hava rüzgarlı."

"Şaka mı yapıyorsun? Chicago'da böyle bir yer yılın bu zamanında açık bile olmaz. Burası ılık."

İçeri girdik. Seth duble nane çikolatalı külah istedi. Ben daha maceracı bir ikili yaban mersinli cheesecake ve mocha bademli girdap sipariş ettim. Pencere kenarındaki bir masada oturarak daha fazla sessizlik içinde şekerli şekerlemelerimizi yedik.

Sonunda, "Bugün çok sessizsin." dedi.

Şaşkınlıkla ona döndüm ve zihnimdeki nefilim incelemesine ara verdim.

"Bu bir anahtar."

"Neymiş o?"

"Genelde çok sessiz olduğumu düşünüyorum. Bir şeyleri devam ettirmek için konuşmam ve konuşmam gerekiyor."

"Fark ettim. Öyle demek istemedim. Kulağa kötü geldi. Senin konuşman iyi bir şey. Her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun. Tam olarak doğru zamanda tam olarak doğru şeyi."

"Dün gece değil. Dün gece korkunç şeyler söyledim. Hem Doug'a hem de Roman'a.

Beni asla affetmeyecekler" diye yakındım.

"Elbette yapacaklar. Doug iyi bir adamdır. Roman'ı pek tanımıyorum ama..." "Ama ne?"

Seth birden utanmış gibi göründü. "Sanırım affetmesi kolay birisin." Bir an için birbirimize baktık ve yanaklarım sıcaktan kızardı.

Kanınız kaynasın, soyunun ve sıcak birinin üzerine atlayın değil, sadece rahatça sıcak. Bir battaniyeye sarılmış gibi.

"Berbat görünüyor, biliyorsun."

"Ne görünüyor?"

Külahımı işaret etti. "Bu kombinasyon."

"Hey, deneyene kadar eleştirme. Aslında birlikte oldukça iyi gidiyorlar."

Şüpheli görünüyordu.

Sandalyemi onun yanına kaydardım ve ona bir ısırık uzattım. "Her iki tadı da aldığınızdan emin olun."

Isırmak için eğildi ve hem yaban mersinli cheesecake'i hem de mocha bademli girdabı başardı. Ne yazık ki bu sırada yaban mersinli cheesecake kepeğinden bir parça çenesine düştü. İçgüdüsel olarak onu durdurmak için uzandım ve ağzına geri götürdüm. O da aynı şekilde otomatik olarak düşen parçayı diliyle yakaladı ve parmaklarımdan yaladı.

İçimde bir erotizm patlaması oldu ve gözlerine baktığımda onun da bunu paylaştığını anladım. "İşte," dedim aceleyle, parmaklarımı ağzına götürme arzumu görmezden gelerek bir peçeteye uzandım.

Seth eliyle çenesini sildi ama bir kez olsun kendi bilincinin onu alt etmesine izin vermedi. Olduğu yerde kaldı, bana doğru eğildi.

"Harika kokuyorsun. Gardenya gibi."

"Tuberose," diye düzelttim otomatik olarak, bana bu kadar yakın olmasının şaşkınlığıyla. "Sümbülteber," diye tekrarladı. "Ve tütsü, sanırım. Hiç koklamamıştım

böyle bir şey yok." Biraz daha yaklaştı.

"Michael by Michael Kors. Herhangi bir lüks mağazadan alabilirsin." Kelimeler telaşlı dudaklarımdan dökülürken neredeyse inliyordum. Ne kadar aptalca bir şey söylemişim. Gerginliğim beni küstahlaştırmıştı. "Belki Cady bunu giymeye başlayabilir."

Seth tamamen ciddiye. "Hayır. Bu sensin. Sadece sen. Başka birinin üzerinde asla aynı şekilde kokmaz."

Titredim. Bu parfümü sürdüm çünkü diğer ölümsüzlerin benim eşsiz imzamda, auramda hissettiklerini anımsatıyordu. *Bu sensin*. Sadece birkaç sıradan kelimeyle, Seth'in gizli bir parçamı ortaya çıkardığını, ruhuma baktığını hissettim.

Orada oturduk, aramızdaki kimya deli gibi yanıyordu, ikimiz de rol yapmıyorduk. Roman'ın yaptığı gibi beni öpmeye çalışmayacağını biliyordum. Seth sadece bana bakmakla, gözleriyle benimle sevişmekle yetiniyordu.

Birdenbire rüzgâr küçük restoranın kapısını yakaladı ve büyük bir fırtına içeri girerken kapıyı açmaya zorladı. Saçlarım yüzüme doğru savruldu ve ellerimi masamızdan havalanan peçetelerin üzerine kapattım. Salondaki diğer eşyalar daha az başarılı oldu, daha fazla peçete ve kağıt parçası etrafa saçıldı ve plastik kaşık dolu bir fincan tezgâhtan düşerek içindekileri yere döktü. Tezgâhın arkasındaki tezgâhtar kapıya doğru koştu ve mandalı yakalamak için rüzgâra karşı mücadele etti. Sonunda bunu başardığında, kızgın bir şekilde kapıya baktı.

Seth ve ben, her ne idiyse, o anın etkisiyle eşyalarımızı topladık ve kısa bir süre sonra oradan ayrıldık. Ondan beni kitapçıya bırakmasını istedim. Doug'ın özür dilemek için orada olacağını umuyordum, ayrıca şu Harrington kitabını da almak istiyordum.

"İçeri gelip takılmak ister misin? Birine merhaba demek ister misin?" Yapmam gereken onca şeye rağmen Seth'ten ayrılmak konusunda nedense isteksiz hissediyordum.

Başını iki yana salladı. "Kusura bakmayın. Gitmem gerekiyor. Biriyle buluşacağım."

"Oh." Kendimi aptal gibi hissettim. Bildiğim kadarıyla şimdi bir randevusu olabilirdi. Neden çıkmasını ki? Onun tek sosyal bağlantısı ben değildim, özellikle de benim randevusuz konuşmamdan sonra. Dondurma karşılaşmasına bu kadar anlam yüklemem aptallıktı, özellikle de Roman'a deli olduğum düşünüldüğünde.

"Pekala. Her şey için tekrar teşekkürler. Bunu telafi edeceğim."

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Önemli bir şey değildi. Ayrıca, partiye giderek bana borcunu ödedin."

Şimdi başımı salladım. "Orada gerçekten hiçbir şey yapmadım." Seth sadece gülümsedi. "Görüşürüz."

Arabadan çıktım ve aniden kafamı içeri soktum. "Hey, bunu sana daha önce sormalıydim. Kitabımı imzaladın mı? *Glasgow Paktı* mı?"

"Oh...adamım. Hayır. Bunu unuttuğuma inanamıyorum. Hâlâ benim evimde. Yakında imzalayıp getireceğim. Özür dilerim." İçtenlikle pişman görünüyordu. "Tamam. Sorun değil." Bunun için dairesini didik didik aramalıydim.

Tekrar vedalaştık ve kitapçıya döndüm. Eğer programımı doğru hatırlıyorsam, Paige açmış olmalıydı ve Doug da geç gelen müdür olarak şu anda burada olmalıydı. Tammi bir müşteriye yardım ederken o da danışma masasında durmuş bana bakıyordu.

"Hey," dedim, ona doğru yürürken, sert sözlerimi hatırladığımda içimi bir huzursuzluk kapladı. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Hayır."

Vay be. Üzgün olmasını bekliyordum... ama bu? "Önce arkadaşını aramalısın." "Ben-ne?"

"Şu adam," diye açıkladı Doug. "Sen ve Cody ile takılan plastik cerrah."

"Hugh?"

"Evet, işte o. Yüzlerce kez aradı, mesaj bıraktı. Senin için endişeleniyordu." Elbisemi ve pazen takımımı incelerken yüz ifadesi hem yumuşak hem de alaycı bir hal aldı. "Ben de öyle."

Hugh'nun aceleciliğini merak ederek kaşlarımı çattım. "Tamam. Onu şimdi arayacağım. Benimle sonra konuşur musun?"

Doug başıyla onayladı ve ben de cep telefonumu çıkarmaya başladım, ta ki dün gece kıldığımı hatırlayana kadar. Onun yerine arka ofise çekilerek masanın kenarına oturdum ve Hugh'u aradım.

"Alo?"

"Hugh?"

"Tanrım, Georgina. Hangi cehennemdeydin?" "Ben, şey, hiçbir yerde..."

"Dün gece ve bugün boyunca size ulaşmaya çalıştık."

"Evde değildim," diye açıkladım. "Ve cep telefonum bozuldu. Neden? Neler oluyor? Bana başka bir tane daha olmadığını söyle."

"Korkarım öyle. Bu sefer başka bir cinayet, artık dostça dayak yok. Sana ulaşamayınca, Jerome iyi olduğunu hissettiğini söylese de vampirler ve ben seni de yakaladığını düşündük."

Yutkundum. "Kimdi... kimdi o?"

"Oturuyor musun?"

"Sayılır."

Kendimi hazırladım, her şeye hazırdım. İblis. Imp. Vampir. Succubus.

"Lucinda."

Gözlerimi kırptım. "Ne?" Kötülüğün intikamcısı hakkındaki tüm teorilerim paramparça oldu. "Ama bu imkansız. O- o-"

"-bir melek," diye tamamladı Hugh benim yerime.

Bölüm 16

"Georgina?"

"Ben hâlâ buradayım."

"Oldukça berbat, ha? Sanırım bu senin melek teorini
çürütüyor." "Ben o kadar emin değilim."

Başlangıçtaki dehşet duygumun yerini yeni bir fikir alıyordu; Terry ve
Andrea'larda İncil'den bir bölüm okuduğumdan beri aklımın bir köşesinde
dolaşıp duran bir fikir. Şimdi merak ediyordum... tam olarak neyle karşı
karşıya olduğumuzu, bunun bir melek olup olmadığını merak ediyordum.
Yaratılış'taki sözler aklıma geldi: *O günlerde yeryüzünde devler vardı... aynı
eski güçlü adamlar, ünlü adamlar oldular...*

"Jerome tüm bunlar hakkında ne diyor?"

"Hiçbir şey. Ne bekliyardun ki?" "Diğer
herkes iyi mi?"

"İyi, son bildiğim. Ne yapacaksın? Umarım aptalca bir şey değildir."

"Gidip bir şeyi kontrol etmem gerek."

"Georgina..." Hugh uyardı.

"Öyle mi?"

"Dikkatli ol. Jerome tüm bu olanlar yüzünden berbat bir
ruh hali içinde." Sert bir şekilde güldüm. "Tahmin
edebiliyorum."

Hatta garip bir sessizlik oldu. "Bana
söylemediğin başka ne var?"

Bir an daha tereddüt etti. "Bu... bu senin için bir sürpriz, değil mi? Bu
Lucinda olayı?"

"Tabii ki öyle. Neden olmasın ki?"

Bir duraklama daha. "Sadece... şey, kabul etmelisin ki bu biraz garip, ilk
Duane..."

"Hugh!"

"Ve sonra, yani, kimse sizinle iletişime geçemediğinde..."

"Sana söyledim, cep telefonum bozuldu. Bu konuda ciddi olamazsın."

"Hayır, hayır. Sadece... Bilmiyorum. Seninle sonra konuşuruz."

Bağlantıyı kestim.

Lucinda öldü mü? Ekose etekli ve küt saçlı Lucinda mı? Bu imkansızdı.
Kendimi çok kötü hissettim; onu daha geçen gün görmüştüm. Elbette, ona
kibirli bir kaltak demiştim ama bunu istememiştim. Duane'in ölmesini
istediğimden daha fazla.

Yine de Hugh'un kurduğu bağlantılar tuhaftı, itiraf etmek istediğimden daha tuhaftı. Hem Duane hem de Lucinda ile tartışmıştım ve kısa bir süre sonra da ölmüşlerdi. Ama Hugh... O nasıl uyuyordu? *Bir arkadaş. Duyduğuma göre, dinleyen herkese senin küçük kırbaçlı ve kanatlı kıyafetini anlatmaktan büyük keyif alıyormuş.* Lucinda'nın şakasını hatırladım. Gerçekten de saldırısından hemen önce o şeytanla küçük bir tartışma yaşamıştım. Yaşadığı düşünölürse, küçük bir alevlenme ve küçük bir saldırı.

Bunun ne anlama geldiğinden emin olamadığım için ürperdim.

Doug içeri girdi. "Her şeyi yoluna koydun mu?"

"Evet. Teşekkürler." Sonunda suçluluk duygumun kapılarını açana kadar bir süre rahatsız bir şekilde öylece durduk. "Doug, ben-"

"Unut gitsin, Kincaid. Önemli değil."

"Söylediğim şeyi yapmamalıydım. Ben-"

"Ziyan oldu. Mahvolmuş. Kıç üstü sarhoş. Olur böyle şeyler."

"Yine de buna hakkım yoktu. Sen nazik olmaya çalışıyordun ve ben sana karşı tam bir psikopat orospuya dönüştüm."

"O kadar da psikopat değildin." "Ama kesinlikle bir sürtük?"

"Şey..." Gözlerime bakmadan gülümsemesini gizledi. "Özür dilerim Doug. Gerçekten çok üzgünüm."

"Kesin şunu. Bu duygusallığa daha fazla katlanamayacağım."

Eğilip kolunu sıktım ve başımı hafifçe omzuna yasladım. "Sen iyi bir adamsın Doug. Gerçekten iyi birisin. Ve iyi bir arkadaşsın. Ve özür dilerim... aramızda olan ya da olmayan pek çok şey için özür dilerim."

"Hey, unut gitsin. Arkadaşlar arasında bir şey değil Kincaid." Aramızda hamile bir duraklama oldu; bu alışverişten hâlâ rahatsız olduğu belliydi. "Her şey... her şey yolunda gitti mi? Gösteriden sonra izini kaybettim. Üzerinizdeki kıyafet bana hiç güven vermiyor."

"Bunun kimin gömleği olduğuna asla inanamayacaksın," diye takıldım ve ardından ona Seth'in hastalanması ve ardından gelen doğum günü partisiyle ilgili tüm hikâyeyi anlattım.

Sözlerimi bitirdiğimde Doug rahatlamış bir şekilde de olsa histeriye kapılmıştı. "Mortensen iyi bir adam," dedi sonunda, hâlâ gülüyordu.

"O da senin için aynı şeyi söylüyor."

Doug sırtıttı. "Biliyorsun o-oh, dostum. O kadar telefon görüşmesi yaptım, unutmuşum." Masaya dönerek kâğıtları ve kitapları karıştırdı ve sonunda küçük beyaz bir zarf çıkardı. "Bir not almışsın. Paige dün gece bulduğunu söyledi. Umarım iyi haberlerdir."

"Evet, ben de."

Ama onu gördüğümde şüphelerim vardı. Beni yakabilecek bir şeymiş gibi dikkatlice aldım. Kağıdı ve kaligrafisi bir öncekinin aynısıydı.

Zarfi açtım ve okudum:

Demek düşmüş meleklerle ilgileniyorsun, öyle mi? Bu akşam uygulamalı bir gösteri olacak. Şu anki çabalarınızdan daha bilgilendirici olacak ve ekstrapolasyon konusunda yardım almak için patronunuzu becermenizi gerektirmeyecek - kendinizi bir fahişe haline getirmenizi izlemenin anları olmadığı için değil.

Kafamı kaldırıp Doug'ın meraklı gözleriyle karşılaştım. "Endişelenme," dedim ona hafifçe, notu katlayıp çantama yerleştirirken. "Bu eski bir haber."

Hugh'nun raporuna göre Lucinda dün gece öldürülmüştü ve Doug'a göre bu not bana önceden iletilmişti. Uyarı dikkate alınmamıştı. Belli ki bu kişi programımı iyi kavrayamamıştı ya da önceden harekete geçmemi istememişti. Daha çok bir korkutma taktiği gibiydi.

Lucinda konusunda beni uyarmaktaki amaçları ne olursa olsun, nottaki diğer referansla karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi. Birinin beni Warren'la seks yaparken izlediği düşüncesi tüylerimi diken diken etmişti.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Doug sordu.

"İster inan ister inanma, bir kitap bulmam gerekiyor." "Doğru yerdesin."

Tammi'nin durduğu danışma masasına geri döndük. Doug'ın onu bu görev için eğittiğini görmek beni memnun etmişti; tatiller geldiğinde tüm işler için hazır insanlara ihtiyacımız olacaktı.

"Alıştırma zamanı," dedim ona. "Bana bu kitabı nerede sakladığınızı söyle."

Ona ismi verdim, o da bilgisayardan baktı ve sonuçlara kaşlarını çatı.

"Bizde yok. Sizin için sipariş edebiliriz."

Kaşlarımı çatı ve birdenbire insanların bunu söylediğimde neden bu kadar sinirlendiklerini anladım. "Harika," diye mırıldandım. "Bu gece nereden alacağım?" Erik muhtemelen stokluyordu ama şimdiye kadar kapatmıştır.

"Bunu tavsiye etmekten nefret ediyorum," diye şaka yaptı Doug, "ama bir kütüphanede olabilir." "Belki..." Saate baktım, yerel şubelerin ne kadar geç saate kadar çalıştığından emin değildim.

Açık.

"Georgina?" diye başladı Tammi dikkatle. "Bir yer biliyorum. Ve hala açık."

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Gerçekten mi? Nerede-hayır. Hayır. Orada değil." "Özür dilerim." Mavi gözleri onu affetmem için bana yalvardı.

haberler. "Ama oraya son gittiğimde stokta üç kopya vardı. Tükenmiş olamazlar."

Şakaklarımı ovuşturarak inledim. "Oraya giremem. Doug, benim için bir ayak işi yapmak ister misin?"

"Kapatmam gerek," diye uyardı. "Hangi yerden kaçıyorsun?" "Krystal Starz, 'acayip cadı kadın'ın evi."

"Oraya gitmem için bana para veremezsin."

"Bana ödeme yapabilirsiniz," dedi Tammi, "ama ben de kapatıyorum. Eğer işleri kolaylaştıracaksa, o her zaman orada değil."

"Evet," diye ekledi Doug yardımsever bir şekilde. "Hiçbir müdür her zaman görevde değildir. Yerine bakacak başka personel olmalı."

"Eleman eksiklikleri yoksa tabii," diye mırıldandım. İroni.

Mağazadan çıktım ve Krystal Starz'a gitmek üzere arabama bindim. Arabayı sürerken bugün edindiğim iki bilgi üzerinde düşündüm.

İlk olarak, nefilim referansı. Kral James çevirisinde melek çocuklarından bahsedilmişti, hatta anormal olduklarından bile bahsedilmişti ama yarı melek çocukların sunabileceği olasılıkları hiç düşünmemiştim. Terry ve Andrea'nın çevirisindeki ek açıklama bu tür yaratıklar hakkında sadece biraz daha ayrıntıya girmişti, ama kafamda bir kilit açmaya yetmişti. Hem melekleri hem de iblisleri ele geçirmek için bir tür piç yarı-tanrıdan daha iyi kim olabilir diye düşündüm.

Elbette nefilimlerin keşfi, Erik'in bana düşmüş melekler hakkında verdiği ayetin bir uzantısı olarak ortaya çıkmıştı. Aslında suçlu, her iki tarafın da üyelerini öldüren, dengesiz de olsa sıradan bir ölümsüzken, burada kör bir ipucuyla kaçıyor olabilirdim. Ne de olsa Carter'ı hâlâ şüpheli listesinden çıkarmamıştım ve söz konusu katilin neden Duane ve Lucinda'nın işini bitirip Hugh'nun yaşamasına izin verdiğini de çözememişim.

Bugün elime geçen diğer veri olan yeni not, daha önce bilmediğim pek az şey sunuyordu. Sadece önleyici bir faydası olması için çok geç bulmuştum. Ve eğer bir röntgenci beni takip ediyorsa, bu konuda da yapabileceğim bir şey yoktu.

Yine de, bu bariz bir soruya yol açtı: Bu kişi neden beni takip ediyordu? Kanıtlar böyle bir ilgi gören, notlar alan tek kişinin ben olduğumu gösteriyordu. Ve yine içimi kemiren bir gerçek vardı: Kavga ettiğim herkes daha sonra kurban olmuştu...

Krystal Starz'a varmak üzereyken, ıssız bir sokağa sapmıştım. Tammi ve Doug'ın haberi olmadan Helena'yla yüzleşmek için çoktan basit bir çözüm bulmuştum. Elbiseyi ve Seth'in gömleğini çıkarıp atarak şekil değiştirdim ve keten elbise giymiş uzun boylu, söğüt gibi bir Taylandlı kadın kılığına girdim. Bazen avlanmak için bu bedeni kullanırdım.

İçeri girdiğimde New Age kitapçısı sessizdi, sadece birkaç müşteri vardı. Daha önce kasaya bakan aynı çocuksu yardımcıyı gördüm ve kutsama üzerine kutsama, Helena'yı hiçbir yerde göremedim. Kılık değiştirmiş olsam bile, yine de o kaçıkla karşılaşmak istemiordum.

Tezgâhın arkasındaki genç adama gülümseyerek yaklaştım ve kitabı nerede bulabileceğimi sordum. Aptal gibi sırtarak - ne de olsa çok çekici bir formdu - beni şifreli kitaplarındaki belirli bir bölüme yönlendirdi

Kataloglama sistemi, kitabı hemen buldu. Tammi'nin söylediği gibi, dükkânda üç kopya vardı.

Parayı çekmek için kasaya döndük ve buradan sağ salim çıkacağımı düşünerek rahat bir nefes aldım. Ama öyle olmadı. Konferans salonuna açılan arka kapı açıldı ve Helena sanki bir hokkabaz tarafından yaratılmış gibi, fuşya rengi bir elbise giymiş ve her zamanki on kiloluk kolyelerini takmış olarak dışarı süzüldü. Lanet olsun. Sanki kadının gerçekten altıncı hissi falan varmış gibiydi.

"Her şey yolunda mı, Roger?" diye sordu tezgâhtara, o cılız gösteri sesini kullanarak.

"Evet, evet." Başını hevesle salladı, görünüşe göre ona ilk ismiyle hitap ettiği için heyecanlanmıştı.

Bana dönerek o diva gülümsemelerinden birini takındı. "Merhaba canım. Bu akşam nasılsın?"

Bu karakterin ona karşı bir garezi olmadığını hatırlayarak gülümsemeye zorladım ve kibarca "Güzel, teşekkür ederim" diye cevap verdim.

Parayı çocuğa uzatırken bana ciddiyetle, "Öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi, "çünkü auranızda mükemmel şeyler seziyorum."

Meslekten olmayan bir kadının şaşkınlığı olduğunu umduğum bir şekilde gözlerimi açtım. "Gerçekten mi?"

Başını salladı, takdir eden bir dinleyici kitlesinden memnundu. "Çok parlak. Çok güçlü. Çok renkli. Seni güzel şeyler bekliyor." Bu mesajın bana Emerald City'de verdiği mesajdan çok farklı olduğunu düşündüm. Kitabımı görünce bana sertçe baktı, muhtemelen sattığı çoğu uyduruk kitabın aksine yoğun ve araştırmayla dolu olduğu için. "Şaşırdım. Yeteneklerine nasıl daha fazla odaklanacağını okumanı beklerdim.

Potansiyelinizi en üst düzeye çıkarın. İlgileniyorsanız size önerebileceğim birkaç kitap var."

Bu kadın hiç satış yapmayı bırakmayacak mıydı? "Çok isterdim ama yanımda sadece buna yetecek kadar nakit getirdim" diye karşılık verdim. Elimdeki çantayı işaret ettim.

"Anlıyorum," dedi bana ciddiyetle. "Yine de sana göstereyim. Böylece bir dahaki sefere ne için geri geleceğini bilirsin."

Hangisinin beni daha çok rahatsız edeceğini düşündüm: Onunla birlikte olmak ya da başka bir bedende kan davası başlatmak. Saati fark edince dükkânın on beş dakika içinde kapanacağını gördüm. O kadar vaktimi boşa harcayamazdı.

"Tamam. Çok isterim."

Işıl ışıl parlayan Helena beni dükkânın diğer ucuna götürdü. Söz verdiği gibi, auranın en güçlü kısımlarını kullanmakla ilgili kitaplara, kristal kanallıkla ilgili birkaç kitaba ve hatta görselleştirmenin en çok istediğimiz şeyleri gerçekleştirmeye nasıl yardımcı olabileceğine dair bir kitaba baktık. Bu sonuncusu o kadar acı vericiydi ki, çektiğim acıya son vermek için kafama vurmak istedim.

"Görselleştirmenin gücünü hafife alma," diye fısıldadı. "Kendi kaderini kontrol edebilir, kendi yollarını, kurallarını ve paylarını belirleyebilirsin. Sende büyük bir potansiyel seziyorum, ama bu ilkeleri uygulamak daha fazlasını ortaya çıkarmana yardımcı olabilir - mutlu ve tatmin edici bir yaşam için isteyeceğin her şeyi. Kariyer, ev, koca, çocuklar."

Seth'in kucağında kıvrılan yeğenin görüntüsü aniden gözümün önüne geldi ve aceleyle Helena'dan uzaklaştım. Succubi'ler çocuk doğurmazdı. Kitap olsun ya da olmasın, beni böyle bir gelecek beklemiyordu.

"Gitmem gerek. Yardımınız için teşekkürler."

"Elbette," diye ağırbaşlı bir şekilde cevap verdi ve bana uygun bir şekilde başlıkları ve fiyatları yazdığı bir liste uzattı. "Size yaklaşan programlarımız ve etkinliklerimiz için bazı broşürler vereyim."

Bitmedi. Nihayet yeterince kâğıt yüklendikten sonra beni serbest bıraktı ve ben de hepsini otoparktaki çöp kutusuna attım. Tanrım, o kadından nefret ediyordum. Dolandırıcı Helena'nın Zümrüt Şehri'ndeki deli Helena'dan daha iyi olduğunu düşünmüştüm ama gerçekten zor bir karardı. En azından kitabı almıştım, önemli olan da buydu.

Eve dönerken en sevdiğim Çin lokantalarından birinde durdum, normal formuma dönmüştüm. Harrington'ın kitabını içeri taşıyarak General Tso's tavuğu yedim ve bir yandan da nefilimle ilgili bölümü okudum:

Nefilimlerden ilk olarak Yaratılış 6:4'te bahsedilir ve burada bazen "devler" ya da "düşmüş olanlar" olarak anılırlar. Kelimenin çevirisi ne olursa olsun, nefilimlerin kökeni bu pasajdan açıkça anlaşılmaktadır: onlar meleklerin ve insan kadınların yarı-ilahi çocuklarıdır. Yaratılış 6:4'te onlardan "kudretli" ve "ünlü adamlar" olarak söz edilir. Kutsal Kitap'ın geri kalanında nefilimin melek soyundan geldiğine pek değinilmez, ancak devler ve "büyük boylu" insanlarla karşılaşmalar Sayılar, Tesniye ve Yeşu gibi diğer kitaplarda sık sık kaydedilir. Bazıları Yaratılış 6'daki tufanı tetikleyen "büyük kötülüğün" aslında nefilimlerin insanlık üzerindeki yozlaştırıcı etkisinin bir sonucu olduğunu düşünmektedir. Enoch gibi diğer apokrif okumalar, düşmüş meleklerin ve ailelerinin kötü durumunu detaylandırarak, bozulmuş meleklerin eşlerine "tılsımlar ve büyüler" öğretirken, yavrularının yeryüzünde nasıl vahşice dolaştıklarını, insanları katlettiklerini ve aralarında çekişmelere neden olduklarını anlatır. Antik Yunan kahramanları gibi büyük yeteneklere sahip olan nefilimler, yine de Tanrı tarafından lanetlenmiş ve ebeveynleri tarafından ihmal edilmiş, sonunda insanlığın iyiliği için yok edilene kadar tüm günleri boyunca yeryüzünde huzur içinde dolaşmaya mahkûm edilmişlerdir.

Başımı kaldırdım, nefesim kesilmişti. Böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştım. Erik'e uygulayıcıların kendi geçmişleri hakkında soru sormak için en kötü kişiler olduğunu söylerken haklıydım; kesinlikle bu daha önce birinin bana anlatması gereken bir şeydi. Melek yavruları. Nefilim gerçek miydi? Hâlâ buralarda mıydılar? Yoksa araştırmamı Carter gibi benim kalibremdeki ya da daha üst seviyedeki ölümsüzlerle sınırlamam gerekirken, dikkatimi dağıtan bir ipucunu takip ederek çıkmaz bir sokağa mı girmiştım? Ne de olsa bu nefilimler yarı insandı; o kadar da güçlü olamazlardı.

Hesabı ödedikten sonra arabama doğru yürüdüm ve giderken fal kurabiyemi açtım. Boştu. Büyüleyiciydi. Hafif bir yağmur etrafımı sardı ve son yirmi dört saat göz önüne alındığında hiç de şaşırtıcı olmayan bir yorgunluk çöktü üzerime.

Queen Anne'e vardığımda park yeri bulamadım, bu da yakınlarda bir tür spor etkinliği ya da gösteri olduğunu gösteriyordu. Homurdanarak evin yedi blok ötesine park ettim ve bir daha asla sadece sokakta park yeri olan bir daire kiralamamaya yemin ettim. Seth ve benim daha önce hissettiğimiz rüzgâr azalıyordu, Seattle rüzgâra eğilimli bir şehir olmadığı için bu normaldi. Ancak yağmur şiddetini artırarak ruh halimi daha da kararttı.

Arkamda ayak sesleri duyduğumda evin yolunu yarılamıştım. Duraksayıp arkama baktım ama sokak lambalarını yansıtan kaygan kaldırımdan başka bir şey göremedim. Orada kimse yoktu. Geri döndüm, hızımı artırmaya başladım, ta ki zihinsel bir kafa tokadı atıp görünmez olana kadar. Jerome haklıydı; bir insan gibi çok fazla düşünüyordum.

Yine de seçtiğim caddeyi beğenmemiştim; çok ıssızdı. Yolumu kesip kalan mesafeyi Queen Anne Caddesi'nin kendisinden yürümem gerekiyordu.

Köşeyi henüz dönmüştüm ki bir şey sırtıma sertçe çarptı, beni bir metre ileri savurdu ve o kadar irkildim ki, tekrar görünür hale geldim.

Arkamı dönmeye çalıştım, saldırgana doğru savruldu ama bir darbe daha kafama sertçe çarparak beni dizlerimin üzerine çökertti. El ve kol şeklinde bir şey tarafından vurulduğumu hissediyordum, ama daha çok beyzbol sopasına benzeyen bir yumruktu. Saldırgan yine bana vurdu, bu kez kürek kemiklerimden birine ve birinin beni duymasını umarak haykırdım. Bir başka darbe başımın yan tarafına geldi ve beni sırtüstü yatırdı. Gözlerimi kısarak bunu kimin yaptığını görmeye çalıştım ama tek seçebildiğim karanlık, şekilsiz bir şekildi ve bir başka darbe çeneme temas ederken hızla ve sertçe üzerime geliyordu. Bu saldırı karşısında ayağa kalkamadım, etrafımdaki yağmurdan daha sert ve yoğun bir şekilde üzerime çöken acıya karşı koyamadım.

Birdenbire parlak bir ışık görüşümü doldurdu - o kadar parlaktı ki canımı yaktı. Değerlendirmemde yalnız değildim. Saldırganım geri çekilerek beni bıraktı ve üzerimden garip, tiz bir çığlık yükseldiğini duydum. Karşı konulmaz bir güç tarafından

ışığa doğru baktım. Bunu yaparken beyaz bir acı beynimi yaktı, gözlerim bize doğru ilerleyen figürü aldı: güzel ve korkunç, tüm renkler ve hiçbirı, beyaz ışık ve karanlık, kanatlı ve bir kılıçla silahlanmış, özellikleri değişen ve ayırt edilemeyen. Duyduğum bir sonraki çığlık kendiminkiydi, gördüğüm şeyin acısı ve coşkusu artık onu göremesem de duyularımı kavuruyordu. Görüşüm, her şey siyah olana ve hiçbir şey göremeyene kadar beyazlaştı, beyazlaştı, beyazlaştı.

Sonra sessizlik çöktü.

Orada oturmuş hıçkırı hıçkırı ağlıyordum, fiziksel ve ruhsal olarak acı çekiyordum. Ayak sesleri geldi ve birinin yanımda diz çöktüğünü hissettim. Her nasılsa, kör olmama rağmen, onun bana saldıran kişi olmadığını biliyordum. O kişi çoktan kaçmıştı.

"Georgina?" diye sordu tanıdık bir ses.

"Carter," diye haykırdım ve kollarımı ona doladım.

Bölüm 17

Aubrey'nin kulağıma mırıldandığı sesle uyandım. Bilincimin yerinde olduğunu hissederek yaklaştı ve yanağımın kulak mememe yakın kısmını yaladı, bıyıkları hafifçe tenime sürtündü. Gıdıklandım. Hafifçe kıpırdanarak gözlerimi açtım. Şaşkınlık içindeydim; ışık, renk ve şekiller bulanık ve çarpık bir şekilde de olsa bana doğru geliyordu.

"Görebiliyorum," diye mırıldandım Aubrey'e, doğrulmaya çalışarak. Anında vücudumun her yerinde sayısız ağrı ve acı çığlık atarak hareketi zorlaştırdı. Kanepeme uzandım, üzerime eski bir yorgan attım.

Jerome'un soğuk sesi, "Elbette görebilirsin," dedi. Aubrey kaçtı. "Gerçi göremesen de olurdu. Tam formundaki bir meleğe bakarken ne düşünüyordun?"

"Değildim," dedim ona, gözlerimi kısarak önümde volta atan kara giysili haline bakarak. "Düşünüyordum, öyleydi."

"Belli ki."

Carter'ın özlü sesi arkamda bir yerden, "Rahat dur," diye geldi.

Doğrulup etrafıma baktığımda, duvara yaslanmış bulanık formunu seçebildim. Peter, Cody ve Hugh da odanın yakınlarında duruyordu. Sıradan, işlevsiz bir aile toplantısı gibiydi. Gülmekten kendimi alamadım.

"Ve sen oradaydın, ve sen oradaydın..."

Cody yanıma oturdu, yüzümü daha yakından incelemek için eğildiğinde yüz hatları keskin bir odak haline geldi. Kaşlarını çatarak elmacık kemiklerimden birinin üzerinde parmağını yavaşça gezdirdi. "Ne oldu?"

Ayıldım. "O kadar kötü mü?"

"Hayır," diye yalan söyledi. "Hugh daha kötüydü." Şeytan odanın öbür ucundan belli belirsiz bir ses çıkardı.

"Ne olduğunu zaten biliyorum," diye tersledi Jerome. Bana ters ters baktığını anlamak için iblisin yüzünü ayrıntılı olarak görmeme gerek yoktu. "Anlamadığım şey bunun *neden* olduğu. Gerçekten de mümkün olan en tehlikeli durumu bulmaya mı çalıştın? 'Hmm, bir bakalım... karanlık bir sokak, etrafta kimse yok...' Bu tür bir şey mi?"

"Hayır," diye karşılık verdim. "Bunu düşünmüyordum. Eve gitmek dışında hiçbir şey düşünmüyordum." Akşam olanları elimden geldiğince anlattım, ayak sesleriyle başlayıp Carter'la bitirdim.

Ben bitirdiğimde Hugh karşımdaki koltuğa oturdu, dalgındı. "Duraklamalar, ha?"

"Ne?"

"Olanları anlatma şekliniz... vuruldunuz, durakladınız, sonra bir tane daha, durakladınız, sonra bir tane daha. Değil mi?"

"Evet, ne olmuş? Bilmiyorum. Dövüşler böyle değil midir? Yumruk at, geri çekil, diğerine hazır ol? Ayrıca, bir saniyelik molalardan bahsediyoruz. Gerçek nefes alma süresinden değil."

"Benim için böyle bir şey yoktu. Ben de kesiyordum. Bu bir saldırıydı. Sürekli bir darbe akışı. Anlayışa ya da yeteneğe meydan okuyordu. Kesinlikle doğaüstü."

"Bu da öyleydi," diye karşı çıktım. "İnanın bana, buna karşı koyamadım. Ölümcül bir soygun değildi, eğer ima ettiğin buysa." Hugh sadece omuz silkti.

Sessizlik çöktü ve sınırlı görüşümün elverdiği ölçüde şeytana yan gözle bir bakış attım. "Birbirlerine anlamlı anlamlı bakıyorlar, değil mi?"

"Kim?"

"Carter ve Jerome. Bunu hissedebiliyorum." Carter'a döndüm ve bir anda dün geceki yolculuğumun boşuna olup olmadığını merak ettim. "Üzerimdeki alışveriş çantasını kurtardığını sanmıyorum?"

Mutfak tezgahıma doğru yürüyen melek bir poşet çıkardı ve bana doğru fırlattı. Derinlik algım hâlâ yerinde değildi, ıskaladım ve çanta kanepeden yere sekti. İçinden kitap çıktı. Jerome hemen kaptı ve başlığını okudu.

"Siktir git, Georgie. Bu yüzden mi karanlık köşelerde gizleniyordun? Bunun için mi neredeyse öldürülüyordun? Sana vampir avcılarını araştırmayı bırakmanı söylemiştim-"

"Hadi ama," diye bağırdı Cody, beni savunmak için ayağa fırlayarak. "Artık hiçbirimiz buna inanmıyoruz. Bunu yapan bir melek olduğunu biliyoruz-"

"Bir melek mi?" İblisin sözlerinde ağır bir eğlence ve hatta bir alay duydum.

"Bunu bana hiçbir ölümlü yapmadı," diye kabul ettim hararetle. "Ya da Hugh'a. Ya da Lucinda'ya.

Ya da Duane'e. O bir nefilim."

"Bir nefi-ne?" diye sordu Hugh, irkilerek.

"Bu *Susam Sokağı*'ndaki bir karakter değil mi?" Peter ilk kez konuştu.

Jerome bir süre sessizce bana baktı ve sonunda "Bunu sana kim söyledi?" diye sordu. Cevap beklemeden meleğe doğru döndü. "Bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun-"

Carter hafifçe, "Ben değildim," diye karşılık verdi. "Sanırım bunu kendi başına çözdü. Kendi adamlarınıza yeterince güvenmiyorsunuz."

"Yardım almış olsam da kendi başıma öğrendim."

Erik'ten Krystal Starz'daki kitaba kadar bir dizi ipucunu, birinin diğerine nasıl yol açtığını kısaca anlattım.

Jerome konuşmamı dinledikten sonra, "Kahretsin," diye mırıldandı. "Lanet olası Nancy

Drew."

"Tamam," dedi Peter, "zorlayıcı bir kovalamaca olsun ya da olmasın, bize hâlâ nephilopogus'un ne olduğunu söylemediniz."

"Nefilim," diye düzelttim. Tereddütle Jerome'a baktım. "İzin verebilir miyim?" "Benden izin mi istiyorsun? Ne kadar tuhaf."

Bunu onaylama olarak kabul ederek, belirsiz bir şekilde başladım, "Nefilim meleklerin ve insanların çocuklarıdır. Yaratılış'taki o pasajdaki gibi. Hani melekler düşüp insan eşler almıştı ya? Nefilimler bunun sonucudur. Belli yetenekleri var... Hepsini bilmiyorum... güç ve kuvvet... Yunan kahramanları gibi..."

"Ya da büyük bir baş belası gibi," diye ekledi Jerome acı acı. "Bunu unutma." "Nasıl yani?" Hugh sordu.

Jerome devam etmeyince ben devam ettim. "Şey... okuduklarıma göre insanlar arasında çekişmelere ve katliamlara neden oluyormuş."

Peter, "Evet ama bu seferki insanların peşinde değil," diye belirtti.

Carter omuz silkti. "Tahmin edilemezler. Kimsenin kurallarına göre oynamazlar ve dürüst olmak gerekirse, bunun niyetinin ne olduğundan gerçekten emin değiliz. Rastgele ölümsüzlere yaptığı saldırılar ve Georgina'ya gönderdiği notla bir oyun oynadığı kesin."

"İki not," diye düzelttim. "Lucinda ölmeden hemen önce bir tane daha aldım ama bütün gece Seth'le birlikteydim ve ertesi güne kadar okuyamadım."

Hugh ve vampirler dönüp bana baktılar.

"Bütün gece Seth'le miydin?" diye sordu Cody şaşkınlıkla.

"Hangisiydi o?" Hugh sordu.

"Yazar," diye yanıtladı Peter.

Şeytan bana yeni bir ilgiyle baktı. "O zaman 'bütün gece' ne yaptın?" "Şu anda Georgina'nın aşk hayatını tartışmasak olmaz mı? olabilir mi?" Jerome bana spekülatif bir bakış attı. "Tabii ki bu Seth denen kişi, kötülüğün daha büyük davasını ve hedeflerini desteklemek için yakında yaşam enerjisini çalmayı planladığınız güçlü ahlaki karaktere ve ilkelere sahip biri değilse."

"İlkinde doğru, diğerlerinde değil."

"Lanet olsun. Bir içkiye ihtiyacım var."

"Keyfine bak."

Jerome içki dolabıma doğru yürüdü ve içindekilere göz gezdirdi.

"Peki bu nefilimi nasıl tespit edebiliriz?" diye sordu Cody, bizi tekrar yola sokarak.

Carter ve Jerome'a kararsızca baktım. Teknik detayların hiçbirini bilmiyordum.

Melek neşeyle, "Yapamazsın," dedi.

"O zaman onlar da imzalarını gizleyebilirler. Yüksek ölümsüzler gibi."

O da bana başıyla karşılık verdi. "Evet, her ikisinin de en kötü özelliklerine sahipler."

ebeveynleri. İsyankarlık, fiziksel dünya sevgisi ve zayıf dürtü kontrolü ile karışık bol miktarda güç ve sözde meleksi yetenekler."

"Ne kadar güç?" Bilmek istedim. "Onlar yarı insan, değil mi? Yani gücün yarısı?"

"İşte bu son nokta." Jerome elinde bir bardak cinle çok daha neşeli görünüyordu. "Her meleğin farklı bir güç seviyesine sahip olması gibi, bu da çılgınca değişkenlik gösterir. Açık olan bir şey var: Nefilimler ebeveynlerinin gücünün yarısından çok daha fazlasını miras alırlar, ancak bunu asla geçemezler. Yine de çok fazla - bu yüzden hepinize uzak durmanız için akıl vermeye çalışıyorum. Bir nefilim içinizden birini kolayca sudan çıkarabilir."

"Ama sizden biri değil." Peter, sesini kaplayan belirsiz notaya rağmen bu sözleri bir sorudan çok bir ifade olarak söyledi.

Ne melek ne de iblis yanıt verdi ve benim için bir parça daha yerine oturdu.

"İşte bu yüzden imzalarınızı maskeleyerek dolaşıyorsunuz.

Sen de ondan saklanıyorsun."

Jerome, "Biz sadece gerekli önlemleri alıyoruz," diye itiraz etti.

"Senden kaçtı," diye hatırlattım Carter'a. "Sen ondan daha güçlü olmalısın. o."

"Muhtemelen," diye kabul etti. "Ben daha çok seninle ilgileniyordum, o yüzden

Sağduyu. Tam formdaki bir melek çoğu varlığı korkutur - bir ölümlüyü öldürür - bu yüzden ondan daha güçlü olabilirdim ya da olmayabilirdim. Söylemesi zor."

Bu cevap hiç hoşuma gitmedi, hem de hiç. "Orada ne yapıyordun ki?"

Meleğin alametifarikası olan alaycı gülümsemesi belirdi. "Ne düşünüyorsun? Seni takip ediyordum."

Ben başladım. "Ne? O zaman haklıydım... Erik'in evindeki o gün..." "Korkarım öyle."

"Tanrım," dedi Peter hayretle. "Gerçekten bir şeyler bulmuşsun Georgina. En azından seni takip etmesi konusunda."

Carter artık suçlu gibi görünmese de kendimi yarı haklı hissediyordum. Hugh beni önyargılı olmakla suçlarken haklıydı. Tüm bu saldırıların sorumlusunun Carter olmasını gerçekten istemiştım, benimle alay ettiği onca zamanın bir tür intikamı olarak. Ara sokaktaki zamanında müdahalesi onun hakkındaki düşüncelerimi daha da bulanıklaştırdı.

Carter şöyle açıkladı: "İlk notun muhtemelen bu nefilimden geldiğini fark ettikten sonra, arkadaşımız sana özel bir ilgi duyuyor gibi görüldüğü için arada bir uğramanın akıllıca olacağını düşündüm. Amacım onu ya da onu hazırlıksız yakalamaktı, size yardım etmek değil, yine de yardım edebildiğim için mutluyum. Ayrıca, Erik'teki o gün..."

Jerome'a baktı. İblis kollarını havaya kaldırdı. "Emin misin? Neden olmasın? Anlat onlara. Onlara her şeyi anlat. Zaten çok şey biliyorlar."

"Erik?" Ben sordum.

"Bu şey, bu nefilim..." Carter düşünceli bir şekilde durakladı. "Bu varlık bizim hakkımızda ve ölümsüzler topluluğu hakkında şaşırtıcı derecede çok şey biliyor."

"Şey... dediğin gibi, değil mi?" diye sordu Peter. "Bu nefilim içimizden birini bulacak ve onu takip edecek."

"Hayır. Yani, evet, bu mümkün, ama kanıtlar bunun basit bir gözetimin verebileceğinden çok daha fazlasını bildiğini gösteriyor..."

"Tanrı aşkına," diye tersledi Jerome, "eğer onlara söyleyeceksen, söyle. Bilmece gibi konuşmayı bırak." İblis bize döndü. "Bu nefilimin bir sızıntıyla çalıştığını söylüyor. Birisi ona buradaki ölümsüzler topluluğu hakkında bilgi veriyor."

Cody de benim gibi imayı anladı. "Erik'in yaptığını düşünüyorsun." Carter özür dileyerek, "En güçlü şüpheli o," diye itiraf etti. "O bir süredir Onlarca yıldır burada ve ölümsüzleri hissetme yeteneğine sahip."

"Senden o kadar iyi bahsetti ki," diye mırıldandım, dehşete düşmüştüm. "Yanılıyorsun. Bu o değil. Erik değil."

"Hemen sinirlenme Georgie. O bizim tek ipucumuz değil, sadece en olası ipucumuz."

"Ve bu durumdan ben de senin kadar hoşlanmıyorum," diye ekledi melek. "Ama hiçbir olasılığı göz ardı edemeyiz. Bu nefilim tehdidini bir an önce etkisiz hale getirmeliyiz. Kontrolden çıktı; çok geçmeden dışarıdan bir müdahale olacak ve bu her zaman baş belasıdır."

"O zaman neden sana yardım etmemize izin vermiyorsun?" Ben ağladım. "Bu gizlilik niye?"

"Sağır mısın? Bu senin kendi güvenliğin için. Bu şey seni kıyamete kadar patlatabilir!" Jerome kalan cinini bir çırpıda içti.

Ben yemedim. Burada güvenliğimizden daha fazlası söz konusuydu. Jerome hâlâ itiraf etmemişti. "Evet, ama-"

"Komite toplantısı sona erdi," diyerek sözümü kesti. "Georgina ve bana müsaade eder misiniz?"

Lanet olsun. Umutsuzca arkadaşlarıma baktım, belki kalıp beni savunurlar diye ama hepsi kaçıştılar. Korkaklar, diye düşündüm. Jerome böyle konuştuğunda hiçbiri ona karşı gelmezdi. Tamam, onların yerinde olsam ben de olmazdım.

Carter'ın gitmediğini fark ettim. Görünüşe göre direktif onun için geçerli değildi.

"Georgie," diye başladı Jerome dikkatle, diğerleri gittikten sonra, "sen ve ben son zamanlarda sık sık karşı karşıya geliyor gibiyiz. Bundan hoşlanmıyorum."

Hastanedeki güç gösterisini ve beni bir yere "saklamakla" tehdit etmesini hatırlayarak huzursuzca kıpırdanarak, "Tam olarak karşı karşıya değiliz," dedim. "Sadece son zamanlarda fikir ayrılıkları yaşıyoruz."

"Sizi öldürebilecek farklılıklar." "Jerome, bunun sadece-"

"Artık yok."

Bir güç duvarı üzerime çarparak beni kanepeye geri fırlattı. İnsanların yuvarlak bir odanın kenarlarında durduğu ve atalet herkesin uzuvlarını duvarlara yapıştırana kadar daha hızlı ve daha hızlı dönen karnaval gezintilerinden biri gibiydi. Hareket etmek ıstıraba dönüştü. Nefes almak bile bir mücadeleydi. Kendimi dünyanın yükünü taşıyan Atlas gibi hissediyordum.

Jerome'un sesi kafamın içinde gümbürdedi ve cesur bir yanım geri çekilirken bile onun salon numaralarını lanetledi.

Sürekli sözümü kesmeden bir kez olsun beni dinlemeni istiyorum. Burayı kurcalamaya devam edemezsin. Böyle yaparak dikkatleri üzerine çekersin ve zaten bu nefilim yüzünden üzerinde istediğimden çok daha fazlası var. Yeni bir succubus'a ne ihtiyacım var ne de istiyorum. Sana alıştım Georgina. Seni kaybetmek istemiyorum. Yine de sana karşı olması gerekenden daha hoşgörülüüyüm. Başka hiçbir baş iblisin izin vermeyeceği şeyler yapıyorsun. Şimdiye kadar sana müsamaha göstermekten çekinmedim ama işler değişebilir, özellikle de itaatsizlik etmeye devam edersen. Seni başka bir yere naklettirebilirim, kurduğun bu rahat insan hayatı yanılsamasından uzağa. Ya da Lilith'i çağırıp davranışlarını doğrudan ona rapor edebilirim. Eminim seninle küçük bir yeniden eğitim yapmaktan mutluluk duyacaktır.

Succubus Kraliçesi'nden bahsedilince kalbim durdu. Onunla sadece bir kez, saflara ilk katıldığımda karşılaşmıştım. O karşılaşma, Carter'ı tüm melek ihtişamıyla görmek gibi, yakın zamanda tekrarlamak istediğim bir deneyim değildi.

Anladın mı?

"Evet."

Emin misin?

Baskı arttı ve tek yapabildiğim zayıf bir baş sallamayı başarmak oldu. Psişik kafes aniden düştü ve derin nefesler alarak öne doğru yığıldım. Gücünün bana dokunduğu yeri hâlâ hissedebiliyordum, tıpkı bir fotoğraf makinesinin flaşı patladığında görülen artçı görüntünün dokunsal bir versiyonu gibiydi.

"Anladığımıza sevindim ve size tam olarak inanmasam da anlayacağınızdan eminim. Bu bizim tarafımızın doğasının bir parçası."

"Bu... bu beni bir yere sakladığın kısım mı?"

Hafifçe kıkırdadı. Tehditkar bir şekilde. "Hayır. En azından henüz değil. Açıkçası, bence beladan uzak durmak için biraz gözetime ihtiyacın var. Ayrıca sen ve nefilim arasında sadece geçici bir ilişki olduğuna da tam olarak ikna olmuş değilim."

Dudaklarımda bir karşılık vardı ama ısırıldım, cildim hala yanıyordu.

"Bunu arkadaşlarından birine yaptırırdım, ama herhangi birini en küçük parmağına bile dolayabileceğinden şüphem yok. Hayır, eğilip bükülmeyecek, numaralarına kanmayacak birinin bakıcılığına ihtiyacın var."

"Numara mı? Kim o zaman?" Carter'ın kendini beğenmiş gülümsemesini fark edene kadar bir an için kendisinden bahsettiğini sandım. Oh be. "Ciddi olamazsın."

"Bu senin çizgiyi takip etmeni sağlayacak, Georgie. Dahası, seni hayatta tutacak."

"Şu anda elimizdeki en iyi ipucu sensin," diye açıkladı Carter. "Bu nefilimin sana karşı bir ilgisi var, her ne kadar bu ilgi biraz not geçmekten saldırıya kaymış gibi görünse de."

"Yarıda kestiği işi bitirmeye çalışırsa Carter hazır olacaktır. Ayrıca dairenizi meraklı gözlerden koruyabilir."

"Ama dışarı çıktığımızda onu hissedecek-" diye zayıfça denedim.

"Şu anda yapabildiğinden daha fazla değil," diye hatırlattı Carter. "Ve ben görünmez olacağım. Yanında bir hayalet. İstersen omzunda bir melek. Etrafında olduğumu bile bilmeyeceksin."

"Jerome, lütfen, bunu yapamazsın-"

"Yapabilirim ve yapacağım. Tabii, dediğim gibi, Lilith'le konuşmamı istemiyorsan?"

Lanet olsun ona. Lilith'in tehdidi herhangi bir potansiyel zuladan daha güçlüydü ve bunu biliyordu.

"Güzel. Eğer başka bir tartışma yoksa, ben gideyim ve siz ikinizin yerleşmesine izin vereyim." Jerome aramızda dolaştı, koyu renk gözleri bir an bana dikildi. "Oh, bu arada. Bir ara aynada kendinizi kontrol edin."

Cody'nin yaralarımı incelediğini düşünerek kaşlarımı çattım. "Hatırlattığın için teşekkürler."

"Sana hatırlatmak istediğim şey senin bir succubus olduğun. Bu çürükler insan olduğuna inanmanın bir tezahürü. Ama değilsin. Onları hissetmek zorundasın ama takmak zorunda değilsin."

Bununla birlikte iblis göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu ve ardında saf bir gösteri olduğundan şüphelendiğim hafif bir kükürt kokusu bıraktı.

"Peki, kanepeyi ben mi alacağım?" Carter neşeyle sordu.

"Cehenneme kadar yolun var." Yansımamı kontrol etmek için odadan çıktım. "Yeni oda arkadaşına davranmak için pek de hoş bir yol değil."

"Ben seni istemedim-"

Koridorun yarısında durdum. Son birkaç haftayı Carter'ın cinayet işlediğinden ve diğer korkunç şeylerden şüphelenerek geçirmiştım; son yarım yüzyılı ondan bir insan olarak nefret ederek geçirmiştım. Oysa az önce hayatımı kurtarmıştı ve ben tek bir teşekkür kelimesi bile etmemiştim.

Şimdi söyleyeceklerimden korkarak ona doğru döndüm. "Özür dilerim."

Yüzünde Jerome'un daha önce izin istediğimde takındığı ifadeye benzer bir ifade vardı. "Gerçekten mi? Sadece şimdi için mi?"

"Sana daha önce teşekkür etmediğim için. Beni orada kurtardığın için. Yani, burada kalmandan memnun değilim ama o zaman yaptıkların için minnettarım. Sana karşı pek de nazık olamadığım için ben de özür dilerim."

Meleğin ifadesi okunamaz haldeydi. "Yardım edebildiğime sevindim."

Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için döndüm ve yürümeye devam ettim. "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Tekrar durakladım. "Hasara bak ve sonra yatağa git. Yoruldum. Ve canım yanıyor."

"Pijama partisi oyunları ya da patlamış mısır yok mu? Makyaj yok mu?"

"Bunu kişisel olarak algılama, ama bir makyaj işine yarayabilir. Bir mülteciye benziyorsun. Neden..." Yutkundum ve onu incelerken sözlerimi yeniden ifade ettim. "Seni orada, sokakta gördüğümde... çok güzeldin. Hayatımda gördüğüm en güzel şey." Sesim bir fısıltı gibi çıkıyordu.

Carter'ın yüzü ciddileşti. "Jerome da aynı şekilde, biliyorsun. Gerçek haliyle. Aynı güzellikte. Melekler ve iblisler aynı soydan gelir. O John Cusack özentisi şeklini kendi seçimiyle seçiyor."

"Neden? Neden böyle yapıyor? Ve neden bir keş ya da serseri gibi görünmeyi seçiyorsun?"

Meleğin dudaklarının kenarları hafifçe yukarı doğru döndü. "İyi erkeklerin ilgisinden kaçınmak istediğini iddia eden bir kadın neden etrafındaki herkesin iki kez bakmasına neden olacak bir form seçer?"

Tekrar yutkundum, gözlerinin uzaklarında kaybolmuştum ama Roman'ın ya da Seth'in gözlerinde kaybolduğum gibi değil. Sanki melek benim içimi, tüm dış görünüşümü, ruhumu ya da ondan geriye kalanları görebiliyordu.

Büyük bir çabayla bu incelemeyi kırdım ve yatak odama doğru geri döndüm. "Kimse sonsuza dek cezalandırılmaz," dedi bana nazikçe.

"Öyle mi? Ben öyle duymadım. İyi geceler."

Yatak odama girdim ve kapımı arkamdan kapattım. Tam tıklamadan önce Carter'ın "Ee, kim kahvaltı hazırlıyor?" diye seslendiğini duydum.

Bölüm 18

Ertesi sabah saat on civarında, telefon beni denizanası ve naneli çikolatalı dondurma hakkında gördüğüm rüyadan uyandırdı. Yuvarlanarak telefonu elime aldım ve bu sırada dün geceye göre çok daha az ağrım olduğunu keşfettim. Ölümsüz iyileşme iş başında.

"Alo?"

"Hey, ben Seth."

Seth! Dünkü olaylar bir anda aklıma geldi. Doğum günü partisi. Dondurma. Parfüm. Beni kitapçıya bıraktıktan sonra kiminle buluşmak zorunda kaldığını tekrar merak ettim.

"Merhaba," diye bağırdım, doğruldum. "Nasılsın?"

"Fena değil. Emerald City'deyim ve seni görmedim... bugün izin günün olduğunu söylediler."

"Evet, yarın döneceğim."

"Tamam. Bugün bir şeyler yapmak ister misin? Öğle yemeği? Ya da bir film belki? Tabii başka planların yoksa..."

"Hayır... tam olarak değil..." Dudağımı ısırdım ve hemen ortaya çıkmak isteyen kabullenmeyi susturdum.

Seth'e karşı hâlâ garip, açıklanamaz bir çekim ve rahat bir aşinalık duygusu hissediyordum. Onunla daha fazla takılmak isterdim ama Roman'la arkadaşlık ve flört çizgisinde yürümeyi zaten denemiştim, ama bu yüzüme patlamıştı. Özlemlerime rağmen Seth'le hiç başlanamamak çok daha iyi olacaktı. Ayrıca melek korumamı da unutmamıştım; onun da peşime takılmasını istemiyordum. Carter'ı mümkün olduğunca içeride tutmak en iyisiydi.

"Ama ben

hastayım."

"Gerçekten mi? Özür

dilerim."

"Evet, bilirsin işte... sadece o tür bir bitkinlik hissi." Bu tamamen yalan değildi. "Bugün kendimi dışarı çıkacak kadar iyi hissetmiyorum."

"Oh. Tamam. Bir şeye ihtiyacın var mı? Sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Hayır... hayır," diye aceleyle ona güvence verdim, ben sevimli pijamalarımın etrafta dolanırken Seth'in beni tavuk çorbasıyla beslediği görüntüleri kovdum. Tanrım. Bu düşündüğümde daha zor olacaktı. "Sürekli benimle ilgilenmek zorunda kalmanı istemiyorum. Yine de teşekkürler."

"Benim için sorun değil. Yani, sorun değil."

"Yarın burada olmalıyım, eğer daha da kötüleşmezse... o zaman görüşürüz. Belki kahve içeriz. Ya da daha doğrusu, ben kahve içerim, sen de kahve içmezsın."

"Tamam. Bunu isterim. Kahve içmek değil yani. Sakıncası yoksa... yani, seni daha sonra kontrol edebilir miyim? Seni tekrar arayabilir miyim?"

"Elbette." Telefon yeterince güvenliydi.

"Tamam. Ondan önce bir şeye ihtiyacın olursa..." "Size nasıl ulaşacağımı biliyorum."

Vedalaşıp bağlantıyı kestik ve Carter'ın bu sabah ne tür bir yaramazlık yaptığına bakmak için yataktan fırladım. Meleği mutfak tezgahımın yanındaki taburede oturmuş, bir eliyle Aubrey'e sosis yedirirken diğer eliyle de bir çeşit kahvaltılık sandviç tutarken buldum. Yanındaki tezgahın üzerinde kocaman bir McDonald's poşeti duruyordu.

"Kahvaltı hazırladım," dedi bana, gözleri Aubrey'deydi.

"Ona bunu verme," diye azarladım. "Bu onun için kötü."

"Kediler vahşi doğada kuru mama yemezler." "Aubrey vahşi doğada hayatta kalamaz."

Başını kaşıdım ama o daha çok pirzolarındaki yağı yalamakla ilgileniyordu. Çantayı açtığımda çeşitli sandviçler ve patates köftesi buldum.

Pastırmalı, Yumurtalı ve Peynirli Bisküvi'yi çıkarırken Carter, "Ne isteyeceğini bilmiyordum," diye açıkladı.

Isırdım, o şahane lezzet karşısında eridim, kilo alma ve kolesterolün benim için bir olay olmadığına şükrettim. "Hey, bekle. Gerçekten McDonald's'a mı gittin?"

"Evet."

Yemeği yuttum. "Yeni mi çıktın? Şimdi mi?" "Evet."

"Sen ne tür bir korumasın? Ya Nefilim geri gelip bana saldırırsa?"

Bana baktı ve omuz silkti. "Bana iyi görünüyorsun."

"Bu işte pek iyi değilsin."

"Telefondaki kimdi?" "Seth."

"Yazar mı?"

"Evet. Bugün takılmak istedi. Ona hasta olduğumu söyledim." "Zavallı adam. Onun kalbini kırıyorsun."

"Başka bir şey yemektense bu daha iyi." Sandviçi bitirdim ve ikinci bir tane almaya gittim. Aubrey umutla beni izliyordu.

"Peki bugün ne yapıyoruz?"

"Hiçbir şey. En azından dışarı çıkmıyorum, eğer kastettiğiniz buysa."

"Bu şekilde nefilimlerin dikkatini çekemezsin." Şöyle bir baktı

ve cevap vermediğimde yüzünü buruşturdu. "O zaman uzun bir gün olacak. Umarım en azından kablolu yayınınız vardır."

Sabahın geri kalanını birbirimizin yolundan çekilerek geçirdik. Dizüstü bilgisayarımı kullanmasına izin verdim ve o da eBay'de gezinmeye başladı. Ne arıyor olabilirdi, hiçbir fikrim yoktu. Bana gelince, sonuçta pijamalarım la kaldım, üzerlerine bir bornoz attım ve bunun yeterli olduğunu düşündüm. Eninde sonunda onunla yüzleşmem gerekeceğini bildiğim için Roman'ı bir kez aramaya çalıştım ama sadece sesli mesaj bırakabildim. İç çekerek telefonu kapattım ve Seth'in e-postalarından birinde tavsiye ettiği bir kitapla kanepeye kıvrılmayı tercih ettim.

Tam yoğun kahvaltıdan kurtulduğumu ve öğle yemeğine ihtiyacım olduğunu düşünmeye başlamıştım ki, Carter aniden rüzgârı koklayan bir tazi gibi dizüstü bilgisayarın üstünden baktı.

"Gitmem gerek," dedi bana aniden, ayağa kalkarak.

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Nephilim imzası."

Uzandığım yerden doğruldum. "Ne? Nerede?" "Burada değil."

Bununla birlikte, göz kırparak gözden kayboldu.

Orada oturdum ve huzursuzca etrafıma bakındım. Daha önce onun varlığıyla boğulduğumu hissederken, aniden ortadan kaybolması çevremde bir boşluk yaratmıştı. Açığa çıkmıştım. Savunmasızdım. Birkaç dakika içinde dönmeyince, başarısız bir şekilde kitabıma dikkatimi vermeye çalıştım, sonunda aynı cümleyi beş kez tekrar okuduktan sonra vazgeçtim.

Hâlâ öğle yemeği yemek istiyordum, aradım ve Carter'a yetecek kadar pizza sipariş ettim. Bunu yapmak benim açımdan en iyi fikir değildi çünkü eninde sonunda kapıyı açmam gerekiyordu. Açtığımda, dışarıda bir nefilim ordusundan daha azını beklemiyordum. Onun yerine, sadece 15.07 dolar isteyen sıkılmış görünümlü bir pizzacı buldum.

Pizzayı mideye indirdim ve biraz şansla televizyon izlemeye çalıştım. Dizüstü bilgisayarına dönerek e-postalarımı kontrol ettim ve Seth'in bana her zamanki gibi önceki konuşmamızdan çok daha anlamlı, komik bir mektup gönderdiğini gördüm. Bu sadece geçici bir dikkat dağınıklığı sağladı ve Carter göz kırparak oturma odama geri döndüğünde ben de numaralandırılmış boya setini çıkarmanın eşiğindeydim.

"Bu da neydi böyle? Nerelerdeydin?"

Melek bana sakin, alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Sakin ol, bir ilişkide sınırlara saygı duymak diye bir şey duymadın mı hiç? Atmakta o kadar acele ettiğin o kitapta yazıyordu."

"Kes şunu. 'Nefilim imzası' deyip öylece ortadan kaybolamazsın."

"Aslında yapabilirim. Yapmak zorundayım." Tezgâhımın üzerindeki soğuk pizzayı buldu ve bir parça ısırdı. Yutkunarak devam etti, "Bu nefilimin gerçekten çarpık bir mizah anlayışı var. Arada bir, maskesini düşürmeyi seviyor... yani bizi göstermeyi

konuş. Bu kez Batı Seattle'dan geldi." "Bunu bu kadar uzaktan tespit edebiliyor musun?"

"Jerome ve ben yapabiliriz. Sürüngeni asla yakalayamıyoruz ama yine de kontrol etmek zorundayız. Bizi neşeli bir kovalamacaya sürüklüyor."

Çıkarımlar bana apaçık görünüyordu. "Yani beni terk mi ediyorsun? Ya bu bir tuzaksa? Ya seni orada gösterip sonra tüm dikkatler üzerimdeyken bana geri dönerse?"

"Etrafta öylece 'zap' yapamaz. Nefilimler yüksek ölümsüzler gibi hareket edemezler; neyse ki onlar da sizinle aynı sınırlamalarla kısıtlanmış durumdalar. Bunun da herkes gibi bir arabaya binip buraya geri dönmesi gerekir ki bu da pek hızlı bir süreç olmaz. Kilometrelerce uzanan trafik sıkışıklığı sizi koruyor."

"Tuhaf."

"Dediğimiz gibi, öngörülemezler. Ne yapacağımızı görmek için kuralları çiğnemeyi, statükoyu sarsmayı seviyorlar."

"Tuhaf," diye tekrarladım. "Orada olduğunu biliyor mu? Seni her şeyi bırakıp gelmeye zorladığını?"

"Eğer nefilim yeterince yakınsa, ışınlanmayı hissedebilir ama bunun ötesinde başka bir şey hissetmez. Maskeli olduğumuz sürece kimliklerimiz, gücümüz ve her şeyimiz gizli kalır. Yani, eğer gizleniyorsa, iki yüksek ölümsüzün onu kontrol etmeye geldiğini biliyordur, ama bundan daha fazlasını değil."

"Ve sadece izliyor ve bekliyor," diye bitirdim. "Biraz çarpık. Tanrım, bu şeyler tam bir baş belası."

"Bir de bana sor. Onlar 'o güzel geceye nazikçe gitmezler'."

Şiirsel göndermeye göz kırptım. "Bekle... olacak olan bu mu? Onu öldürecek... yok edecek falan mısın?"

Carter merakla başını bana doğru eğdi. "Ne olacağını düşünüyorsun? On yıl ve şartlı tahliye mi?"

"Ben...bilmiyorum. Sadece düşündüm ki...vay canına. Bilmiyorum. Hoşuna gitti mi?"

Tüm bu vurma olayı? Yani, sanırım siz düzenli olarak kötülüğü yok ediyorsunuz, değil mi?"

"Sizin çok şirin bir şekilde ifade ettiğiniz gibi, mecbur kaldığımızda vuruyoruz. İblisler bu işe bizden daha düşkün oluyor. Hatta Nanette gelip bu nefilimle ilgilenmeyi bile teklif etti," diye hatırladı Portland'ın baş iblisinden bahsederken. "Ama Jerome'a yardım edeceğimi söyledim."

"Jerome bunu kendisi yapmak istemez miydi?"

"Destek teklif edildiğinde reddediyor musun?" diye sordu bana, soruma aslında hiç de cevap olmayan bir soruyla karşılık verdi. Bunu düşünürken hafifçe güldü. "Elbette unutuyorum, Georgina meleklerin adım atmaya korktuğu yere koşar."

"Evet, evet, bu sözün nasıl söylendiğini biliyorum." Ayağa kalktım ve gerindim. "Heyecan bittiyse, sanırım banyo yapacağım."

"Vay canına. Bir succubus'un sert yaşam tarzı. Keşke senin işini yapsaydım."

"Hey, bizim taraf her zaman eleman arar. Yine de karabasan olmak için biraz daha güzel olman gerekebilir. Ve biraz daha çekici."

"Doğru değil. Ölümlü kadınlar pisliklere gider. Bunu her zaman görüyorum." "Touché."

Yanımdan ayrıldım ve banyomu yaptıktan sonra nihayet pijamalarımı bırakıp kot pantolon ve tişört giydim. Oturma odasına döndüm, televizyonu açtım ve *The African Queen*'in yeni başladığını gördüm. Carter dizüstü bilgisayarını kapattı ve benimle birlikte izledi. Katharine Hepburn'ü her zaman sevmişimdir ama bugünün ne kadar sıkıcı bir güne dönüştüğüne hayret etmekten kendimi alamadım. Dışarı çıkmaktan kaçınmak uzun vadede bana bir fayda sağlamayacaktı çünkü yarın işe gittiğimde Carter'ı da yanımda sürüklemem gerekecekti. Bugün kendi kendime uyguladığım kapanma sadece kaçınılmaz olanı uzatıyordu. Bunun ışığında, filmten sonra yemeğe gitmek isteyip istemediğini sorarak kabin ateşini kırmayı düşündüm. Ben daha konuşmadan ayağa fırladı, bir kez daha nefilim imzasını hissetmişti.

"Bir günde iki kez mi?" "Olur böyle şeyler." "Şimdi nerede?"

"Lynnwood."

"Bu adam etrafta dolaşıyor."

Ama boş havaya konuşuyordum; Carter ortadan kaybolmuştu. İç çekerek filme geri döndüm, meleğin son açıklamasından sonra biraz daha rahatlamış hissediyordum. Nefilim Lynnwood'daydı, Jerome ve Carter'ın başına bela olmaya çalışıyordu. İşe gidip gelme zamanı hızla yaklaşıyordu ve Lynnwood da az bir mesafe değildi. Hiçbir nefilim meleği yenemezdi. Carter'ın da belirttiği gibi, şu an için güvendeydim. Panik yapmama gerek yoktu.

Yine de birkaç dakika sonra telefonun çaldığını duyduğumda neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Tedirgin bir şekilde ahizeyi kaldırdım ve içinden bir nefilimin çıktığını hayal ettim.

"Alo?"

"Selam. Yine ben." "Seth."

Selam."

"Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur. Sadece nasıl olduğunu görmek istedim..." "Daha iyi," dedim ona içtenlikle. "E-postanı beğendim."

"Yaptın mı? Harika."

Normal sessizliğimiz bozuldu. "Peki... bugün çok yazı yazdın mı?"

"Aslında yazdım. Yaklaşık on sayfa. Kulağa hiç çok gibi gelmiyor ama-"

Kapı çalındı ve tüylerim diken diken oldu. "Dayanabilir misin?"

"Elbette."

Teredditle, bir kedi hırslı gibi kapıya doğru ilerledim, sanki yavaş ve uzun hareketler delice bir hırslıya karşı gerçekten bir işe yarayacakmış gibi

güçlü doğaüstü bir varlık. Kapıya ulaştığımda dikkatlice gözetleme deliğinden dışarı baktım.

Roman.

Rahatlamış bir şekilde nefes vererek kapıyı açtım ve kollarımı ona dolama isteğine karşı koydum. "Merhaba."

"Benimle mi konuşuyorsun?" diye sordu Seth telefonda.

"Merhaba," dedi Roman, en az benim hissettiğim kadar kararsız görünüyordu. "İçeri girebilir miyim?"

"Ee, hayır değilim, yani evet yapabilirsin ve evet şu anda seninle konuşuyorum." Roman girebilsin diye kenara çekildim. "Bak Seth, seni sonra arayabilir miyim? Ya da belki... Yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Uh, evet. Sanırım. Her şey yolunda mı?" "Her şey yolunda. Aradığın için teşekkürler."

Telefonu kapattık ve ben tüm dikkatimi Roman'a verdim. "Seth Mortensen, ünlü yazar?"

"Bugün hastaydım," diye açıkladım, Seth'e verdiğim bahanenin aynısını kullanarak. "Sadece beni kontrol etmek istedi."

"Çok düşünceli biri." Roman ellerini ceplerine soktu ve volta attı.

"Biz sadece arkadaşız."

"Tabii ki öylesin. Çünkü sen çıkmıyorsun, değil mi?"

"Roman-" Dışarı fırlamak isteyen saldırıyı keserek daha güvenli bir bölgeye geçtim. "Sana bir şey getireyim mi? Soda? Kahve?"

"Kalamayacağım. Buradan geçiyordum ve mesajınızı aldım. Sadece düşündüm ki... Ne düşündüğümü bilmiyorum. Aptalcaydı."

Gidecekmiş gibi döndü ve ben çılgınca uzanıp kolunu tuttum. "Bekle. Yapma. Lütfen."

Bana doğru döndü, yüksek boyundan aşağıya bakıyordu, normalde güler yüzlü olan yüzü bugün ciddiydi. Böyle bir yakınlık karşısında verdiğim doğal tepkiye karşı koyarak, ifadesi yumuşadığında şaşırdım ve hafif bir şaşkınlıkla, "Kendini gerçekten iyi hissetmiyorsun," dedi.

"Bunu sana söyleten nedir?" Jerome'un önerdiği gibi çürüklerimi şekil değiştirerek yok etmiştim ve hissettiğim acı artık görünmüyordu.

Zekice uzandı ve yanağımı okşadı, parmakları daha cesur hale geldi. "Bilmiyorum... sadece... biraz solgunsun, sanırım."

Makyaj yapmadığımı belirtmeye başladım ama sonra hasta görünmek istediğimi fark ettim. "Muhtemelen soğuk algınlığı."

Elini bıraktı. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Seni böyle görmekten hoşlanmıyorum..."

Tanrım, ne kadar kötü görünüyordum? "Ben iyiyim. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var. Bak, geçen geceyle ilgili-"

"Özür dilerim," diye araya girdi. "Seni itmemeliydim-"

Şaşkınlıkla bakakaldım. "Sen hiçbir şey yapmadın. Ben yaptım. Kaçık olan bendim.

İşlerin üstesinden gelemeyen bendim."

"Hayır, bu benim hatamdı. Ciddileşme konusunda ne hissettiğini biliyordum ve yine de seni öptüm."

"Ben de senin kadar öpüştüm. Sorun bu değildi. Sorun benim çıldırmamdı. Sarhoş ve aptaldım. Bunu sana yapmamalıydım."

"Sorun değil. Gerçekten. İyi olmana sevindim." Yakışıklı yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve Seth'in benim kolay affedilebilir biri olduğumu söylediğini hatırladım. "Bakın, madem ikimiz de hatalı olduğumuzu düşünüyoruz, belki bunu telafi edebiliriz. Bu hafta bir ara dışarı çıkarız ve-"

"Hayır." Sesimdeki sakın kesinlik ikimizi de ürküttü. "Georgina-"

"Hayır Roman, artık çıkmıyoruz... ve arkadaş olarak da bunu başarabileceğimizi sanmıyorum." Yutkundum. "Temiz bir ayrılık yapsak daha iyi olur-"

"Georgina," diye haykırdı gözleri büyüyerek. "Ciddi olamazsın. Sen ve ben-"

"Biliyorum. Biliyorum. Ama bunu yapamam. Şimdi olmaz." "Benden ayrılıyorsun."

"Aslında hiç çıkmıyorduk..."

"Sana ne oldu?" diye sordu. "Hayatının bir noktasında sana ne oldu da başka bir insana yaklaşmaktan bu kadar korkar oldun? Neden böyle kaçırıyorsun? Seni kim incitti?"

"Bak, bu biraz karışık. Ve önemli değil. O geçmiş gitti, hatırladın mı? Şu anda bunu seninle yapamam, tamam mı?"

"Başka biri mi var? Doug? Ya da Seth?"

"Hayır! Kimse yok. Sadece seninle olamam."

Dönüp dolaştık, aynı noktaları farklı şekillerde yeniden ifade ettik, duygularımız büyüdükçe büyüdü. Sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi ama aslında o bastırdıkça ve ben reddettikçe sadece birkaç dakika geçti. Asla kızgın ya da ısrarcı olmadı, ama dehşeti açıkça görülüyordu ve o gider gitmez ağlayacağımdan emindim.

Sonunda saate bakarak bir elini hüznle siyah saçlarında gezdirdi, turkuaz gözleri pişmanlıkla parlıyordu. "Gitmek zorundayım. Seninle daha fazla konuşmak istiyorum."

_"

"Hayır. Bence yapmamalıyız. Bu daha iyi. Seninle birlikte olmaktan gerçekten hoşlandım..."

Sertçe güldü ve kapıya doğru yürüdü. "Öyle söyleme. Her şeyi ballandırma."

"Roman..." Korkunç hissettim. Yüzünde öfke ve keder okunuyordu. "Lütfen anla-"

"Görüşürüz Georgina. Belki de görüşmeyiz."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldüğünde kapıyı daha yeni çarpmıştı. Yatak odama gittim, yatağıma uzandım, hiç gelmeyen iyi bir ağlamaya hazırdım. Umutsuzluk ve rahatlama gibi karışık duygularıma rağmen daha fazla gözyaşı dökmedim. Bir yanım Roman'ı hemen geri çağırmak, bana dönmesini sağlamak istiyordu; diğer yanım ise soğukkanlılıkla, işler daha da kızışmadan Seth'le ilişkiimi bir an önce kesmek için açık bir nedenim olduğu konusunda uyarıyordu.

Yüce Tanrım, neden hep değer verdiğim insanları incitiyor gibi görünüyordum?

Bu döngüyü tekrar tekrar yaşamama neden olan şey neydi? Roman'ın harap olmuş yüzü hâlâ zihnimde dolaşıyordu ama onun Kyriakos kadar travma yaşamamış olması beni rahatlatıyordu. Neredeyse o kadar değil.

Ariston'la olan ilişkimin ortaya çıkması her iki ailenin de kınamasına ve çeyizimin kaybıyla birlikte yaklaşan bir boşanmaya yol açmıştı. Sanırım bu küçümsemeyi, hatta nefret dolu bakışları bile kaldırabilirdim. Başa çıkamadığım şey Kyriakos'un tüm hayatının ve şefkatinin elinden alınmasıydı. Neredeyse öfkelenip bana saldırmasını dileyecektim ama içinde böyle bir şey yoktu. Hem de hiç. Onu yok etmiştim.

Birkaç gün ayrı kaldıktan sonra onu suya bakan kayalıklardan birinde otururken buldum. Birkaç kez onunla sohbet etmeye çalıştım ama hiçbirine yanıt vermedi. Sadece mavinin enginliğine bakıyordu, yüzü ölü ve ifadesizdi.

Onun yanında durdum, kendi duygularım içimde kıvranıyordu. Ariston'la yasak bir arzu nesnesi olmaktan zevk almıştım ama aynı zamanda Kyriakos'a da aşık olmak istiyordum. Görünüşe göre ikisine birden sahip olamazdım.

Yanaklarındaki gözyaşlarını silmek için uzandım ve o da elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. Bu bana vurmaya en çok yaklaştığı andı.

"Yapma," diye uyardı, ayağa fırlayarak. "Bana bir daha asla dokunma. Beni hasta ediyorsun."

Öfkesi hâlâ hayatta olduğu anlamına gelse bile, şimdi kendi gözyaşlarımı hissediyordum. "Lütfen... bu bir hataydı. Ne olduğunu bilmiyorum."

İçi boş bir şekilde güldü, korkunç, neşesiz bir ses. "Öyle değil mi? O zamanlar gayet iyi biliyor gibiydin. O da öyle."

"Bu bir hataydı."

Bana sırtını döndü ve uçurumun kenarına doğru yürüyüp denize baktı. Kollarını iki yana açtı ve başını arkaya eğerek rüzgârın üzerinden esmesine izin verdi. Martılar yakınlarda ağlıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Uçuyorum," dedi bana. "Eğer uçmaya devam edersem... tam bu uçurumun üzerinde, tekrar mutlu olacağım. Ya da daha iyisi, hiçbir şey hissetmeyeceğim. Artık seni düşünmeyeceğim. Yüzünü, gözlerini, gülüşünü ya da kokunu düşünmeyeceğim. Artık seni sevmeyeceğim. Artık seni incitmeyeceğim."

Ona yaklaştım, yarı korkuyla varlığımın onu devireceğinden korkuyordum. "Kes şunu. Beni korkutuyorsun. Bunların hiçbirinde ciddi değilsin."

"Öyle değil mi?"

Bana baktı ve artık öfke ya da alaycılık yoktu. Sadece keder vardı. Hüzün. Umutsuzluk. Aysız bir geceden daha karanlık bir depresyon. Korkunç ve ürkütücüydü. Bana tekrar patlamasını, bağırmasını istedim. Hatta bana vurmasına bile izin verebilirdim, eğer onda bir çeşit sıcaklık görmek için. Ama bunların hiçbiri yoktu. Sadece karanlık vardı.

Bana hüzünlü, kasvetli bir gülümseme verdi. Çoktan ölmüş birinin gülümsemesi. "Seni asla affetmeyeceğim."

"Lütfen..."

"Sen benim hayatımdın, Letha... ama artık değilsin. Artık yoksun. Artık hayatım yok."

Uzaklaştı ve kalbim kırılrsa da uçurumdan uzaklaştığını görünce rahatlayarak nefes aldım. Peşinden koşmak istedim ama onun yerine ona alan tanıdım. Onun yerine oturup dizlerimi yukarı çektim ve yüzümü onlara gömdüm, yarı yarıya ölmüş olmayı diledim.

"Buraya geri dönecek, biliyorsun," dedi arkamdan bir ses aniden. "Çekim çok güçlü. Ve bir dahaki sefere, o da gidebilir."

İrkilerek başımı kaldırdım. Kimsenin yaklaştığını duymamıştım. Herkesin birbirini tanıdığı bir kasabada garip bir şekilde orada duran adamı tanıımıyordum. Zayıf ve bakımlıydı, genellikle buralarda gördüğümünden daha şık giysiler giymişti.

"Kimsin sen?"

"Bana Nippon derler," dedi küçük bir selam vererek. "Ve sen de Letha'sın, Marthanes'in kızı, Kyriakos'un eski karısı."

"Ben hâlâ onun karısıyım." "Ama uzun sürmeyecek."

Yüzümü başka tarafa çevirdim. "Ne istiyorsun?"

"Sana yardım etmek istiyorum, Letha. Kendini içine soktuğun bu karmaşada sana yardım etmek istiyorum."

"Kimse bana yardım edemez. Geçmişi geri almadıkça olmaz."

"Hayır. Kimse geçmişi geri alamaz. Ama insanlara unutturabilirim."

Yavaşça ona döndüm, parlak gözlerini ve şık tavrını değerlendirdim. "Şaka yapmayı bırak. Hiç havamda değilim."

"Sizi temin ederim, çok ciddiylim."

Ona bakarken, inanması ne kadar imkânsız olsa da, bir şekilde doğruyu söylediğini anladım. Daha sonra Nippon'un bir şeytan olduğunu öğrenecektim ama o zamanlar sadece tuhaf bir havası olduğunu, söylediği şeyi gerçekten yapabileceğini vaat eden bir güç fısıltısı olduğunu hissetmiştim.

"Nasıl?"

Gözleri parlıyordu, Hugh'un büyük bir anlaşmanın eşiğinde olduğu zamanki gözlerinden farklı değildi. "Yaptığın şeyin anısını silmek küçük bir başarı değil. Bunun bir bedeli var."

"Bana da unutturabilir misin?"

"Hayır. Ama diğer herkese unutturabilirim. Ailenizi, arkadaşlarınızı, kasabayı. *Onu*."

"Bilmiyorum... O zaman onlara geri dönebileceğimi sanmıyorum. Onlar hatırlamasa bile ben hatırlardım. Kyriakos'un karşısına bu şekilde çıkamazdım. Tabii..." Tereddüt ettim, onlarla bir daha hiç temas kurmanın daha iyi olup olmayacağını merak ettim. "Beni tamamen unutmalarını sağlayabilir misin? Hiç doğmamışım gibi yapabilir misin?"

Nippon keskin, heyecanlı bir nefes aldı. "Evet, oh evet. Ama böyle bir iyiliğin... böyle bir iyiliğin bedeli daha da yüksektir..."

O zaman bana açıklamıştı, beni tanıdığım insanların zihinlerinden tamamen silmek için karşılığında ne vermem gerektiğini. Ruhum bana verilmişti. Yeryüzünde yürüdüğüm sürece onu taşıyacaktım, ama tabiri caizse onun üzerinde bir kira kontratı olacaktı. Bu her cehennem anlaşmasının standart bedeliydi. Ama cehennem benden daha fazlasını istiyordu: ruhların yozlaştırılmasında ebedi hizmetimi. Günlerimin geri kalanını erkekleri baştan çıkararak, kendi çıkarlarım ve hizmet ettiklerim için onların fantezilerini gerçekleştirerek geçirecektim. Beni bu noktaya neyin getirdiğini düşünürsek, bu ironik bir kaderdi.

Bana yardım etmek için, kendi cazibemi artırma gücünün yanı sıra seçtiğim herhangi bir şekle girme yeteneği kazanacaktım. Ve tabii ki, sonsuz yaşama sahip olacaktım.

Ölümsüzlük ve zarar görmezlik. Bazıları için bu bile tek başına faydalı olabilirdi. "İyi olurdun. En iyilerden biri. Bunu içinde hissedebiliyorum." İmplerin

Bir insanın ruhuna ve doğasına bakma yeteneği. "Çoğu insan arzusun sadece bedende olduğunu düşünür ama burada da var." Alnıma dokundu. "Ve sen asla ölmezsin. Dünya yok olana dek sonsuza dek genç ve güzel kalacaksın."

"Ya ondan sonra?"

Gülümsedi. "Bu çok uzak bir ihtimal Letha, oysa şu anda kocanın hayatı söz konusu."

Beni ikna eden de bu olmuştu. Kyriakos'u kurtarabileceğimi ve ona yeni bir hayat verebileceğimi bilmek, bir kez daha mutlu olma şansına sahip olacağı, benden uzak bir hayat. Utanç verici durumumdan sıyrılabilceğim ve belki de haklı olarak cezalandırılabilceğim bir hayat. Zaten pek anlamadığım ruhum küçük bir bedel gibi görünüyordu. Önce el sıkışarak, sonra da okuyamadığım kâğıtlara imzamı atarak pazarlığı kabul etmişim. Nippon beni terk etti ve ben de kasabaya döndüm. Ürkütücü derecede basitti.

Döndüğümde, tam da söz verdiği gibiydi. Dilek çoktan gerçekleşmişti. Kimse beni tanııyordu. Yoldan geçen insanlar -hayatım boyunca tanıdığım insanlar- bana yabancılara mahsus bakışlar atıyordu. Kendi kız kardeşlerim beni tanımadan yanımdan geçip gittiler. Kyriakos'u bulmak, onun için de aynı şeyin geçerli olup olmadığını görmek istedim ama cesaretimi toplayamadım. Yüzümü görmesini istemiyordum, bir daha asla, tanımasa bile. Bu yüzden günü dolaşarak, bu insanların yanına gittiğim gerçeğini kabullenmeye çalışarak geçirdim. O gün

Düşündüğümünden daha zor. Ve daha üzücü.

Akşam karanlığı çöktüğünde tekrar şehrin dışına çekildim. Ne de olsa kalacak bir yerim yoktu. Ne ailem ne de arkadaşlarım vardı. Bunun yerine karanlıkta oturup ayı ve yıldızları izledim ve şimdi ne yapmam gerektiğini merak ettim. Cevap çabucak geldi.

Neredeyse yerden yükseldi, önce bir gölgeden başka bir şey gibi görünmüyordu, sonra yavaş yavaş bir kadın şekline büründü. Hava onun etrafında güçle titreşiyordu ve aniden boğulduğumu hissettim. Geri çekildim, dehşet her yerimi dolduruyordu, ciğerlerim hava alamıyordu. Rüzgâr bir anda yükseldi, saçlarımı savurdu ve etrafımdaki çimenleri düzleştirdi.

Sonra, önümde durdu ve gece yine durgunlaştı. Lilith. Succubi Kraliçesi. Gecenin Leydisi. İlk Kadın.

Daha önce hiç bilmediğim bir korku ve şehvet kapladı içimi. Daha önce hiçbir kadından etkilenmemiştim ama Lilith'in herkes üzerinde böyle bir etkisi var. Bu onun varlığında sabittir. Kimse ona karşı koyamaz.

O gece uzun boylu, ince yapılı, söğüt gibi ve güzeldi. Teni o zamanın aristokrasisinin soluk beyazıydı; düzenli olarak dışarıda çalışan bizlerin asla ulaşamayacağı bir beyaz. Saçları kuzgunun kanadı gibi siyahtı ve pırıl pırıl dalgalar halinde ayak bileklerine kadar dökülüyordu. Ve gözleri... eski efsanelerde succubi'lere "alev gözlü" denmesinin bir nedeni olduğunu söylememe izin verin. Gözleri güzel ve ölümcüldü, eğer size yardım etmesine izin verirseniz isteyebileceğiniz ya da arzulanabileceğiniz her şeyi vaat ediyordu. Hala ne renk olduklarını hatırlayamıyorum ama o gece gözümü onlardan alamadım.

"Letha," diye mırıldanarak bana yaklaştı. Hava onun etrafında parıltıyordu ve ben şimdi arzumdan gerçekten titriyordum. Kaçmak istedim ama bunun yerine hem saygıdan hem de ayakta duramamaktan dizlerimin üzerine çöktüm. Bana doğru geldi ve çenemi eğdi, böylece tekrar o gözlere bakmak zorunda kaldım. Keskin, siyah tırnakları acıyla derime battı ve bu harika bir histi. "Artık benim kızım olacaksın, günlerinin geri kalanında fitne ve tutku yayacaksın. Hem cezalandırıcı hem de sınavı olacaksın, hem rüyaların hem de kâbusların yarattığı olacaksın.

Ölümlüler senin için her şeyi yapar, sadece bir dokunuş için. Dünya toz olana kadar sevinecek ve arzulanacaksınız."

Onun yakınlığı karşısında inledim ve sonra daha da yaklaştı, beni kaldırarak önünde durmamı sağladı. O muhteşem dudakları benimkilere değdi ve bu öpücük vücuduma orgazmik bir zevk yaydı. Çılgınlıklarım o öpücüğün içinde kayboldu, boğuldu. Gözlerimi kapattım, ona bakamıyordum ve ondan ayrılamıyordum. Vücudumda tekrar tekrar titreşen o coşkuyu içime çektim. Ve yine de, bu mutluluğun beni tüketmesine izin verirken, başka bir şey daha oldu.

Ölümlülüğüm elimden alınıyordu.

Parçalanıyormuşum, rüzgârda kül oluyormuşum gibi hissettim. Acaba ölüm de böyle mi hissettiriyordu? Sanki bir hiçmişsin gibi. Gitmiş gibi. Sonra, aynı hızla, yeniden bir araya geldim, bir kez daha kendim oldum. Ama gücü hissedebiliyordum.

İnsanları dolduran hayattan farklı olarak şimdi içimde yanıyordu. Ölümsüzlüğüm gecenin içinde bir yıldız gibi parlıyordu, soğuk ve saf. Artık yaşlılık tehdit etmeyecekti. Artık hastalık beni rahatsız etmeyecekti. Artık bedenim, zamanın kısa olduğu ve dünyada izimi bırakmam gerektiği bilgisiyle tutkuyla hareket etmeyecekti. Kanımı aktarmak zorundaydım.

Gözlerimi açtım ve zevk saldırısı kayboldu. Lilith de öyle. Karanlıkta tek başıma durdum, yeni bulduğum güçle titriyordum. Ve bu güçle birlikte bir şey daha hissedebiliyordum: tenimde bir kaşıntı. Tenimin sadece bir düşünceyle istediğim her şeye dönüşebileceğini söyleyen bir kaşıntı. Yeniden doğmuştum. Güçlenmişim.

Ve acıkmıştım... "Sorun ne?"

Gözyaşlarımı kırıpıştırarak Carter'a baktım. Yatak odamın kapısında durmuş, bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırmış, endişeli bir yüz ifadesi takınmıştı.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım, yüzümü yastığıma gömdüm. "Nefilim yok mu?" "Nefilim yok." Garip bir duraklama oldu. "Bak... emin misin?"

Tamam mı? Çünkü iyi görünmüyorsun." "Ben iyiyim.

Beni duymadın mı?"

Yine de pes etmedi. "O kadar yakın olmadığımızı biliyorum ama konuşmak istersen-"

"Sanki anlayacaksın da," diye alay ettim, sesimde zehir vardı. "Senin hiç kalbin olmadı. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, o yüzden biliyormuş gibi davranma."

"Georgina."

"Git. Uzaklaş. Lütfen."

Yastığıma doğru döndüm, başka bir itiraz bekledim ama hiçbiri gelmedi. Bakmaya cesaret ettiğimde melek gitmişti.

Bölüm 19

Carter ertesi sabah bana nergis getirdi. Yılın bu zamanında onları nereden bulabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen başka bir kıtaya ışınlanmıştı.

"Bunlar ne?" diye sordum. "Her şeye rağmen bana asılmıyorsun, değil mi?"

"Bunun için gül getirirdim." Onu tanıdığımdan beri ilk kez melek utanmış görünüyordu. "Bilemiyorum. Dün gece üzgün görünüyordun. Bunların seni neşelendirebileceğini düşündüm."

"Teşekkürler... sanırım bu çok hoş. Dün geceyle ilgili... Sana bağırdığım zaman..."

Başını salladı. "Bunun için endişelenme. Hepimizin zayıf olduğu anlar vardır.

Asıl önemli olan onlardan nasıl kurtulduğumuzdur."

Nergisleri bir vazoya koydum, tezgâhın üzerine koymayı düşündüm. Roman'ın artık solmuş olan buketi zaten oradaydı ve Duane'in öldüğü gece aldığım kırmızı karanfiller çoktan atılmıştı. Roman'ın çiçeklerini yarıştırmak haksızlık gibi görünüyordu, bu yüzden Carter'inkini yatak odamdaki pencere kenarına koydum.

Ondan sonra günler rahat bir rutine girdi. Carter ve ben hiçbir zaman en iyi arkadaş olamadık, ama bir tür hoş denge kurmayı başardık. Birlikte takıldık, birlikte film izledik ve hatta zaman zaman birlikte yemek yaptık. Melek mutfakta oldukça becerikli çıktı; bense hâlâ beceriksizdim.

İşteyken, söz verdiği gibi görünmez ve göze batmaz bir şekilde beni takip ediyordu. Vardiyalarım sırasında ne yaptığından emin değildim. Bana mağazada dolaşıp insanları izlediği izlenimini verdi. Belki kitaplara bile göz atıyordu. Ayrıca, ben orada olmasam bile, başka bir nefilim notunun ortaya çıkmasını umarak ofisimde bekleyerek epey zaman geçirdiğini de biliyordum. Hiçbiri gelmedi. Ancak ara sıra nefilim parlamaları oluyordu ve Carter bana haber bile vermeden bir süreliğine ortadan kayboluyor, geri döndüğünü belirtmek için yanağıma kısa bir tüy dokunuşu yapıyor ya da zihnimin içinde birkaç hızlı kelime konuşuyordu.

Ayrıca vardiyalarımın önce Seth ile kahve içmeye başladım. Döndüğüm ilk gün elinde beyaz çikolatalı mocha ile beni bekliyordu ve beni şaşırtacak şekilde kendisi için de bir tane almıştı. "Bruce benim için kafeinsiz yaptı," diye açıklamıştı.

Bu jest reddedilemeyecek kadar hoştu, bu yüzden o gün onunla oturup konuştum, bir sonraki gün ve bir sonraki gün...

Ancak iş dışında sosyalleşme girişimlerini reddetme konusunda oldukça kararlıydım. Neyse ki kahve buluşmaları onun için yeterince iyi görünüyordu ve kısa süre içinde ilginç bir dinamik geliştirdi.

Roman yüzünden hâlâ depresyonda olduğumdan, çok az konuşarak, kendi kişisel mutsuzluğuma fazla kapılmış bir şekilde, ağır hareket ediyor ve ağır davranıyordum. Seth bunu biraz hissetmiş olmalı ki, kahve sohbetlerimizin suda ölmesine izin vermek yerine, onun için dikkate değer bir değişiklik olan tartışmada liderliği ele aldı. İlk başta biraz zorlama gibi göründü, ancak daha rahat hale geldiğinde, gerçekten yazdığı kadar iyi konuşabildiğini gördüm. Bu değişime hayret ettim ve birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif aldım, Roman'la ilgili üzüntümün biraz olsun hafiflediğini fark ettim.

Carter, bir sabah danışma masasında çalışmak için Seth'in yanından ayrıldıktan sonra, *onun gerçekten iyi biri olduğunu söyledi. Elinde böyle biri varken neden diğer adam için bu kadar zaman harcıyorsun anlamıyorum.*

Bu Seth'in iyi olup olmaması kadar basit değil, diye karşılık verdim, yüksek ölümsüzlerin bu kadar kolay kullandığı zihinden zihne iletişim konusunda hâlâ biraz tuhaf hissediyordum. Hem zaten yeni bir adam aradığım da yok.

Ayrıca, Roman'ı tanı mıydın bile. Nasıl konuşabiliyorsun?

Onu o kadar uzun süredir tanımadığınızı biliyorum. Aranızda gerçekten ne kadar gelişme olmuş olabilir?

Hem de çok. Gerçekten komikti. Ve zekiydi. Ve yakışıklıydı.

Sanırım ilişkiler daha azı üzerine kurulmuştur. Yine de paramı Seth'e yatırıyorum.

Git başımdan. Çalışmak zorundayım.

Melekler. Ne biliyorlardı?

Carter ile işteki dördüncü günümde kitapçıdan eve yürürken, *"Erik'i görmeye gitmek ister misin?"* diye sordu.

Düşünerek kaşlarımı çattım. Bugün erken vardiyada çalışmışım ve bu gece personelin son dans dersini vermek için geri dönmem gerekiyordu. Bundan önce iki saatim vardı ve meleklerle yeni edindiğimiz eski filmleri birlikte izleme alışkanlığımıza devam edebileceğimizi düşünmüştüm.

"Aklında ne var?" Daireme güvenli bir şekilde girdiğimizde yüksek sesle sordum.

Yanımda cisimlendi. "Suları test etmek istiyorum. Bir süredir hiç nefilim faaliyeti olmadı. Not yok. Saldırı yok. Yine de, hala etrafta olduğunu biliyoruz çünkü o küçük parlamaları almaya devam ediyorum. Neden? Oyunu ne?"

Buzdolabımdan bir kutu Mountain Dew çıkardım ve bir tabureye oturdum. "Ve sen Erik'in bir sızıntı olduğunu göz ardı etmedin."

"Hayır, duymadım. Daha önce de söylediğim gibi, Erik'in olmasını istemiyorum ama o muhtemelen ölümsüzler hakkında bilgi sahibi olan en büyük ölümlü kaynak."

"Ve," diye bitirdim sıkıntıyla, "eğer nefilimle iletişim kuruyorsa, onun bazı planlarını biliyor olabilir. Ne yapacaksın, bilgi almak için onu haraca mı bağlayacaksın? Çünkü bunun için etrafta olmak istemiyorum."

"Ben o şekilde çalışmıyorum. İnsanların yalan söyleyip söylemediğini anlayabilirim, ama bu konuda pek iyi değilim... ah, nasıl desem, onlardan bilgi alma konusunda. Geçenlerde belirttiğiniz gibi, pek çekici sayılmam. Ancak siz çekicilikte üstünüze yok."

Bu işin gidişatından hiç hoşlanmamıştım. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Sıra dışı bir şey yok, söz veriyorum. Sadece onunla normalde konuştuğun gibi konuş."

olurdu. Sanki son konuşmanızı takip ediyormuşsunuz gibi. Eğer yapabilirsen Nefilim'i ima et ve neler olacağını gör. Senden hoşlanıyor."

"Ne yapacaksın?"

"Orada olacağım, sadece görünmez olacağım."

"Dans dersine zamanında yetişebilmek için yolu biraz kısaltacağız."

"Doğru değil. Seni ısınlayacağım."

"Ugh." Yüksek ölümsüzler yıllar boyunca bunu benim için birkaç kez yapmıştı. Hiç hoş değildi.

"Haydi," diye ısrar etti, isteksizliğimi hissederek. "Bu nefilim işine bir son vermek istemiyor musun?"

"Pekâlâ, pekâlâ, üstümü değiştireyim. Sonunda tıkış tıkış olmayacağımıza hâlâ ikna olmuş değilim."

Kendimi eski usullerle süsleme arzum hakkında Jeromevari yorumlar yaptım ama onu duymazdan geldim. Hazır olduğumda ikimiz de görünmez olduk ve o bileklerimi kavradı. Sadece bir milisaniye süren, üzerimden hızla geçen rüzgâr gibi bir his vardı ve sonra Erik'in dükkânının bir köşesinde durduk. İçki içerken yaşadığıma benzer hafif bir mide bulantısı dalgası içimde yuvarlandı ve hızla kayboldu.

Etrafta kimseyi, Erik'i bile göremeyince, görünür hale geldim. "Alo?"

Birkaç dakika sonra yaşlı dükkân sahibi arka odadan başını uzattı. "Bayan Kincaid, aman Tanrım. Geldiğinizi duymadım. Sizi tekrar görmek büyük bir zevk."

"Aynı şekilde." Ona ödüllü bir succubus gülümsemesi verdim.

"Bu gece şık giyinmişsin," dedi bana, elbiseme bakarak. "Özel bir gün mü?"

"Bundan sonra dansa gidiyorum. Aslında fazla kalamam."

"Evet, elbette. Çay için vaktiniz var mı?"

Bir an tereddüt ettim ve Carter kafamın içinde konuştu: *Evet.*

"Evet."

Erik su koymaya gitti, ben de masamızı topladım, ikimiz de her zamanki rollerimizi üstlendik. Çayla geri döndüğünde, temalı bitkilerinden bir diğeri olduğunu öğrendim, bu sefer adı Clarity'ydi.

Ona iltifat ettim, her zaman gülümsedim, çekici rolü oynamak için elimden geleni yaptım. Hatta görev hedefime doğru ilerlemeden önce biraz havadan sudan konuştum.

"Geçen sefer kutsal kitap referansı ile ilgili yardımın için sana teşekkür etmek istedim," diye açıkladım. "Düşmüş melek meselesini anlamama yardımcı oldu ama itiraf etmeliyim ki... beni tuhaf bir yöne sürükledi."

"Ah?" Fincanı dudaklarına götürürken gür gri kaşları kalktı.

Başımı salladım. "Meleklerin düşüşünden bahsederken... evlenip çocuk sahibi olanlardan da bahsediyordu. Nefilimi olanlardan."

Carter kuru bir sesle, *"Hiç vakit kaybetmiyorsun,"* dedi.

Yaşlı adam sanki son derece sıradan bir gözlemlerde bulunmuşum gibi benimle birlikte başını salladı. "Evet, evet. Nefilim büyüleyici bir konu. Kutsal Kitap bilginleri arasında oldukça tartışmalı bir konu."

"Nasıl yani?"

"Bazı taraftarlar, kutsalların en kutsalı olan meleklerin, düşmüş olsun ya da olmasın, bu tür temel faaliyetlerde bulunabileceklerini kabul etmekten hoşlanmıyor. Onların yarı ilahi piçlerinin dünyada dolaşıyor olması daha da ürkütücü. Bu da pek çok inanan insanı çok kızdırıyor."

"Peki bu doğru mu? Dışarıda nefilimler olduğu doğru mu?"

Erik bana o kurnaz gülümsemelerinden birini verdi. "Bir kez daha bana cevabını bilmediğine şaşırdığım sorular soruyorsun."

Gördün mü? Bana da böyle yapıyor. Soruyu geçiştiriyor.

Sen ve Jerome bunu bize her zaman yapıyorsunuz, diye meleğe karşılık verdim.

Erik'e "Daha önce de söylediğim gibi, kapsamım oldukça sınırlı" diye cevap verdim. Sadece kıkırdadı ve ben de konuyu zorladım. "Yani? Dışarıdalar mı, değil mi?"

"Dünya dışı varlıkları kovalayan biri gibi konuşuyorsunuz Bayan Kincaid. İronik, çünkü bazı komplo teorisyenleri uzaylı gözlemlerinin aslında nefilim gözlemleri olduğunu ya da tam tersini iddia ediyor. Ama sizi rahatlatmak için - ya da belki de rahatlatmamak için- evet, onlar gerçekten de dışarıdalar."

"Uzaylılar mı yoksa nefilimler mi?" Nefilimi kastettiğini bildiğim halde, konuşmayı hafif tutmaya çalışarak şaka yaptım. Var olduklarını zaten biliyordum ama bunu bu kadar kolay teyit etmesine sevindim. Eğer bir nefilimin müttefiki olduğunu saklamak isteseydi, elbette daha kaçamak cevaplar verirdi.

"Aslında her ikisi de, eğer önceki iş yerimin çevresinde uzun zaman geçirdiyseniz."

Krystal Starz'ın gerçekten de uzaydan gelen varlıklarla nasıl iletişim kurulacağına dair kitaplar bulundurduğunu hatırlayarak yüksek sesle güldüm. "Bunu unutmuştum. Aslında son zamanlarda eski patronunuzla birkaç kez karşılaştım."

Erik'in gözleri keskinleşti. "Öyle mi? Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil. Sadece mesleki farklılıklar, sanırım. Eski iş arkadaşlarından birkaçını -Tammi ve Janice'i- ondan aldım. Helena pek mutlu olmadı."

"Hayır. Olmayacağını tahmin ediyorum. Bir şey yaptı mı?"

"İş yerime geldi ve çok gürültü yaptı, bana biraz kıyamet kopardı ve

kasvet tahminleri. Önemli bir şey değil."

"İlginç bir kadın," diye gözlemledi.

"Bu yetersiz bir ifade." Konudan saptığımızı fark ettim ve Carter'ın bunun için beni azarlamasını bekledim. Ama yapmadı. "Peki, bir nefilimi tespit etmenin herhangi bir yolunu biliyor musun? Bir dahaki sefere nerede olacağını tahmin etmenin?"

Erik bana garip bir bakış attı, hemen cevap vermedi. Midemin biraz bulandığını hissettim. Belki de bizim nefilim hakkında daha fazla şey biliyordu. Umarım bilmiyordur.

"Pek sayılmaz," dedi sonunda. "Ölümsüzleri tanımlamak o kadar kolay değil." "Ama yapılabilir."

"Evet, elbette, ama bazıları saklanmakta diğerlerinden daha iyidir. Özellikle Nefilimler sürekli takip edildikleri için saklanmak için bir nedene sahipler."

"Baş belası değilken bile mi?" Şaşırarak sordum. Ne Carter ne de Jerome bundan bahsetmişti.

"O zaman bile." "Bu biraz üzücü."

Harrington'ın kitabındaki, hem cennetin hem de cehennemin nefilimleri nasıl reddettiğini hatırlatan tanıtım yazısını hatırladım. Belki o durumda ben de çok sinirlenirdim, sorun çıkarmak ve her iki tarafa da politikalarını onaylamadığımı bildirmek isterdim.

Erik'in nefilimler hakkında söyleyecek çok az şeyi vardı ve sohbetimiz gittikçe daha da uzadı. Carter'ın şimdiye kadar beni durdurmasını beklediğim için bir saat geçmesi beni şaşırttı. Kendi mazeretlerimi sıralayarak Erik'ten özür diledim ve gitmem gerektiğini söyledim. Her zamanki gibi biraz çay aldım ve yine her zamanki gibi beni istediğim zaman gelmeye çağırdı.

Kapıya geldiğimde tereddütle seslendi, "Bayan Kincaid? Nefilim hakkında..."

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Gerçekten de tüm bunlar hakkında bir şeyler biliyordu. Lanet olsun.

"Unutmayın, onlar ölümsüz. Uzun zamandır buralardalar, ancak diğer ölümsüzlerin aksine, gerçekleştirecek gündemleri veya ilahi planları yok. Birçoğu sadece anlamlı ve hatta sıradan hayatlar yaşamaya çalışıyor."

Dışarıda yürürken bu tuhaf bilgi üzerine düşündüm ve bir nefilimin günlük işine gidip geldiğini hayal ettim. Bunu başka türlü beslediğim korkunç görüntülerle yan yana getirmek zordu.

Akşam çoktan çökmüştü ve park yeri boştu. Görünmez olup Carter'ın bizi dışarı çıkarmasını bekledim. Ve bekledim. Ve bekledim.

"Eee? Neyi bekliyorsun?" Mırıldandım.

Cevap yok.

"Carter?"

Cevap yok.

Sonra aklıma geldi: Carter başka bir nefilim avına çıkmıştı. Ben yalnızdım. Harika. Ne yapmam gerekiyordu? Arabam yoktu ve ne olursa olsun

Angel bu tür şeyler yaptığında güvende olduğumu söylemişti, burada karanlıkta tek başıma dururken kendimi huzursuz hissettim. Dükkânın içine geri döndüm, görünür hale geldim. Erik şaşkınlıkla bana baktı.

"Burada beklememin bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil."

Tabii ki, şimdi bir araç bulmam gerekiyordu. Yeni cep telefonumu çıkararak kimi arayacağımı düşündüm. Cody ideal bir seçim olurdu ama o kitapçının çok güneyinde yaşıyordu, ben ise kuzeydeydim. O zaten dans dersine gidiyor olacaktı ve buraya gelmek sadece ikimizin de geç kalmasını sağlayacaktı. Yakınlarda yaşayan birine ihtiyacım vardı ama Seth'in Üniversite Bölgesi'nde yaşaması dışında kimseyi tanıımıyordum. Lake City'den çok uzakta değildi. İşin zor kısmı, gerçekten evinde mi yoksa hâlâ Queen Anne'de mi olduğuydu.

Cesaretimi toplayıp cep telefonunu aradım. "Alo?"

"Ben Georgina. Neredesin?" "Um, evde..."

"Harika. Beni bırakabilir misin?"

On beş dakika sonra Seth, Erik'in evine geldi. Carter'ın bu süre içinde geri gelmesini bekliyordum ama ondan hiçbir iz yoktu. Seth'e teşekkür ederek arabasına bindim. "Bunu yaptığın için gerçekten minnettarım. Aracım beni yüzüstü bıraktı."

"Benim için sakıncası yok." Tereddüt etti ve bana yan gözle baktı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." Üzerimde korse benzeri kırmızı kolsuz bir elbise vardı. "Yine de flanel bir gömlek iyi olurdu."

Kardeşinin evinde giydiğim takımını hatırlamam bir anımı aldı, gömleği ona geri vermediğimi hatırlamam ise bir an daha uzun sürdü.

Aynı şeyi ona da söyledikten sonra "Özür dilerim," dedim. "Yakında geri getireceğim."

"Sorun değil. Ne de olsa hala kitabını rehin tutuyorum. Adil olan adildir. Biraz daha sürmekten çekinmeyin, böylece siz ve o parfüm gibi kokar."

Aniden sustu, görünüşe göre çok fazla şey söylediğinden korkuyordu, ki bu muhtemelen doğrudu. Bu yoruma gülüp geçmek, utancını biraz olsun hafifletmek istedim ama bunun yerine tek hayal edebildiğim Seth'in pazen gömleği yüzüne tutup derin derin içine çektiği idi, çünkü benim gibi kokuyordu. Bu görüntü o kadar seksi, o kadar kışkırtıcıydı ki, duygularımı ve aniden ağırlaşan nefes alışımı gizlemek için pencereden dışarı bakarak hafifçe ondan uzaklaştım.

Araba yolculuğunun geri kalanı ölüm sessizliğinde ilerlerken ne kadar utanmaz bir sürtüğümüne karar verdim. Bir an Roman için ağlarken, bir an sonra Seth'le yatağa atlamak istiyordum. Kararsızdım. Erkeklere karışık sinyaller veriyordum, birinden diğerine geçiyor, bir elimle işaret ediyor, diğeriyle itiyordum. Kuşkusuz, Martin'in enerji yolculuğu hızla sona eriyordu,

Yani çoğu erkek yeniden iyi görünmeye başlamıştı ama yine de... Hiç utanmam yoktu. Artık kimi ya da neyi istediğimi bile bilmiyordum.

Seth park edip benimle Emerald City'ye gelmeyi reddettiğinde, parfüm yorumundan dolayı sapık falan olduğunu düşündüğümü bildiği için kendimi suçlu hissettim. Bunun peşini bırakamazdım, benim yüzümden kendini kötü hissetmesi düşüncesine katlanamazdım. Özellikle de parfüm yorumu beni tahrik etmişken. İşleri düzeltmek zorundaydım.

Ona doğru eğildim, korse üstümün meseleyi yumuşatmada benim işimin yarısını yapacağını umuyordum. "*The Glass House*'daki o sahneyi hatırlıyor musun? O'Neill'in garson kızı evine bıraktığı sahneyi?"

Bir kaşını kaldırdı. "O sahneyi ben yazdım."

"Yanlış hatırlamıyorsam, dekolte giyinen bir kadını terk etmenin ne kadar utanç verici olduğuna dair bir şeyler söylememiş miydi?"

Seth bana baktı, ifadesi okunamıyordu. Sonunda yüzünde pek de şaşkın olmayan bir gülümseme belirdi. "Diyor ki, 'Bir kadını böyle bir elbiseyle yalnız bırakan bir erkek, erkek değildir. Böyle bir elbisenin içindeki bir kadın yalnız kalmak istemez.'"

Ona anlamlı anlamlı baktım. "Eee?" "Eee, ne?"

"Bana heceletme. Bu elbisenin içindeyim ve yalnız kalmak istemiyorum. Benimle içeri gel. Bana bir dans borçlusun, biliyorsun."

"Ve dans etmediğimi biliyorsun."

"Sence bu O'Neill'i durdurur mu?"

"Bence O'Neill bazen kendini kaybediyor. Sınırlarını bilmiyor."

Bıkkınlıkla başımı salladım ve arkamı döndüm.

"Bekle," diye seslendi Seth. "Ben de geliyorum."

"Kestirmeden gidiyorsun, değil mi?" Cody daha sonra, artık kapalı olan kitapçının kafesine vardığımızda, neredeyse koşarak bana sordu.

Ona çabucak sarıldım ve yazar personel kalabalığına karışmadan önce o ve Seth birbirlerine içtenlikle başlarını salladılar. "Bu uzun bir hikâye."

"Bu doğru mu?" Cody bana doğru eğilerek kulağıma fısıldadı. "Carter şu anda buralarda mı?"

"Hayır, aslında. Öyleydi ama sonra beni ekti. Bu yüzden geç kaldım. Beni alması için Seth'i aramak zorunda kaldım."

Genç vampirin ciddi tavrı gevşedi. "Eminim bu ikiniz için de büyük bir fedakârlık olmuştur."

Şakayı görmezden gelerek, dersin başlayabilmesi için birlikleri topladım. Geçen sefer de gözlemediğimiz gibi, çoğu hiç olmadığı kadar hazırды. Yeni bir şey öğretmedik, bunun yerine eski teknikleri gözden geçirmeyi ve temellerin sağlam olduğundan emin olmayı seçtik. Seth, daha önce de belirttiği gibi, dans etmiyordu. Ancak personelin çoğu onu tanıdığı için direnmekte daha zorlandı.

Şimdiye kadar iyi olmuştu. Kadınların çoğu onu ikna etmeye çalıştı. O inatçı tavrını sürdürdü. Cody bir keresinde bana "İstersen dans eder" dedi.

"Bundan şüpheliyim. Bütün gece reddetti."

"Evet, ama sen ikna edicisin."

"Carter da aynı şeyi ima etti. Bayan Cana Yakınlık olarak ne zaman ün kazandım bilmiyorum."

"Sadece ona sor."

Gözlerimi devirerek Seth'e doğru yürüdüm ve bakışlarının çoktan Seth'in üzerinde olduğunu fark ettim.

Ben.

"Pekala, Mortensen, son şansın. "Mortensen, son şansın.

röntgenciden teşhirciye?"

Başını merakla bana doğru eğdi. "Hala danstan mı bahsediyoruz?"

"Şey, sanırım bu değişir. Bir keresinde birinin, erkeklerin seks yaptıkları gibi dans ettiklerini söylediğini duymuştum. Yani, buradaki herkesin senin sadece oturup dans eden bir adam olduğunu düşünmesini istiyorsan-"

Ayağa kalktı. "Hadi dans edelim."

Dışarı çıktık ve cesur beyanatına rağmen gerginliği açık ve net bir şekilde ortaya çıktı. Elim kavrarken avuçları terlemişti, diğer eli ise ağırlığını tamamen kalçama vermekten çekiniyordu.

"Senin elin benimkini yutuyor," diye hafifçe takıldım ona, benimkini onunkinin içine sokarak. "Sadece rahatla. Müziği dinle ve ritimleri say. Ayaklarımı izle."

Hareket ettikçe, temel adımı daha önce yaptığı izlenimine kapıldım. Kalıbı hatırlamakta hiç zorlanmadı. Onun sorunu ayaklarını müzikle koordine etmek ki bu bana içgüdüsel olarak gelen bir davranıştı. Kafasından vuruşları saydığını ve ayaklarını zorlayarak hizaladığını söyleyebilirim.

Sonuç olarak, benden çok aşağıya bakarak zaman geçirdi. "Dışarı çıktığımızda bizimle gelecek misin?" diye sordum.

Konuşarak.

"Özür dilerim. Aynı anda hem konuşup hem sayamam." "Oh. Tamam." Gülümsememi gizlemek için elimden geleni yaptım.

Ders bitene kadar sessizlik içinde bu şekilde devam ettik. Bu Seth için hiçbir zaman doğal bir süreç haline gelmedi, ama hiçbir adımı atlamadı, kararlı bir azim ve gayretle adımlara dikkat etti ve tüm bu süre boyunca bolca terledi. Ona bu kadar yakın dururken, aramızdaki havada yine statik elektriğe benzer bir şey hissedebiliyordum, baş döndürücü ve elektrikli.

İşler biterken Cody ile birlikte etrafı dolaşıp herkese veda ettik. Seth en son ayrılanlardan biriydi, biz arka kapıdan çıkarken Cody ve bana yaklaştı.

"Bu gece iyi iş çıkardın," dedi Cody ona.

"Teşekkürler. İtibarım tehlikedeydi." Seth bana döndü. "Umarım dans-seks karşılaştırmasıyla kendimi affettirmişimdir."

"Sanırım kayda değer birkaç benzerlik vardı," diye gözlemledim yüzümü asmadan.

"Bir çift mi? Detaylara dikkat etmek, ağır efor sarf etmek, bolca ter dökmek ve işi bitirmek ve iyi yapmak için tek fikirli kararlılığa ne dersiniz?"

"Daha çok seks sırasında konuşmadığını düşünüyordum." Belki kaba ama dayanamadım.

"Ağzımın yapacak daha iyi işleri var."

Yutkundum, kendi ağzım da kurumuştı. "Hâlâ dans etmekten mi bahsediyoruz?" Seth bize iyi geceler diledi ve gitti.

Gitmesini hüzünle izledim. "Burada bayılacak gibi hisseden başka kimse var mı?" Carter'ın neşeli sesi arkamızdan, "Ben kesinlikle öyle hissediyorum," diye geldi.

Cody de ben de sıçradık.

"Tanrım," diye haykırdım. "Ne zamandır buradasın?"

"Havadan sudan konuşmaya vakit yok. Dayanın çocuklar."

Yalnız olduğumuzu anlamak için etrafımıza hızlıca bir göz attıktan sonra, melek aniden bileklerimizi kavradı. O mide bulandırıcı, aceleci hissi tekrar hissettim ve bir sonraki bildiğim şey, çok zarif bir şekilde dekore edilmiş bir oturma odasında durduğumuzdu. Burayı daha önce hiç görmemiştim ama çok güzeldi. Uyumlu deri mobilyalar odayı süslüyordu, duvarlarda pahalı görünümlü sanat eserleri asılıydı.

Zenginlik. Stil. İhtişam.

Tek sorun, tüm mekânın darmadağın edilmiş olmasıydı. Sosyetik mobilyaların üzerine çizikler atılmış, masalar devrilmiş ve sanat eserleri ya eğri bükü ya da kırletilmiş ya da her ikisi birden yapılmıştı. Bir duvara spreyle boyayla tanımadığım kocaman bir sembol çizilmişti: bir çizginin dikey olarak geçtiği, diğerinin ise soldan sağa doğru açılı olarak kestiği bir daire. Böylesi bir saygısızlıkla karışan cazibe beni tamamen şaşkına çevirdi.

"Château Jerome'a hoş geldiniz," diye anons etti Carter.

Bölüm 20

"Ani nakil için özür dilerim," diye devam etti Carter. "Jerome seni bu kadar uzun süre yalnız bıraktığım için çıldırmaya başladı."

"Hayatım boyunca hiç 'çıldırmamıştım'-er, varoluşum, er, her neyse," diye düşündü

Jerome, odaya girdi. Onu incelerken sözlerine inanabiliyordum. Her zamanki gibi tertemiz giyinmiş, bir elinde martini tutuyor ve kargaşanın ortasında son derece rahat görünüyordu.

"Güzel yer," dedim ona, böyle bir güzelliğe verilen zarar karşısında hâlâ şaşkınlık içindeydim. "Tamirci mi?"

İblisin gözleri yaptığım şaka karşısında eğlenceyle parladı. "Etrafımda olmanı çok seviyorum Georgie." İçkisini yudumladı. "Evet, şu anda kenarları biraz pürüzlü ama endişelenme. Düzelecektir. Ayrıca, başka evlerim de var."

Jerome nerede yaşadığı konusunda her zaman ağzını sıkı tutmuştu ve şu anda burada kalmamızı sağlayan şeyin sadece Carter'ın müdahalesi olduğundan şüpheleniyordum. İblis bizi asla davet etmezdi. Büyük bir cumbalı pencereye doğru yürürken, Washington Gölü'nün muhteşem manzarasını ve ötesinde parıldayan Seattle silüetini gördüm. Görüş açıma göre, Doğu Yakası'nın elit banliyölerinden biri olan Medina'da olduğumuza bahse girebilirdim. Jerome için sadece en iyisi.

"Peki ne oldu?" Sonunda kimsenin konuyu açmaya niyetli olmadığı anlaşılınca sordum. "Bu bir nefilim saldırısı mıydı yoksa kontrolden çıkan bir parti mi verdiniz? Çünkü dürüst olmak gerekirse, eğer bu sonuncusuysa, davet edilmediğimiz için gerçekten çok kızacağım."

"Öyle bir korkum yok," dedi Carter gülümseyerek. "Dostumuz nefilim küçük bir tadilat yaptı ve bittiğinde bize nazıkçe işaret etti. Bu yüzden seni Erik'in evinde bıraktım. Seni uyaracaktım ama burada hissettiğimde..." Anlamlı bir şekilde Jerome'a baktı. İblis cevap olarak alay etti.

"Ne yaptın? Tehlikede olduğumu mu düşündün? Bunun mümkün olmadığını biliyorsun."

Carter belli belirsiz bir anlaşmazlık sesi çıkardı. "Öyle mi? Buna ne diyorsunuz?" Başını sprej boyalı sembole doğru eğdi.

Jerome ilgisizce, "Grafiti," diye cevap verdi. "Hiçbir anlamı yok."

Nefes kesici pencereden ve pahalı manzarasından uzaklaşıp sembole aşağı yukarı baktım. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve her türlü yer ve zamandan pek çok karakter ve işarete aşinaydım.

"Bunun bir anlamı olmalı," diye karşı çıktım. "Bir hiç uğruna bu kadar zahmete girmiş gibi görünüyor. Yoksa sadece 'berbatsın' ya da onun gibi bir şey yazabilirdi."

"Belki de diğer odalardan birindedir," diye önerdi Cody.

"Georgie'ye yakışır bir espri. Dans etmekten daha fazlasını öğreniyorsun."

İblisin konuyu değiştirme çabasını görmezden gelerek cevap almak için Carter'a döndüm. "Nedir bu? Ne anlama geldiğini biliyor olmalısın."

Melek bir an beni spekülatif bir şekilde inceledi ve daha önce ciddi bir yardım için ona hiç başvurmadığımı fark ettim. Son oda arkadaşlığımıza kadar, etkileşimlerimizin çoğu düpedüz düşmancaydı.

"Bu bir uyarı," dedi yavaşça, şeytani meslektaşına bakmadan. "Yaklaşan felakete dair bir uyarı. Başlamak üzere olan bir savaşın gerçek aşaması."

Jerome'un ince bir şekilde bastırılmış kontrolü kırıldı. Yüzü kızararak bardağı eğik masaya çarptı. "Tanrım, Carter! Delirdin mi sen?"

"Fark etmez, bunu sen de biliyorsun. Nasıl olsa her şey ortaya çıkacak."

"Hayır," diye tısladı iblis buz gibi, "her şey değil."

"O zaman sen söyle onlara." Carter sembole doğru görkemli bir hareket yaptı. "Sen açıkla ve çok fazla şey söylemediğimden emin ol."

Jerome ona ters ters baktı ve her zamanki gibi göz göze geldiler. Bunun olduğunu sayısız kez görmüştüm ama düşününce, onları daha önce birbirleriyle bu kadar zıtlaşırken hiç görmediğime emin oldum.

"Bir zamanlar böyle şeyler ifade ediyor olabilirdi," diye itiraf etti Jerome sonunda, kendini sakinleştirmek için nefes vererek. "Ama artık değil. Dediğim gibi, artık anlamsız. Arkaik bir karalama. Artık kimsenin inanmadığı, hiçbir gücü olmayan bir tılsım."

"O zaman neden kullanıyorsun?" Yüksek sesle merak ettim. "Nefilim'in tuhaf mizah anlayışından daha fazlası mı?"

"Onun gibi bir şey. Kiminle uğraştığımızı bana hatırlatmak için -sanki unutmamın bir yolu varmış gibi." Sulu martinisini eline alan Jerome bir dikişte bitirdi. İç çekerek, aniden yorgun görünerek Carter'a baktı. "İstersen onlara diğerlerini de anlatabilirsin."

Meleğin yüzünde bu taviz karşısında hafif bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Tekrar tahrip olmuş duvara baktı. "Bu sembol üçlü bir setin ikincisi. İlki savaş ilanıdır; bir nevi düşmanınızı olacaklarla korkutmanın bir yoludur. Aynı buna benziyor ama köşegen yok. Son sembol zaferi işaret eder. İki köşegeni vardır ve düşman yenildikten sonra gösterilir."

Bakışlarını takip ettim. "Yani, bekle... eğer bu ikincisiyse, bu ilkinin zaten gördüğün anlamına mı geliyor?"

Jerome odadan çıktı ve bir süre sonra bana bir kâğıt parçası uzatarak geri döndü. "Aşk notları alan tek kişi sen değilsin Georgie."

Açtım. Kağıt, notlarım için kullandığım türdendi. Üzerinde koyu siyah mürekkeple Jerome'un duvarındaki sembolün köşegensiz bir kopyası vardı. Carter'a göre ilk sembol, deklarasyon.

"Bunu ne zaman aldın?"

"Duane ölmeden hemen önce."

Haftalar öncesini düşündüm. "Bu yüzden o öldüğünde beni çok zorlamadın. Zaten kimin sorumlu olduğuna dair iyi bir fikrin vardı."

İblis cevap olarak omuz silkti.

"Bir dakika o zaman," diye haykırdı Cody, omzumun üzerinden nota bakmaya gelerek. "Eğer bu ilk uyarıysa... yani olan her şeyin -Duane, Hugh, Lucinda, Georgina- 'psikolojiyi bozma'nın bir parçası olduğunu mu söylüyorsun?" Yüksek ölümsüzlerden hiçbirisi yanıt vermeyince vampirin kuşkuları arttı. "Daha ne olabilir ki? Nedir bu 'gerçek aşama'? Yani, şimdiden dört ölümsüze saldırdı ya da öldürdü mü?"

"Dört *küçük* ölümsüz," diye ekledim, aniden farkına varmışım. Jerome ve Carter arasında bir ileri bir geri baktım. "Doğru mu?"

Melek bana gergin bir gülümseme verdi. "Doğru. Sizler büyük vuruştan önce alıştırma turundaydınız." Jerome'a sivri bir bakış daha attı.

"Kes şunu," diye tersledi iblis. "Ben burada hedef değilim." "Değil misin? Kimse bunu duvarıma spreyle boyayla yazmadı."

"Kimse nerede yaşadığını bilmiyor."

"Siz de tam olarak sarı sayfalarda değilsiniz. Burada hedef sensin." "Bu tartışmalı bir konu. Bana dokunamaz."

"Bunu bilmiyorsun-"

"Bunu biliyorum ve sen de biliyorsun. Benden daha güçlü olmasının *hiçbir* yolu yok."

"Her şeye rağmen desteğe ihtiyacımız var. Nanette'i ara-"

"Ah evet," diye güldü Jerome sertçe. "Onu Portland'dan alsam kimse fark etmez. Bunun nasıl bir kırmızı bayrak oluşturacağı hakkında bir fikriniz var mı? İnsanlar fark etmeye başlar, sorular sormaya başlar-"

"Yaparlarsa ne olmuş? Önemli bir şey değil-"

"*Senin* için söylemesi kolay. Sen ne bilirsin ki-"

"Lütfen. Bu konuda aşırı paranoyak davrandığınızı bilecek kadar..."

Jerome herhangi bir sorun olduğunu inatla reddederken, Carter gerekli önlemleri almaları gerektiğini savunuyordu. Daha önce de belirttiğim gibi, ikisini hiç bu kadar açık bir anlaşmazlık içinde görmemiştim. Bu durum hoşuma gitmedi, özellikle de sesleri yükselmeye başladığında. Son birkaç hafta içinde güçlerini fazlasıyla gördükten sonra, yumruklaşmaya ya da güç gösterisine giriştiklerinde yanlarında olmak istemedim.

Yavaşça oturma odasından çıkıp yakındaki bir koridora doğru geri geri gittim. Cody ruh halimi anlayıp beni takip etti.

"Annemle babamın kavga etmesinden nefret ediyorum," diye yorumladım, ilahi atışmalardan uzaklaşıp daha güvenli bir yer ararken. Kapı aralıklarına baktığımda bir banyo, bir yatak odası ve bir misafir odası gördüm. Nedense iblisin çok fazla gece misafiri ağırladığını düşünmemiştim.

Bir eğlence odasına girdiğimizde Cody, "Burası umut verici görünüyor," diye gözlemledi.

Daha fazla deri koltuk, duvarda asılı devasa, saçma derecede ince bir plazma ekranı çevreliyordu. Şık, güzel hoparlörler etrafımızdaki stratejik noktalarda duruyordu ve büyük bir cam vitrinde yüzlerce DVD sergileniyordu. Bu oda da diğerleri gibi yağmalanmıştı. Cody ses sistemini kontrol ederken iç çekerek kendimi yırtık sandalyelerden birine attım.

"Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Yeni gelişmelerden bahsediyorum, eğlence düzeninden değil."

"Düşünecek ne var? Bana çok basit görünüyor. Bu nefilim karakteri daha düşük ölümsüzlere ısınyor ve şimdi daha yüksek olanları ele geçirmeye karar veriyor. Hasta ve sapkınca ama durum bu. İyi tarafından bakarsak, belki de artık tehlikeyi atlatmışızdır - Jerome ya da Carter alınmasın."

"Bilmiyorum." Başımı arkaya eğdim, düşünüyordum. "Bana hâlâ doğru gelmeyen bir şeyler var. Kaçırdığımız bir şey var. İçeridekileri dinle. Jerome neden bu konuda bu kadar aptalca davranıyor? Neden Carter'ı dinlemiyor?"

Genç vampir filmleri incelerken başını kaldırdı ve bana sinsi bir gülümseme verdi. "Carter'ı savunduğun günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Geçen hafta çok samimi olmuş olmalısınız."

"Sakın romantik hayallere kapılma," diye uyardım onu. "Tanrı biliyor ya, zaten başımda yeterince dert var. Sadece, bilmiyorum. Carter eskiden düşündüğüm kadar kötü değil."

"O bir melek. Hiç de fena değil."

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz ve kabul etmelisiniz ki haklı olduğu bir nokta var. Jerome gerekli önlemleri almalı. Bu şey evini mahvetti ve uyarılar bıraktı - bunlar eski tılsımlar ya da her neyse. Jerome neden güvende olduğuna bu kadar inanıyor?"

"Çünkü kendini olduğundan daha güçlü sanıyor."

"Nereden bilecek ki? İkisi de bu konuda iyi bir fikir sahibi değil - Carter bile beni kurtardığı gece bunu hissedememişti."

"Jerome sebepsiz yere bir şeyleri reddedecek bir tipe benzemiyor. Eğer daha güçlü olduğunu söylüyorsa, o zaman lanet olsun. Şuna bir bakın." Ciddi konuşması kahkahaya dönüştü.

Ayağa kalkıp yanına gittim ve diz çöktüm. "Ne oldu?"

DVD'lerin en alt sırasını işaret etti. Başlıkları okudum. *High Fidelity*. *Better Off Dead*. *Say Anything*. *Grosse Pointe Blank*. Tüm John Cusack filmleri.

"Biliyordum," diye nefes aldım, iblisin tesadüfi benzerliğini düşünerek

aktör için. "Hayranı olduğunu biliyordum. Bunu hep inkar etti."

"Peter ve Hugh'ya söyleyene kadar bekleyin," diye bağırdı Cody. Raftan *Better Off Dead*'i çekti. "Bu onun en iyisi."

John Malkovich Olmak'ı çektim, gergin ruh halim bir anlığına rahatladı. "Yok artık. Bu öyle."

"Bu çok garip."

Plazma ekrana baktım, yüzeyinde kocaman bir kesik vardı. "Normalde bu meseleyi çözmek için bir hesaplama yapmamızı önerirdim ama nedense burada bir süre daha herhangi bir gösterim olacağını sanmıyorum."

Cody bakışlarımı takip etti ve katliam karşısında yüzünü buruşturdu. "Ne büyük kayıp."

Bu nefilim gerçek bir piç."

"Hiç şüphesiz," diye kabul ettim ve ayağa kalktım.

"Şaşılacak bir şey yok-" Donup kaldım. Her şey dondu.

Gerçek bir piç.

"Georgina?" diye sordu Cody merakla. "Sen iyi misin?"

Sersemlemiş bir halde gözlerimi kapattım. "Aman Tanrım." *Gerçek bir piç.*

O zaman tüm nefilim olaylarını, Jerome'un en başından beri bizi nasıl uyardığını düşündüm. Görünüşte, yaptıkları bizi güvende tutmak içindi, ama nefilimi bize açıklamamak için hiçbir neden yoktu, düşmanımızın doğasını anlamak bizim için gerçek bir tehlike değildi. Yine de Jerome bu konuda ağzını sıkı tutmuş, herhangi birimiz çok yaklaştığında mantıksızca öfkelenmişti. Cody "haydut melek" teorisini ilk ortaya attığında, bu gizliliğin diğer tarafın utancından kaynaklandığını düşünmüştüm. Oysa saklayacak bir şeyi olan onların tarafı değildi. Bizimkiydi.

Tık, tık. Bir kez başladıktan sonra kafamdaki domino taşları hızla ileriye doğru yuvarlandı. Harrington'ın kitabını düşündüm: *yozlaşmış melekler eşlerine "tılsımlar ve büyüler" öğretirken, yavruları çılgınca koşturuyordu...* Tılsımlar. Jerome'un duvarındaki eskimiş olan gibi. *Kiminle uğraştığımızı bana hatırlatmak için -sanki unutmamın bir yolu varmış gibi,* diye açıkladı gayri ihtiyari.

Carter bana iblislerin genellikle nefilimleri avladığını söylemişti.

Nanette gelip buna yardım etmek istemişti ama Jerome buna izin vermemiş, böylece olaya karışanları en aza indirmişti. Ancak Carter'ı öldürmek için yanında tutmuştu. *Jerome bunu kendisi yapmak istemez miydi?* Merak etmiştim ama melek cevap vermekten kaçınmıştı.

Yine de domino taşları düştü. *Nefilimler ebeveynlerinin gücünün yarısından çok daha fazlasını miras alırlar, ancak bunu asla geçemezler.* Jerome'un geçen hafta bize söylediği sözler, benim saldırımdan hemen sonra yine gelişigüzel söylenmişti. Daha birkaç dakika önce, onun nefilimden daha güçlü olduğuna dair güvenini merak etmiş, nasıl bu kadar emin olabildiğini sorgulamıştım. Ama elbette olabilirdi. İlahi genetik zaten parametreleri belirlemişti.

"Georgina? Nereye gidiyorsun?" Ben odadan çıkıp koridorda hâlâ devam eden tartışmaya doğru yürürken Cody haykırdı.

"Bakın," diyordu Carter, "sadece-"

"O senin," diye bağırdım Jerome'a, onu küçümsemeye çalışarak -benden uzun olduğu için zorlanıyordum. "Nefilim senin."

"Benim sorunum mu?"

"Hayır! Ne demek istediğimi biliyorsun. Senin çocuğun. Oğlun... ya da kızın... ya da her neyse."

Sessizlik çöktü ve Jerome o delici siyah gözleriyle bana baktı, ruhumu delip geçti. Her an odanın öbür ucuna fırlatılmayı bekliyordum. Onun yerine tek sorduğu "Ee?" oldu.

Verdiği yumuşak yanıt karşısında irkildim ve yutkundum. "Yani... yani... neden bize söylemedin? En başından beri? Neden bu kadar gizlilik?"

"Tahmin edebileceğiniz gibi, bu konuyu gündeme getirmekten hoşlanmıyorum. Ve sanılanın aksine, biraz mahremiyete hakkım olduğunu düşünüyorum."

"Evet, ama..." Artık ortaya çıktığına göre ne söyleyeceğimi, ne düşüneceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. "Ne olacak? Ne yapacaksın?"

"Ben de aynı şeyi yapmayı planlıyordum. Bu yaratığı bulup yok edeceğiz."

"Ama o... o ya da o... senin..."

Paige'in büyüyen hamileliğini ve Seth'in bir sürü yeğenini kıskançlıkla ve özlemle izlemiş olan ben, birinin yavrusunun öldürüleceğini sakince duyurmayı aklımın ucundan bile geçiremezdim.

"Fark etmez," dedi iblis basitçe. "O bir sorumluluk, geri kalanımız için bir tehlike. Benim onunla olan bağlantım önemsiz."

"Sen... 'o' deyip duruyorsun. O kadar mı kopuksun ki... bilirsin, ona bir isim ya da cinsiyet bile veremiyorsun? Nedir ki bu? Bir oğul mu yoksa bir kız mı?"

Bir an tereddüt etti ve o soğuk maskesinde belli belirsiz bir huzursuzluk sezdim. "Bilmiyorum."

Bakakaldım. "Ne?"

"Doğduğunda orada değildim. Karımın hamile olduğunu öğrendiğimde oradan ayrıldım. Ne olacağını biliyordum. Ölümlü bir eş alan ne ilk ne de son kişiydim. O zamana kadar pek çok nefilim doğmuş ve yok edilmişti. Neler yapabileceklerini hepimiz biliyorduk. Doğduğunda yapılacak en doğru şey onu hemen o anda yok etmek olurdu." Bir kez daha ifadesiz bir şekilde durakladı. "Bunu yapamazdım. Ayrıldım, böylece bununla uğraşmak zorunda kalmayacaktım, bu seçimi yapmak zorunda kalmayacaktım. Bu korkakça bir çıkış yoluydu."

"Onu bir daha gördün mü? Karını?" "Hayır."

Nutkum tutulmuş bir halde, onun nasıl biri olduğunu merak ettim. Jerome'un düşmeden önceki halini bir kenara bırakın, şimdi bir iblis olduğunu bile zar zor anlıyordum. Neredeyse hiç kimseye karşı duygu ya da şefkat göstermezdi; nasıl bir insan olduğunu hayal bile edemiyordum.

Kadın onu öylesine ele geçirecekti ki, kutsal saydığı her şeye sırtını dönecekti. Ve yine de, bu aşka rağmen, onu bir daha asla görmemek üzere gitmişti. Kadın şimdiye kadar bin yıl önce ölmüş olacaktı. Çocuklarını kurtarmak için gitmişti, ancak bir kez daha onun hayatını ellerinde tutmakla karşı karşıya kalmıştı. Her şey yürek parçalayıcıydı ve bir şeyler yapmak istedim - iblise sarılmak belki de - ama sempati için bana teşekkür etmeyeceğini biliyordum. Tüm bunları öğrendiğimiz için zaten çok utanmıştı.

"Yani hiç görmediniz mi? Bunun sana ait olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?" "İmza. Onu hissettiğimde, kendi auramın yarısını ve... onun. Başka hiçbir yaratık bu kombinasyona sahip olamaz." "Ve bunu her seferinde hissettin mi?"

"Evet."

"Vay canına. Yine de bu konuda başka bir şey bilmiyorsun."

"Doğru. Dediğim gibi, o doğmadan çok önce gitmiştim."

"O zaman... o zaman senin gerçekten bir hedef olduğun anlaşılır," dedim duvarı göstererek. "Tüm bunlardan bağımsız olarak bile. Nefilim'in sana kızmak için özel bir nedeni var."

"Koşulsuz desteğiniz için teşekkürler."

"Öyle demek istemedim. Sadece demek istedim ki... Nefilimlerin zaten kızgın olmak için iyi nedenleri var. Herkes onlardan nefret ediyor ve onları öldürmeye çalışıyor. Ve bu... insanlar babalarıyla yaşadıkları kötü deneyimleri atlatmak için terapiye binlerce dolar harcıyor. Birkaç bin yıl sonra ne tür nevrozların gelişeceğini bir düşünün."

"Bir aile danışmanlığı seansı mı öneriyorsun Georgie?"

"Hayır... hayır, tabii ki hayır. Yine de...bilmiyorum. Onunla konuşmayı denediniz mi? Onunla anlaşmayı?" Erik'in nefilimlerin yalnız bırakılmak istediklerine dair yorumunu hatırladım. "Belki bir çözüm bulabilirsin."

"Pekala, bu konuşma giderek daha da saçma bir hal alıyor, tabii mümkünse." Jerome Carter'a döndü. "Onları şimdi eve mi götürmek istiyorsun?"

"Seninle kalıyorum," dedi melek kesin bir ifadeyle.

"Oh, Tanrı aşkına, bunu hallettiğimizi sanıyordum-"

"O haklı," diye söze girdim. "Uyarı aşaması sona erdi. Artık güvendedim." "Bilmiyoruz-"

"Ayrıca, Carter'ın aile sorunlarınızla ilgili gerçeği öğrenmemi engellemesinin benim güvenliğimle pek bir ilgisi yoktu. Artık çok geç ve bir gölge olmasından bıktım. Onu tutarsan, aşırıya kaçmış olsa bile hepimiz rahat uyuruz."

Carter kıkırdayarak, "Ne güzel söyledin," dedi.

Jerome hâlâ itiraz ediyordu ve bu konuda biraz daha tartıştık, ama sonunda karar Carter'ın elindeydi. Jerome'un ona emir verecek gücü yoktu; gerçekten de Carter iblisi sonsuza dek takip etmek istiyorsa Jerome'un yapabileceği hiçbir şey yoktu. Herhangi bir destan yazmayacaklardı.

Şu anda ne kadar sinirli görünseler de birbirleriyle savaşıyorlardı.

Carter bizi geri ışınlamayı kabul etti ama bunun daha çok Cody ve benim Jerome'un yerini bir daha bulamayacağımızdan emin olmak için nazik bir jest olduğundan şüphelenmiştim. Vampiri eve götürdükten sonra Carter beni oturma odama ışınladı ve tekrar ortadan kaybolmadan önce tereddüt etti.

"Böylesi daha iyi sanırım," dedi bana. "Ben Jerome'la kalıyorum. Nefilimin ondan daha güçlü olamayacağını biliyorum... ama yine de tuhaf bir şeyler oluyor. Senin de tehlikeden uzak olduğuna ikna olmuş değilim ama sana her ne oluyorsa tamamen farklı bir şey." Omuz silkti. "Bilmiyorum. Burada bir sürü zor çağrı var; keşke Jerome dışarıdan biraz yardım almamıza izin verse. Çok fazla değil elbette. Sadece bir şey. Herhangi bir şey."

"Merak etme," diye ona güvence verdim. "Ben idare ederim. Aynı anda her yerde olamazsın."

"Bu doğru değil mi? Bu iş bittiğinde bu nefilime bunu nasıl yaptığını sormam gerekecek."

"Ölüyü sorgulayamazsın."

"Hayır," diye sertçe onayladı. "Yapamazsın." Ayrılacakmış gibi döndü. "Bu çok garip..." Yavaşça başladım. "Jerome'un seni sevmesi fikri

Birini. Ve bu yüzden düşüyor."

Bana o kurnaz, ürkütücü gülümsemelerinden birini verdi. "Aşk melekleri düşürmez, Georgina. Aksine, aşkın tam tersi bir etkisi olabilir."

"Ne yani? Jerome tekrar aşık olursa tekrar bir meleğe dönüşebilir mi?"

"Hayır, hayır. O kadar basit değil." Şaşkın bakışlarımı görünce kıkırdadı. ve omzumu hızlıca sıktı. "Kendine dikkat et Lilith'in Kızı. Yardıma ihtiyacın olursa ara."

Gözlerini kapattığında ona "Yapacağım," diye güvence verdim, yüksek ölümsüzlere ulaşmak hiç de kolay değildi. Jerome incindiğimi hissedebiliyordu ama sıradan bir sohbet için onu aramak çok daha zordu.

Kısa bir süre sonra yattım, olan biten her şeyden yorgun düşmüştüm, uykumda bana saldıran nefilimler için endişelenemeyecek kadar yorgundum. Yarın kapanış vardiyasında çalışacaktım ve iki gün daha izin yapmadan önceki son günümdü. Molaya ihtiyacım vardı.

Ertesi sabah uyandığımda hâlâ hayattaydım. Kitapçıya doğru yürürken Seth'le karşılaştım, dizüstü bilgisayarını almış, yeni bir yazı gününe hazırlanıyordu. Onunla dans dersini hatırlamak nefilimle ilgili endişelerimi geçici olarak yatıştırdı.

"Kitabımı aldın mı?" Kapıyı benim için açık tutarken sordum.

"Hayır. Gömleğimi aldın mı?"

"Hayır. Ama senin giydiğini beğendim." Bugünkü temalı tişörtünde *Sefiller* müzikalinin logosu vardı. "Tüm zamanların en sevdiğim şarkısı oradan geliyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Hangisi?"

"Bir Rüya Gördüm."

"Bu gerçekten iç karartıcı bir şarkı. Biriyle çıkmak istememene şaşmamalı." "Peki senin favorin hangisi?" Roman'a her zamanki sorumu sormuştum, ama Seth değil.

"U2'dan 'Ultraviolet'. Biliyor musun?"

Espresso tezgahına yaklaştık. Bruce oradaydı ve ben daha sipariş vermeden mocha'mı yapmaya başladı. "Diğer ürünlerinden bazılarını biliyorum ama bunu bilmiyorum. Ne hakkında?"

"Aşk, tabii ki. Tüm iyi şarkılar gibi. Aşkın acısı, kurtarıcı gücüyle yan yana. Seninkinden biraz daha iyimser."

Carter'ın dün geceki yorumunu hatırladım. *Aşk melekleri düşürmez.*

Seth ve ben konuşmak için oturduk, sohbet artık aramızda sorunsuzca akıyordu. Şimdiye kadar herhangi bir gariplik olduğuna inanmak zor, diye düşündüm. O kadar rahattı ki.

Sonunda, bir ara çalışmam gerektiğini bildiğimden, personelin geri kalanını kontrol etmek ve ardından ofisime çekilmek için kendimi sürükledim. Ancak niyetim sadece e-postalarımı kontrol etmektir; bugün kendimi sosyal hissediyordum ve sahada çalışmak istiyordum.

Çantamı masaya fırlatıp sandalyeme oturmaya başlamıştım ki, üzerinde adımın yazılı olduğu çok tanıdık beyaz bir zarf gördüm.

Nefesim kesildi. Nefilim'in radarından çıkmak buraya kadarmış. Titreyerek zarfı kaldırdım ve beceriksiz parmaklarımla açtım.

Beni özledin mi? Ölümsüz arkadaşlarınla oldukça meşgul olduğunu, herkesin güvende olduğundan ve hesap verdiğinden emin olduğunu hayal ediyorum. Sanırım bir o kadar da büyüleyici kişisel hayatınla meşguldün ve beni pek düşünmedin. Senin için yaptıklarımı düşününce çok acımasızca.

Merak ediyorum da, hayatınızdaki ölümlüler için de ölümsüzler kadar endişeleniyor musunuz? Kuşkusuz, ölümlülerin ölümü çok daha az anlamlı. Sonuçta, bir ölümsüzün yüzyıllarına kıyasla elli yıl daha az ne olabilir ki? Ölümlüler telaşa geçecek gibi görünmüyor, yine de onları önemsiyor gibi görünüyorsunuz. Ama gerçekten önemsiyor musunuz? Yoksa onlar sadece kendi yüzyıllarınız için bir oyalanma aracı mı? Peki ya erkek arkadaşınız? O da başka bir oyuncak, zaman geçirmek için başka bir hobi mi? Sizin için gerçekten bir şey ifade ediyor mu?

Hadi öğrenelim. Bugün beni ikna et. Onun güvenliğini sağlamak için vardiyanın sonuna kadar vaktin var. Kuralları biliyorsun. Onu güvenli yerlerde tut, diğerlerini etrafında tut, vs. vs. Seninle olacağım, izleyeceğim. Beni gerçekten önemsediyğine ikna et, ben de onu bağışlayayım. Beni inandır. Başarısız olursan -ya da ölümsüz bağlantılarından birini dahil edersen-

"koruma "nın ona bir faydası olmaz.

Notu yere bıraktım, ellerim buz kesti. Bu ne tür boktan bir oyundu? Hiçbir anlamı yoktu. Nefilim bana bir nefeste birini güvende tutmamı söylüyor, ancak bir sonraki nefeste bunun önemli olmadığını, güvenliğin olmadığını ima ediyordu. Bu aptalcaydı, suları bir kez daha karıştırmak, sadece ne yapacağımı görmek için statükoyu sarsmak. Etrafıma tedirginlikle bakarak merak ettim: Nefilim şimdi burada mıydı? Jerome'un hoşnutsuz çocuğu görünmez bir şekilde yanımda pusuya yatmış, sıkıntıma sırtıyor muydu? Ne yapmalıydım?

Son olarak ve belki de en önemlisi, erkek arkadaşım da kimdi?

Bölüm 21

Erkek arkadaşım yoktu. Dünyamdaki tüm belirsizliklere rağmen, en azından bu konuda kendime güvenebilirdim. Ne yazık ki, bu nefilim aşk hayatım hakkında daha iyimser bir görüşe sahipti.

"Kimden bahsettiğini bilmiyorum," diye bağırdım boş ofisime. "Beni duyuyor musun, seni orospu çocuğu? Kimin hakkında konuştuğunu bilmiyorum!"

Kimse cevap vermedi.

Paige, bir an sonra yanından geçerken kafasını içeri uzattı. "Beni sen mi çağırdın?"

"Hayır," diye homurdandım. Şişen karnına belirgin bir şekilde yapışan bir elbise giymişti. Bu ruh halime hiç yardımcı olmadı. "Sadece kendi kendime konuşuyorum." O gittikten sonra kapıyı kapattım.

İlk dürtüm yardım için koşmak oldu. Carter. Jerome. Birisi. Kim olursa olsun. Bununla tek başıma başa çıkamazdım.

Başarısız olursa -ya da ölümsüz bağlantılarınızdan herhangi birini dahil ederse- hiçbir "koruma" ona bir fayda sağlamayacaktır.

Lanet olsun. "O "nun kim olduğunu bile bilmiyordum. Çılgınca, ölümlü tanıdıklarım arasında kimin nefilim tarafından daha fazlası sanılmış olabileceğini bulmaya çalıştım. Sanki arkadaşım olmak zaten yeterince zor değilmiş gibi.

Şaşırtıcı bir şekilde -belki de değil- düşüncelerim hemen Seth'e kaydı. Son zamanlardaki yakınlığımızı düşündüm. Sansürlü ve düzgündü elbette ama yine de sıcaktı. Hâlâ doğru ve doğal. Hâlâ ara sıra dokunduğumuzda nefesimi tutuyordum.

Hayır, bu aptalcaydı. Ona olan hayranlığım sığıdı. Kitapları beni kahramana tapmaktan muzdarip hale getirmişti ve arkadaşlığımız Roman'dan bir tür geri tepme haline gelmişti. Bana karşı duyduğu aşk ya da küçük çekim her neyse hızla azalıyor olmalıydı. Arkadaşıktan öte hisler beslediğine dair başka hiçbir belirti göstermemişti ve benim mesafeli duruşumun da bir etkisi olmalıydı. Ayrıca hala gizemli buluşmalar için ortadan kaybolmaya devam ediyordu, muhtemelen bana söyleyemeyecek kadar utangaç olduğu bir kız için. Onu erkek arkadaş kategorisinde değerlendirmek bile benim için küstahlıktı.

Yine de... Nefilim bunlardan herhangi birini biliyor muydu? O piçin ne düşündüğünü kim bilebilirdi? Eğer Seth ve benim kahve sohbetlerimizi gözlemlemiş olsaydı, her şeyi tahmin edebilirdi. Korku beni sıktı ve hemen kaçma isteği uyandırdı.

Yukarı çıkıp Seth'i kontrol edeceğim. Ama hayır. Bu bir kayıp olurdu, en azından şimdilik. Halkın içinde, etrafı insanlarla çevrili bir yerde yazıyordu. Nefilim böyle bir ortamda ona saldırmazdı.

Başka kim olacak o zaman? Warren olabilir mi? O röntgenci nefilim bizi seks yaparken izlemişti. Eğer bu bir tür ilişki sayılmazsa, ne sayılırdı bilmiyorum. Tabii ki nefilim Warren ve benim neredeyse hiçbir şekilde yakınlaşmadığımızı da gözlemlemiş olmalıydı. Zavallı Warren. Benimle seks yapmak onu zaten mahvetmişti; nefilimin tuhaf bir şekilde yersiz mizahının hedefi haline gelmesi acımasızlığın da ötesinde olurdu. Neyse ki Warren'ın bugün geldiğini görmüştüm. Ofisinde meşguldü ama belki de bu hâlâ güvenli sayılırdı. Yalnız olabilirdi, ama bir nefilim saldırısından kaynaklanan herhangi bir çığlık hemen dikkat çekerd.

Doug mı? Onunla her zaman neşeli bir flörtümüz olmuştu. Beni ara sıra takip etmesinin arkadaşlıktan öte bir şeyin göstergesi olduğu düşünülebilirdi. Yine de son birkaç haftadır onunla pek konuşmuyorduk. Nefilim saldırıları yüzünden dikkatim çok dağılmıştı. Onlar ve Roman.

Ah, Roman. İşte oradaydı, zihnimin arkasında dolaşan olasılık. Onunla iletişime geçmek, korumak için çok uğraştığım sessizliği bozmak anlamına geldiği için kaçındığım gerçeklik. Aramızda kavurucu bir çekim ve ara sıra yaşanan dayanışma dışında ne olduğunu bilmiyordum. Bunun aşk mı yoksa aşkın başlangıcı mı olduğunu da bilmiyordum. Ama onu önemsemişimi biliyordum. Hem de çok. Onu özliyordum. Kendimi tamamen koparmak iyileşmek, özlemimi gidermek ve yoluma devam etmek için en güvenli yoldu. Yeniden temas kurmanın nelere yol açabileceğinden korkuyordum.

Yine de... onu önemsemişim için, bu nefilimin onu avlamasına izin veremezdim. Roman'ın hayatını riske atamazdım çünkü gerçekten de en olası aday oydu. Kitapçı çalışanlarının yarısı bizi hâlâ bir eşya olarak görüyordu; nefilim neden görmesin? Özellikle de birkaç gezintide ne kadar dokunaklı olduğumuzun ışığında. Takip eden herhangi bir nefilim bunu romantik bir bağlanma olarak okumakta haklı olurdu.

Cep telefonumu aldım ve nefes nefese onu aradım. Cevap vermedi.

"Kahretsin," diye yemin ettim, sesli mesajını dinlerken. "Merhaba Roman, benim. Biliyorum.

Seni daha fazla aramayacaktım ama bir şey çıktı ve seninle gerçekten konuşmam gerekiyor. Mümkün olduğunca çabuk. Çok garip ama çok da önemli. Lütfen beni ara." Ona hem cep telefonumun hem de kitapçının numaralarını bıraktım.

Bağlantıyı kestim, sonra oturup düşündüm. Şimdi ne yapmalıydım? Dürtüyle personel rehberine baktım ve Doug'ın ev numarasını aradım. Bugün izinliydi.

Cevap yok, tıpkı Roman gibi. Herkes neredeydi?

Dikkatimi tekrar Roman'a vererek nerede olabileceğini anlamaya çalıştım. Büyük ihtimalle işte. Ne yazık ki nerede olduğunu bilmiyordum. Ne bir

ihmalkar bir sahte kız arkadaş olduğumu. Bir devlet üniversitesinde öğretmenlik yaptığını söylemişti. Sürekli oradan bahsediyordu ama hep "okulda" ya da "üniversitede" diyordu. İsimden hiç bahsetmemişti.

Bilgisayarıma döndüm ve yerel toplum kolejlerini araştırdım. Arama sonucunda sadece Seattle için birkaç sonuç çıkınca tekrar yemin ettim. Şehir dışında, banliyölerde ve komşu kardeş şehirlerde de daha fazlası vardı. Herhangi biri olabilirdi. Hepsinin telefon numaralarıyla birlikte bir listesini çıkardım ve kâğıdı çantama tıktırdım. Buradan çıkmam, bu araştırmayı sahaya taşımam gerekiyordu.

Çıkmak için ofisimin kapısını açtım ve irkildim. Kapımda aynı şekilde yazılmış bir başka not asılıydı. Bir şey görmeyi umarak ofis koridorunda etrafıma bakındım. Hiçbir şey yoktu. Notu aşağı çektim ve açtım.

Zaman ve adam kaybediyorsun. Yazarı zaten kaybettiniz. Bu çöpçü avına devam etsen iyi olur.

"Gerçekten de çöpçü avı," diye mırıldandım, notu buruşturarak. "Tam bir pisliksin."

Ama... yazarı kaybetmekle ne demek istedi? Seth'i mi? Nabzım hızlandı ve kafeye doğru koştum, yol boyunca birkaç şaşkın bakışla karşılaştım.

Seth yok. Onun köşesi boştu.

"Seth nerede?" Bruce'a sordum. "Az önce buradaydı."

"Öyleydi," diye onayladı barista. "Sonra aniden toparlandı ve gitti."

"Teşekkürler."

Kesinlikle buradan çıkmam gerekiyordu. Paige'i New Books'ta buldum. "Sanırım eve gitmem gerekiyor," dedim ona. "Migrenim tutuyor."

Şaşırmış görünüyordu. Çalışanlar arasında devamlılık konusunda en iyi sicile sahip olan bendim. Hiç hastayım demezdim. Yine de, tam da bu nedenle, beni reddedemezdi. Sistemi suiistimal eden bir çalışan değildim.

Bana gitmem gerektiğini söyledikten sonra, "Belki Doug'ı içeri alabilirsin" diye ekledim. Böylece bir taşla iki kuş vurmuş olurum.

"Belki," dedi. "Yine de idare edeceğimize eminim. Warren ve ben bütün gün buradayız."

"Bütün gün burada mı?"

Gerçekten de orada olacağını tekrarladığında, biraz rahatlamış hissettim. Tamam. Listedenden çıkmıştı.

Evime doğru yürürken Seth'in cep telefonunu aradım.

"Neredesin?" diye sordum. diye sordum.

"Eve. İhtiyacım olan bazı notları unuttum."

Evde mi? Yalnız mı?

"Benimle kahvaltı yapmak ister misin?" Aniden sordum, onu dışarı çıkarmam gerekiyordu.

"Neredeyse bir oldu."

"Brunch mı? Öğle yemeği?" "Sen işte değil misin?" "Eve hasta gittim." "Hasta mısın?"

"Hayır. Sadece buluşalım." Ona bir adres verdim ve telefonu kapattım.

Buluşma yerine giderken Roman'ın telefonunu tekrar aradım. Sesli mesaj. Devlet üniversitesinin telefon numaralarını çıkardım ve listedeki ilk numaradan başladım.

Ne acı. Öncelikle kampüs bilgileriyle başlayıp doğru bölüme ulaşmaya çalışmam gerekiyordu. Çoğu devlet üniversitesinde dilbilim bölümü bile yoktu, ancak neredeyse hepsinde antropoloji veya beşeri bilimler gibi diğer ilgili alanlarda okutulan en az bir giriş sınıfı vardı.

Capitol Hill'e ulaştığımda üç üniversiteden geçmeyi başarmıştım. Seth'in gösterdiğim yerin dışında beklediğini görünce rahat bir nefes aldım. Park edip taksimetreyi ödedikten sonra, normal bir şekilde gülümsemeye çalışarak ona doğru yürüdüm.

Görünüşe göre işe yaramadı.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey," diye neşeyle ilan ettim. Fazla neşeyle.

Bakışları inanmadığını ima ediyordu ama konuyu kapattı. "Burada mı yiyeceğiz?"

"Evet. Ama önce Doug'ı görmeye gitmeliyiz." "Doug mı?" Seth'in kafa karışıklığı derinleşti.

Onu yandaki apartmana götürdüm ve Doug'ın katına çıktım. Dairesinin içinden müzik sesi geliyordu, bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Biri cevap vermeden önce kapıya üç kez vurmak zorunda kaldım.

Doug değildi. Oda arkadaşıydı. Kafası iyi görünüyordu.

"Doug burada mı?"

Bana göz kırptı ve uzun, dağınık saçlarını kaşıdı. "Doug?" diye sordu.

"Evet, Doug Sato."

"Oh, Doug. Evet."

"Evet, burada mı?"

"Hayır, dostum. O..." Adam gözlerini kıpmış. Tanrım, kim günün bu saatinde kafayı bulur ki? Ben 1960'larda bile böyle bir şey yapmamıştım. "Çalışıyor."

"Nerede? Nerede antrenman yapıyorlar?" Adam bana baktı.

"Nerede çalışıyorlar?" Tekrar ettim.

"Dostum, şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel göğüslere sahip olduğunu biliyor muydun?"

Şiir gibiler. Gerçekler mi?"

Dişlerimi sıktım. "Nerede. Nerede. Doug. Çalışıyor?"

Gözlerini göğsümden ayırdı.

"Batı Seattle. Alki'nin orada."

"Bir adresiniz var mı?"

"Kaliforniya ve Alaska tarafından." Tekrar gözlerini kırptırdı. "Vay be. Kaliforniya ve Alaska. Anladın mı?"

"Bir adres mi?"

"Yeşil. Gözden kaçıramazsınız."

Başka bir bilgi gelmeyince Seth ve ben oradan ayrıldık. Gösterdiğim restorana gittik. "Şiir," diye düşündü yol boyunca, eğlenerek. "Bir Ee Cummings şiiri gibi, diyebilirim."

Söylediklerini algılayamayacak kadar meşguldüm, zihnim koşturuyordu. Çilekli waffle bile beni bu aptalca çöpçü avı hakkında endişelenmekten alıkoyamıyordu. Seth konuşmaya çalıştı ama cevaplarım belirsiz ve dikkatim dağınıktı, aklımın yemek boyunca onunla olmadığı açıktı. Yemeğimiz bittiğinde, başarısız bir şekilde Roman'ı tekrar denedim, sonra Seth'e döndüm.

"Kitapçıya geri mi dönüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben eve gidiyorum. Bu sahneyi yazmak için çok fazla araştırmaya ihtiyacım olduğunu fark ettim. Kendi ofisimde kalmak daha kolay."

Panik içimde alevlendi. "Ev mi? Ama..." Ne diyebilirdim ki? Evde kalırsa sosyopat, doğaüstü bir yaratığın saldırısına uğrama tehlikesiyle karşı karşıya kalabileceğini mi söyleyeyim?

"Benimle kal," diye ağzımdan kaçırdım. "Benimle ayak işlerini yap."

Kibar rahatlığı sonunda bozuldu. "Georgina, neler oluyor? Hasta olmadığın halde eve gidiyorsun. Belli ki bir şeye sinirlenmişsin, çaresizce. Bana bunun ne hakkında olduğunu söyle. Doug'un bir sorunu mu var?"

Bir an için gözlerimi kapattım ve her şeyin bitmiş olmasını diledim. Keşke başka bir yerde olsaydım. Ya da başka biri. Seth aklımı kaçırdığımı düşünüyor olmalıydı.

"Size neyin yanlış olduğunu söyleyemem, sadece bir şeylerin yanlış olduğunu söyleyebilirim. Bu konuyu burada bırakmalısın." Sonra tereddütle uzanıp elini sıktım ve gözlerimi yalvarırcasına ona çevirdim. "Lütfen. Benimle kal."

Elimi sıkıca kavradı ve bir adım öne çıktı, yüzü endişeli ve şefkatliydi. Bir an için nefilimi unuttum. Seth bana böyle bakarken diğer erkeklerin ne önemi vardı? Ona sarılmak ve kollarının beni sardığını hissetmek için içimde bir istek vardı.

Neredeyse gülecektim. Kimi kandırıyordum ki? Onu yönlendirmek konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Burada oltaya gelen bendim. Bu ilişkiyi kızıştırma tehlikesiyle karşı karşıya olan bendim. Onunla olan "temiz ilişkimi" ertelemeyi bırakmalıydım.

Aceleyle ayrıldım ve gözlerimi indirdim. "Teşekkür ederim."

Batı Seattle'a gitmeyi teklif etti, böylece üniversiteleri aramaya devam etmek için beni serbest bıraktı. Alaska ve Kaliforniya'nın kesiştiği yere vardığımızda neredeyse bitirmiştik. Biraz yavaşladı ve ikimiz de etrafımıza baktık,

yeşil bir ev arıyorum.

Bunu kaçıramazsın. Aptalca bir tavsiyeydi. Yeşil ne demekti ki? Bir adaçayı evi, bir orman yeşili ev ve yeşil ya da mavi olabilecek bir renk gördüm. Bazı evlerde yeşil süslemeler, yeşil kapılar ya da-

"Vay canına," dedi Seth.

Nane rengi kirecin göz kamaştırıcı bir tonuna boyanmış küçük, köhne bir ev, çok daha güzel iki ev tarafından neredeyse gizlenmiş bir şekilde orada duruyordu.

"Bunu kaçıramazsın," diye mırıldandım.

Park ettik ve oraya doğru yürüdük. Biz yürürken Doug'ın grubunun sesleri garajdan net bir şekilde yayılıyordu. Açık kapıya ulaştığımızda Nocturnal Admission'ı tüm ihtişamıyla gördüm, Doug o muhteşem sesiyle şarkı sözlerini söylüyordu. Beni görünce aniden kesti.

"Kincaid?"

Grup arkadaşları, o yere atlayıp bana doğru koşarken şaşkınlıkla ona baktılar. Seth gizlice birkaç adım uzaklaşıp yakındaki ortanca çalılarını inceledi.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Doug, alınmaktan çok şaşırmıştı.

"Hasta olduğumu söyledim," dedim aptalca. Şimdi ne yapacaktım? "Hasta mısınız?"

"Hayır. Yapmam gereken bir şey vardı. Hâlâ da var. Ama ben... Dükkandan ayrılmak konusunda endişeliyim. Burada ne kadar kalacaksınız? Bundan sonra yerime bakabilir misin?"

"Buraya senin yerine bakmamı istemeye mi geldin? Neden hasta olduğumu söyledin? Sonunda Mortensen ile kaçıyor musun?"

"Hayır. Bunu açıklayamam. Bana söz ver, bundan sonra dükkana uğrayıp yardıma ihtiyaçları olup olmadığına bakacaksın."

Seth'in bütün öğleden sonra bana attığı bir bakışla bana bakıyordu. Bir tür sakinleştiriciye ihtiyacım olduğunu ima eden bir şey. "Kincaid... Beni korkutuyorsun..."

Seth'e karşı kullandığım aynı kötücül ifadeyle ona baktım. Succubus karizması iş başında. "Lütfen mi? Bana hâlâ borçlusun, unuttun mu?"

Koyu renk gözleri anlaşılabilir bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Sonunda, "Tamam ama gitmem birkaç saat sürer," dedi.

"Sorun değil. Daha sonra doğruca oraya gidin. Durmak yok. Ve sakın... sakın onlara beni gördüğünü söyleme. Hasta olmam gerekiyor. Oraya gitmek için bir sebep uydur."

Başını öfkeyle salladı ve ben de ona hızlıca sarılarak teşekkür ettim. Seth ve ben ayrılırken Doug'ın Seth'e sorgulayan bir bakış attığını gördüm. Seth omuz silkti ve diğer adamın sessiz sorusuna ortak bir kafa karışıklığıyla cevap verdi.

Arabayla uzaklaşırken daha fazla telefon görüşmesi yaptım, üniversite listemi bitirdim ve Roman için umutsuz bir mesaj daha bıraktım.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Seth ben sessizliğe gömüldüğümde. Hem Roman'ı hem de Doug'ı taciz etmem hakkında ne düşündüğünü söylemek zordu.

"Ben... Bilmiyorum."

Seçeneklerimin sonuna gelmiştim. Roman dışında herkes hesaba katılmıştı ve ona ulaşmamın hiçbir yolu yoktu. Zaman ilerliyordu. Nerede yaşadığını bilmiyordum. Bir keresinde Madrona'dan bahsettiğini sanmıştım ama orası büyük bir bölgeydi. Tüm o kapıları çalmaya zorlukla başlayabilirdim. Nefilim vardiyamın sonuna kadar vaktim olduğunu söylemişti. İşten kaçmama rağmen, bunun hâlâ saat dokuz anlamına geldiğini varsayıyordum. Neredeyse üç saatim kalmıştı.

"Sanırım arabamı alıp eve döneceğim."

Seth beni restorana bıraktı ve Queen Anne'e kadar takip etti. Bir trafik ışığı onu durdurdu, bu yüzden daireme ondan yaklaşık bir dakika önce ulaştım. Kapımda başka bir not vardı.

İyi iş çıkardın. Muhtemelen dengesiz davranışlarınla tüm bu erkekleri kendinden uzaklaştıracaksın ama cesaretine hayranım. Bir tane kaldı. Dansçının gerçekten ne kadar hızlı olduğunu merak ediyorum.

Seth bana ulaştığında bu notu buruşturuyordum. Çantamdan anahtarımı çıkardım ve güçsüzce kilidime sokmaya çalıştım. Ellerim çok kötü titriyordu, yapamadım. Anahtarı benden aldı ve kapıyı açtı.

İçeri girdik ve ben kanepeye çöktüm. Aubrey arkasından sürünerek çıktı ve kucağıma atladı. Seth yakınımda oturmuş, dairemi inceliyordu - yeni rafta belirgin bir şekilde sergilenen kitap koleksiyonum da dahil - Sonra endişeli bakışlarını bana çevirdi.

"Georgina... ne yapabilirim?"

Çaresiz ve yenilmiş hissederek başımı salladım. "Hiçbir şey. Sadece burada olduğun için mutluyum."

"I..." Tereddüt etti. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama birazdan ayrılmak zorundayım. Biriyle buluşacağım."

Sertçe yukarı baktım. O gizemli buluşmalardan biri daha. Merak geçici olarak korkumun yerini aldı ama onu sorgulayamazdım. Bir kadınla buluşup buluşmadığını sormadım. En azından *biriyle* buluşacağını söylemişti. Yalnız olmayacaktı.

"Bir süre... onlarla... birlikte mi olacaksın?"

Başını salladı. "İstersen bu gece geç gelebilirim. Ya da... belki iptal edebilirim."

"Hayır, hayır, endişelenme." O zamana kadar her şey bitmiş olacaktı.

Bir süre daha kaldı, yine katılamadığım bir konuşma yapmaya çalıştı. Sonunda gitmek için ayağa kalktığı anda, her yerinde kaygının yazılı olduğunu görebiliyordum ve onu buna dahil ettiğim için kendimi çok kötü hissettim.

"Bunların hepsi yarın çözülecek," dedim ona. "O yüzden endişelenme. O zaman normale döneceğim. Söz veriyorum."

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Beni ara, ne olursa olsun. Aksi takdirde... işte görüşürüz." "Hayır."

Yarın izinliyim."

"Ah. Şey. Uğramamın bir sakıncası var mı?"

"Elbette. Devam et." Her şeyi kabul edebilirdim. Daha önceki mesafe koyma fikrime bağlı kalamayacak kadar yorgundum. Bunu daha sonra düşünecektim. Gerçekten. Her seferinde bir şey.

İsteksizce ayrıldı, şüphesiz ona buluşacağı kişiyle çok zaman geçirmesini söylediğimde şaşırmıştı. Bana gelince, ne yapacağımı bilmeden dairemin her yerinde volta attım. Belki de nefilim onu çoktan bulduğu için Roman'a ulaşamıyordum. Bu pek adil olmazdı çünkü onu gerçekten uyarma şansım bile olmamıştı ama bu nefilim doğru ya da yanlış umursayacak bir tipe benzemiyordu.

İlhamın etkisiyle Bilgi'yi aradım ve onu bulmanın bariz yolunu kaçırdığımı fark ettim. Önemli değildi. Listede yok.

Vardiyamın bitmesine iki saat kala Roman'a bir mesaj daha bıraktım. "Lütfen, lütfen, *lütfe*n beni ara," diye yalvardım. "Olanlar için bana gerçekten kızgın olsan bile. Sadece orada olduğunu ve iyi olduğunu söyle."

Geri dönüş olmadı. Saat sekiz oldu. Bir saat kala ona bir mesaj daha bıraktım. Histerinin içime işlediğini hissedebiliyordum. Tanrım, ne yapacaktım? Tek yaptığım volta atmaya devam etmek ve Roman'ı bir kez daha aramak için ne kadar erken olduğunu düşünmekti.

Dokuza beş kala, tamamen çılgına dönmüş bir halde çantamı kaptım, çaresizce dairemden çıkıp bir şeyler yapmak istiyordum. Herhangi bir şey. Zaman neredeyse dolmuştu.

Ne olacaktı? Nefilim'in çemberinden başarıyla atladığımı nasıl anlayacaktım? Yarın gazetede Roman'ın cinayetini gördüğümde? Başka bir not olacak mıydı? Ya da belki korkunç bir simge? Ya Nefilim düşündüğüm insanlardan hiçbirini kastetmiyorsa? Ya hiç tanımadığım biriye-

Çıkmak için kapımı açtım ve nefes nefese kaldım. "Roman!"

Kapıyı vururken orada durdu, beni gördüğüne en az onun kadar şaşırmıştı.

Çantamı bırakıp ona doğru koştum ve neredeyse onu devirecek kadar şiddetli bir kucaklaşmayla kendimi ona attım. "Tanrım," diye nefesimi omzuna verdim, "seni gördüğüme çok sevindim."

"Sanırım," diye cevap verdi, biraz uzaklaşıp bana baktı, turkuaz gözleri endişeliydi. "Tanrım, Georgina, sorun ne? Senden gelen seksen mesajım var-"

"Biliyorum, biliyorum," dedim ona, hâlâ bırakmamıştım. Onu görmek, gömülü olduğunu düşündüğüm tüm eski, mide bulandırıcı duyguları yeniden canlandırdı. Çok iyi görünüyordu. Çok iyi görünüyordu.

çok güzel kokuyordu. "Özür dilerim, sadece sana bir şey oldu sandım..."

Ona tekrar sarıldım ve bunu yaparken gözüm saatime takıldı. Saat dokuz. Nefilim'in saçma oyunu gibi benim vardiyam da bitmişti.

"Tamam, sorun yok." Beceriksizce sırtımı sıvazladı. "Neler oluyor?"

"Sana söyleyemem." Sesim titriyordu.

Ağzı itiraz etmek için açıldı ama tekrar düşündü. "Tamam. Yavaştan alalım. Solgunsun. Gidip bir şeyler yiyelim. Bütün bunları o zaman açıklayabilirsin."

Evet, bu eğlenceli bir konuşma olurdu. "Hayır. Bunu yapamayız..."

"Hadi ama. Bana tüm o umutsuz mesajları bırakıp sonra da 'boşluğa ihtiyacımız var' oyununu oynamaya başlamana imkan yok. Cidden, Georgina. Harap olmuşsun. Titriyorsun. Seni bu halde bulmuş olsaydım zaten tek başına olmanı istemezdim, hele o aramalardan sonra."

"Hayır. Hayır. Dışarı çıkmak yok." Kanepeye oturdum, gitmesine izin vermem gerekiyordu ama bunu yapmaya isteksizdim. "Burada kalalım."

Hâlâ sıkıntılı görünen Roman bana bir bardak su getirdikten sonra yanıma oturdu ve elimi tuttu. Zaman geçtikçe sakinleştım ve Roman'ın beni daha iyi hissettirmek için önemsiz şeylerden bahsetmesini dinledim.

Kendi adına, psikopat telefon aramalarım konusunda oldukça nazikti. Bir açıklama bulmaya çalışmayı sürdürdü ama ben kaçamak cevaplar verip sadece onun için endişelenmem gerektiğini söyleyince, şimdilik zorlamayı bıraktı. Beni neşelendirmeye devam etti, bana komik şeyler anlatmanın yanı sıra her zamanki siyasi nutuklarını attı, mantıksız kurallardan ve iktidarların ikiyüzlülüğünden şikayet etti.

Akşam geç saatlerde tekrar rahatlamıştım, geriye sadece davranışlarımdan dolayı duyduğum utanç kalmıştı. Kahretsin, o nefilimden nefret ediyordum.

"Geç oluyor. Gidersem iyi olacak mısın?" diye sordu, Queen Anne Bulvarı'na bakan oturma odamın penceresinin yanında benimle birlikte dururken.

"Muhtemelen kalmandan daha iyidir."

"Bu bir fikir meselesi," diye kıkırdadı ve bir elini saçlarımda gezdirdi.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Biliyorum... Biliyorum... Çılgınca görünüyor ama bu konuda bana güvenmelisin."

Omuz silkti. "Gerçekten başka seçeneğim yok. Ayrıca... benim için endişelendiğini bilmek de güzel."

"Tabii ki öyleydım. Nasıl olmayayım?"

"Bilmiyorum. Seni okumak kolay değil. Benden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamadım... yoksa ben sadece zaman geçirmek için bir şey miydim? Bir şaşırtmaca."

Sözlerindeki bir şey kafamda bir çan çaldı, dikkat etmem gereken bir şeydi. Onun yerine birdenbire ne kadar yakınlaştığına

Elinin yanağımdan boynuma ve omzuma nasıl indiğini gördüm. Uzun, duygulu parmakları vardı. Pek çok iyi yerde, pek çok iyi şey yapabilecek parmaklar.

"Senden hoşlanıyorum Roman. Sana söylediğim başka hiçbir şeye inanmıyorsan, buna inan."

O zaman gülümsedi, o kadar dolu ve güzel bir gülümsemeydi ki kalbim eridi. Tanrım, bu gülümsemeyi ve onun komik, esintili cazibesini özlemiştim. Elini tekrar boynuma götürerek beni kendine doğru çekti ve beni tekrar öpeceğini fark ettim.

"Hayır... hayır... yapma," diye mırıldandım, ellerinden kurtulmak için kıvranırdım.

Öpücükten geri çekildi, nefes verirken hâlâ bana tutunuyordu, hayal kırıklığı yüzüne yansımıştı. "Hâlâ endişeleniyor musun?"

"Anlayamazsınız. Özür dilerim. Ben sadece..."

"Georgina, son öpüştüğümüzde travmatik bir şey olmadı. Yani senin tepkini saymazsak."

"Biliyorum, ama bu o kadar basit değil."

"Hiçbir şey olmadı," diye tekrarladı, sesinde alışılmadık bir sertlik vardı.

"Biliyorum, ama-"

Sözlerini tekrarlariken ağzım cümlelerin ortasında asılı kaldı. *Hiçbir şey olmamıştı*. Hayır, o gece konserde, arka koridorda öpüşürken bir şey olmuştu. Roman'ın öpücükten sendelediğini görmüştüm. Ama ben... Bana ne olmuştu? Ne hissetmişim? Hiçbir şey. Bu kadar yoğun bir öpücük, güçlü biriyle bir öpücük, çok istediğim biriyle bir öpücük bir şeyleri tetiklemeliydi. Warren gibi düşük enerjili biriyle bile olsa, derin bir öpücük succubus içgüdümü uyandırır, önemli bir aktarım gerçekleşmese bile bizi birbirimize bağlamaya başlardı. Roman'ı bu şekilde öpmek -özellikle de görünüşte bir tepki verdiğinde- benim tarafımda bir tür duyguya yol açmalıydı. Bazı hisler. Oysa hiçbir şey olmamıştı. Hem de hiçbir şey.

O zamanlar bunu çok fazla alkole bağlamıştım. Ama bu çok saçmaydı. Kendime gelmeden önce her zaman içerdim. Alkol duyularımı karıştırabilirdi - o gece olduğu gibi - ama hiçbir sarhoşluk anima transferi hissini tamamen ortadan kaldıramazdı. Hiçbir şey yapamazdı. Gerçeğin farkına varamayacak kadar sarhoştum. Alkol olsun ya da olmasın, cinsel ya da yakın fiziksel temastan her zaman bir şeyler hissederdim...

Başka bir ölümsüzle birlikte olmadığım sürece.

Roman'dan uzaklaşarak beni tutuşunu kırdım. Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve hemen ardından yerini ani bir anlayışa bıraktı. O güzel gözleri tehlikeli bir şekilde parlayarak güldü.

"Yeterince uzun sürdü."

Bölüm 22

"Numara yaptın... Benden etkilenmiş numarası yaptın," diye fark ettim, yaşadığım şok kelimelerimin kalın ve titrek çıkmasına neden oldu.

Hâlâ kıkırdayarak bana doğru bir adım attı ve ben irkildim. kaçmanın, kendi dairemden çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Birkaç dakika önce güvenli ve davetkâr görünen yer şimdi yakın ve boğucu hale gelmişti. Dairem çok küçüktü, kapı çok uzaktaydı. Nefes alamıyordum. Roman'ın yüzündeki eğlence yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Sorun nedir? Neden korkuyorsun?" "Neden korktuğumu sanıyorsun?"

Gözlerini kırptırdı. "Ben mi?"

"Evet, sen. Ölümsüzleri öldürüyorsun."

"Evet," diye itiraf etti, "ama seni asla incitmem. Asla. Bunu biliyorsun, değil mi?" Cevap vermedim. "Biliyorsun değil mi?"

Gidecek bir yerim olmadığından daha da geri gittim. Ön kapıya doğru değil, sadece yatak odama doğru ilerlemeye devam edecek şekilde yüzleştim. Bunun bir işe yaraması mümkün değildi.

Roman hala tepkime şaşırmış görünüyordu. "Hadi ama, buna inanamıyorum. Sana asla bir şey yapmam. Sana yarı aşığım. Bu operasyona şimdiden nasıl bir çomak soktuğunun farkında mısın?"

"Ben mi? Ben ne yaptım?"

"Ne yaptın sen? Kalbimi küçük parmağına doladın, yaptığın şey bu. O gün... kitapçada beni istediğinde? Şansıma inanamamıştım. Bütün hafta seni izledim, alışkanlıklarını öğrenmeye çalıştım. Tanrım, seni ilk gördüğüm günü asla unutmayacağım. Ne kadar cesurdun. Ne kadar güzeldin. O an senin için dünyanın öbür ucuna bile gidebilirdim. Ya sonra... İmzadan sonra benimle çıkmadığın zaman? Buna inanamadım. Aslında ilk hedefim sen olacaktın, biliyorsun. Ama yapamadım. Seninle konuştuktan sonra olmaz. Ne olduğunu anladıktan sonra olmaz."

Yutkundum, kendime rağmen meraklandım. "Neyim ben?"

Bana doğru bir adım attı, yakışıklı yüzünde alaycı bir yarı gülümseme vardı. "Succubus olmak istemeyen bir succubus. İnsan olmak isteyen bir succubus."

"Hayır, bu doğru değil..."

"Elbette öyle. Sen de benim gibisin. Kurallara göre oynamıyorsun.

Yorgunsun

Sistemin. Sana dikte ettikleri role seni zorlamalarına izin vermiyorsun. Tanrım, seni izlerken buna inanmadım. Benimle ne kadar çok ilgileniyorsan, o kadar çok geri çekilmeye çalıştın. Sence bu bir succubus için normal mi? Gördüğüm en şaşırtıcı şeydi, en sinir bozucu olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu yüzden sonunda bugün seni çağırmaya karar verdim. Beni gerçekten kendi iyiliğim için mi bıraktın yoksa Mortensen gibi başka biriyle mi ilgileniyorsun karar veremedim."

"Bekle, bugün o aptal oyunu bu yüzden mi düzenledin? Kendi egonu tatmin etmek için mi?"

Roman mutsuzca omuz silkti, hâlâ kendinden memnun görünüyordu. "Böyle söyleyince kulağa çok sığ geliyor. Yani, tamam, oldukça aptalcaydı. Ve belki biraz da çocukçaydı. Ama sevginin nerede durduğunu bilmem gerekiyordu. Benim için bu kadar endişelendiğini görmenin ne kadar dokunaklı olduğunu hayal bile edemezsin - önce beni kontrol ettiğin gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Asıl vurucu olan buydu: Diğerlerine göre önceliğim vardı."

Aslında önce Seth için endişelendiğimi, Roman'ı önceden aramamın tek nedeninin Seth'in çoktan hesaba katıldığını düşünmem olduğunu söyleyerek neredeyse itiraz edecektim. Neyse ki bu konuda çenemi kapalı tutacak kadar aklım başımdaydı. Roman'ın haklılığını kanıtladığını düşünmesine izin vermek daha iyiydi.

"Sorunlarınız var," dedim onun yerine, belki de akılsızca. "Beni böyle çemberlerden atlatıyorsun. Ben ve diğer ölümsüzler."

"Olabilir. Ve size verdiğim rahatsızlık için özür dilerim, ama diğerlerine gelince?" Başını iki yana salladı. "Bu onlar için iyi. Buna ihtiyaçları var Georgina. Yani, bu seni kızdırmıyor mu? Sana yaptıkları şey? Belli ki içinde bulunduğu durumdan memnun değilsin ama sorumluların bir şeyleri değiştirmene izin vereceklerini mi sanıyorsun? Hayır. Bana ya da benim gibilere izin vermeyeceklerinden daha fazla değil. Sistem kusurlu. Lanet olası 'bu iyidir' ve 'bu kötüdür' zihniyetine kilitlenmiş durumdalar. Gri alan yok. Değişkenlik yok. Bu yüzden etrafta dolaşıp yaptığım şeyi yapıyorum. Uyandırma çağrısına ihtiyaçları var. Günahın ve kurtuluşun her şeyi ve sonu olmadıklarını bilmeleri gerekiyor. Bazılarımız hala savaşıyor."

"Etrafta dolaş... Bunu ne sıklıkla yapıyorsun? Bu öldürme işini?"

"Oh, o kadar sık değil. Her yirmi ila elli yılda bir. Bazen bir Yüzyıl. Bunu yapmak beni bir süreliğine arındırıyor ve yıllar geçtikçe tüm sisteme yeniden kızmaya başlayacağım ve yeni bir yer, yeni bir ölümsüzler grubu arayışına gireceğim."

"Her zaman aynı desen mi?" Jerome'un sembollerini hatırladım. "Uyarı aşaması... sonra ana saldırı aşaması?"

Roman parladı. "Vay, vay, ev ödevinizi yapmadınız mı? Evet, genellikle bu şekilde çalışır. Önce birkaç küçük ölümsüzü ortadan kaldırırız. Onlar kolay hedefler, her ne kadar bu konuda kendimi biraz suçlu hissetsem de. Gerçekten, onlar da en az senin benim kadar sistemin kurbanları. Yine de onlarla uğraşmak daha yüksek ölümsüzleri korkutuyor ve sonra asıl cazibeye geçmek için sahne hazır oluyor."

"Jerome," dedim acımasızca.

"Kim?"

"Jerome... yerel baş iblis." Tereddüt ettim. "Baban." "Oh.

O."

"Bu da ne demek şimdi? Çok önemli biri gibi konuşmuyorsun." "Olayların geneline bakarsak, değil."

"Evet... ama o senin baban..."

"Yani? İlişkimiz -ya da ilişkimizin olmaması- hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Jerome da Roman hakkında neredeyse aynı şeyi söylemişti. Şaşkınlık içinde yakındaki bir sandalyenin koluna oturdum çünkü yakın zamanda gerçekleşecek olan yok oluşumun o kadar da yakın olmadığı anlaşıyordu. "Ama o... 'asıl hedef' o değil mi - öldürmek için burada olduğun yüksek ölümsüz?"

Roman başını salladı, yüzü ciddileşti. "Hayır. İşler böyle yürümüyor. Küçük ölümsüzlerden kurtulduktan sonra yerel kodamanlara odaklanırım. Bölgedeki gerçek güç sahibine. Bu insanları daha çok tedirgin eder. Psikolojik etkisi daha iyi olur. Kampüsteki büyük adamı ortadan kaldırabilirsem, o zaman kimsenin güvende olmadığından endişelenirler."

"Yani, bu Jerome olmalı."

"Hayır, değil," diye sabırla karşı çıktı. "Baş iblis olsun ya da olmasın, şanlı babam buradaki nihai güç kaynağı değil. Beni yanlış anlamayın; tabiri caizse onun bölgesine işlemekten biraz tatmin oluyorum ama onu gölgede bırakan başka biri daha var. Muhtemelen onu tanımıyorsunuz. Onunla takılmak için bir nedenin falan da yok."

Jerome'dan daha mı güçlü? Geriye sadece

"Carter. Carter'ın peşinden gidiyorsun."

"Adı bu mu? Yerel melek mi?"

"Jerome'dan daha mı güçlü?"

"Önemli ölçüde." Roman bana meraklı bir bakış attı. "Onu tanıyor musun?"

"Ben... onu tanıyorum," diye yalan söyledim. "Dediğin gibi, onunla takılmıyorum ya da

herhangi bir şey."

Gerçekte, zihnim yarışıyordu. Hedef Carter mıydı? Yumuşak, alaycı Carter mı? Onun Jerome'dan daha güçlü olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum ama onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Ne iş yaptığını, Seattle'daki işinin ya da görevinin ne olduğunu bile bilmiyordum. Yine de benim için açık olan bir şey vardı - ve görünüşe göre sadece benim için - eğer melek gerçekten Jerome'dan üstünse, o zaman Roman ona hiçbir şey yapamazdı, eğer nefilim gücünün ebeveyn gücünü aşmaması kuralı doğruysa. Roman teknik olarak ne meleğe ne de iblise zarar verebilmeliydi.

Ancak bundan ya da Carter'ı Roman'ın inandığından daha iyi tanıdığım gerçeğinden ona bahsetmemeyi tercih ettim. Ne kadar hayalperest olursa, onun hakkında bir şeyler yapma şansımız o kadar artardı.

"Güzel. Bir succubus'un bir succubus'la bu kadar dost olacağını düşünmemiştim.

melek, ama sende bunu söylemek zor. Sivri bir dilin olabilir ama yine de çok sayıda hayran toplamayı başarıyorsun." Roman hafifçe gevşeyerek duvara yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tanrı biliyor ya, arkadaşlarından uzak durmak için zaten elimden geleni yaptım."

Öfke korkumu yenmeme yardımcı oldu. "Gerçekten mi? Peki ya Hugh?"

"Hangisi o?"

"Şeytan."

"Ah, evet. Örnek olmaya devam etmeliydim, değil mi? Yani, evet, onunla biraz uğraştım. Sana karşı küstahça davrandı. Ama onu öldürmedim." Bana cesaret verici olduğunu düşündüğüm bir şekilde baktı. "Bu senin iyiliğin içindi."

Sessiz kaldım. Hugh'nun hastanede nasıl görüldüğünü hatırladım.

Anlamsız mı?

"Peki ya diğerleri?" diye zorladı. "O sinir bozucu melek? Seni tehdit eden vampir? Hemen oracıkta boynunu kırmak istedim. Senin için onlardan kurtuldum. Bunu yapmak zorunda değildim."

Kendimi hasta hissediyordum. Ellerimde ölüm olmasın istiyordum. "Çok düşüncelisin." "Hadi ama, beni rahat bırakın. Bir şeyler yapmalıydım ve gerçekten, bir kez

Vampir arkadaşınla dans dersinde tanışmıştım, ona hiçbir şey yapamadım. Beni gerçekten zor bir duruma soktun. Kurbanlarım tükeniyordu."

"Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim," diye tersledim, acınası şefkat gösterisine öfkem artıyordu. "Bu yüzden mi o gece bana fazla yüklenmedin?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun!" Saldırı anımı düşündüğümde her şey çok mantıklı geliyordu. Krystal Starz'a gittikten sonra, konserde Roman'dan kaçtığım günün ertesinde gerçekleşmişti. Kızgın olması ve misilleme yapmak istemesi için mükemmel bir bahaneydi. "Hatırladın mı? Doug'ın konserinden sonraki gün? Seth'le birlikte olduktan sonra?"

Roman'ın yüz hatları anlayışla doldu. "Oh. Bu." "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Biraz çocukçaydı, kabul ediyorum ama beni suçlayamazsın. Beni öyle korkuttuktan sonra Mortensen'le yakınlaşmanı izlemek kolay değildi. Bir gece önce onunla eve gidişini izlemiştim. Bir şeyler yapmalıydım."

Oturduğum yerden fırladım, eski endişem geri geldi. "Bir şey yapmak zorunda mıydın? Bir ara sokakta beni dövmek gibi mi?"

Roman bir kaşını kaldırdı. "Sen neden bahsediyorsun? Sana asla zarar vermeyeceğimi söylemiştim."

"O zaman *neden* bahsediyorsun?"

"Şu dondurmacıdan bahsediyorum. Günün erken saatlerinde ikinizi takip etmişim ve tatlı yerken ne kadar sevimli olduğunuzu görünce kıskandım ve kapıyı patlatarak açtım. Çocukça, dediğim gibi."

"Bunu hatırlıyorum..." Salondaki kapının nasıl açıldığını ve dışarıdan esen rüzgârın küçük dükkânda nasıl tahribata yol açtığını hatırlayarak aptalca bir sessizliğe gömüldüm. Böyle bir rüzgâr kesinlikle buraya özgü değildi ama yine de doğaüstü bir etkiden hiç şüphelenmemiştim. Haklıydı; çocukça bir şeydi.

"Peki şu bahsettiğin sokak olayı nedir?" diye sordu.

Anılarımdan sıyrıldım. "Daha sonra... o gece. İşlerimi hallediyordum ve sen... ya da biri... eve dönerken bana saldırdı."

Roman'ın yüzü soğudu, gözleri keskinleşerek su çeliğine dönüştü. "Söyle bana.

Bana her şeyi anlat. Tam olarak ne olduğunu."

Harrington kitabına giden yolu, ardından Krystal Starz'a yaptığım yolculuğu ve karanlıkta eve dönüşümü anlattım. Ancak kurtarıcım ile ilgili kısmı düzelttim. Nefilim planlarına engel olabileceğimi düşünmesin diye Roman'ın Carter'la sıradan bir tanışıklıktan daha fazlasına sahip olduğumu bilmesini istemedim. Melekle ilgilenmediğimi ne kadar çok düşünürse, bir tür uyarıda bulunma olasılığım da o kadar artacaktı.

Sözlerimi bitirdiğimde Roman gözlerini kapatarak başını duvara yasladı ve iç geçirdi. Birdenbire tehlikeli bir katilden çok, tanıdığım ve neredeyse sevdiğim adamın yorgun bir versiyonu gibi görünmeye başlamıştı. "Biliyordum.

Müdahale etmemenin çok fazla şey istemek olduğunu biliyordum."

"Ne... Ne demek istiyorsun?" Omurgamda garip bir his belirdi. "Hiçbir şey.

Unut gitsin. Bak, bunun için üzgünüm. Bunu kabul etmeliydim.

Seni korumak için önceden önlemler aldım. Ben de biliyordum... Ertesi gün mü? Yanına geldiğimde aramızdaki ilişkiyi kestiğinde mi? Şekil değiştirirken bile yaralandığını anlayabiliyordum. Ben de doğaüstü bir etki olduğunu söyleyebilirdim ama hiç şüphelenmemiştim... Başka bir ölümsüz olduğunu düşünmüştüm - kendi çevrenizden biriyle karşılaşmıştınız. Üzerinde bir tür kalıntı etkisi vardı... başka birinin gücünün zayıf izleri... bir iblisinki gibi..."

"Ama bu-oh. Jerome'u kastediyorsun."

"Yine mi sevgili babacığım? Sakın bana... sakın bana onun sana da bir şey yaptığını söyleme." Roman'ın kısa süreli yumuşaklığı kayboldu ve yerini daha uğursuz bir şeye bıraktı.

"Hayır, hayır," dedim aceleyle, Jerome'un beni kanepeye yapıştıran psişik tokadını hatırlayarak. "Öyle bir şey değildi. Daha çok kenarından yakaladığım bir güç gösterisiydi. Bana zarar veren o değildi. Bana asla zarar vermezdi."

"Güzel. Sokakta olanlardan hâlâ memnun değilim ama suçlu tarafla biraz konuşacağım ve bunun bir daha asla yaşanmamasını sağlayacağım. O gün seni gördüğümde, bölgedeki tüm ölümsüzleri ortadan kaldırmayı aklımdan geçirdim. Birinin sana zarar verme düşüncesi..." Gittikçe bana yaklaştı. Tereddütle kolumu sıktı. Geri mi çekileceğimi yoksa ona uzanacağımı mı bilemedim. Eski çekiciliğimi bu yeni dehşetle nasıl bağdaştıracığımı bilmiyordum. "Sana ne kadar değer verdiğim hakkında hiçbir fikrin yok Georgina."

"O zaman nasıl... sokakta-"

Bu düşünceyi tamamlayamadan, Roman'ın sözleri üzerine bir başkası aniden başını kaldırdı. *O gün seni gördüğümde*. Saldırıdan sonraki gün beni ziyaret etmiş, Carter bir nefilim izini araştırırken yanıma gelmişti. Ama bu imkânsızdı. O imzanın nerede oluştuğunu hatırlayamıyordum ama yakınlarda değildi.

Roman Carter'a işaret verip sonra da bu kadar çabuk daireme gelmiş olamazdı.

Müdahale etmemenin çok fazla şey istemek olduğunu biliyordum. Suçlu tarafla biraz konuşacağım.

O zaman Roman'ın neden Carter'ı alt edebileceğini düşündüğünü, melekten daha az güce sahip olmanın neden endişe yaratmayacağını anladım. Bu farkındalık içime kurşun gibi çöktü, ağır ve soğuk. Yüzümden hangi ifadenin geçtiğinden emin değilim ama Roman'ınki birden şefkatle yumuşadı.

"Sorun nedir?"

"Kaç tane?" Ona fısıldadım. "Kaç ne?"

"Şehirde kaç tane nefilim var?"

Bölüm 23

"İki," dedi bir anlık tereddütten sonra. "Sadece iki." "Sadece iki," diye tekrarladım, *kahretsin* diye düşünerek. "Buna sen de dahil misin?"

"Evet."

Şakaklarımı ovuşturdum, Jerome ve Carter'ı şimdi uğraşmamız gereken iki nefilim olduğu konusunda nasıl uyarabileceğimi merak ediyordum. Kimse bu olasılıktan bahsetmemişti.

"Birinin bunu bilmesi gerekirdi," diye mırıldandım, Roman'dan çok kendime. "Birisi bunu hissetmiş olmalıydı... iki farklı nefilim imzası olmalıydı. Jerome sen olduğunu böyle anladı. Senin eşsiz bir imzan var, başka kimsede yok."

"Başka kimse yok," diye sırtarak kabul etti Roman, "kız kardeşim dışında." *Lanet olsun.*

"Jerome birden fazla kişiden bahsetmedi." Ani bir anlayışla göz kırpıttım. Jerome, kendi itirafına göre, aslında doğum sırasında etrafta değildi. "İkiz mi? Ya da... daha fazla?" Bildiğim kadarıyla baş iblis beşizlerin babası olabilirdi.

Roman başını salladı, benim çıkarımlarım karşısında hâlâ çok eğleniyordu. "Sadece ikizler. Sadece ikimiz."

"Yani bu bir aile oyunu mu? İkiniz birlikte yollara düştünüz, şehir şehir dolaşıp ortalığı kasıp kavurdunuz..."

"Öyle göz alıcı bir şey değil, aşkım. Genelde sadece ben olurum. Kız kardeşim dikkat çekmemeye çalışır-işine ve hayatını yaşamaya daha çok zaman ayırır. Büyük entrikalara pek bulaşmaz."

"O zaman onu bu işe nasıl bulaştırdın?" Yine Erik'in sözlerini, çoğu nefilimin nasıl yalnız bırakılmak istediğini düşündüm.

"O burada yaşıyor. Seattle'da. Onun bölgesindeyiz, bu yüzden onu benimle birlikte son cinayete katılmaya ikna ettim. Daha küçük ölümsüzlerle ilgili hiçbir şeyle ilgilenmiyordu."

"Beni dövmek dışında," diye belirttim.

"Bunun için üzgünüm. Sanırım onu kızdırdınız."

"Onu tanımıyorum bile," diye haykırdım, hangisinin daha kötü olduğunu merak ediyordum: bana aşık bir nefilim mi yoksa kin tutan bir nefilim mi?

Sadece gülümsedi. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım." Bana dokunmak için uzandı, neredeyse gelişigüzel bir şekilde, ve ben geri çekildim, gülümsemesinin kaymasına neden oldum. "Şimdi sorun ne?"

"Ne demek istiyorsun? Bunu benim üzerime atıp sonra da

Aramızdaki her şeyin iyi olmasını mı bekliyorsun?"

"Neden olmasın? Dürüst olmak gerekirse, endişelenecek ne kaldı ki?" İtiraz etmek için ağzımı açtım ama ben konuşmadan o devam etti: "Sana daha önce de söyledim, sana ya da arkadaşlarından birine zarar vermeyeceğim. Listemde kalan tek kişi senin tanımadığın ya da umursamadığın biri. O kadar. Hikayenin sonu."

"Öyle mi? Sonra ne olacak? Carter'ı öldürdükten sonra mı?"

Omuz silkti. "O zaman giderim. Bir süre takılacak bir yer bulurum. Muhtemelen yine öğretmenlik yaparım." Bana doğru eğildi, bakışlarımı tuttu. "Benimle gelebilirsin, biliyorsun."

"Ne?"

"Bunu bir düşün." Hevesle konuştu, her kelimedede heyecanı artıyordu. "Sen ve ben. Yerleşebilir ve yapmaktan hoşlandığın her şeyi yapabilirsin - kitaplarını, dansını - hayatını mahvedecek ölümsüz politikalar olmadan."

Alay ettim. "Pek sayılmaz. Succubus olmayı bırakamam ki. Hayatta kalmak için hâlâ sekse ihtiyacım var."

"Evet, evet, hâlâ ara sıra kurbanların peşine düşmek zorunda kalacağını biliyorum ama aradaki zamanları bir düşün. Sen ve ben. Birlikte. İncitmekten endişe duymayacağın biriyle birlikte olmak. Hayatta kalmak için değil, sadece zevk için biriyle birlikte olmak. Kotalarını tutturman için seni taciz edecek üstlerin yok."

Tam o sırada aklıma Seth geldi, bir yanım onunla "sadece zevk için" birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

Acı gerçekliğime geri dönerek Roman'a, "Öylece kaçıp gidemem. Seattle benim görev yerim. Hesap vermem gereken insanlar var; gitmeme izin vermezler."

Yüzümü ellerinin arasına alarak fısıldadı, "Georgina, Georgina. Seni onlardan koruyabilirim. Seni saklayacak gücüm var. Kendi hayatını yaşayabilirsin. Artık yukarıdaki bürokrasiye cevap vermek yok. Özgür olabiliriz."

O hipnotik gözler beni oltaya takılmış bir balık gibi yakaladı. Yüzyıllar boyunca ölümsüzlüğü acı verici bir şekilde yalnız yaşamış, kısa süreli bir ilişkiden diğerine atlamış, fazla derinleşen her bağlantıyı sonlandırmıştım. Şimdi, Roman buradaydı. Ondan etkilenmişim ve onu kendimden uzaklaştırmak zorunda değildim. Fiziksel temas yoluyla ona zarar veremezdim. Birlikte olabilirdik. Birlikte uyanabilirdik. Sonsuzluğu birlikte yaşayabilirdik. Bir daha asla yalnız kalmak zorunda kalmayacaktım.

Özlem içimde kabardı. Onu istedim. Tanrım, bunu istiyordum. Jerome'un "her zaman, her serseri" baştan çıkarma politikam yüzünden beni azarlamasını duymak istemiyordum. Eve gelip birine günümü anlatmak istiyordum. Hafta sonları dansa gitmek istiyordum. Birlikte tatil yapmak istedim. Üzgün olduğumda, dünyanın iniş çıkışları beni çok zorladığında birinin bana sarılmasını istedim.

Sevecek birini istedim.

Sözleri içimde parladı, kalbimi delip geçti. Yine de onların sadece kelimeler olduğunu biliyordum. Sonsuzluk uzun bir zaman; sonsuza kadar saklanamazdık. Sonunda bulunacaktık ya da Roman nihayet "protesto" görevlerinden birinde yok edildiğinde, ifşa olacaktım ve cevap vermem gereken bir sürü öfkeli şeytan olacaktı. Bana bir çocuğun hayalini, kısa ömürlü, mahkum bir koşu ile pratik olmayan bir fantezi sunuyordu.

Dahası, Roman'la kaçmak onun bu çılgın planının sonucuna razı olmak anlamına geliyordu. Mantıksal olarak, onun öfkesini ve karşılık verme arzusunu anlayabiliyordum. Sadece sıradan bir hayat yaşamak isteyen kız kardeşi için - anlaşılmasa da - benden nefret etse de - üzülüyordum. Yıllar boyunca katliamlara, kan dökülmesine, bugün kimsenin adını ve kültürünü hatırlamadığı insan topluluklarının yok oluşuna tanık olmuştum. Bu uzun bin yıl boyunca tekrar tekrar bununla yaşamak, her zaman kaçmak, sadece bir doğum kazası yüzünden saklanmak... evet, belki ben de sinirlenirdim.

Yine de, bunu ölümsüzlerin rastgele öldürülmesi için yeterli bir neden olarak göremiyordum, sadece "bir noktayı kanıtlamak" için. Bu ölümsüzleri şahsen tanıyor olmam durumu daha da kötüleştiriyordu. Carter'ın tavrı beni hâlâ tedirgin ediyordu, evet, ama hayatımı kurtarmıştı ve onunla geçirdiğim günler dayanılmaz olmamıştı. Eğer bir şey varsa, Roman meleği övmelidir. Nefilimlerin en büyük şikâyeti, ölümsüzlerin arkaik kurallar ve roller dizisine kilitlenip kalmalarıydı ama Carter bu kalıbı kırmıştı: varsayımsal düşmanlarıyla dostluğu seçen bir melek. O ve Jerome, Roman'ın savunduğu türden asi, uyumsuz bir yaşam tarzını simgeliyordu.

Ne yazık ki bu nefilimi caydırmaya yetmedi. Acaba ben yapabilir miyim?

"Hayır," dedim ona. "Bunu yapamam. Sen de yapmak zorunda değilsin." "Neyi yapmak zorunda değilim?"

"Bu komplo. Carter'ı öldürmek. Bırak gitsin. Bırak gitsin. Şiddet sadece daha fazla şiddeti doğurur, barışı değil."

"Üzgünüm, aşkım. Yapamam. Benim türüm için huzur yok."

Uzandım ve yüzüne dokundum. "Bana öyle diyorsun ama gerçekten ciddi misin? Beni seviyor musun?"

Nefesini tuttu ve birden onun da benim gözlerimden benim kadar hipnotize olabileceğini fark ettim. "Evet, biliyorum."

"O zaman beni seviyorsan bunu benim için yap. Uzaklaş. Seattle'dan uzaklaş."

Eğer yaparsan ben de seninle gelirim."

Kelimeler dudaklarımdan dökülene kadar bunu kastettiğimi fark etmemiştim. Kaçmak bir çocuğun hayalimdi, doğru, ama olabilecekleri önleyebilirsem buna değecekti.

"Ciddi misin?"

"Evet. Beni güvende tutabildiğin sürece."

"Seni güvende tutabilirim, ama..."

Benden uzaklaştı ve bir elini şaşkınlıkla saçlarında gezdirerek etrafta volta attı.

"Çekip gidemem," dedi sonunda bana. "Senin için dünyada neredeyse her şeyi yaparım ama bunu yapamam. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin. Ölümsüzlüğün sana karşı acımasız olduğunu mu düşünüyorsun? Sürekli kaçmanın, sürekli arkanı kollamanın nasıl bir şey olduğunu bir düşünsene. Ben de en az senin kadar yuva kurmakta zorlanıyorum. Kız kardeşim için Tanrı'ya şükürler olsun. O sahip olduğum tek kişi, hayatımdaki tek dayanak. Sevdiğim tek kişi - en azından sana kadar."

"O da bizimle gelebilir..."

Gözlerini kapattı. "Georgina, annem hâlâ hayattayken - bin yıl önce - diğer bazı nefilimler ve anneleriyle birlikte bir kampta yaşıyorduk. Sürekli kaçıyor, bizi takip edenlerin önüne geçmeye çalışıyorduk. Bir gece... Asla unutmayacağım. Bizi buldular ve yemin ederim, Kıyamet asla bu kadar korkunç olamazdı. Bunu kimin yaptığını bile bilmiyorum. Melekler, iblisler ya da her neyse. İşin aslına bakarsanız hepsi aynı aslında. Güzel ve korkunç."

"Evet," diye fısıldadım. "Onları gördüm."

"O zaman ne yapabileceklerini biliyorsun. İçeri daldılar ve herkesi yok ettiler. Kim olduğu önemli değildi. Nefilim çocukları. İnsanlar. Herkes bir yük olarak görülüyordu."

"Ama sen kaçtın?"

"Evet. Biz şanslıydık. Çoğu şanslı değildi." Bana bakmak için geri döndü. Kalp ağrısı gözlerimin yanmasına neden oldu. "Şimdi anlıyor musun? Bunu neden yapmak zorunda olduğumu anlıyor musun?"

"Sadece daha fazla kan dökülmesine neden oluyorsunuz."

"Biliyorum Georgina. Tanrı aşkına, biliyorum. Ama başka seçeneğim yok."

O zaman yüzünde, o kan dökülmesinin bir parçası olmaktan, çocukluğuna musallat olan aynı yıkıcı davranışın bir parçası olmaktan nefret ettiğini gördüm. Ama aynı zamanda buna ayrılmaz bir şekilde bağlı olduğunu da gördüm. Bundan kaçamazdı. Çok uzun yaşamıştı, benden çok daha uzun. Korku, öfke ve kanla geçen yıllar onu çarpıtmıştı. Bu oyunun bittiğini görmek zorundaydı.

Geçmişin beni ele geçirmesine izin vermemek için her gün savaşıyorum. Bazen ben kazanıyorum, bazen de o.

"Başka seçeneğim yok," diye tekrarladı, yüzü çaresizdi. "Ama senin var. İşim bittiğinde hâlâ benimle gelmeni istiyorum."

Bir seçim. Evet, bir seçeneğim vardı. Onunla Carter arasında bir seçim. Yoksa var mıydı? Bu noktada Carter'ı kurtarmak için yapabileceğim bir şey var mıydı? Carter'ı kurtarmak istiyor muydum? Bildiğim kadarıyla Carter yıllar boyunca iyilik adına sayısız nefilim çocuğunu katletmişti. Belki de Roman'ın vermek istediği cezayı hak ediyordu. İyi ve kötü, aptalca kategorilerden başka neydi ki? İnsanları kısıtlayan ve cezalandıran aptal kategoriler.

Onları kendi doğalarına, kontrol etmelerinin hiçbir yolu olmayan doğalarına nasıl tepki verdiklerine göre ödüllendirdi.

Roman haklıydı. Sistem kusurluydu. Sadece bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

İhtiyacım olan şey zamandı. Tüm bunları düşünmek için zamana, meleği ve nefilimi kurtaracak bir yol bulmak için zamana, eğer böyle bir şey mümkünse. Ama bu zamanı nasıl kazanacağımı bilmiyordum, hele de Roman orada durmuş bana bakarken ve birlikte kaçma fikriyle yanıp tutuşurken.

Zaman. Zamana ihtiyacım vardı ve onu nasıl elde edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Böyle bir durumda yardımcı olacak hiçbir gücüm yoktu. Roman benim bir tehdit olduğuma karar verirse, ona karşı savaşamazdım. *Bir nefilim sizden birini kolayca sudan çıkarabilir.* Hugh gibi ilahi ipleri ve sözleşmeleri çekemezdim, Cody ve Peter gibi insanüstü reflekslerim ve gücüm yoktu. Ben bir succubus'tum. Şekil değiştirdim ve erkeklerle seks yaptım. Hepsi bu kadardı.

Bu kadar.

Bölüm 24

"Eee?" Roman yumuşak bir sesle sordu. "Ne düşünüyorsun? Benimle gelir misin?" "Bilmiyorum," diye cevap verdim, yere bakarak. "Korkuyorum." Titrek bir nota sesimde asılı kaldı.

Yüzümü kendisine doğru çevirdi, belli ki endişeliydi. "Neyden korkuyorsun?" Kirpiklerimin arasından ona baktım. Ağırbaşlı bir hareketti. Savunmasız, Hatta. Karşı koymak zor. Umuyordum.

"Onlardan... onlardan. İstiyorum... ama sanmıyorum... asla özgür olabileceğimizi sanmıyorum. Onlardan saklanamazsın, Roman. Sonsuza kadar olmaz."

"Yapabiliriz," diye nefes aldı, kollarını bana doladı, kalbim korkumla şişti. Hiç direnmedim, vücudunu benimkine bastırmasına izin verdim. "Sana söyledim. Seni koruyabilirim. Yarın meleği bulacağım ve ertesi gün yola çıkacağız. Bu kadar kolay."

"Roman..." Ona baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, bir duyguya kapılmış birinin bakışları vardı yüzümde. Umut, belki. Tutku. Merak. Yüz ifadem onunkine de yansıdığını gördüm ve beni öpmek için eğildiğinde bu kez onu durdurmadım. Hatta ben de onu öptüm. Sadece öpüşmek için öpüşmeyeli uzun zaman olmuştu, dilinin nazıkçe ağzıma girmesi, elleri beni sıkıca tutarken dudaklarının dudaklarımı okşaması gibi hisler için.

Sonsuza kadar böyle öpüşebilirdim, herhangi bir succubus beslenmesinden yoksun olarak sadece fiziksel hissin tadını çıkarabilirdim. Muhteşemdi. Hatta sarhoş ediciydi. Hiç korku yoktu. Ancak Roman öpüşmekten fazlasını istiyordu ve beni oturma odamdaki halının üzerine çektiğinde de onu durdurmadım.

Belirgin bir sıcaklık ve özlem vücudunu doldurmuştu. Yine de, beni şaşırtan ve etkileyen bir kısıtlama göstererek üzerimde dikkatlice ve yavaşça hareket etti. Kendi ihtiyaçlarına hemen teslim olan o kadar çok erkekle yattım ki, görünüşe göre benim tatminimle ilgilenen birine sahip olmak düpedüz şaşırtıcıydı.

Hiçbir şekilde şikayet etmiyordum.

Vücudunu benimkine yasladı, böylece beni öpmeye devam ederken aramızda boşluk kalmadı. Sonunda ağzımdan kulağıma geçti, boynuma geçmeden önce diliyle ve dudaklarıyla kulağımda gezindi. Boynum her zaman en erojen yerlerimden biri olmuştur ve o zeki dil hassas cildimi yavaşça okşayıp tüylerimin diken diken olmasına neden olurken titreyen bir nefes verdim. Vücudumu onunkine doğru eğerek, isterse işleri hızlandırabileceğini söyledim ama acelesi yok gibiydi.

Aşağı, aşağı hareket etti, kumaş ıslanıp meme uçlarıma yapışana kadar gömleğimin narin tülünden göğüslerimi öptü. Gömleği tamamen üzerimden çekip çıkarabilmesi için doğruldum. Bu sırada eteğimi de sıyırdı, böylece üzerimde sadece külotum kaldı. Hâlâ göğüslerime odaklanmıştı ama öpmeye ve dokunmaya devam etti; yumuşak, tüylü öpücükler ile çiçek açan mor çürükler bırakmakla tehdit eden sert, ısırıcı öpücükler arasında gidip geliyordu. Sonunda aşağı doğru kayd, dilini karnımın pürüzsüz derisi boyunca takip etti ve nihayet uyluklarıma ulaştığında durakladı.

Bu sırada ben enkaz halindeydim, ağrıyor ve karşılığında onun bedenine dokunmak için yanıp tutuşuyordum. Ama ona uzandığımda, bileklerimi nazıkçe yere doğru itti. "Henüz değil," diye uyardı.

Sanırım burada geçirdiğim zamanla bir şeyler yapmam gerektiği için bu da iyi oldu. Satın almak, değil mi? Evet, öyleydi. Bir plan yapabilmek için erteliyordum. Daha sonra yapacağım bir plan.

"Eflatun," diye gözlemledi parmaklarını külotun üzerinde gezdirirken. Dayanıksızdı, ancak dantel ve şeffaf kumaş parçalarından oluşuyordu. "Kim tahmin edebilirdi ki?"

"Pembe ve eflatun ailesinden neredeyse hiç kıyafet giymem," diye itiraf ettim, "ama nedense bu renklerdeki iç çamaşırlarına bayılıyorum. Ve tabii ki siyah."

"Sana yakışıyor. Bunları istediğin zaman şekil değiştirebilirsin, değil mi?" "Evet, neden?"

Uzandı ve ustaca bir hareketle onları kopardı. "Çünkü yoluma çıkıyorlar."

Eğilerek kalçalarımı birbirinden ayırdı ve yüzünü kalçalarımın arasına gömdü. Dili dudaklarımin kenarlarında yavaşça gezindi ve sonra yanan, şişmiş klitorisimi okşamak için ileri atıldı. İnleyerek kalçalarımı kaldırdım ve ona doğru bastırdım, ağrıyan ihtiyacımın daha fazlasını karşılamaya çalıştım. Bir kez daha, beni yere geri itti, acele etmedi, dilinin beni daire içine almasına ve kızdırmasına izin verdi, beni daha yüksek ve daha yüksek bir zevke sürükledi. Ne zaman zirveye ulaşacak gibi olsam, geri çekiliyor ve dilini aşağıya doğru hareket ettirerek daha da ıslandığım içime girmesine izin veriyordu.

Sonunda boşalmama izin verdiğinde, bunu yüksek sesle ve çılgınca yaptım, beni tutup spazmlarım boyunca emmeye ve tatmaya devam ederken vücudum neredeyse çırpınıyordu. O zamana kadar o kadar hassas ve başım dönmüştü ki, dokunuşu neredeyse çok fazlaydı. Beni tekrar boşaltırken bile durması için ona yalvardığımı duydum.

Yavaşlayarak beni bıraktı ve geri çekildi, vücudumdaki mutluluk verici spazmların yavaşlamasını izledi. Aramızda kalsın, yaklaşık iki saniye içinde onun kıyafetlerini çıkardık ve vücudunu benimkinin üzerine koyarak çıplak teni çıplak tene bastırdı. Ellerim aşağı kayarak ereksiyonunu kavrayıp okşadığında, hissedilir bir mutlulukla iç çekti.

"Tanrım, Georgina," diye nefes aldı, gözleri benimkilerdeydi. "Aman Tanrım. Seni ne kadar istediğimi bilemezsin."

Öyle değil mi?

Onu kendime doğru yönlendirdim ve içime doğru kaydardım. Vücudum ona açıldı, onu özlediğim bir parçam gibi karşıladı ve uzun, kontrollü vuruşlarla içime girip çıktı, yüzümü izledi ve her açının ve hareketin beni nasıl etkilediğini ölçtü.

Zaman kazanıyorum, diye düşündüm bilgece, ama bileklerimi yere sabitleyip her hamlesinde bedenimin sahibi olduğunu iddia ederken, kendime yalan söylediğimi biliyordum. Bu Jerome ve Carter'ı uyarmak için zaman kazanmaktan daha fazlasıydı. Bu benimle ilgiliydi. Bencilceydi. Son birkaç haftadır sürekli Roman'ı arzuluyordum ve şimdi ona sahiptim. Sadece bu da değil, tam olarak söylediği gibiydi: burada hayatta kalmak yoktu, sadece zevk vardı. Daha önce başka ölümsüzlerle seks yapmışım ama uzun zamandır yapmamıştım. Kafamda başka birinin düşüncelerinin olmamasının, sadece kendi hislerimin tadını çıkarmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.

Alıştırılmış bir ritimle hareket ettik, sanki bedenlerimiz bunu her zaman birlikte yapıyormuş gibi. Bu kontrollü vuruşlar daha vahşi, daha az hassas hale geldi. Daha sert ve daha şiddetli bir şekilde kendini içime soktu, sanki zemini delip geçecekti. Birisi çok gürültü yapıyordu ve uzaktan onun ben olduğumu fark ettim. Etrafımda olan bitenin, tutarlı düşüncenin izini kaybediyor gibiydim. Sadece bedenimin tepkisi, beni tüketen ve ateşe veren ve hala daha fazlasını talep etmeme neden olan inşa gücü vardı. Tamamlanmayı arzuladım ve onu teşvik ettim, bedenimi onunkiyle buluşmak için yukarı kaldırdım ve etrafındaki kasları sıktım.

Daha da sıkılaştığımı hissedince nefesi kesildi. Gözleri neredeyse ilkel bir tutkuyla yanıyordu. "Tekrar boşaldığını görmek istiyorum," diye haykırdı. "Benim için gel."

Nedeni ne olursa olsun, beni bitirmek, o baş döndürücü coşkunun kenarına sürüklemek için sadece bu komut yeterli oldu. Daha yüksek sesle haykırdım, boğazım çoktan boğuklaşmıştı. Nasıl bir ifade takınırsam takınayım, bu onu kendi bitişine sürüklemeye yetti. Dudakları ayrılırken hiç ses çıkmadı ama gözlerini kapadı ve zevkten titreyerek son bir sert hamleden sonra kendini içimde tuttu.

İşini bitirdiğinde, vücudu hala orgazmın gücüyle titriyordu, terli ve tatmin olmuş bir halde sırtüstü yuvarlandı. Ona doğru döndüm, parmaklarımı göğsünde gezdirdim, vücudunun yağsız kaslarına ve bronzlaşmış etine hayranlıkla baktım.

"Çok güzelsin," dedim ona, bir meme ucunu ağzıma alarak.

"Sen de o kadar kötü değilsin," diye mırıldanarak saçlarımı okşadı. Ter vücudumdan da akıyor, bazı teller nemleniyor ve normalden daha fazla kıvrılıyordu. "Bu sen misin? Gerçek şeklin mi?"

Soru karşısında şaşırarak başımı salladım. Dudaklarımı boynuna kadar takip ettim. "Succubus olduğumdan beri o vücudu sadece bir kez giydim. Uzun zaman önce." Öpüşmenin ortasında duraksayarak sordum, "Farklı bir şey mi istiyorsun? Olmamı istediğin her şey olabilirim, biliyorsun."

Beyaz dişlerini göstererek sırttı. "Bir succubus'u sevmenin avantajlarından biri, şüphesiz." Doğrulup beni kollarının arasına aldı ve ağırlığın etkisiyle hafifçe sallanarak ayağa kalktı. "Ama hayır. Bana başka bir yüzyılda sorarsan belki farklı bir cevabım olabilir. Şimdilik, bu beden hakkında öğrenmem gereken daha çok şey var."

Beni yatak odama götürdü, orada daha yavaş, biraz daha medeni bir şekilde seviştik, vücutlarımız sıvı ateş şeritleri gibi birbirine dolanıyordu. Başlangıçtaki hayvanseverlik bir şekilde tatmin edildiğinden, artık daha uzun süre oyalanıyor, her birimizin vücudunun verdiği farklı tepkileri keşfediyorduk. Gecenin çoğunu bir düzen içinde geçirdik: yavaş ve sevgi dolu, hızlı ve öfkeli, dinlen, tekrarlar. Saat üç civarında yorgun düştüm ve sonunda uykuya teslim oldum, başımı göğsüne yasladım, aklımın arkasındaki rahatsız edici endişeleri görmezden geldim.

Birkaç saat sonra uyandım, bir önceki gecenin olayları daha keskin bir netlikle bana çarparak geri dönerken dimdik oturdum. Bir Nephilim'in kollarında uyumuştum. Savunmasızlıktan bahsediyorum. Yine de... işte buradaydım, hâlâ hayattaydım.

Roman yanımda yatıyordu, rahat ve sıcaktı, Aubrey de ayaklarının dibindeydi. İkisi de yorgun, kısık gözlerle bana bakıyor, ani hareketimi merak ediyorlardı.

"Sorun nedir?" diye sordu, esnemesini bastırarak.

"Hiçbir şey," diye onu temin ettim. Tutkudan uzaklaştığımda kendimi biraz daha net düşünebilir buldum. Ben ne yapmıştım? Roman'la yatmak bana zaman kazandırmış olabilirdi, ama bu çılgın durumdan bir çıkış yolu bulmaya daha yakın değildim.

Orada yatarken Carter'ın nergislerini gördüm ve onlar beni bir karar vermeye itti. Çiçeklerin kendileri sadece küçük bir eylemin parçasıydı, ama onlarla ilgili bir şey bana Roman'ın Carter'ı öldürmesine seyirci kalamayacağımı fark ettirdi. Risk ne olursa olsun, başarısızlık olasılığı ne olursa olsun harekete geçmeliydim. *Hepimizin zayıflık anları vardır. Asıl önemli olan onlardan nasıl kurtulduğumuzdur.*

Nefilimi sevip sevmemem ve melekten nefret edip etmemem önemli değildi, ikisi de tamamen doğru değildi. Bu daha çok benimle, nasıl bir insan olduğumla ilgiliydi. Hayatta kalabilmek için yüzyıllar boyunca insanlara zarar vermişim, çoğu zaman da yıkıcı bir şekilde ama ne kadar asil bir amaç için olursa olsun, önceden planlanmış bir cinayetin parçası olamazdım. Hayatımın o aşamasına gelmemiştim. Henüz gelmemiştim.

Aniden gelen gözyaşlarımı kırıştırdım, yapmam gereken şey beni bunaltmıştı. Roman'a yapmam gereken şey.

"O zaman uyumaya devam et," diye mırıldandı, bir elini belimden kalçama kadar vücudumda gezdirirken.

Evet, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Zor bir ihtimaldi, sağlam bir plan sayılmazdı ama Roman'ın o anki gafil ruh halinden faydalanmak için aklıma başka bir şey gelmiyordu.

"Gelemem," diye açıkladım yataktan kalkmaya başlarken.

"Çalışmak zorundayım." Gözleri daha da açıldı. "Ne? Ne zaman?"

"Açıyorum. Yarım saat içinde orada olmam gerekiyor." Dehşete kapılmış bir halde doğrulup oturdu. "Bütün gün mü çalışıyorsun?" "Evet."

"Sana yapmak istediğim birkaç şey daha vardı," diye mırıldandı, bir kolunu belime dolayarak beni geri çekti ve bir göğsümü avucunun içine aldı.

Kendimi tutkuya kaptırmış gibi yaparak ona yaslandım. Pekala, tam olarak numara yapmıyordum.

"Mmm..." Yüzümü ona doğru çevirdim ve dudaklarımızı birbirine değdirdim. "Belki hasta olduğumu söyleyebilirim... Buna inanacaklarından değil. Ben asla hasta olmam ve bunu bilirler."

"Siktir et onları," diye mırıldandı, beni yatağa geri itti, elleri daha da cesaretlendi. "Onları becer ki seni tekrar becerebileyim."

"O zaman bırak beni," diye güldüm. "Bu şekilde arayamam."

İsteksizce beni bıraktı ve yataktan kayarak çıktım, çıkarken de ona sıırıttım. Beni aç gözlerle izledi, avını ölçen bir kedi gibi. Dürüst olmak gerekirse, bu hoşuma gitmişti.

Oturma odasına girip taşınabilir telefonumu elime aldığımda bu arzu hızla endişeye dönüştü. Tüm oda kapılarını açık bırakmış, Roman'ın telaşlanmasına mahal vermemek için olabildiğince rahat ve rahat davranmışım. Beni muhtemelen oturma odasından duyabileceğini bildiğimden, Jerome'un cep telefonu numarasını çevirirken sözlerimi zihinsel olarak prova ettim.

Ancak şaşırtıcı olmayan bir şekilde iblis cevap vermedi. Lanet olsun ona. İstedğim zaman kullanamayacaksam aramızdaki bağın ne faydası vardı? Bunu tahmin ettiğim için bir sonraki seçeneğimi denedim: Hugh. Eğer cep telefonunun sesli mesajını alırsam, şansım kalmazdı. Ofis numarasını aramak ve sekreterlerinin arasından geçmek zorunda kalırsam planımı uygulayamazdım.

"Ben Hugh Mitchell." "Hey,

Doug, ben Georgina."

Bir duraklama. "Az önce bana Doug mı dedin?"

"Bakın, bugün gelemem. Sanırım etrafta dolaşan şu böceğe yakalandım."

Roman yatak odamdan çıktı ve buzdolabıma doğru ilerlerken ona gülümsedim. Bu sırada Hugh saçmalıklarına anlam vermeye çalışıyordu.

"Ah, Georgina... Sanırım yanlış numarayı aradın."

"Hayır, ben ciddiym Doug, o yüzden bana ukalalık yapma. İçeri giremem, tamam mı?"

Ölüm sessizliği. Sonunda Hugh, "Georgina, iyi misin?" diye sordu. "Hayır. Bunu sana zaten söyledim. Bak, bunu iletir misin?" "Georgina, neler oluyor-"

"Eminim bir yolunu bulursunuz," diye devam ettim, "ama bensiz olmak zorunda. Yarın gelmeye çalışacağım."

Bağlantıyı kestim ve başımı sallayarak Roman'a baktım. "Doug'ın orada olduğu anlaşılıyor. Bana kesinlikle inanmadı."

"Seni çok iyi tanıyor, ha?" diye sordu bir bardak portakal suyu içerken.

"Evet, ama şikayet etmesine rağmen beni koruyacaktır. O iyi biri. Bu."

Telefonu kanepeye fırlattım ve Roman'a yaklaştım. Daha fazla dikkat dağıtma zamanı. Hugh'un durumu tam olarak kavrayacağından şüpheliydim ama en azından bir şeylerin yolunda gitmediğini varsayardı. Geçmişte de belirttiğim gibi, insan bir ölümsüz kadar uzun yaşayıp aptal olamazdı. Bir şeylerden şüphelenecek ve umarım Jerome'un peşine düşecektir. Şimdi benim işim süvariler gelene kadar nefilimi meşgul etmekte.

"Peki bana yapmak istediğin tam olarak neydi?" Mırıldandım.

Anlaşıldığı üzere birçok şey. Kendimizi yatak odamda bulduk ve Hugh harekete geçene kadar beklemenin korktuğum kadar zor olmadığını anladım. Roman'dan bu kadar keyif aldığım için içimde hafif bir suçluluk duygusu vardı, özellikle de kararımı verip yardım çağırdıktan sonra. Sayısız ölümsüzü öldürmüştü ve yakın bir arkadaşımın üzerinde emelleri vardı. Yine de duygularıma engel olamıyordum. Ondan etkileniyordum -hatta uzun zamandır etkileniyordum- ve yatakta gerçekten çok iyiydi.

"Sen kollarımdayken sonsuzluk o kadar da kötü görünmüyor," diye mırıldandı daha sonra, ben ona doğru kıvrılırken saçlarımı okşadı. Yüzümü ona doğru çevirdiğimde gözlerinde kasvetli bir ifade gördüm.

"Sorun nedir?"

"Georgina... sen... gerçekten bu meleği yalnız bırakmamı istiyor musun?"

"Evet," diye ağızımdan kaçırdım bir anlık şaşkınlıktan sonra. "Zarar vermeni istemiyorum. başka biri."

Konuşmadan önce uzun bir süre beni inceledi. "Dün gece bana sorduğunda, yapabileceğimi düşünmedim. Bu işin peşini bırakabileceğimi sanmıyordum. Şimdi... seninle birlikte olduktan sonra... böyle olmak. Sadece önemsiz görünüyor. Belki de önemsiz doğru kelime değil. Yani, bize yaptıkları korkunçtu... ama belki de onların peşinden gitmeye devam edersem, kazanmalarına izin vermiş olurum. Onların dediği gibi olurum. Hayatımın parametrelerini dikte etmelerine izin veririm. Sanırım uyumsuzluğa uymuş olurum ve gerçekten önemli olan şeyleri kaçıırım. Sevmek ve aşık olmak gibi."

"Ne diyorsun sen?"

Yanağımı okşadı. "Diyorum ki, yapacağım aşkı. Geçmiş, bugünümü yönetemeyecek. Senin için çekip gideceğim. Sen ve ben. Bugün gideceğiz ve tüm bunları geride bırakacağız. Bir yerde bir ev bulup birlikte bir hayata başlarız. Gidebiliriz.

Vegas."

Kollarının arasında kaskatı kesildim, gözlerim büyüdü. Aman Tanrım.

Kapım çalındı ve neredeyse üç metre zıplayacaktım. Sadece kırk dakika kadar geçmişti. *Hayır, hayır*, diye düşündüm. Çok erkendi. Özellikle de bu ani dönüşün ışığında. Hugh bu kadar hızlı hareket edemezdi. Ne yapacağımı bilemedim.

Roman bir kaşını kaldırdı, her şeyden çok merak ediyordu. "Birini mi bekliyorsun?"

Kalbimin hızla çarpmasını gizlemeye çalışarak başımı salladım. "Doug her zaman gelip beni almakla tehdit ederdi," diye şaka yaptım. "Umarım sonunda harekete geçmeye karar vermemiştir."

Yataktan kalkıp dolabıma gittim, vücudumdaki her siniri soğukkanlı görünmeye zorladım. Koyu kırmızı bir kimono giydim, bir elimi bilinçsizce dağınık saçlarımda gezdirdim ve Roman'ın görüş alanından çıktıktan sonra hiperventilasyon geçirmemeye çalışarak oturma odasına doğru yürüdüm. *Tanrım*, diye düşündüm kapıya yaklaşırken. *Ne yapacağım ben? Ne yapacağım-Seth?*

Yazar dışarıda duruyordu, elinde bir fırın kutusu vardı, kendi yüzünde de şüphesiz benimki kadar şok ifadesi vardı. Gözlerinin hızla boyumdan yukarı kayışını izledim ve birden bornozumun ne kadar kısa olduğunu ve yapışan ipeğin ne kadar çok şeyi ortaya çıkardığını fark ettim. Gözlerini yüzüme dikti ve yutkundu. "Merhaba. Ben... yani..."

Komşularımdan biri yanımdan geçerken beni bornozla görünce durup baktı. Seth'i yüzümü buruşturarak "İçeri gel," diye çağırdım ve kapıyı arkasından kapattım. Ölümsüzlerden oluşan bir süvari alayı beklerken, şimdi her zamankinden daha şaşkın hissediyordum.

"Özür dilerim," dedi sonunda, gözlerinin bedenime kaymasını engellemeye çalışarak. "Umarım seni uyandırmamışımdır..."

"Hayır...hayır...sorun değil..."

Doğal olarak Roman ortaya çıkmak için o anı seçti ve yatak odamdan koridora sadece boxer'la geldi. "Ne var ne yok, nasıl gidiyor? Seth, değil mi?"

"Doğru," dedi Seth, benden Roman'a ve sonra tekrar bana bakarak. O bakışın ardından nefilimler, ölümsüzler ya da Carter'ı kurtarmak umurunda değildi. Tek düşünebildiğim bunun Seth'e nasıl görüneceğiydi. Zavallı Seth, onunla tanıştığımdan beri bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı ama yine de duyarsızlığım yüzünden defalarca incinmeyi başarmıştı - talihsiz bir dizi koşuldan bahsetmiyorum bile. Ne diyeceğimi bilemedim; görünüşe göre ben de onun kadar mahcup hissediyordum. Beni böyle görmesini, tüm yalanlarımın ve tutarsız sinyallerimin gün ışığına çıkmasını istemiyordum.

"Kahvaltı mı o?" diye sordu nefilim neşeyle. Aramızda rahat olan tek kişi oydu.

"Ha?" Seth hâlâ kelimelerle ifade edilemeyecek kadar şaşkın görünüyordu. "Ah evet." Kutuyu sehpanın üzerine koydu. "Sende kalsın. Bu bir kahveli kek. Akçaağaç cevizli. Bana gelince... Ben gidiyorum... Ben şimdi gidiyorum. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. İzin günün olduğunu biliyordum ve düşündüm ki... Bilmiyorum. Dün söylemiştin. Aptalcaydı. Aramalıydım. Aptalcaydı. Özür dilerim."

Dönmeye başladı ama olan olmuştu. Tüm olası senaryolar arasında, kısa konuşan Seth'in saçmalamayı seçtiği senaryo buydu. *İzin günün olduğunu biliyordum*. Kahretsin. Roman bana döndü, yüzündeki kuşku gözlerimin önünde öfkeye dönüştü.

"Kimi," diye soluk soluğa bağırdı, sesi öfkesinden güçlkle çıkıyordu, "kimi aradın? Kimi aradın lan sen?"

Geriye doğru adım attım. "Seth, çık dışarı!"

Çok geç kalmıştım. Jerome'un benim üzerimde kullandığına hiç benzemeyen bir güç dalgası hem Seth'e hem de bana çarparak bizi oturma odamın duvarına doğru itti.

Roman bize doğru yürüdü, gözleri mavi alev gibi parlayarak bana baktı. "Kimi aradın?" diye kükredi. Cevap vermedim. "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Bizden uzaklaşarak telefonumu aldı ve aradı. "Hemen buraya gelmeni istiyorum.... evet, evet, umurumda değil. Bırak onu." Adresimi okudu ve bağlantıyı kesti. Kimi aradığını sormama gerek yoktu. Biliyordum. Diğer nefilim. Kız kardeşi.

Elini saçlarının arasında gezdiren Roman, oturma odamda çılgınca volta atıyordu. "Kahretsin. *Lanet olsun*. Her şeyi mahvetmiş olabilirsin!" diye bağırdı bana. "Bunun farkında mısın? Bunun farkında mısın, seni yalancı kaltak? Bunu bana nasıl yapabildin?"

Cevap vermedim. Veremezdim. Hareket etmek, hatta konuşmak bile o psişik ağın içinde çok zordu. Seth'e bakamadım bile. Tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü sadece Tanrı bilirdi.

On dakika sonra bir kapı sesi daha duydum. Eğer ilahi bir lütf kalmış olsaydı, Jerome ve Carter beni kurtarmaya gelmeye hazır olurdu. Roman'ın kapıyı açmasını izlerken, bir succubus bile arada bir molayı hak ediyordur, diye düşündüm.

Helena içeri girdi. Oh, adamım.

"Tam zamanında," diye tersledi Roman, kapıyı arkasından çarparak. "Ne oluyor-" Sözlerini yarıda kesti, gözleri Seth ve ben. Roman'a dönerek onu ve boxer'ını bir kez daha gözden geçirdi. "Tanrı aşkına, şimdi ne yaptın sen?"

"Biri geliyor," diye tısladı, onun sorusunu duymazdan gelerek. "Hemen şimdi." "Kim?" diye sordu, elleri kalçalarında. Sesinde hiç törpü yoktu. ve inanılmaz derecede yetkin görünüyordu. Zaten nutkum tutulmamış olsaydı, onu görünce nutkum tutulurdu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Muhtemelen yüce efendimizdir. Birini aradı."

Helena dönüp bana yaklaştı ve tehlikeyi fark ettiğimde dehşet iliklerime kadar işledi. Helena diğer nefilim idi. Deli, dolandırıcı Helena. Birçok kez hakaret ettiğim, arkasından alay ettiğim ve çalışanlarını çaldığım Helena. Yüzündeki ifadeden, bana bakarken tüm bunları düşündüğü anlaşılıyordu.

"Alanı bırak," diye Roman'a çıkıştı ve bir an sonra güç bizi serbest bıraktığında Seth ve ben nefes nefese öne doğru yığıldık. "O haklı mı? Babamızı aradın mı?"

"Ben... kimseyi... aramadım..."

Roman hafifçe, "Yalan söylüyor," diye gözlemledi. "Kimi aradın Georgina?"

Cevap vermeyince yanıma geldi ve bana sert bir tokat attı, darbenin etkisiyle büyük bir *çatırtı* çıktı. Garip bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı, ama öyle olması gerekirdi. O gece sokakta beni döven kişi Helena'ydı. Kılık değiştirmeme rağmen Krystal Starz'a gittiğimde benim olduğumu anlamış olması gerektiğini o zaman fark ettim. İmzamı tanıyarak benimle oynamayı seçmiş, bana unvanlar ve atölye çalışmaları dayatırken harika bir geleceğe sahip olduğuma dair laflar etmişti.

"Her zaman zorsun, değil mi?" diye alay etti. "Yıllardır sana ve senin gibilere, yaşam tarzımla ve öğretilerimle alay edenlere katlanıyorum. Senin hakkında uzun zaman önce bir şeyler yapmalıydım."

"Neden?" Sesimin kontrolünü tekrar kazanarak yüksek sesle merak ettim. "Bunu neden yapıyorsun? Melekleri ve şeytanları bilen sen, onca insan varken... neden Yeni Çağ saçmalıklarını savunuyorsun?"

Bana sert sert baktı. "Gerçekten mi? İnsanları kendi hayatlarının kontrolünü ele geçirmeye, neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair suçluluk duygusuna kapılmak yerine kendilerini güç kaynağı olarak görmeye teşvik etmek saçmalık mı?" Cevap vermeyince devam etti: "İnsanlara kendilerini güçlendirmeyi öğretiyorum. Onlara günahı ve kurtuluşu bırakmayı, mutluluğu şimdi nasıl bulacaklarını öğretiyorum.

-*Bu dünyada. Doğru, bazıları... merak ve huşu yaratmak uğruna süslenmiş, ama amaçlara ulaşıldıktan sonra bunun ne önemi var? İnsanlar derslerimden kendilerini tanrı ve tanrıça gibi hissederek ayrılıyorlar. Bunu soğuk, ikiyüzlü bir kuruma satılmak yerine kendi içlerinde buluyorlar.*"

Bir yanıt oluşturmaya bile başlayamadım ve aklıma Helena ve Roman'ın tamamen aynı düşündükleri geldi, her ikisi de kendilerini doğuran sistemden memnun değillerdi, her biri farklı şekillerde ona karşı isyan ediyordu.

"Benim hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum. Hakkımda neler söylediğini duydum. O gece sana verdiğim malzemeleri attığını gördüm, şüphesiz benim deli, geveze bir Yeni Çağ kaçkını olduğumu düşünüyordun. Ve yine de... böyle biri için

Kendini beğenmiş bir şekilde kendinden emin, eleştirel bir şekilde kendini beğenmiş, tanıdığım en mutsuz insanlardan birisin. Oyundan nefret ediyorsunuz ama yine de oynuyorsunuz. Oynuyorsunuz ve savunuyorsunuz çünkü başka bir şey yapacak cesaretiniz yok." Başını salladı, kuru bir şekilde kıkırdadı. "Sana bu tahminleri vermek için medyum olmama gerek yoktu. Yeteneklisin ama bunu boşa harcıyorsun. Hayatını boşa harcıyorsun ve onu sefil ve yalnız geçireceksin."

"Olduğum şeyi değiştiremem," dedim ona öfkeyle, sözleri beni yaralamıştı. "Sistemin bir kölesi gibi konuştun."

"Siktir git," diye karşılık verdim. Birinin gururunun ve öz kimliğinin paramparça edilmesi, iyi bir noktaya değinilmiş olsa da, genellikle insanı mantıksız bir şekilde kızdırır. "Rahat bir köle, ucube bir ilahi piçten daha iyidir. Türünüzün soyunun tükenmek üzere olması hiç de şaşırtıcı değil."

Bana tekrar vurdu, bu sefer yumrukla birlikte nefilim gücünü de paketledi, sokaktaki o geceden farklı değildi. Çok acıttı.

"Seni küçük fahişe. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Bana tekrar vurmak için hamle yaptı ama Seth'in aniden kendini önüne itmesiyle durduruldu. "Kesin şunu," diye bağırdı. "Kesin şunu, hepiniz-"

Roman'dan mı yoksa Helena'dan mı geldiğini bilmediğim bir güç patlaması Seth'i odanın öbür ucuna, diğer duvara doğru itti. İrkildim. "Ne cüretle-" diye başladı Helena, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sen, ne yaptığın hakkında hiçbir fikri olmayan bir ölümlü."

Daha kelimeler ağzından çıkmadan ben harekete geçmişim bile. Seth'in istismara uğradığını görmek içimde bir şeyleri harekete geçirdi, umutsuz olduğunu bildiğim ama gerçekten engelleyemediğim öfkeli bir tepki. Helena'nın üzerine atıldım, aklıma gelen ilk şekle büründüm, şüphesiz daha önce Aubrey'i gördüğüm için: bir kaplan.

Dönüşüm sadece bir saniye sürdü ama insan bedenim genişledikçe, ayaklarım ve ellerim ağır, pençeli pençelere dönüştükçe cehennem gibi acıdı. Sürpriz unsuruna sahiptim, ama sadece bir anlığına, ona çarparak hafif bedenini yere düşürdüm.

Zaferim kısa sürdü. Dişlerimi onun boynuna geçiremeden, kasırgaya yakışır bir güç beni ondan alıp porselen dolabıma fırlattı. Bu darbe, Seth'le beni daha önce sıkıştıran darbeden on kat daha sertti ve arkamdaki cam ve kristal kırılıp parçalar etrafıma düşerek derimi keserken, acı beni normal şeklime döndürdü.

Çılgınca tekrar hareket ettim, boşuna olduğunu biliyordum ama bir şeyler yapmam gerekiyordu, savaş arzusuna çok kapılmışım. Bu sefer Roman'a doğru hamle yaptım, bedenimi bir şekle bürünmeye zorladım... şey, ne olduğunu bile bilmiyordum. Aklımda belirli bir form yoktu, sadece özellikler vardı: pençeler, dişler, pullar, kaslar. Keskin. Büyük. Tehlikeli. Kabusların yarattığı, gerçek bir cehennem zebanisi.

Ancak nefilimlere dokunmaya yaklaşmadım bile. Biri ya da ikisi birden beni sıçrayışımın ortasında fark edip geri fırlatarak Seth'in yanına indirdi.

Geniş gözleri dehşet ve merakla beni izliyordu. İçimdeki her siniri paramparça ederek acı içinde haykırmama neden olan güç şimşekleri bana çarptı. Yeni şeklimin postu beni sadece kısa bir süre korudu ve sonra acı ve yorgunluk dönüşümün kontrolünü kaybetmeme neden oldu. Başka bir güç ağı beni yerime sabitleyip artık hareket edemeyeceğimi garantilerken, ince insan bedenine geri döndüm.

Tüm şekil değiştirme atağım sadece bir dakika sürmüştü ve şimdi tamamen tükenmiş ve yıpranmış hissediyordum, Martin Miller gücümün rezervi sonunda kurumuştur. Cesaret buraya kadarmış. *Bir nephilim sizden birini kolayca sudan çıkarabilir.*

Roman alnındaki teri silerek, "İyi iş çıkardın Georgina," diye kıkırdadı. O da büyük bir güç harcamıştı ama harcayacak benden çok daha fazla gücü vardı. "Yiğitçe ama aptalca." Yanıma yaklaşarak beni baştan aşağı süzdü ve acı bir eğlenceyle başını salladı. "Enerjini nasıl kullanacağını bilmiyorsun. Kendini tüketmişsin."

"Roman... Çok üzgünüm..."

Enerjimin ne kadar düşük olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu. Bunu hissedebiliyordum. Sadece düşük değil, bomboştum. Tabiri caizse, dumanla çalışıyordum. Ellerime baktığımda, görünüşümün hafifçe titrediğini, neredeyse bir ısı serabı gibi parıldadığını gördüm. Bu kötü bir şeydi. Bir bedeni yeterince uzun süre giymek, orijinaliniz olmasa bile, birkaç yıl sonra kökleşir ve ben buna on beş yıldır sahiptim. Benim için ikinci doğaydı. Onu kendiminmiş gibi görüyordum; her zaman bilinçsizce geri döndüğüm şey buydu. Yine de şu anda ona tutunmak, doğduğum bedene geri dönmek için savaşıyordum. Bu kötüydü, çok kötüydü.

"Üzgün müsün?" Roman sordu ve yüzünde onu ne kadar incittiğini gördüm. "Hayal bile edemezsin."

Hepimiz aynı anda hissettik. Roman ve Helena dönüp birbirlerine endişeli bakışlar fırlattılar ve sonra ön kapım patlayarak açıldı. Nephilimler güçlerini kıyametin geldiği yöne doğru yönlendirirken beni tutan bağlar düştü.

İçeriye parlak bir ışık yayıldı, can yakacak kadar parlak bir ışık. Tanıdık bir ışık. Sokakta gördüğüm aynı korkunç şekil bir kez daha belirdi, ama bu sefer iki taneydiler. Ayna görüntüleri. Ayırt edilemez. Kimin kim olduğunu bilmiyordum ama Carter'ın bir hafta önce yaptığı gözlemi hatırladım: *tam formda bir melek çoğu varlığı korkutur - bir ölümlüyü öldürür...*

"Seth," diye fısıldadım, o görkemli manzaradan dönüp yazara baktım. Gözlerini dikmiş bakıyordu, kahverengi gözleri huşu ve korkuyla açılmıştı, ihtişam onu içine çekiyordu. "Seth, onlara bakma." Kıt gücümle parıldayan bir elimi kaldırdım ve yüzünü kendime çevirdim. "Seth, onlara bakma. Bana bak. Sadece bana."

Ötemizde bir yerde biri çılgılık attı. Dünya paramparça oluyordu. "Georgina..." diye nefes aldı Seth, nazikçe yüzüme dokunarak. "Neyin var?"

Seninle mi?"

Tüm irademi odaklayarak, bedenimi savaşmaya ve beni ilk tanıdığı şekle tutunmaya zorladım. Bu kaybedilen bir savaştı. Hatta ölmek üzereydim. Bu şekilde daha fazla hayatta kalamazdım. Seth bana daha da yaklaştı ve ben de etrafımızdaki kaos ve yıkım seslerini duymazdan gelerek tüm dünyayı, tüm algımı onun yüzüne odakladım.

Roman'ın güzel olduğunu söylemiştim ama o anda Seth'in yanında hiçbir şeydi. Seth, o uzun kirpikli, sorgulayan kahverengi gözleriyle, nezaketi tüm hareketlerinde kendini gösteriyordu. Seth, dağınık saçları ve hafif dağınık sakallarıyla, doğasını gizleyemeyen bir yüzü çerçevesliyordu, karakterinin gücü bana parlıyordu, ruhu sisli bir gecede bir fener gibiydi.

"Seth," diye fısıldadım. "Seth."

Bana doğru eğildi, onu daha da yakınıma çekmeme izin verdi ve sonra, cennet ve cehennem ötede öfkelenirken, onu öptüm.

Bölüm 25

Bazen bir rüyadan uyanırsınız. Bazen bir rüyanın içinde uyanırsınız. Ve bazen, arada bir, başka birinin rüyasında uyanırsınız. *"Eğer beni alıp götürmek ve aşk kölesi yapmak isteseydi, yapardım. kitaplarının ön kopyalarını aldığı sürece."*

İşini tutkuyla tartışırken Seth'e söylediğim ilk sözler. Seth'in benim hakkımdaki ilk izlenimi. Başım dik, saçlarım omzumun üzerinden savrulmuş. Her zaman hazırda bekleyen küstah bir söz. Ateş altında zarafet. İçine kapanık Seth'in asla toplayamayacağı ama imrendiği soğukkanlı bir sosyal güven. *Bunu nasıl yapıyor? Hiçbir şeyi kaçırmadan?* Daha sonra, beş sayfa kuralı hakkındaki abuk sabuk açıklamam, onun son derece sevimli bulduğu aptalca bir alışkanlıktı. Edebiyata değer veren, onu iyi bir şarap gibi gören başka biri. *Zeki ve derin. Ve güzel.* Evet, güzel. Şimdi kendimi Seth'in o gece beni gördüğü gibi görüyordum: kısa etek, açık saçık mor üst, bir kuşun tüyleri kadar parlak. Egzotik bir yaratık gibi, kitapçının kasvetli manzarasında umutsuzca yersizdim.

Tüm bunlar Seth'in içindeydi, bana karşı büyüyen hislerinin geçmişi şimdiki zamana karışıyordu ve ben her şeyi içime çekiyordum.

Sadece güzel değil. Seksi. Şehvetli. Her hareketi gelecek tutkuyu ima eden bir tanrıça ete kemiğe bürünmüştü. Elbisenin askısı omzumdan kayıyordu. Göğüs dekoltemde boncuk boncuk terler. Mutfağında sadece o saçma Black Sabbath gömleğiyle duruyordum. *Altında iç çamaşırı yok. Acaba o yanımdayken, dağınık ve evcilleşmemiş bir halde uyanmak nasıl olurdu?*

Hepsi içime döküldü. Gittikçe daha fazla.

Kitapçada beni izlerdi. Müşterilerle etkileşimimi izlemeyi severdi. Her şey hakkında bir şeyler biliyor gibi görünmemi severdi. Karakterleri için düşündüğü esprili diyaloglar hiç tereddüt etmeden dudaklarımdan dökülürdü. *İnanılmazdı. Gerçek hayatta böyle konuşan biriyle hiç karşılaşmadım.* İkinci el kitap satan dükkân sahibiyle yaptığım pazarlık. Utangaç, sessiz Seth'i içine çeken bir karizma, beni onun gözlerinde parlattı. Kendine daha çok güvenmesini sağladı.

Yine de duyguları içime akıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Elbette kurbanlarıma karşı bir çekim ve sevgi hissetmişim ama asla böyle bir sevgi, bana yönelik bir sevgi hissetmemiştim.

Seth seksi olduğumu düşünüyordu, evet. Beni arzuluyordu. Ama bu çiğ şehvet, daha yumuşak bir şeyle de yan yanaydı. Daha tatlı bir şey. Kayla kucağımda oturuyordu, saçlarını örerken küçük sarışın başını göğsüme yaslamıştı. Bir an için kucağımdaki kendi kızını düşünürken görüntüde kısa bir kayma oldu. *Vahşi ve*

Bir yandan esprili, diğerk yandan nazik ve kırılğan. Evindeki sarhoş halim. Beni yatağa götürürken, ben uyuduktan saatler sonra bile beni izlerken hissettiğı korumacılık duygusu. Zayıflığıı, kontrolümü ve muhakeme yeteneğimi kaybettiğim için beni daha az düşünmüyordu. Bu onun için duvarlarımı yıkmaktı, beni daha çok sevmesini sağlayan bir kusur belirtisiydi.

Gittikçe daha fazla içtim, çaresiz ve zayıflamış halim beni durduramadı.

"Neden biriyle çıkmıyor?" Seth, Cody'ye sordu. Cody mi? Evet, işte oradaydı, Seth'in aklının bir köşesinde. Bir anı. Cody gizlice Seth'e swing dersleri veriyordu, ikisi de bana söylemiyor, bunun yerine neden her zaman "bir yerlerde" olmaları gerektiğine dair belirsiz bahaneler uyduruyorlardı. Seth, benimle dans edebilmek ve bana daha yakın olabilmek için ayaklarını itaat ettirmek için çok çabalıyordu. *"Korkuyor,"* diye yanıtladı vampir. *"Aşkın acıya neden olduğunu düşünüyor."*

Aşk acıya neden olur.

Evet, Seth beni seviyordu. Hayal ettiğim gibi değil. Vazgeçirdiğimi sandığım yüzeysel bir çekim de değildi. Daha fazlasıydı, çok daha fazlası. Bir kadında hayal edebileceğı her şeye sahiptim: mizah, güzellik, zekâ, nezaket, güç, karizma, cinsellik, şefkat... Ruhu benimkini tanımış, kontrolsüzce bana doğru çekilmiş gibiydi. Beni, benim bile erişemeyeceğim bir duygu derinliğiyle seviyordu, ama inanın bana, denedim. Bunu istedim. Her şeyi hissetmek, içindeki o yanmayı emmek istedim. Onu tüketmek. Kendimi onunla ateşe vermek.

Georgina!

Uzaklarda bir yerde biri bana seslendi ama ben Seth'e kendimi kaptırmıştım. İçindeki gücü, bana karşı olan hisleriyle kaynaşmış bu gücü özümsemeye çok fazla dalmıştım. Öpüşmenin getirdiğı, hatta güçlendirdiğı duygular. Dudaklar yumuşak ve istekliydi. Aç. Talepkâr.

Georgina!

Seth ile bir olmak istedim. Buna ihtiyacım vardı. Beni doldurmasına ihtiyacım vardı... fiziksel, zihinsel, ruhsal olarak. Orada bir şey vardı... onun içinde gizlenmiş, tam olarak ulaşamadığım, arka planda asılı duran bir şey. Çoktan farkına varmış olmam gereken, kıskırtıcı bir bilgi parçası. *Sen benim hayatımsın.* Daha uzağa gitmem, daha fazlasına ulaşmam gerekiyordu. Benden ne sakladığını bulmalıyım. Bu öpücük benim yaşam çizgimdi, kendimden daha büyük bir şeyle bağlantımdı, hayatım boyunca acı çektiğim ama asla bilmediğim bir şeydi. Duramadım. Seth'i öpmeyi bırakamadım. Duramadım. Yapamadım-

"Georgina! Bırak beni!"

Sert eller beni Seth'ten ayırdı, sanki etim bedenimden kopuyordu. Kopan bağlantının acısıyla haykırdım, beni çeken ve tutan ellerle savaştım. Beni esir alan kişiyi pençeledim, o öpücüğün ardında gizlenen sırrı öğrenmeye ihtiyaç duydum, Seth'le olan birlikteliğimin bütünlüğünü arzuladım-

Seth.

Ellerim yere düştü ve gözümü kırpiştırarak dünyayı tekrar odak noktasına getirdim. Gerçeklik. Artık Seth'in kafasının içinde değildim; hâlâ dairemdeydim. İçime bir katılık hissi yerleşti ve vücudumun kaymasının durduğunu, formumun ballı kahverengi saçlı, kısa, ince bir kadına dönüştüğünü anlamak için aşağıya bakmama gerek kalmadı. Uzun zaman önce olduğum kız bir kez daha içime gömülmüştü ve elimden gelse asla dışarı çıkmayacaktı. Seth'in yaşam gücü artık içimden taşıyordu.

"Georgina," diye mırıldandı Hugh arkamdan, ellerini kollarımda gevşeterek. "Tanrım, beni korkuttun."

Odanın diğeri tarafına baktığımda Carter'ın her zamanki gibi üstü başı perişan bir halde Seth'in cesedinin üzerine eğildiğini gördüm.

"Aman Tanrım-" Ayağı fırladım ve onlara doğru ilerleyerek meleğin yanında diz çöktüm. Seth yerde yatıyordu, teni solgun ve nemliydi. "Oh Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. O...?"

Carter bana "Yaşıyor," dedi. "Zar zor."

Seth'in yanağını okşarken, sakalının ince altın kırmızısı bulanıklığını hissederken, gözlerimden yaşlar boşandığını hissettim. Nefesi sığ ve kesik kesik geliyordu. "Bunu yapmak istememiştim. Bu kadar çok şey almak istememiştim..."

"Yapman gerekeni yaptın. Kötü durumdaydın, ölebilirdin." "Ve şimdi Seth..."

Carter başını salladı. "Hayır. Atlatamayacak. İyileşme sürecine ihtiyacı olacak ama bunu atlatacaktır."

Elimi geri çektim, yarı korkuyla dokunuşumun Seth'e daha fazla zarar verebileceğini düşündüm.

Etrafıma göz gezdirirken dairemın darmadağınık halinin farkına vardım. Jerome'unkinden daha kötü görünüyordu. Parçalanmış porselenler ve camlar. Kırık masalar.

Devrilmiş sandalyeler ve kanepeler. Dengesiz kitaplık sonunda parçalara ayrılmıştı. Mutfaktan, Aubrey mutfak masasının altına çömelmiş, neler olduğunu merak ediyordu. Ben de merak ettim. Nefilim görünürde yoktu. Ne olmuştu ki? Gerçekten her şeyi kaçırmış mıydım? Yüzyılın destansı, ilahi savaşı ve ben bunu bir öpücük için mi kaçırmıştım? Kuşkusuz, gerçekten iyi bir öpücükü ama yine de...

"Diğeri herkes... nerede?"

"Jerome komşularınızla hasar kontrolü yapmaya gitti." "Bu kulağı hiç hoş gelmiyor."

"Standart uygulama. Doğauştüstü savaşlar pek sessiz olmaz, bilirsiniz. Biraz zihin silme işlemi yapacak ve yetkililere haber verilmediğinden emin olacak."

Bir sonraki sorumu sormaya korkarak yutkundum. "Peki ya... Peki ya Nefilim?"

Carter beni inceledi, gri gözleri beni uzun ve sert bir şekilde tutuyordu.

"Biliyorum, biliyorum," dedim sonunda, bakışlarına karşılık veremeyip yere bakarak. "On yıl ve şartlı tahliye yok, değıl mi? Onları yok ettin."

"Onlardan birini yok ettik."

Sertçe başımı kaldırdım. "Ne? Peki ya diğeri?" "O kaçtı."

O. Gözyaşlarım akmaya başladı; onları kontrol edemiyordum. *Senin için çekip gideceğim.* "Nasıl?"

Carter hayati istatistikler alır gibi bir elini Seth'in alnına koydu ve sonra bana döndü. "Her şey çok hızlı oldu. Biz diğeriyle uğraşırken o maskesini taktı ve o karmaşada görünmez oldu. Ve dürüst olmak gerekirse..." Melek önce kapalı ön kapıma, sonra da Hugh ve bana baktı.

"Ne?" Fısıldadım.

"Ben... Jerome'un onun kaçmasına izin vermediğine tam olarak ikna olmuş değilim. İki kişi beklemiyordu. Ben de beklemiyordum, gerçi geçmişe bakınca beklemem gerekirdi.

İlkini öldürdükten sonra..." Carter omuz silkti. "Bilmiyorum. Ne olduğunu söylemek zor."

"O zaman geri dönecek," diye fark ettim, Roman'ın kaçacağı düşüncesi içimde garip bir şekilde korku ve rahatlamayı harmanlıyordu. "Geri dönecek... ve benimle mutlu olmayacak."

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," diye gözlemledi melek. Yavaşça Seth'i kaldırdı ve devrilmiş kanepeme doğru yürüdü. Bir an sonra koltuk hiç dokunulmadan ters döndü ve kendini düzeltti. Carter Seth'i üzerine yatırdı ve konuşmaya devam etti. "Gerçekten dayak yedi, diğer nefilim. Gerçekten kötü bir dayak. Kendini bizden saklayacak gücü kaldığına inanamıyorum; hâlâ onu her an yeniden hissetmeyi bekliyorum. Eğer akıllıysa, şu anda olabildiğince hızlı ve bizden uzağa kaçıyor, bizim menzilimizden -herhangi bir ölümsüzün menzilinden- çıkıyor ki kalkanlarını indirip dinlenebilsin."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Hugh.

"Durumu kötü. İyileşmesi uzun zaman alacak. İyileştiğinde, buraya tekrar dönecek desteği olmadığını biliyor."

"Hâlâ benimle başa çıkabilir," diye not ettim, Roman'ın maçın sonunda bana duyduğu öfkeyi hatırlayınca ürperdim. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce birbirimizin kollarına sarılmış, tutkunun sancılara kapılmış olduğumuza inanmak zordu.

"Seni alt edebilir," diye kabul etti Carter. "Ama beni alamaz. Ya da Jerome'u. Kesinlikle ikimizi de alamaz. Sonunda buna karar verdiler. Bunu beklemiyorlardı. Birlikte çalışmamızı. Tek başınıza hiçbir tehdit oluşturmasanız bile, buraya pat diye gelmeniz onu duraksatacaktır."

Bunu hiç de güven verici bulmadım. Roman'ı düşündüm, tutkulu ve asi, her zaman sisteme karşı bir şeyler yapmaya hevesli. Bu kişilik tipi intikam almaya çok yatkındı. Onu kandırılmış, onunla sevişmiş ve sonra ona ihanet etmişim, bu da planlarının ve kız kardeşinin yok olmasıyla sonuçlanmıştı. *Kız kardeşim için Tanrı'ya şükürler olsun. O sahip olduğum tek kişi, hayatımdaki tek dayanak noktası.*

Carter'in önerdiği gibi duraklayabilirdi ama bu uzun sürmeyecekti. Bu konuda, ben

belli.

"Geri dönecek," diye fısıldadım, daha çok kendime. "Bir gün geri dönecek." Carter bana kararlı bir bakış attı. "O zaman onunla o zaman ilgileniriz."

Ön kapım açıldı ve Jerome içeri girdi. Düzgün ve temiz görünüyordu, kendi çocuklarıyla kıyamet savaşına girmiş gibi bir hali yoktu.

"Ev işleri bitti mi?" diye sordu Carter.

"Evet." İblisin gözleri Seth'e kaydı. "Yaşıyor mu?" "Evet."

Melek ve iblis o anda göz göze geldiler ve aralarında hissedilir bir sessizliğin hüküm sürdüğü gergin bir an yaşandı.

Jerome sonunda, "Ne tesadüf," diye mırıldandı. "Öldüğüne yemin edebilirdim. Ne güzel. *Mucizeler* her gün gerçekleşiyor. Sanırım artık onu temizlememiz gerekecek."

Ayağa kalktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni tekrar aramızda görmek çok güzel Georgie. Bu arada çok güzel görünüyorsun."

Ona ters ters baktım, yaptığı şakaya kızmıştım ve şu anda bana succubus büyüsünü verenin Seth'in enerjisi olduğunu biliyordum. "Onu 'silme' zorundayım da ne demek?"

"Ne düşünüyorsun? Gördüğü onca şeyden sonra çekip gitmesine izin veremeyiz. Bunu yaparken sana olan sevgisini de biraz azaltacağım; o senin için bir sorumluluk."

"Ne? Hayır. Bunu yapamazsın."

Jerome içini çekti, uzun süre ve çok acı çekmiş birinin yüz ifadesini takındı. "Georgina, az önce neye maruz kaldığı hakkında bir fikrin var mı? Temizlenmesi gerekiyor. Bizi öğrenmesine izin veremeyiz."

"Benden ne kadarını ondan alacaksın?" Seth'in anılarının parçaları -şimdi benim anılarım- kafamın içinde mücevherler gibi parıltıyordu.

"Senin hakkında geçici bir bilgiden daha fazlasına sahip olduğunu unutmasına yetecek kadar. Son birkaç haftadır işinde her zamankinden daha da ihmalkâr davranıyorsun." Bunun Seth'in suçu olduğunu pek düşünmüyordum; Roman'ın da yardımı olmuştu. "Onun yerine kafayı takacak ölümlü bir kadın bulursa ikiniz de çok daha iyi çalışırsınız."

Bir şekilde öne çıkmak istemiyor musun? Carter'ın sonsuzluk gibi gelen alaycı sorusu kafamın içinde fısıldadı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Beni diğerleriyle birlikte dışarı çıkarmak zorunda değilsin."

"Eğer zaten oradaysam, seni de temizleyebilirim. İlahi âlemlerin sakinlerine maruz kaldıktan sonra her zamanki gibi devam etmesine imkân yok. Sen bile bu konuda hemfikir olmalısın."

"Bazı ölümlüler bizi biliyor," diye karşı çıktım. "Erik gibi. Erik biliyor ve bunu kendine saklıyor."

Aslında birden fark ettim ki Erik de Helena'nın sırrını kendine saklamıştı. Yıllar boyunca onunla çalıştıktan sonra bunu anlamıştı ama asla

Bana sadece küçük ipuçları vererek tüm gerçeği ortaya çıkardı.

"Erik özel bir durum. Onun bir yeteneği var. Bunun gibi sıradan bir ölümlü bununla başa çıkamazdı." Jerome koltuğuma doğru yürüdü ve Seth'e ilgisiz bir şekilde baktı. "Böylesi daha iyi."

"Hayır. Lütfen," diye bağırdım, Jerome'a doğru koştum ve kolunu çektim. "Lütfen yapma."

Baş iblis bana döndü, karanlık gözleri soğuktu ve onu bu şekilde tutmaya cüret ettiğim için şok olmuştu. O an anladım ki, o bakışların altında kıvranırken, düşkün ve hoşgörülü ilişkimizde bir şeyler sonsuza dek değişmişti - küçük ama yine de önemli bir şey. Bunu neyin yaptığını bilmiyordum. Belki de Seth'ti. Belki de Roman'dı. Belki de tamamen başka bir şeydi. Tek bildiğim bunun gerçekleştiği idi.

"Lütfen," diye yalvardım, ne kadar çaresiz göründüğümü umursamadan. "Lütfen yapma. Beni ondan alma... onun aklından böyle çıkarma. İstedğin her şeyi yaparım. Her şeyi." Bir elimi gözlerime götürdüm, sakın ve kontrollü görünmeye çalışıyordum ama başarısız olduğumu biliyordum.

Jerome'un yüzünde tek bir kaş hafifçe kıpırdadı, bu onun ilgisini çektiğime dair tek ipucuydu. "Şeytanla anlaşma" terimi kolay ortaya çıkmamıştı; çok az şeytan bir pazarlığa karşı koyabilirdi.

"Bana ne önerebilirsin ki? Seks olayı sadece oğlumda işe yaradı, o yüzden şimdi denemeyi aklından bile geçirme."

"Evet," diye kabul ettim, ilerledikçe sesim daha da güçleniyordu. "Onun üzerinde işe yaradı. Her tür erkekte işe yarar. Ben iyiyim, Jerome. Senin bildiğinden daha iyiyim. Neden bu şehirdeki tek succubus olduğumu düşünüyorsun? Çünkü ben en iyilerden biriyim. Bu bunalıma girmeden önce... bu, bilmiyorum, bir süredir nasıl bir ruh halindeysem, istediğim her erkeğe sahip olabilirdim. Ve sadece güçleri ve yaşam güçleri için değil. Onları manipüle edebilirdim. Onlara istediğim her şeyi yaptırabilir, benimle tanışmadan önce hayal bile edemeyecekleri günahları işlemeye ikna edebilirdim. Ve onlar da bunu yapardı. Yaparlardı ve bunu yapmaktan hoşlanırlardı."

"Devam et."

Derin bir nefes aldım. "Her zaman her türlü serseriden bıktın, değil mi? Ben mi ihmalkârım? Bunu değiştirebilirim. Hisselerinizi hayal ettiğinizden daha yükseğe çıkarabilirim. Bunu daha önce yaptım. Tek yapman gereken Seth'in gitmesine izin vermek. Bırak anılarına dokunmayın. Hepsine."

Jerome bir an beni inceledi, aklı çalışıyordu. "Etrafta koşuşturup gördüklerini anlatırsa dünyadaki tüm 'hisse senetleri' bana bir fayda sağlamaz."

"O zaman önce bununla başa çıkıp çıkamayacağınızı göreceğiz. İyileşip uyandığında onunla konuşacağız. Eğer tüm bunlarla başa çıkabilecek gibi görünmüyorsa... o zaman anılarını silebilirsiniz."

"Başa çıkıp çıkamayacağına kim karar verecek?"

Tereddüt ettim, bu kararı iblisin vermesini istemiordum. "Carter verecek. Carter birinin doğruyu söyleyip söylemediğini anlayabilir." Meleğe baktım. "Sen de

sorun olup olmadığını biliyorsun, değil mi? Bizi bilmesinde bir sakınca var mı?"

Carter bana anlam veremediğim tuhaf bir bakış attı. "Evet," diye itiraf etti sonunda.

"Peki ya senin sonun?" diye sordu Jerome. "Carter güvensiz olduğuna karar verse bile sen devam edecek misin?"

Bu çok sertti. Jerome'un bu konuda pazarlık yapmayacağını hissediyordum ama riske girmeye hazırdım, Seth'in ölümsüz faaliyetleri işleme kapasitesinden o kadar emindim ki. Tam kabul etmek üzere ağzımı açmıştım ki Hugh'nun göz ucuyla bana başını salladığını gördüm. Kaşlarını çatarak saatine dokundu ve ilk anda anlayamadığım bir şey söyledi.

Sonra, tıkladı. Zaman. İblisin işi hakkındaki konuşmalarını pazarlık kurallarını bilecek kadar dinlemiştim: Bir iblisle asla ucu açık bir anlaşma yapma. "Eğer Seth anılarını saklarsa, bir asır boyunca succubus'un yanında dimdik yürüyeceğim. Eğer yine de silinmeleri gerekiyorsa, o zaman bunun üçte birine yaparım."

"Yarısı," diye karşı çıktı Jerome. "Biz ölümlü değiliz. Sonsuzluk karşısında bir yüzyıl bile hiçbir şeydir."

"Yarısı," diye kabul ettim, "ama hayatta kalmanın gerektirdiğinden fazlası değil. Eğer düşündüğün buysa, bunu her gün yapmayacağım. Sadece ihtiyacım olduğunda düzeltmeler yapacağım ama bunlar güçlü düzeltmeler olacak. Çok güçlü ve günah yüklü. İyi kalibreli adamlarla, bu her dört ila altı haftada bir olacak."

"Bundan daha iyisini istiyorum. Ekstra kredi. İhtiyacın olsun ya da olmasın, her iki haftada bir."

Daha fazla mücadele edemeyerek gözlerimi kapattım. "Birkaç haftada bir."

"Pekâlâ," dedi Jerome, sesinde bir uyarı notası vardı. "Ama sen *Ben* herhangi bir nedenle feshetmeyi seçmediğim sürece bu anlaşmaya bağlı kalacağım. Sen değil. Senin için kaçış yok."

"Biliyorum. Biliyorum ve kabul ediyorum." "Salla o zaman."

Bana elini uzattı. Tereddüt etmeden elini tuttum ve etrafımızda kısa süreliğine bir güç çatırdaması oldu.

İblis ince bir şekilde gülümsedi. "Bir anlaşmamız var."

Bölüm 26

"Neden bu kadar mavisin Kincaid?"

Danışma masasının bilgisayar ekranından başımı kaldırdığımda Doug'ın tezgahın kenarına tembelce yaslandığını gördüm. "Öyle miyim?"

"Elbette. Yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en üzgün ifade var. Bu kalbimi kırıyor."

"Ah. Özür dilerim. Sadece yorgunum, sanırım."

"O zaman defol git buradan. Vardiyan bitti."

Aşağı bakarak bilgisayardaki saati okudum. Beş-yedi. "Sanırım öyle."

Sandalyeden kayıtsızca kalkıp masanın arkasından dışarı çıkarken bana şüpheyile baktı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet. Dediğim gibi. Dediğim gibi, sadece yorgunum. Sonra görüşürüz." Yürümeye başladım.

"Oh, hey, Kincaid?" "Evet?"

"Mortensen ile arkadaşsınız, değil mi?" "Sayılır," diye ihtiyatla kabul ettim.

"Ona ne olduğunu biliyor musun? Eskiden her gün buradaydı ama şimdi bütün hafta yok. Bu Paige'i korkutuyor. Onu gücendirdiğimizi falan düşünüyor."

"Bilmiyorum. O kadar arkadaş canlısı değiliz. Üzgünüm." Omuz silktim.

"Belki hastadır. Ya da şehir dışındadır."

"Belki."

Mağazadan çıktım ve karanlık sonbahar akşamına adım attım. Queen Anne'de Cuma günleri, bölgedeki çeşitli aktiviteler ve gece hayatının cazibesine kapılan insanlar akın akın gelirdi. Onları görmezden gelerek, kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde, bir blok öteye park ettiğim arabama doğru yürüdüm. Hemen kırmızı Honda'lı bir akbaba yavaşladı ve yerimin boşalmak üzere olduğunu fark ederek sinyali yaktı.

"Bunun için hazır mısınız?" Carter yolcu koltuğunda cisimlenerek bana sordu.

Emniyet kemerimi bağladım. "Olabileceğim kadar hazırım."

Aklımda yüzlerce soru varken sessizce Üniversite Bölgesi'ne doğru yola çıktık. Geçen hafta Seth'i dairemden çıkardığımdan beri melek bana endişelenmememi, yazarın iyileşmesini sağlayacağını söylemişti. Elbette yine de hem Seth hem de Jerome'la yaptığım anlaşma konusunda endişeliydim. En büyük kaos kaynağı olmak üzereydim.

Hugh'un mükemmel sicili bile artık o kadar iyi görünmeyecekti. Helena'nın iddia ettiği köleden daha fazlası olacaktım. Bu düşünce bile beni hasta ediyordu.

Dakikalar sonra Seth'in kapısına yaklaştığımızda Carter bana yatıştırıcı bir sesle, "Seninle olacağım," dedi. Melek görüşümde kısa bir süre titreşti ve benimkiler için olmasa da ölümlü gözler için görünmez olduğunu fark ettim.

"O ne biliyor?"

"Çok fazla değil. Son birkaç gündür giderek daha fazla uyanıyor ve ben de ona biraz anlattım ama gerçekten... Sanırım seni bekliyordu."

İç çekerek başımı salladım ve kapıya baktım. Birdenbire hareket edemez hale geldiğimi hissettim. Carter nazıkçe, "Bunu yapabilirsin," dedi.

Tekrar başımı sallayarak kapının kolunu çevirdim ve içeri girdim. Seth'in dairesi en son geldiğim zamanki gibi görünüyordu; mutfak hâlâ aydınlık ve neşeliydi, oturma odası paketlenmemiş kitap kutularıyla doluydu. Yatak odasından hafif bir müzik geliyordu. U2 olduğunu düşündüm ama şarkıyı tanıyamadım. Seslere doğru ilerleyerek Seth'in yatak odasına ulaştım, eşiğı geçmeye korkarak kapıda durakladım.

Yatakta, yarı oturur vaziyette, yastıklarla desteklenmişti. Elinde *Yeşil Peri Kitabı vardı ve kitabın* yaklaşık üçte birini bitirmiş görünüyordu. Yaklaştığımda başını kaldırdı ve ne kadar iyi görüldüğünü görünce neredeyse rahatlayacaktım. Rengi yerine gelmişti, gözleri parlak ve uyanıktı. Sadece sakalları dağınık ve düzensiz görünüyordu, bir haftadır tıraş olmamasının sonucu olduğunu tahmin ettim. Bu, Seth'in ince, düzgün sakalını bilerek bırakıp bırakmadığına dair sorumu da yanıtlıyordu.

Yatağın başucundaki kumandaya uzandı ve müziğı kapattı. "Hey."

"Hey."

Daha fazla yaklaştırmaya korkarak odaya doğru birkaç adım daha attım. "Oturmak ister misin?" diye sordu.

"Elbette." Seth'in yanına bir sandalye getirdiğimde Cady ve O'Neill'in yüzleri ilan panosundan beni inceliyordu. Oturdum, ona baktım ve zihnini gördükten sonra o kehribar rengi kahverengi gözlerin derinliğıyle başa çıkamayarak gözlerimi kaçırdım.

Aramıza eski sessizlik çöktü, sohbetimizde kaydettiğimiz ilerleme rüzgârlara karıştı. Seth bu kez liderliğı ele almayacaktı. Carter'ın da gözlemlediğı gibi, yazar beni bekliyordu. Tekrar yukarı baktım, kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorladım. Bunu yapmak zorundaydım. Burada açıklamayı ben yapmalıydım ama bundan kaçındım. İronik olduğunu düşündüm. Çoğu zaman ne zaman susması gerektiğini bilmeyen ben. Ben, her zaman hazırda akılda kalıcı bir esprisi olmasıyla ünlü olan ben.

Hiçbir zaman daha kolay olmayacağını bilerek derin bir nefes aldım ve sırtımdaki cennetin ağırlığının ve az önce önümde uzanmasına razı olduğum cehennemin bilincinde olarak her şeyi bıraktım.

"Gerçek şu ki... gerçek şu ki, ben gerçekten bir kitapçıda çalışmıyorum. Yani, biliyorum ama burada bulunma nedenim, amacım bu değil. Gerçek şu ki ben bir succubus'um ve muhtemelen bizi daha önce duyduğunuzu biliyorum ya da duyduğunuzu sanıyorsunuz ama duyduklarınızın doğru olduğundan şüpheliyim..."

Gittim. Ona anlattım. Ona her şeyi anlattım. Succubus yaşam tarzının kurallarını, bundan duyduğum memnuniyetsizliği, hoşlandığım insanlarla neden çıkmadığımı. Ona aramızda dolaşan diğer ölümsüzlerden, meleklerden ve şeytanlardan bahsettim. Hatta nefilimlerden bile bahsettim, Roman'ın dairemdeki varlığının benim açımdan bir yem olduğunu ima ettim ama çoğunlukla Seth'in bizi içinde bulduğu utanç verici koşulların üzerinden geçtim. Konuşmaya devam ettim, çoğu zaman ne söylediğimi bile bilmiyordum. Tek bildiğim konuşmaya devam etmem, Seth'e açıklamaya meydan okuyan şeyleri açıklamaya çalışmam gerektiği idi.

Sonunda sonuna ulaştım, söylem akışım tükenmişti. "Yani, sanırım bu kadar. İster inanın ister inanmayın ama iyiliğin ve kötülüğün güçleri -en azından insanların algıladığı şekliyle- dünyada canlı ve iyi durumda ve ben de onlardan biriyim. Bu şehir doğaüstü unsurlar ve varlıklarla dolu; sadece insanlar bunun farkında değil. Muhtemelen böylesi daha iyi, gerçekten. Aksi takdirde, hakkımızda çok fazla şey bilselerdi, hayatlarımızın aslında ne kadar acınası ve berbat olduğunu öğrenebilirlerdi."

Seth daha önce gördüklerini görmemiş olsaydı, muhtemelen deli olduğumu düşünürdü diye düşünerek sustum. Her şeyden sonra bile muhtemelen hâlâ deli olduğumu düşünüyordu. Haklı olabilirdi. O kahverengi gözler beni ve sözlerimi sessizce tarttı ve benim gözlerimde de rahatsız edici bir ıslaklık oluştu. Bunu saklamak için gözlerimi kaçırdım ve hızla gözlerimi kıptım çünkü succubi'ler ölümlü erkeklerin yanında her türlü tuhaf şeyi yapmakla suçlansalar da ağlamanın bunlardan biri olmadığından emindim.

"Dedin ki... eskiden insan olduğunu söyledin." Kelimeleri beceriksizce söylüyordu, şüphesiz ölümlü ve ölümsüz kavramlarını anlamaya çalışıyordu. "O zaman nasıl... nasıl bir succubus oldun?"

Tekrar ona baktım. Ne kadar acı verici olursa olsun, o anda onu hiçbir şeyden mahrum edemezdim.

"Bir pazarlık yaptım. Size daha önce evli olduğumu söylemiştim... Kocamı aldattığımı. Bunun sonuçları hiç de hoş olmadı. Sebep olduğum hasarı onarmak için hayatımı -bir succubus olmayı- takas ettim."

"Bir hatayı düzeltmek için sonsuzluğu mu feda ettin?" Seth kaşlarını çatı. "Bu pek adil görünmüyor."

Omuz silktim, bu konudan son derece rahatsız olmuşum. Bu konuyu hiç kimseyle konuşmamıştım. "Bilmiyorum. Bitti."

"Tamam." Yatakta hafifçe kıpırdandı, aramızdaki tek ses kumaşın yumuşak şıptısıydı. "Peki. Söylediğin için teşekkürler."

Bir kovulma duyduğumda bunu anladım ve içime bir bıçak gibi saplandı.

Bu kadar. Bitmişti. Seth'in benimle işi bitmişti. İlişkımız bitmişti. Ona söylediğim her şeyden sonra, işlerin eskisi gibi olmasına imkân yoktu, ama gerçekten de en iyisi bu değil miydi?

Aceleyle ayağa kalktım, aniden orada daha fazla kalmak istemedim. "Evet. Tamam." Kapıya doğru ilerledim, birden duraksayıp ona baktım. "Seth?"

"Öyle mi?"

"Anlıyor musun? Yaptığım şeyi neden yapıyorum? Neden yapamıyoruz- neden yapmak zorundayız-" Düşüncemi tamamlamadım. "Bu imkansız. Keşke farklı olsaydı..."

"Evet," dedi sessizce.

Dönerek, arabama doğru onun dairesinden kaçtım. Arabaya bindiğimde yüzümü direksiyona gömdüm ve kontrolsüzce hıçkırarak ağlamaya başladım. Birkaç dakika sonra, nazik kollar beni sardı ve Carter'a doğru dönerek göğsüne doğru ağlamaya başladım. Meleklerle karşılaşan insanların raporlarını duymuştum, tanıklar böyle anlarda yaşanan huzur ve güzellikten bahsediyordu. Bunların hiçbiri üzerinde fazla düşünmemiştim ama dakikalar geçtikçe göğsümdeki korkunç acı azaldı ve sakinleştim, sonunda başımı kaldırıp meleğe baktım.

"Benden nefret ediyor," diye boğuldum. "Seth artık benden nefret ediyor." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Az önce ona söylediğim onca şeyden sonra..."

"Sorunlu ve kafası karışık olduğundan şüpheleniyorum, evet, ama sizden nefret ettiğini sanmıyorum.

Böyle bir aşk kolay kolay nefrete dönüşmez, yine de ikisinin bazen iç içe geçtiğini kabul ediyorum."

Burnumu çektim. "Hissettin mi? Onun sevgisini?" "Senin hissettiğin gibi değil. Yine de hissettim."

"Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Buna karşılık veremem. Ondan hoşlanıyorum... çok hoşlanıyorum. Belki ben de onu seviyorum ama onun beni sevdiği gibi değil. Ben bu sevgiye layık değilim."

Carter yumuşak, azarlayıcı bir klik sesi çıkardı. "Hiç kimse sevilmenin ötesinde değildir." "Gelecek yüzyılı acı çekerek geçirmeyi kabul eden biri bile

İnsanları, ruhları yozlaştırmak ve onları günaha ve umutsuzluğa sürüklemek mi? Bunun için benden nefret ediyor olmalısınız. Ben bile bunun için kendimden nefret ediyorum."

Melek beni izledi, yüz ifadesi sabit ve sakindi. "O zaman neden kabul ettin?"

Başımı koltuğa yasladım. "Çünkü benim... bu aşkın onun kafasından silinip gitmesi... hatırlanmaması düşüncesine dayanamadım."

"İronik, değil mi?"

Ona doğru döndüm, artık hiçbir şeye şaşırmıyordum. "Benim hakkımda ne kadar şey biliyorsun?"

"Yeter. Succubus olduğun için başına ne geldiğini biliyorum."

"O zaman doğru olanın bu olduğunu düşünmüştüm..." Mırıldandım, zihnimin gözü uzak bir zamana ve yere, başka bir adama döndü. "Bana çok üzgün ve çok kızgındı... Yaptıklarımı bildiği için devam edemiyordu. Sadece onun zihninden sonsuza dek silinmek istedim. Düşündüm ki, eğer o-eğer herkes -Beni unuttu. Var olduğumu bile unuttum." "Ve

şimdi aynı fikirde değil misin?"

Başımı salladım. "Onu gördüm... yıllar sonra, yaşlı bir adamken. Beni tanıdığı şekle büründüm -aslında o yüzü son kez giydim- ve ona yaklaştım. Yine de beni görmezden geldi.

Beni hiç tanıımıyordu. Birlikte geçirdiğimiz zamanı. Bana olan sevgisi. Hepsi gitti. Sonsuza dek gitti. Bu beni öldürdü. Ondan sonra kendimi yürüyen ölülerden biri gibi hissettim.

"Bunun olmasına izin veremezdim. Bir daha olmaz. Seth'le, onun benim için hissettiklerini yaşadktan sonra olmaz. Bu aşk mahvolrsa bile... şimdi benim hakkımda düşündükleriyle gölgelense bile. Benimle bir daha hiç konuşmasa bile. Yine de o aşkın hiç var olmamasından daha iyidir."

"Aşk nadiren kusursuzdur," diye belirtiyor Carter. "İnsanlar öyle olması gerektiğini düşünerek kendilerini kandırırlar. Aşk mükemmel kılan kusurlu olmasıdır."

"Bilmece yok, lütfen," dedim ona, aniden yorgun hissederek. "Bunca yıldan sonra yeniden sevebileceğim tek kişiyi kaybettim. Gerçekten, gerçekten sevdim. Roman'da olduğu gibi sadece saf bir heyecan da değil. Seth... Seth her şeye sahipti.

Tutku. Bağlılık. Arkadaşlık.

"Sadece bu da değil, bir succubus olarak yeniden 'aktif göreve' gitmeyi kabul ettim." Boğazımdaki safrayı yutarak gözlerimi kapattım. Dünyadaki tüm iyi adamları düşündüm, Doug ve Bruce gibi adamları. Onların çöküşü olmak istemiyordum. "Bundan gerçekten nefret ediyorum, Carter. Ne kadar nefret ettiğimi, bunu artık ne kadar yapmak istemediğimi bilemezsin. Ama buna değer. Seth anılarını koruyabilecekse buna değer."

Kararsızca meleğe baktım. "Yapabilir, değil mi?" Carter başını salladı ve ben de rahatlayarak nefes verdim. "Güzel. En azından tüm bunların içinde bir umut ışığı var."

"Elbette var. Her zaman umut vardır."

"Benim için değil."

"Her zaman umut vardır," diye daha kararlı bir şekilde tekrarladı, sesinde beni ürküten buyurgan bir nota vardı. "Hiç kimse umudun ötesinde değildir."

Gözlerimin tekrar yaşardığını hissedebiliyordum. Tanrım. Son zamanlarda sürekli ağlıyor gibiydim. "Peki ya bir succubus?"

"Özellikle de bir succubus."

Kollarını tekrar bana doladı ve hıçkırıklarıma bir kez daha yol verdim, lanetlenmiş bir ruh cennetten bir yaratığın kucığında anlık bir soluk aldı. Söylediklerinin doğru olup olmadığını, benim için hala umut olup olmadığını merak ettim, ama sonra beni yarı güldüren yarı düşündüren bir şey hatırladım

bir anda boğulmak.

Melekler asla yalan söylemez.

EPILOG

"Casey hasta," dedi Paige hızlıca, ceketini giyerken. "Yani muhtemelen kayıtlarda onun yerine bakman gerekecek."

"Sorun değil." Ofisinin duvarına yaslandım. "Her şeyi ilginç, biliyor musun?"

Duraksayarak bana kısa bir gülümseme verdi. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için gerçekten minnettarım." Dalgınca karnını okşadı. "Eminim bir şey yoktur, ama bütün gün ağrım vardı-"

"Hayır, sorun değil. Git hadi. Kendine iyi bakmalısın. İkinize de iyi bakmalısın."

Bana tekrar gülümseyerek çantasını aldı ve kapıya doğru yürüdü. "Yardıma ihtiyacın olursa Doug buralarda bir yerde gizleniyor, ona söyle yapsın. Hmm... sana söylemem gereken bir şey daha vardı... Ah evet, ofisinde senin için bir şey var. Sandalyenin üzerine bıraktım."

Sözleri üzerine midemde kelekler uçuştı. "Ne oldu?" "Görmek zorundasın. Benim gitmem gerek."

Paige'i ofisinden çıkarken takip ettim ve kararsızca kendi ofisime döndüm. Sandalyemde kalan son şey Roman'dan gelen bir zarftı, onun çarpık aşk ve nefret oyununun bir parçası daha. *Tanrım*, diye düşündüm. *Carter'ın söylediği kadar kolay olmayacağını biliyordum. Roman geri döndü, her şeyi yeniden başlattı, beni bekliyor-*

Nefesimi tutarak baktım. *Glasgow Paktı* sandalyemin üzerinde duruyordu.

Kitabı yavaşça elime aldım, porselen gibi tutuyordum. Bu benim kitabımdı, bir ay önce Seth'e imzalaması için verdiğim kitap. Onu tamamen unutmuştum. İç kapağı açtığımda lavanta gülü yapraklarının döküldüğünü gördüm. Sadece bir avuç kadar vardı ama benim için bu ay aldığım buketlerden daha değerliydi. Onları yakalamaya çalışarak okudum:

Thetis'e,

Çok gecikti, biliyorum, ama çoğu zaman en çok arzuladığımız şeyler ancak uzun bir sabır ve mücadeleden sonra gelir. Sanırım bu insani bir gerçek. Peleus bile bunu biliyordu.

-Seth

"O geri döndü, biliyorsun."

"Ha?" Şaşırtıcı yazıdan başımı kaldırdığımda Doug'ın eğildiğini gördüm.

kapı çerçevesine karşı.

Kitabıma doğru başını salladı. "Mortensen. Yine kafede, her zamanki gibi bir şeyler yazıyor."

Kitabı iki elimle sıkıca tutarak kapattım. "Doug... Yunan mitolojisinden haberin var mı?"

Homurdandı. "Bana hakaret etme Kincaid."

"Thetis ve Peleus... onlar Aşil'in ebeveynleriydi, değil mi?"

"Gerçekten de öyleydiler," dedi bana, uzmanlık alanının verdiği özgüvenle.

Kendi adıma, ben sadece şaşırmışım. Yazıtı gerçekten anlayamadım ya da Seth'in neden Truva Savaşı'nın en büyük savaşçısına atıfta bulunduğunu anlayamadım.

"Gerisini biliyor musun?" Doug beklentiyle bana sordu.

"Ne? Achilles'in işlevsiz bir psikopat olduğunu mu? Evet, bunu biliyorum."

"Evet, bunu herkes biliyor. Yani gerçekten havalı olan kısmı. Thetis ve Peleus hakkında." Başımı salladım, o da profesör edasıyla devam etti: "Thetis bir deniz perisiydi ve Peleus da onu seven bir ölümlüydü. Ama Peleus ona kur yapmaya kalktığı anda, kadın bu konuda tam bir kaltakmış."

"Nasıl yani?"

"O bir şekil değiştirendi."

Neredeyse kitabı düşürüyordum. "Ne?"

Doug başını salladı. "Adam kadına yaklaştı ve kadın da adamı korkutmak için her türlü pislige dönüştü; vahşi hayvanlar, doğa güçleri, canavarlar, her neyse."

"Ne... ne yaptı?"

"Tutundu. Onu yakaladı ve tüm o korkunç dönüşümler boyunca bırakmadı. Neye dönüşürse dönüşün, onu bırakmadı."

"Sonra ne olacak?" Kendi sesimi zar zor duyabiliyordum.

"Sonunda bir kadına dönüştü ve kadın olarak kaldı. Sonra evlendiler."

"Şekil değiştiren" kelimesi civarında bir yerde nefesim kesilmişti. Hâlâ kitabı elimde tutarak boşluğa baktım, göğsümde büyük bir kanatlanma hissi kabarıyordu.

"İyi misin, Kincaid? Tanrım, son zamanlarda bir tuhafsın."

Gözlerimi kırptırdım, gerçekliğe geri döndüm. Göğsümdeki his patladı ve görkemli bir uçuşa geçti. Tekrar nefes almaya başladım.

"Evet. Özür dilerim. Aklımda çok şey vardı." "Bundan sonra çok tuhaf olmamak için elimden geleni yapacağım" diye ekledim.

Doug rahatlamış görünüyordu. "Bunu senden duymak zor olabilir ama yine de umutluyum."

"Evet," diye kabul ettim, gülümseyerek. "Umarım."

Richelle Mead'in Ocak 2008'de Kensington Yayıncılık'tan çıkacak yeni Georgina Kincaid romanına heyecan verici bir ön bakış için lütfen sayfayı çevirin!

Bölüm 1

Şeytanlar korkutucudur.

Hangi dinden ya da kesimden olursanız olun, bu durum değişmez. Elbette absürt anları da var -özellikle de benim içinde bulunduğum çevrelerde- ama genel olarak insanların cehennemin şeytani hizmetkarlarından korkmak ve kaçınmak için iyi nedenleri var. Zalim ve merhametsizdirler, acı ve ıstıraptan zevk alırlar ve boş zamanlarında ruhlara işkence ederler. Yalan söylerler. Hırsızlık yaparlar. Vergi kaçırlar.

Yine de, tüm bunlara rağmen, şimdiye kadarki en korkunç şeytani eyleme tanık olmak üzere olduğumu düşünmeden edemedim.

Bir ödül töreni. Benim için.

Horatio, Cehennem İşleri'nin falanca bölümünün İblis Yardımcısı, karşımda durmuş, o ana bir ciddiyet havası katmaya çalışıyor ve bunu beceremiyordu. Gök mavisi polyester takım elbisesi ve ona uygun şal papyonunun büyük ölçüde suçlu olduğundan şüpheleniyordum. Favorileri de yardımcı olmamıştı. Muhtemelen yaklaşık altı yüzyıldır, gök mavisi polyesterin en son moda olduğu zamanlarda, cehennemin iç çemberlerinden çıkmamıştı.

Boğazını çok uzun bir süre temizleyerek, hepimizin dikkatini verdiğimizi doğrulamak için toplananlar arasında ileri geri baktı. Amirim Jerome yakınlarda durmuş, son derece sıkılmış görünüyor, ara sıra saatine bakıyordu. Onun yanında Horatio'nun afacan asistanı Kasper sırtıyordu. Yanında yerde bir evrak çantası duruyordu ve elinde bir sürü kâğıt vardı. Yüzündeki hevesli, yalaka köpek ifadesi terfi için yanıp tutuştuğunu gösteriyordu.

Bana gelince... Ben de heyecanlı görünmek için zorlu bir savaş veriyordum ve başarısız oluyordum. Bu kabul edilemezdi elbette. Ben bir succubus'um. Tüm varlığım insanları -özellikle de erkekleri- inandırmaya ve bende istediklerini görmelerine dayanıyor. Bir kalp atışında mırıldanan bir bakireden boğucu bir dominatrise dönüşebilirim. Tek gereken biraz şekil değiştirmek ve bir tutam rol yapmak. İlk yeteneği insan ruhumu takas ettiğimde edinmişim; ikincisini ise zaman içinde edindim. Ne de olsa, yüzyıllar boyunca her erkeğe 'Evet bebeğim, sen sahip olduğum en iyisiydin' deyip gevezelik hakkında bir şeyler öğrenmeden duramazsınız. Efsaneler bizi ruhani, şeytani zevk yaratıkları olarak resmedebilir, ama dürüst olmak gerekirse, bir succubus olmak sadece ikna edici bir poker suratına ve iyi bir satış konuşmasına bağlıdır.

Yani bu ödül meselesi benim için sorun olmamalıydı. Ama Horatio suratımı asmamı kolaylaştırmıyordu.

"Bugün burada olmak bana büyük bir onur veriyor," diye mırıldandı genizden gelen bariton sesiyle.

Gerçekten mi?

"Bizi büyük yapan şey çok çalışmaktır ve şimdi burada Büyük Kötülük için kendini adanmış ve her şeyini vermiş birini takdir etmek için toplandık. Bizi güçlü kılan, zamanın sonunda tüm hesaplar yapıldığında bu muazzam savaşta kazanmamızı sağlayacak olan böyle bireylerdir. Bu tür bireyler bizim saygımıza layıktır ve biz de onların bağlılıklarını ödüllendirerek, bu zor zamanlarda zorluklara karşı koymanın ve hedeflerimiz için savaşmanın ne kadar önemli olduğunu herkese göstermeye çalışıyoruz."

Ardından ekledi: "Oysa çok çalışmayanlar, sonsuza dek yanmak ve cehennem köpekleri tarafından parçalanmak üzere umutsuzluğun ateşli çukurlarına atılırlar."

Bunun kıdem tazminatından nasıl daha uygun maliyetli olacağını belirtmek üzere ağzımı açtım ama Jerome gözüme takıldı ve başını salladı.

Bu arada Horatio Kasper'ı dürttü ve şeytan aceleyle altın kabartmalı bir sertifika uzattı. "Bu nedenle, bu Son Çeyrekte Gerekli Succubus Kotalarını Mükemmel Bir Şekilde Aştığınız ve Aştığınız için size bu Başarı Ödülünü sunmaktan büyük memnuniyet duyuyorum. Tebrikler."

Horatio elimi sıktı ve yaklaşık elli farklı kişi tarafından imzalanmış olan sertifikayı bana uzattı.

Bu belge şunu onaylar:

LETHA (diğer adıyla Georgina Kincaid), Seattle Başpiskoposluğu, Washington, Amerika Birleşik Devletleri, Kuzey Amerika, Dünya'daki Succubus, insan ruhlarının baştan çıkarılması, lanetlenmesi ve yozlaştırılmasında üstün performans göstererek bu Son Çeyrekte Gerekli Succubus Kotalarını Mükemmel Bir Şekilde Aşmış ve Geçmiştir.

Okumayı bitirdiğimde herkes bana baktı, bu yüzden bir tür konuşma ya da başka bir şey beklediklerini düşündüm. Daha çok, bunu 8'e 10'luk bir çerçeveye sığdırdığım için başımın belaya girip girmeyeceğini merak ediyordum.

"Teşekkürler. Bu...harika."

Bu Horatio'yu tatmin etmiş görünüyordu. Akıllıca başını salladı, sonra Jerome'a bir bakış attı.

"Çok gurur duyuyor olmalısın."

"İstisnai olarak," diye mırıldandı baş iblis, bir esnemeyi bastırarak.

Horatio bana döndü. "İyi çalışmaya devam et. Kendini şirket düzeyinde bir terfi için sırada bulabilirsin."

Sanki ruhumu vermek zaten yeterince kötü değilmiş gibi. Zorla gülümsedim.

"Şey. Burada hâlâ yapacak çok şey var."

"Mükemmel bir tutum. Çok mükemmel. Onunla iyi iş çıkardınız."

Jerome'un sırtını dostça sıvazladı, patronum bundan hiç de memnun görünmüyordu. Arkadaşça okşamalardan pek hoşlanmazdı. Ya da kendisine dokunulmasından. "Peki, başka bir şey yoksa, muhtemelen-oh, neredeyse unutuyordum."

Horatio Kasper'a döndü. Şeytan efendisine başka bir şey uzattı.

"Bunlar sizin için. Minnettarlığımızın bir göstergesi olarak."

Bana Applebee's için bir hediye kartı ve bazı Blockbuster ücretsiz kiralama kuponları verdi. Jerome ve ben bir an şaşkın şaşkın bakakaldık.

"Vay canına," dedim sonunda. Bu ödülün ikincisi muhtemelen Sizzler için bir hediye kartı aldı. İkincinin gerçekten de ilk kaybeden olduğundan asla şüphe etmeyin.

Horatio ve Kasper ortadan kayboldu. Jerome ve ben birkaç dakika sessizce durduk.

"Pirzola sever misin, Jerome?"

"Çok komik, çok komik, Georgie." Kitaplarımı ve sanat eserlerimi inceliyormuş gibi yaparak oturma odamda dolaştı. "Kota olayında iyi iş çıkardın. Tabii ki sıfırdan başlayınca başarılı olmak kolay, değil mi?"

Omuz silktim ve sertifikayı mutfak tezgahımın üzerine fırlattım.

"Gerçekten fark eder mi? Yine de sana şöhret kazandırıyor. Bundan hoşlanacağını düşündüm."

"Elbette biliyorum. Aslında, sözünüzü ne kadar iyi tuttuğunuz beni oldukça şaşırttı."

"Sözlerimi her zaman tutarım."

"*Bütün sözlerini* değil."

Sessizliğim onu gülümsetti. "Peki şimdi ne olacak? Kutlama için dışarı mı çıkıyorsun?" "Nereye gittiğimi biliyorsun. Peter'a gidiyorum. Sen gitmiyormusun?"

Soruyu geçiştirdi; iblisler bu konuda çok başarılıydı. "Belki başka planlar ortaya çıkmıştır diye düşündüm. Belli bir ölümlüyle ilgili planlar. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyor gibisin."

"Ne yaptığım seni ilgilendirmez." "Seni"

ilgilendiren her şey beni ilgilendirir."

Yine cevap vermedim. İblis bir adım daha yaklaştı, karanlık gözleri beni delip geçti. Açıklanamaz nedenlerden dolayı, insan dünyasında yürürken John Cusack gibi görünmeyi seçmişti. Bu onun göz korkutma gücünü azaltacakmış gibi görünebilirdi ama yemin ederim, işleri daha da kötüleştiriyordu.

"Bu saçmalığa daha ne kadar devam edeceksin Georgie?" Sözleri bir meydan okumaydı, beni dışarı çekmeye çalışıyordu. "Gerçekten onunla bir geleceğin olduğunu düşünemezsin. Ya da ikinizin sonsuza kadar iffetli kalabileceğinizi. Tanrı aşkına, ellerini ondan uzak tutabilsen bile, hiçbir insan erkeği uzun süre bekâr kalmaz. Özellikle de geniş bir hayran kitlesi olan biri."

"Bunun beni ilgilendirdiğini söylediğim kısmı kaçırdın mı?"

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Daha iyi bilmeme rağmen, son zamanlarda

bir insanla ilişkiye girdim. Bunun nasıl olduğundan bile tam olarak emin değildim çünkü bu tür şeylerden kaçınmak için her zaman kendi yolumdan gittim. Sanırım bana sinsice yaklaştığını söyleyebiliriz. Bir an sadece yanımda sıcak ve rahatlatıcı bir varlıktı; sonra beni ne kadar yoğun bir şekilde sevdiğini fark ettim. Bu aşk beni gafil avlamıştı. Ona karşı koyamadım ve beni nereye götürebileceğini görmeye karar verdim.

Sonuç olarak Jerome, bu aşk macerasında her gün karşılaştığım potansiyel felaketi bana hatırlatmaktan asla geri durmadı. Düşünceleri tamamen temelsiz değildi. Bunun küçük bir kısmı, ciddi ilişkiler konusunda iyi bir geçmişe sahip olmamamdan kaynaklanıyordu. Daha büyük bir kısmı ise bir insanla el ele tutuşmaktan daha fazlasını yapmanın kaçınılmaz olarak onun hayatının bir kısmını emmeme yol açacağıydı. Ama hey, tüm çiftlerin tökezleme engelleri vardır, değil mi?

İblis mükemmel dikilmiş siyah takım elbisesinin ceketini düzeltti. "Sadece dostça bir tavsiye. Hiç fark etmez. Onunla evcilik oynamaya devam etmen, ona bir gelecek, bir aile, sağlıklı bir seks hayatı vermemen umurunda değil. Her neyse. İyi iş çıkarmaya devam ettiğin sürece benim için fark etmez."

"Moral konuşman bitti mi? Geç kaldım."

"Bir şey daha var. Hoş bir sürpriz için bazı düzenlemeler yaptığımı bilmek istersin diye düşündüm. Hoşuna gidecek bir sürpriz."

"Ne tür bir sürpriz?" Jerome pek sürpriz yapmazdı. En azından iyi olanları.

"Sana söylesem sürpriz olmazdı, değil mi?"

Tipik. Alay ettim ve arkamı döndüm. "Senin oyunların için zamanım yok. Ya bana neler olduğunu anlat ya da git."

"Sanırım gideceğim. Ama gitmeden önce bir şeyi unutma." Elini omzuma koydu ve beni tekrar kendisine doğru çevirdi. Dokunuşundan ve yakınlığından irkildim. İblis ve ben bir zamanlar olduğu gibi kanka değildik. "Hayatında değişmez olan tek bir adam var, her zaman hesap vereceğin tek bir adam. Bundan yüz yıl sonra, o toprakta toz olacak ve geri dönmeye devam edeceğin kişi *ben* olacağım."

Kulağa romantik ya da seksi geliyordu ama değildi. Hem de hiç. Jerome'a olan bağım bundan daha derindi. Kelimenin tam anlamıyla ruhuma kadar uzanan bir bağlılık ve sadakat. Sonsuza kadar bağlı kalacağım bir bağ, en azından cehennemin güçleri beni başka bir baş iblisle görevlendirmeye karar verene kadar.

"Pezevenk rutinin eskimeye başladı."

Geri çekildi, hıncımdan rahatsız olmamıştı. Gözleri dans ediyordu. "Eğer ben bir pezevenksem, Georgina, bu seni ne yapar?"

Gösterişli bir duman püskürdü ve Jerome ben cevap veremedi ortadan kayboldu.

Lanet olası iblisler.

Dairemde tek başıma durmuş, onun sözlerini zihnimde evirip çeviriyordum. Sonunda saati hatırlayarak kıyafetlerimi değiştirmek için yatak odasına yöneldim.

Bunu yaparken Horatio'nun sertifikasının yanından geçtim. Altın mührü bana göz kırptı. Yüzüstü çevirdiğimde birden midemin bulandığını hissettim. Yaptığım işte iyi olabilirdim ama bu onunla gurur duyduğum anlamına gelmiyordu.

Arkadaşım Peter'ın partisine sadece on beş dakika geç kaldım. Ben daha kapıyı çalamadan o kapıyı açtı. Beyaz şapkasını ve *Kiss the Cook* önlüğünü görünce, "Özür dilerim. Kimse bana *Iron Chef*'in bu gece burada çekileceğini söylemedi."

"Geç kaldın," diye azarladı, tahta kaşığı havada sallayarak. "Ne yani, bir ödül kazandın ve şimdi tüm edep kurallarını unutabileceğini mi sanıyorsun?"

Onaylamamasını görmezden geldim ve içeri daldım. Obsesif kompulsif bir vampirle yapabileceğiniz tek şey buydu.

Oturma odasında diğer arkadaşlarımız Cody ve Hugh'u büyük para yığınlarını tasnif ederken buldum.

"Siz banka mı soydunuz?"

"Hayır," dedi Hugh. "Peter bu gece bize medeni bir yemek sunmaya çalıştığı için, medeni bir eğlencenin gerekli olduğuna karar verdik."

"Kara para aklama mı?"

"Poker."

Mutfaktan Peter'ın kendi kendine sufle hakkında mırıldandığını duyabiliyordum. Bu, arka odada bir iskambil masasının etrafında toplanmış bir grup karanlık karakter imajımı biraz azalttı. "Bence briç daha uygun olur."

Hugh kuşkulu görünüyordu. "Bu yaşlı insanların oyunu, tatlım."

Buna gülümsemek zorunda kaldım. Çoğumuz yüzyıllarla övünebilirken 'yaşlı' göreceli bir terimdi. Ehliyetimin yirmi sekiz yaşında olduğuma dair iyimser iddialarını bir kenara bırakırsak, daha az ölümsüz olan çevremde - gerçek melek ya da iblis olmayanlar- hepsinden daha fazla yılım olduğundan uzun zamandır şüpheleniyordum.

"Ne zamandan beri oyun oynuyoruz ki?" Yüksek sesle merak ettim. Son denememiz Jerome ile bir Monopoly oyununu içeriyordu. Mülkiyet ve nihai kontrol mücadelesinde bir iblisle yarışmak biraz beyhude.

"Ne zamandan beri oyun oynamıyoruz? Yaşam oyunları, ölüm oyunları. Aşk oyunları, umut oyunları, şans oyunları, umutsuzluk oyunları ve bunların arasındaki sayısız mucizeler."

Yeni gelene gözlerimi devirdim. "Merhaba Carter." Tıpkı Peter'ın koridordan geldiğini hissettiği gibi, meleğin mutfakta gizlendiğini biliyordum. "İyi olan eşin bu gece nerede? Az önce gördüm onu. Onun da geleceğini sanıyordum."

Carter içeri girdi ve bana o alaycı gülümsemelerinden birini verdi, gri gözleri sırlar ve neşeyle parlıyordu. Her zamanki geçici kıyafetlerini, yırtık kot pantolonunu ve solmuş tişörtünü giymişti. İş yaşa geldiğinde, geri kalanımız onunla kıyaslanamazdı bile. Diğerleri ve ben bir zamanlar ölümlüydük; yaşamlarımızı yüzyıllar ya da bin yıllarla ölçerdik. Melekler ve iblisler... onlar hayatlarını

sonsuzlukta. "Ben kardeşimin bekçisi miyim..."

Klasik Carter cevabı. Bir bakıma patronumuzun bekçisi olan Hugh'a baktım. Ya da en azından bir çeşit idari asistan.

"Bir toplantı için gitmesi gerekti," dedi şeytan, yirmilikleri üst üste koyarak. "Los Angeles'ta bir tür ekip kurma işi."

Jerome'un bir ip parkuruna katıldığını hayal etmeye çalıştım. "İblisler tam olarak ne tür bir takım kurma çalışması yapıyor?"

Kimsenin buna verecek bir cevabı yoktu. Bu da muhtemelen iyi bir şeydi.

Para tasnifi devam ederken Peter bana bir votka gimlet yaptı. Tezgâhındaki Absolut şişesine baktım.

"Bu da ne böyle?"

"Grey Goose'um bitti. İkisi de hemen hemen aynı zaten."

"Yemin ederim, eğer Tanrı'nın önünde zaten iğrenç biri olmasaydın, seni sapkınlıkla suçlardım."

Benim katkım da dahil olmak üzere tüm para ayarlandığında, vampirlerin mutfak masasının etrafına oturduk. Şu anda bilinen dünyadaki herkes gibi biz de Texas Hold 'Em oynamaya başladık. İyi oynayabiliyordum ama ölümlülerle ölümsüzlerden çok daha iyiydim. Karizmamın ve cazibemin bu grup üzerinde daha az etkisi vardı, bu da olasılıklar ve strateji hakkında daha fazla düşünmem gerektiği anlamına geliyordu.

Peter oyun sırasında etrafta koşuşturuyor, aynı anda hem oyun oynamaya hem de yemeğini izlemeye çalışıyordu. Oyun oynarken güneş gözlüğü takmakta ısrar ettiği için bu hiç de kolay değildi ve yemeğini kontrol ederken gözlüğünü çıkarması gerekiyordu.

Bunun iki gecede ikinci süslü yemeğim olacağını söylediğimde neredeyse kriz geçiriyordu.

"Her neyse. Dün gece yediğin hiçbir şey yaptığım bu ördekle kıyaslanamaz bile. *Hiçbir şey.*"

"Orasını bilemem. Metropolitan Grill'e gittim."

Hugh ıslık çaldı. "Vay be. Bu ışıltıyı nereden aldığını merak ediyordum. Bir adam seni Met'e götürdüğünde, gerçekten yardım edemezsin ama ortaya çıkarsın, ha?"

"Parıltı başka bir adamdan geliyor," dedim rahatsız bir şekilde, oldukça ateşli olsa bile bu sabah yaşadığım bir kaçamağın hatırlatılmasını gerçekten istemiyordum. "Seth'le Met'e gittim." Dün geceki yemeğin anısı yüzüme bir gülümseme getirdi ve birden kendimi saçmalarken buldum. "Onu görmeliydin. Aslında bir kez olsun tişört giymemişti ama bunun bir fark yarattığından emin değilim. Üzerindeki gömlek buruş buruştu ve kravatını bağlayamıyordu. Ayrıca, oraya ilk gittiğimde dizüstü bilgisayar masanın üzerindeydi. Diğer her şeyi bir kenara itmişti; peçeteler, şarap kadehleri. Ortalık darmadağındı. Garsonlar dehşete düşmüştü."

Dört çift göz bana bakıyordu.

"Ne?" Talep ettim. "Neyin var?"

"Öylesin," dedi Hugh. "Cezalandırılmaktan hoşlanan bir obursun."

Cody gülümsedi. "Tamamen aşık olduğundan bahsetmiyorum bile. Ağzından çıkanı kulağın duysun."

"Ona aşık değil," dedi Peter. "Onun kitaplarına aşık." "Hayır, ben-"
Sözcükler dudaklarımda kayboldu, çünkü emin değildim
Tartışmak istediğim şey buydu. Sadece kitapları sevdiğimi düşünmelerini
istemiyordum ama Seth'i sevdiğimden de henüz tam olarak emin değildim.
İlişkımız olağanüstü bir hızla gelişmişti ama bazen asıl sevdiğim şeyin onun
beni sevme fikri olduğundan endişeleniyordum.

Hugh, "Hâlâ sekssiz randevu olayını yaptığınıza inanamıyorum," diye
devam etti.

Öfkem alevlendi. Bunu Jerome'dan zaten duymuştum; burada da duymama
gerek yoktu.

"Bakın, eğer başımın etini yiyecekseniz bu konu hakkında konuşmak
istemiyorum, tamam mı? Herkesin bana bunun ne kadar çılgınca olduğunu
söylemesinden bıktım."

Peter omuz silkti. "Bilmiyorum. O kadar da çılgınca değil. Artık hiç seks
yapmayan evli çiftler hakkında hep bir şeyler duyarsınız. Hayatta kalırlar. Bu
da neredeyse aynı şey olurdu."

"Bizim kızla olmaz." Hugh başını salladı. "Ona bir baksana. Kim onunla
seks yapmak istemez ki?"

Hepsi tekrar baktı ve beni kıvrandırdı.

"Hey," diye itiraz ettim, bir noktayı açıklığa kavuşturma ihtiyacı
hissediyordum. "Sorun bu değil. *İstiyor*, tamam mı? Sadece yapmayacak. Arada
bir fark var."

"Üzgünüm," dedi Hugh. "Ben buna inanmıyorum. Senin giydiğin
kıyafetlerle seninle birlikte olup da çıldıramaz. Yapabilse bile, hiçbir erkek
karısının senin kadar çok hareket görmesini kaldıramaz."

Jerome'un da belirttiği gibi, beni birbirimizin yanında el ele
tutuşmamamızdan daha çok endişelendiren, zihnimde çok yıpranmış bir
noktaydı.

En büyük kabuslarımdan biri şuna benzer bir konuşma yapmaktı: *Üzgünüm,
Seth. Bu gece dışarı çıkamam. Tanıştığım şu evli adamla çalışmam gerekiyor,
böylece benimle yatmasını sağlayabilirim, böylece hayatının bir kısmını
emerken onu lanetlenme yolunda daha da ileriye götürebilirim. Belki işim
bittiğinde, sen ve ben geç saatte bir film izleriz.*

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diye tekrarladım. "Gayet iyi
gidiyoruz. Hikayenin sonu."

Kartların ve masaya vuran paranın sesi dışında sessizlik çöktü.
Etrafıma bakındığımda Carter'in beni dikkatle izlediğini gördüm. Sadece o
Seth'in dövülmesinin dışında kalmıştı. Bu beni şaşırtmamıştı. Melek genellikle
araya alaycı ya da ezoterik bir espri sokana kadar sadece dinlerdi. Bu beni
çileden çıkarırdı ama son olaylar ona karşı tavrımı değiştirmişti. Onu hâlâ tam
olarak anlamıyordum ya da ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum ama
ona saygı duymaya başlamıştım.

İncelemeden rahatsız olarak tekrar aşağıya baktım ve birkaç boktan turdan
sonra nihayet hatırı sayılır bir elim olduğunu fark ettim. Üçlü bir tür. En iyisi
değildi ama idare ederdi. Daha fazla kart oyuna girmeden ve elimi daha az fena
hale getirmeden önce diğerlerini dışarı çıkarmak isteyerek yüksek kaldırdım.

Stratejim vampirler üzerinde işe yaradı. Bir sonraki kart düştü. Maça yedilisi. Hugh kaşlarını çattı ve ben tekrar yükseltince pas geçti. Carter'ın da çekilmesini bekledim ama onun yerine yeniden artırdı.

Çağırmadan önce sadece bir an tereddüt ettim. Son kart oynanmak üzereyken, meleğin elinde ne olabileceğini ve onu yenip yenemeyeceğimi düşündüm. Bir çift mi? İki çift mi? Ah. Son kart çıktı. Bir maça daha. Artık floşu olma ihtimali çok yüksekti. Bu beni yenerdi. Hala blöf yapabileceğimi umarak daha da yükselttim. Tekrar artırdı ve ilk bahsimi ikiye katladı.

Özellikle de halihazırda yatırdıklarım düşünüldüğünde, bu eklenmesi gereken çok fazla paraydı. Yüzyıllardır yaptığım yatırımlar beni oldukça rahatlatıyordu ama bu aptal olmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Elinde ne vardı? Floş olmalı. Bocalayarak pas geçtim.

Memnun bir sırıtişla büyük potu süpürdü. Elini ıskarta yığınınına attığında, kartların kenarları birbirine takıldı ve ters döndüler. Karo iki. Sinek sekizli.

"Sen... blöf yaptın!" diye bağırđım. "Elinde hiçbir şey yoktu!" Carter sözünü sakınmadan bir sigara yaktı.

Onay almak için diğerlerine baktım. "Bunu yapamaz."

Carter'ın çakmağını ödünç alan Hugh, "Lanet olsun, bu oyunun yarısında bunu yapıyordum," dedi. "Bana bir faydası olduğundan değil."

"Evet... ama... o, bilirsin. Bir melek. Yalan söyleyemezler." "Yalan söylemedi. Blöf yaptı."

Cody sarı saçlarından bir tutamı bir parmağının etrafında döndürerek düşündü. "Evet, ama blöf yapmak yine de sahtekârlıktır."

"Yalan söylediğini ima ediyor," dedi Peter.

Hugh ona baktı. "'Zımnı yalan mı?' Bu da ne demek oluyor?"

Carter'ın parasını istifleyişini izledim ve yüzümü ona çevirdim. Şeytani çalışanlarla takılan bir meleğin iyi bir etki bırakacağını düşünürsünüz ama bazen bizden daha kötü görünüyordu. "Otuz parça gümüşünün tadını çıkar, Yahuda."

Diğerleri tartışmaya devam ederken o bana sahte bir şapka işareti yaptı.

Birdenbire, domino taşları gibi, konuşmalar giderek azaldı. Elbette bunu ilk Carter hissetti ama her zamanki gibi kayıtsız bir şekilde kaşlarını çatmakla yetindi. Sonra refleksleri ve duyarlılıkları artmış vampirler geldi. Bakıştılar ve kapıya doğru baktılar. Nihayet, saniyeler sonra, Hugh ve ben de bunu hissettik.

"O da ne?" Cody kaşlarını çatarak odanın diğer ucuna baktı. "Georgina'ya benziyor ama değil."

Hugh genç vampirin bakışlarını takip etti, yüzü hafifçe spekülâtifti. "Incubus."

Bunu zaten biliyordum elbette. Hepimizin taşıdığı imzalar farklıydı.

yaratık tarafından. İmplerin succubi'den farklı hissetmesi gibi vampirler de implerden farklı hissediyordu. Bir ölümsüzü yeterince iyi tanıyan biri, o kişinin kendine özgü sancılarını da fark edebilirdi. İpek ve sümbülteber parfümü hissi uyandıran tek succubus bendim. Vampirlerle dolu bir odada Cody'nin mi yoksa Peter'in mi bulunduğunu hemen anlayabilirdim.

Aynı şekilde, Peter'in kapısına yaklaşan bir karabasan olduğunu hemen anladım ve bunun tam olarak hangi karabasan olduğunu biliyordum. Bunca zaman sonra bile imzasını nerede görsem tanırdım. Tende kadifenin geçici hissi. Fısıltıyla yayılan rom, badem ve tarçın kokusu.

Ayağa kalktığımı bile fark etmeden kapıyı açtım ve en son bir asır önce gördüğüm tilki yüzlü yüz hatlarına ve yaramaz gözlere zevkle baktım.

"Merhaba, *mon fleur*," dedi.

KENSINGTON KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.
850 Third Avenue
New York, NY 10022

Telif Hakkı © 2007 Richelle Mead

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Kensington ve K logosu Reg. ABD Pat. & TM Off. ISBN:

978-1-4201-1903-9

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.